

Mezartaşları Arasında Gezinti
Lawrence Block

İngilizce aslından çeviren:
şen Süer Kaya

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Mezartaşları Arasında Gezinti - A Walk Among The Tombstones /
Lawrence Block
İngilizce aslından çeviren: şen Süer Kaya

© Lawrence Block, 1992
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. şti., 1999
Baror International, Inc., Armonk, New York, U.S.A. aracılığıyla
yazar sözleşmesi yapılmıştır.
Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılarının dışında
yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli
Kapak tasarımı: Ulaş Eryavuz
Dizgi düzeni: Goudy 10 / 12 pt
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 612 73 05

Birinci baskı: Eylül, 1999
ISBN 975 - 329 - 208 - 2

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve
Reklamcılık Ltd. şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınları
Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu
Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
e-posta: oglak@oglak.com
www.oglak.com

LYNNE için

Bu kitabın hazırlık çalışmalarının büyük bir bölümünün tamamlandığı Yazarlar Odası'na ve yazıldığı Ragdale Vakfı'na değerli katkıları için teşekkür etmeyi bir borç bilirim. Ayrıca George Cabanas ve Eddie Lama ile beni Kong'larla tanıştıran Jack Hitt ve Paul Tough'a teşekkürler. Son olarak da adını bir kitaba koydurmak için herşeyi -her şeyi!- yapacağına yemin eden, Sarah Elizabeth Miles'a teşekkürler.

Gelme kuçu git işine,
Düşme kızımın peşine,
Kuçu seni tutarım kuçu,

Bacağını kırarım kuçu!
Hû, hû!

Ninni ninni ninni der,
Garip bülbüller öter,
Seni köpeklere atarım ninni,
Ayaklarını kırarım, ninni!

Ninni yavrum ninni,
Ananı, babanı kurtlar yemiş,
Gelir seni de yer sonra!
Ninni yavrum ninni!

Türk Ninnileri

1

Mart'ın son Perşembe günü, sabah on buçuk ile on bir arasında, Francine Huri kocasına bir süre dışarı çıkacağını söyledi, alışveriş yapması gerekiyordu.

Kocas, "Benim otomobilimi al" dedi. "Bir yere gitmeyeceğim."

"Çok büyük" dedi kadın. "O otomobili aldığım zaman kendimi bir yat kullanıyormuş gibi hissediyorum."

"Nasıl istersen" dedi kocası.

Otomobilleri, kocanın Buick Park Avenue'su ile karısının Toyota Camry'si evlerinin arkasındaki bir garajda duruyordu. Evleri Brooklyn'in Bay Ridge bölgesinde, Yetmiş Sekizinci ile Yetmiş Dokuzuncu sokaklar arasındaki Colonial Yolu'nda bulunan yarı ahşap, Tudor stili bir binaydı. Francine, Camry'yi çalıştırdı, geri geri garajdan çıktı, garaj kapısını kapamak için uzaktan kumandaya bastı, sonra gene geri geri sokağa çıktı. İlk kırmızı ışıktaki teybe bir klasik müzik kaseti koydu. Beethoven'in son yaylı çalgılar dördlülerinden biri. Francine evde caz dinlerdi, Kenan'ın en sevdiği müzik türü buydu ama otomobil kullanırken klasik oda müziğini tercih ederdi.

Çekici bir kadındı, uzun boylu ve zayıftı, omuzları geniş, beli ve kalçası dardı. Geriye doğru taranmış gür ve kıvrık koyu renk saçları vardı. Koyu renk gözleri, kalkık bir burnu, geniş, dolgun dudakları vardı.

Fotoğraflarda ağzı hep kapalıydı. Anladığım kadarıyla üst dişleri öne doğru hafif çıkık ve çarpıktı, bundan dolayı fazla gülümsemiyordu. Düğün resimlerinde gözleri mutluluktan ışıltı saçıyor gibiydi ama dişleri görünmüyordu.

Buğday tenliydi. Güneşte kolayca esmerleşirdi. Hatta şimdiden koyulaşmıştı; Kenan'la birlikte Şubat'ın son haftasını Jamaika'daki Negril kıyısında geçirmişlerdi. Daha da yanabilirdi ama Kenan ona gölgede kalmasını söylemiş, güneşlendiği saatleri sınırlamıştı. "Senin için iyi olmaz" demişti. "Fazla esmer olmak çekici değildir. Güneşin altında yatmak taze eriği kuru eriğe çevirir." Francine taze eriğin nesinin iyi olduğunu bilmek istedi. Kenan "olgun ve suludur" demişti.

Evinden yarım blok uzaklaştıktan sonra, Yetmiş Sekizinci Sokak ile Colonial'in köşesine geldiğinde mavi bir kamyonetin sürücüsü motoru çalıştırdı. Ona yarım blok avans vererek kaldırımdan ayrılıp peşine takıldı.

Francine, Bay Ridge Caddesi'nden sağa döndü, sonra Dördüncü Cadde'den sola dönerek kuzeye doğru yöneldi. Altmış Üçüncü Sokak'ın köşesindeki D'Agostino'nun Yeri'ne varınca yavaşladı ve Camry'yi yarım blok ötedeki bir park yerine bıraktı.

Mavi kamyonet Camry'yi geçerek blokun çevresini dolaştı ve süpermarketin önündeki bir yangın musluğunun yanına park etti.

Francine Huri evden ayrıldığında ben hâlâ kahvaltı ediyordum.

Bir önceki gece geç yatmışım, Elaine ile birlikte Doğu Altmışıncı Sokak'ta Hindistan lokantalarından birinde yemek yemiştik, sonra Lafayette'deki Halk Tiyatrosu'nda Cesaret Ana'yı izlemiştik. Koltuklarımız iyi yerde değildi ve bazı oyuncuların seslerini duymak zordu. Verilen arada çıkabilirdik ama oyuncuların biri Elaine'in komşularından birinin erkek arkadaşı olduğundan, son perdeden sonra kulise giderek adama harika olduğunu söylemek istedik. Sonunda ona katılarak, hiç anlamadığım bir nedenle tıklım tıklım dolu olan köşedeki barda içki içmeye gittik.

Oradan çıktığımızda Elaine'e, "Bu nasıl iş" dedim. "Üç saat boyunca sahnede sesini duymadım, bir saat de barda sesini duymadım. Sesinin çıktığından kuşkuluyum."

Elaine, "Oyun üç saat sürmedi" dedi. "Daha çok iki buçuk saattir."

"Bana üç saatmış gibi geldi."

"Bana beş gibi geldi" dedi. "Haydi eve gidelim."

Elaine'in evine gittik. Elaine bana kahve, kendisine de çay yaptı; oturup yarım saat CNN'i izleyerek reklam aralarında konuştuk. Sonra yattık. Bir saat kadar sonra karanlıkta kalkıp giyindim. Yatak odasından çıkmak üzereyken, Elaine nereye gittiğimi sordu.

"Affedersin" dedim. "Seni uyandırmak istememişim."

"Önemi yok. Uyuyamıyor musun?"

"Kesinlikle hayır. Kendimi gergin hissediyorum. Nedenini bilmiyorum."

"Oturma odasında bir şeyler oku. Ya da televizyonu aç, beni rahatsız etmez."

"Hayır" dedim. "Çok huzursuzum. Biraz yürüyüş iyi gelebilir."

Elaine'in dairesi Birinci ve İkinci caddeler arasında Elli Birinci Sokak'tadır. Kaldığım otel, Northwestern ise Sekizinci ve Dokuzuncu caddeler arasında Elli Yedi'dedir. Dışarı o kadar soğuktu ki, önce taksiye binmeyi düşündüm ama bir blok yürüdükten sonra soğuğu hissetmemeye başladım.

Bir trafik ışığının değişmesini beklerken uzun binaların arasından ayı bir an görebildim. Dolunay gibiydi ve bu bana şaşırtıcı gelmedi. Gecede dolunayın huzursuzluğu vardı, gerginlik yaratıyordu. Bir şeyler yapmak istiyormuşum gibi geldi ama ne olduğunu çıkaramadım.

Mick Ballou kentte olsaydı, barına gidebilirdim. Ama ülke dışındaydı ve bu kadar huzursuzken hiçbir bar bana göre değildi. Otelime gidip elime bir kitap aldım ve saat dört sularında ışığı kapayarak yattım.

Saat onda Kızıl Alev'in köşesindeydim. Hafif bir kahvaltı ettim ve dikkatimi daha çok suç haberleriyle spor sayfalarına vererek gazete okudum. Global olarak krizler arasındaydık, bu yüzden politika ve ekonomi ile ilgili haberlere bakmadım. Ulusal ve uluslararası konulara ilgi göstermem için çok büyük şeylerin olması gerekiyordu. Bunun dışında bana çok uzak geliyorlardı ve zihnim bunlarla ilgilenmeyi reddediyordu.

Allah biliyor ya, gazeteyi, en ufak ilanlara kadar okumak için zamanım vardı. Flatiron Binası'ndaki büyük detektiflik ajansı Güvenilir'e önceki hafta üç günlük iş yapmıştım ama ondan beri yeni bir iş vermemişlerdi ve kendi başıma çalıştığım son iş çok gerilerde kalmıştı. Para açısından bir sorunum olmadığı için çalışmak zorunda değildim ve her zaman günü kurtaracak parayı bulmuştum ama bir şeylerle meşgul olmaktan hoşnut olacaktım. Bir önceki gece hissettiğim huzursuzluk ayın batmasıyla birlikte geçmemişti. Hâlâ hissediyordum; kanımda biraz ateş, derimin altında, kaşınamayacak bir yerde bir kaşınma.

Francine Huri, D'Agustino'da yarım saat kalarak alışveriş arabasını doldurdu. Aldıklarının parasını nakit ödedi. Süpermarket elemanı üç alışveriş torbasını arabaya koyarak Francine'in ardından marketten çıktı ve otomobilini park ettiği yere kadar paketleri götürdü.

Mavi kamyonet hâlâ yangın musluğunun önünde park etmiş olarak duruyordu. Arka kapıları açıktı, içinden iki adam inmiş kaldırımda duruyor, birinin elinde tuttuğu bir kâğıdı inceliyormuş gibi görünüyordular. Francine yanlarından süpermarket elemanı ile birlikte geçince adamlar onun gittiği yöne doğru baktılar. Francine otomobilinin bagajını açtığı sırada tekrar kamyonete binerek kapıları kapamışlardı.

Oğlan torbaları bagaja koydu. Francine ona iki dolar verdi; birçok insanın verdiği iki katıydı bu, üstelik şaşırtıcı derecede çok alışveriş yapanların hiç bahşiş vermediği de oluyordu. Kenan ona iyi bahşiş vermeyi öğretmişti: Gösterişli biçimde değil ama cömertçe. "Her zaman cömert olacak kadar paramız var" derdi.

Oğlan alışveriş arabasını markete geri götürdü. Francine direksiyona geçti, motoru çalıştırdı ve Dördüncü Cadde'de kuzeye yöneldi.

Mavi kamyonet yarım blok arkadan takip etti.

Francine'in, D'Agustino'dan Atlantik Caddesi'ndeki ithal yiyecekler satan dükkâna tam olarak hangi yoldan gittiğini bilmiyorum. Atlantik'e kadar Dördüncü Cadde'den gitmiş olabilir, Güney Brooklyn içinden Gowanus Ekspres Yolu'ndan gitmiş de olabilir. Bunu bilmenin yolu yok ve fazla önemli de değil. Öyle ya da böyle Camry'yi Atlantik Caddesi ile Clinton Sokağı'nın köşesine sürdü. Güneybatı köşede Halep adlı bir Suriye lokantası, lokantanın Atlantik tarafındaki bitişiğinde ise Arap Gurme adlı bir gıda marketi vardır. (Francine buraya asla Arap Gurme demezdi. Oradan alışveriş yapan birçok insan gibi, marketi on yıl önce sattıktan sonra San Diego'ya taşınan eski sahibinin adıyla Eyüp derdi.)

Francine, Atlantik'in kuzey tarafındaki bir park yerine, Arap Gurme'nin neredeyse tam karşısına park etti. Köşeye kadar yürüdü, yeşil ışığın yanmasını bekledi, sonra karşıya geçti. Markete girdiği sırada mavi kamyonet de Halep lokantasının önündeki boş alana, yani Arap Gurme'nin tam bitişiğine park etmişti.

Francine markette uzun süre kalmadı. Yalnızca birkaç şey almıştı ve yiyecekleri taşımak için yardıma ihtiyacı yoktu. Marketten yaklaşık 12:20'de çıktı. Koyu gri pantolonun üzerine deve tüyü bir manto, çikolata rengi balıkçı yaka kazağın üzerine bej örgü bir kardigan giymişti. Çantasını omzuna asmıştı ve bir elinde plastik bir alışveriş torbası, diğerinde de kontak anahtarları vardı.

Kamyonetin arka kapıları açıktı, daha önceden dışarı çıkmış olan iki adam gene kaldırımda duruyordu. Francine marketten çıkınca iki yanına geçtiler. Aynı anda da üçüncü bir kişi, kamyonetin sürücüsü motoru çalıştırdı.

Adamlardan biri, "Bayan Huri" dedi. Francine döndü, adam cüzdanını hızla açıp kapayarak bir yaka kartı gösterdi ya da hiçbir şey göstermedi. İkinci adam, "Bizimle gelmek zorundasınız" dedi.

Francine, "Siz kimsiniz?" diye sordu. "Neler oluyor, ne yapmak istiyorsunuz?"

Adamlar Francine'in kollarına girdiler. Daha neler olduğunu anlayamadan onu hızla kaldırımdan sürükleyerek kamyonetin arka kapısından içeri ittiler. Birkaç saniye içinde hepsi kamyonete binmişti, kapılar kapandı, kamyonet trafiğe karıştı.

Gün ortası olmasına ve kaçırmanın işlek bir ticari caddede olmasına karşılık, neler olduğunu görecektir durumda pek kimse yoktu, tanık olan birkaç kişi de, ne görmüş olduklarını tam anlayamamışlardı. Her şey çok çabuk olmuş olmalıydı.

Francine, adamlar yanına ilk geldiğinde geriye çekilip bağırıyordu...

Ama bağırmadı. Daha bir şey yapamadan kendini kamyonetin içinde buldu. O zaman bağırması ya da mücadele etmiş ya da etmeye çalışmış olabilir. Ama o zaman artık çok geçti.

Onu kaçırdıkları sırada, nerede ve ne yapıyor olduğumu tam olarak biliyorum. Batı Altmış Üçüncü Sokak'ta bulunan bir spor salonunda, Fireside grubunun hafta içi 12:30 ile 1:30 arasında yapılan grubunun öğle toplantısına gittim. Oraya erken varmışım, bu yüzden iki adam Francine'i kaldırımdan kamyonetin arkasına soktukları sırasında neredeyse kesin olarak oturmuş, bir fincan kahve içiyordum.

Toplantının ayrıntılarını hatırlamıyorum. Yıllardır AA toplantılarına şaşırtıcı derecede düzenli olarak gidiyorum, içkiyi ilk bıraktığımda gittiğim kadar sık gitmiyorum ama haftada ortalama beş kez gidiyor olmalıyım. Bu toplantı herhalde grubun her zamanki yöntemini izlemiş, bir konuşmacı on beş yirmi dakika kendi hikâyesini anlattıktan sonra saatin geri kalan kısmı genel tartışmaya açılmıştır. Tartışma sırasında konuştuğumu sanmıyorum. Konuşsaydım hatırlardım herhalde. İlginç, komik şeyler söylediklerinden eminim. Her zaman söylenir ama özel bir şey hatırlamıyorum.

Toplantıdan sonra bir yerlerde öğle yemeği yedikten sonra Elaine'i aradım. Telesekreter çıktı, yani ya evde yoktu ya da yanında biri vardı. Elaine bir telekız ve geçimini böyle kazanır.

Elaine ile birkaç yaşam önce, cebinde yeni bir altın madalya, Long Island'da karısı ve iki oğlu olan içkici bir polisten tanıştım. Birkaç yıl boyunca her ikimize de yararlı olan bir ilişkimiz oldu. Ben onun dostuydum, işinde karşılaştığı zorluklardan onu kurtaran kişiydim. Bir keresinde yatağında ölen bir müşteriyi, finans bölgesinde bir geçite bırakmışım. Elaine de rüyaların metresiydi, güzel, zeki, komik, profesyonel olarak mahirdi. İlişkimiz boyunca ancak bir fahişenin olabileceği kadar uyumlu ve talepsizdi. İnsan başka ne isteyebilir?

Evimi, ailemi ve işimi terkettikten sonra Elaine ile fazla görüşmedik. Sonra ortak geçmişimizden bir canavar ikimizi de tehdit etmeye başlayınca koşullar bizi gene bir araya getirdi. Bir arada olmayı da sürdürdük.

Onun bir evi, benim de otel odam vardı. Haftada iki, üç ya da dört gece birbirimizi görüyorduk. Böyle geceler, genellikle onun evinde son bulurdu ve çoğunlukla orada kalırdım. Zaman zaman bir haftalığına ya da hafta sonları kent dışına çıkardık. Birbirimizi görmediğimiz günlerde de hemen her zaman, bazen birkaç kez telefonda konuşurduk.

Diğerlerinden vazgeçme konusunda bir şey konuşmamış olmamıza rağmen aslında vazgeçmiştik. Ben ondan başka kimseyi görmüyordum, Elaine de görmüyordu -müşterileri hariç. Düzenli olarak ya bir otel odasına gider ya da evine birini alırdı. İlişkimizin ilk günlerinde bu beni asla rahatsız etmemişti -doğruyu söylemek gerekirse çekiciliğinin bir kısmıydı büyük ihtimalle- bu yüzden şimdi rahatsız etmesi için bir neden göremiyordum.

Beni rahatsız ettiği takdirde vazgeçmesini her zaman isteyebilirdim. Elaine zaman içinde iyi para kazanmış ve büyük kısmını biriktirerek gelir getirici gayrimenkule yatırıyordu. Yaşam tarzını değiştirmek zorunda kalmadan bu işi bırakabilirdi.

Nedense bunu ondan istememi bir şey engelliyordu. Her ikimize de bunun beni rahatsız ettiğini itiraf etme konusunda isteksizdim. İlişkimizin herhangi bir yanını değiştirecek bir şey yapma konusunda da aynı derecede isteksizdim. İlişkimiz bozulmamıştı ve onarmak istemiyordum.

Ama her şey değişir. Başka türlü olamaz. Başka bir nedenle olmasa bile sırf değişmedikleri için değişirler.

Benim ona, onun bana hissettiği kesinlikle sevgiydi, ama A sözcüğünü kullanmaktan kaçınıyorduk. Evlenme ya da birlikte yaşama olasılığını konuşmaktan kaçınıyorduk, oysa bu konuda düşündüğümü biliyorum ve onun da düşündüğüne hiç kuşum yok. Ama bu konuda konuşmuyorduk. Konuşmak istemediğimiz bir şeydi bu; tıpkı aşktan ya da hayatını kazanmak için ne yaptığından konuşmadığımız gibi.

Ama er ya da geç bunları düşünmek, üzerine konuşmak, hatta ele almak zorunda kalacaktık elbette. Bu arada günlük yaşıyorduk; içkiyi bırakmaya karar verdiğim ilk günden beri sık sık tekrarlandığını duyduğum gibi, gün be gün. Birilerinin söylediği gibi, insan herşeye böyle yaklaşabilir. Kaldı ki yaşam da size gün be gün veriliyor.

Aynı Perşembe günü saat dörde çeyrek kala Colonial Yolu'ndaki Huri'lerin evinde telefon çaldı. Kenan Huri telefonu açınca bir erkek sesi, "Hey, Huri" dedi. "Eve gelmedi, değil mi?"

"Sen de kimsin?"

"Kim olduğum seni ilgilendirmez. Karın elimizde, seni Arap orospu çocuğu. Onu geri istiyor musun, istemiyor musun?"

"Nerede? Onunla konuşmak istiyorum."

"Hey, canın cehenneme, Huri" dedi adam ve telefonu kapadı.

Huri bir an orada kalakaldı, kapalı telefona "alo" diye bağırdı, durdu. Sonra dışarıya koştu, garaja gitti, Buick'in orada olduğunu Camry'nin ise olmadığını gördü. Bahçeden sokağa koştu, iki yana baktı, eve döndü ve telefonu kaldırdı. Çevir sesini dinledi ve arayacağı birini düşünmeye çalıştı.

Yüksek sesle "Aman Allahım!" dedi. Telefonu yerine koyup "Francey!" diye bağırdı.

Üst kata çıkarak yatak odasına girdi, bu arada Francine'in adını sesleniyordu. Elbette Francine orada değildi ama Kenan kendini tutamıyordu, her odayı aramak zorundaydı. Evleri büyüktü, Kenan bütün odalara girip çıkarak Francine'e seslendi; kendi paniğinin aynı anda hem izleyicisi, hem katılımcısıydı. Sonunda oturma odasına geri döndü ve telefonu tam kapamamış olduğunu gördü. İşte bu harikaydı. Ona ulaşmaya çalışmışlarsa bile bulamamışlardı. Telefonu kapadı ve çalması için yalvardı, neredeyse o an telefon çaldı.

Bu kez farklı bir erkek sesiydi, daha sakın, daha kültürlü. "Bay Huri, size ulaşmaya çalışıyordum ama telefonunuz hep meşguldü. Kiminle konuşuyordunuz?"

"Kimseyle. Telefonu açık bırakmışım."

"Umarım polise haber vermediniz."

"Kimseyi aramadım" dedi Kenan. "Bir hata yaptım, telefonu kapadığımı sanmıştım ama açık kalmış. Karım nerede? Karımla konuşmak istiyorum."

"Telefonu açık bırakmamalıydınız. Kimseyi aramamalıydınız."

"Aramadım."

"Özellikle polisi."

"Ne istiyorsunuz?"

"Karınızı geri almak için yardımcı olmak istiyorum. Onu geri istiyorsanız tabii. Onu geri istiyor musunuz?"

"Allahım, sen ne..."

"Soruya cevap verin Bay Huri."

"Evet, onu geri istiyorum. Elbette geri istiyorum."

"Ben de size yardım etmek istiyorum. Hattı meşgul etmeyin Bay Huri. Sizi arayacağım."

"Alo" dedi Kenan. "Alo, alo." Ama telefon kapanmıştı.

On dakika boyunca odayı arşınlayarak telefonun çalmasını bekledi. Sonra üzerine bir soğukkanlılık çöktü, yürümekten vazgeçip telefonun yanındaki iskemleye oturdu. Telefon çaldığında açtı ama bir şey söylemedi.

"Huri." Gene ilk adam, kaba olanı.

"Ne istiyorsunuz?"

"Ne mi istiyorum? Ne istediğimi sanıyorsun?"

Kenan cevap vermedi.

Adam bir an sonra, "Para" dedi. "Para istiyoruz."

"Ne kadar?"

"Allanın belası çöl bedevisi, soruları sen mi soracaksın? Söylememi ister misin?"

Kenan bekledi.

"Bir milyon dolar. Bu nasıl göt oğlanı?"

"Aptalca" dedi. "Bak, seninle konuşamam. Arkadaşın beni arasın, belki onunla konuşabilirim."

"Hey, allanın belası köpek, ne yapmaya..." Bu kez telefonu kapayan Kenan oldu.

Bunu bir denetim oyunu gibi düşündü.

Böyle bir durumu denetlemeye çalışmak, bir insanı deli eder. Çünkü yapamazsın. Kartların hepsi onların elindeydi.

Ama denetleme arzusundan vazgeçersen hiç değilse onların müziğine göre dans etmekten, bir Bulgar sirkinde eğitilmiş ayı gibi hoplamaktan kurtulursun.

Kenan mutfağa gitti ve uzun kulplu piring cezvede kendisine koyu ve tatlı bir kahve yaptı. Kahve soğurken dondurucudan bir şişe votka çıkararak bardağa koyup bir dikişte içti. Buz gibi bir sükûnet kapladı her yanını. Kahveyi diğer odaya taşıdı, tam bitirmişti ki telefon tekrar çaldı.

İkinci adamdı, nazik olanı. "Arkadaşımı sinirlendirmişsiniz, Bay Huri" dedi. "Sinirlendiği zaman zor bir insan olur."

"Bundan sonra telefonları siz etseniz daha iyi olacak sanırım."

"Sanmıyorum ki..."

"Çünkü böylece hepimiz dram oynamak yerine bu durumu çözebiliriz" dedi. "Bir milyon dolardan söz etti. Bu söz konusu bile olamaz."

"Karının buna değmediğini mi düşünüyorsun?"

"O her şeye değer" dedi, "ama..."

"Kaç kilo, Bay Huri? Elli, altmış, bu civarlarda mı?"

"Ben..."

"Elli kilo diyelim mi?"

Müthiş.

"Elli kilo, her kiloya yirmi diyelim neden çarpmayı siz yapmıyorsunuz Bay Huri? Bir milyon eder, değil mi?"

"Nereye varmak istiyorsunuz?"

"Karınız bir mal olsaydı bir milyon dolar öderdiniz, Bay Huri. Toz olsaydı öderdiniz. Et ve kandan olunca buna değmez mi?"

"Sahip olmadığım bir şeyi ödeyemem."

"Çok paranız var."

"Bir milyonum yok."

"Ne kadar var?"

Bunu düşünmek için zamanı olmuştu. "Dört yüz."

"Dört yüz bin."

"Evet."

"Bu yarısından da az."

"Dört yüz bin dolar" dedi. "Bazı şeylerden az, bazı şeylerden çok. Elimdeki bu."

"Geri kalanı bulabilirsiniz."

"Bulacağımı sanmıyorum. Bazı sözler verir, bazı kişileri arayabilirim ve böylece miktarı biraz artırabilirim ama bir milyon olmaz. Ayrıca bu da en az birkaç gün alır, büyük olasılıkla da bir hafta."

"Aceleminiz olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Benim acelem var" dedi. "Karımı geri istiyorum ve sizin hayatımdan çıkmanızı istiyorum. Bu iki şey açısından büyük bir acele içindeyim."

"Beş yüz bin."

Gördün mü? Onun denetleyebileceği şeyler de vardı anlaşılan. "Hayır" dedi. "Pazarlık etmiyorum, karımın hayatı söz konusuysa etmiyorum. Size verebileceğim en üst rakamı verdim. Dört."

Bir suskunluk, sonra bir iç çekiş. "Ah, senin gibi bir uyuşturucu sancısıyla pazarlıkta kazanabileceğimi düşündüğüm için aptal olmalıyım. Sizler yıllardır bu oyunu oynuyorsunuz, değil mi? Yahudiler kadar kötüsünüz."

Kenan bu soruya nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu, bu yüzden bir şey söylemedi.

Adam, "Tamam dört" dedi. "Hazırlamanız ne kadar sürer?"

Kenan, on beş dakika, diye düşündü. "Birkaç saat" dedi.

"Bu gece yapabiliriz."

"Tamam."

"Parayı hazırlayın. Kimseyi aramayın."

"Kimi arayabilirim ki?"

Yarım saat sonra mutfak masasına oturmuş, dört yüz bin dolara bakıyordu. Bodrum katında bir kasası vardı: Bir ton ağırlığında büyük, eski bir Mosler. Kasa duvarın içine yerleştirilmişti, çam panellerle üstü örtülmüş, kendi kilit sisteminin yanı sıra hırsıza karşı alarm sistemiyle korunmuştu. Paraların hepsi yüzlüktü, her tomarda elli yüzlük vardı, her birinde beş bin dolar bulunan seksen tomar ediyordu. Kenan paraları saydı, Francine'in çamaşır için kullandığı plastik bir sepete koydu.

Francine'in çamaşır yıkaması gerekmezdi. İhtiyacı olan her tür yardımcıyı tutabilirdi, Kenan bunu ona sık sık söylüyordu. Ama Francine bundan hoşlanıyordu, yemek pişirmeyi, temizliği ve evi çekip çevirmeyi seviyordu.

Kenan telefonu kaldırdı, alması kol uzaklığında tuttuktan sonra tekrar yerine koydu. Adam kimseyi arama demişti. Kimi arayabilirim ki cevabını vermişti o da.

Bunu ona kim yapıyordu. Karısını ondan kim çalmıştı? Böyle bir şeyi kim yapardı?

Belki birçok insan yapabiliirdi. Başaracaklarını düşünürlerse belki herkes yapabiliirdi.

Telefonu tekrar kaldırdı. Telefon temizdi, dinlenmiyordu. Bütün ev dinleyicilerden temizdi. Kenan'ın iki aleti vardı; her ikisi de sanat eseri olmalıydı, ona kaç paraya patladığı düşünülürse. Bir alet telefon hattına takılmış dinleme cihazı saptamaya yarıyordu. Voltaj ya da rezistansta herhangi bir değişikliği haber verirdi. Diğer gizli mikrofonlar için radyo dalgalarını tarayan bir aletti. İki alet için beş altı bin ödemişti, buna yakın bir şey. Özel konuşmaların özelliğini koruyorlarsa buna değerd.

Son birkaç saat içinde telefonu kimsenin dinlememiş olması ne kadar kötüydü. Arayanı tespit eden, adamları basan, Francey'i ona geri getiren polisler dinleyebilselerdi...

Hayır, ihtiyaç duyduğu son şey buydu. Polisler her şeyin içine ederdi. Kenan'ın parası vardı. Parayı ödeyecek ve Francine'i ya geri alacak ya da alamayacaktı. Denetleyebileceğin şeyler vardır, denetleyemeyeceğin şeyler vardır. Kenan parayı ödemeyi denetleyebilirdi, işlerin nasıl yürüyeceğini bir noktaya kadar denetleyebilirdi ama bundan sonrasını denetleyemezdi.

Kimseyi arama.

Kimi arayabilir ki!

Telefonu bir kez daha kaldırdı ve ezberinden bildiği bir numarayı çevirdi. Üçüncü çalışta ağabeyi telefonu açtı.

Kenan, "Petey, buraya gelmen gerek. Bir taksiye atla. Parasını ben öderim ama hemen gel, beni duyuyor musun?" dedi.

Bir suskunluk. Sonra, "Küçüğüm, senin için her şeyi yaparım, bunu bili..."

"Öyleyse bir taksiye atla!"

"...ama işinle ilgili hiçbir şey yapamam. Hiçbir şey yapamam küçüğüm."

"İşle ilgili değil."

"Nedir?"

"Francine."

"Allahım, ne oldu? Boş ver, oraya geldiğimde anlatırsın. Evdesin, değil mi?"

"Evet, evdeyim."

"Taksiye biniyorum. Hemen geleceğim."

Peter Huri onu Brooklyn'deki kardeşinin evine götürecek bir taksi şoförü ararken, ben ESPN'de bir grup gazetecinin, oyuncuların maaşlarının azaltılması olasılığını tartışmalarını izliyordum. Telefon çaldığında sıkıntıyla uzandım. Arayan Mick Ballou'ydu, County Mayo'daki Castlebar kasabasından arıyordu. Hat çok netti; Grogan'ın arka odasından da arıyor olabilirdi.

"Burası harika" dedi. "İrlandalıların New York'ta çıldırdıklarını düşünüyorsan, gelip kendi evlerinde görmelisin bir de. İki dükkândan biri pub ve kapanma saatinden önce dışarıya çıkarı yok."

"Erken kapatıyorlar, değil mi?"

"Fazla erken. Ama otele kalan bütün müşterilere isterlerse her saat içki servisi yapıyorlar. Bu uygar bir ülkenin işareti, öyle değil mi?"

"Kesinlikle."

"Ama hepsi sigara içiyor. Hiç durmadan sigara yakıyor ve yanlarındakilere ikram ediyorlar. Fransızlar daha da beter. Babamın ailesini ziyaret ettiğimde sigara içmediğim için beni kınamışlardı. Amerikalılar'ın, sigarayı bırakma sağduyusunu gösteren dünyadaki tek halk olduğuna inanıyorum."

"Bu ülkede de hâlâ birkaç tiryaki bulabilirsin, Mick."

"Allah onlara kolaylık versin." Birkaç gece önce tanıştığı bir kadınla bir adam hakkında uzun bir hikâye anlattı. Hikâye komikti, her ikimiz de güldük, sonra Mick nasıl olduğumu sordu, ben de iyiyim dedim. "Demek iyisin" dedi.

"Belki biraz huzursuzum. Son günlerde gergindim. Burada dolunay var."

"Burada da var."

"Ne rastlantı."

"Ama burada zaten hep dolunay vardır. Her zaman yağmur yağıyor Allah'tan da, sürekli dolunaya bakmak zorunda kalmıyoruz. Matt, bir fikrim var. Bir uçağa atlayıp yanıma gel."

"Ne?"

"Bahse girerim İrlanda'ya hiç gelmemişsinizdir."

"Ülkeden hiç çıkmadım" dedim. "Bir dakika dur, bu doğru değil, birkaç kez Kanada'ya, bir kez de Meksika'ya gittim ama..."

"Avrupa'ya hiç gitmedin."

"Hayır."

"Peki, Allah aşkına bir uçağa atlayıp buraya gel. Elaine'i de getir istersen, ya da tek başına gel, önemli değil. Rosenstein'la konuştum, bu aralar bir süre daha ülke dışında kalmamın en iyisi olacağını söylüyor. Her şeyi halledebileceğini söylüyor ama Allahın belası federal polis burnunu işe sokmuş durumda ve her şey hallolana kadar Rosenstein beni Amerika'da istemiyor. Bir ay kadar daha bu Allahın belası çöplükte kalabilirim. Komik olan nedir?"

"Orayı sevdiğini sanıyordum, şimdi de çöplük diyorsun."

"Yanında arkadaşların yoksa her yer çöplüktür. Buraya gel adamım. Ne diyorsun?"

Peter Huri kardeşinin evine, Kenan adamlardan nazik olarıyla bir konuşma daha yaptıktan hemen sonra geldi. Adam bu kez daha az nazik görünüyordu, özellikle Huri, Francine'nin hayatta ve sağ olduğuna dair kanıt istediği konuşmanın sonuna doğru. Konuşma şöyleydi:

HURI: Karımla konuşmak istiyorum.

ADAM: Bu olanaksız. Güvenli bir evde. Ben jetonlu telefonda arıyorum."

HURI: İyi olduğundan nasıl emin olacağım?"

ADAM: Çünkü ona iyi bakmak için her türlü nedenimiz var. Bize ne kadar para getireceğine bir baksana.

HURI: Allahım, onun yanınızda olduğundan bile emin değilim.

ADAM: Göğüslerini tanıyabilir misin?

HURI: Ha?

ADAM: Göğüslerini tanıır mısın? Bu en kolay yol. Memelerinden birini kesip kapına bırakacağım, böylece kafan rahat eder."

HURI: Allahım, sakın böyle bir şey yapma. Bunun sözünü bile etme.

ADAM: Öyleyse kanıttan söz etmeyelim, olur mu? Birbirimize güvenmek zorundayız Bay Huri. Bana inanın, bu işte güven her şeydir.

"Hepsi bu" dedi Kenan Peter'a. Onlara güvenmek zorundaydı ama nasıl güvenebilirdi. Kim olduklarını bile bilmiyordu.

"Kimi arayabileceğimi düşünmeye çalıştım" dedi. "Meslektaşlardan, anlıyor musun? Yanımda olacak, bana destek olacak biri. Aklıma gelen herkesten şüphelendim. Kesinlikle bu işe bulaşmamıştır diyebileceğim hiç kimse yok. Biri bu kaçırma işini tezgâhladı."

"Nasıl..."

"Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum, bildiğim tek şey Francine'in alışverişe gittiği ve bir daha geri dönmediği. Dışarıya çıktı, otomobili aldı ve beş saat sonra telefon çaldı."

"Beş saat mi?"

"Bilmiyorum, bunun gibi bir şey Petey. Burada ne yaptığımı da bilmiyorum, bu pis işte hiçbir deneyimim yok."

"Sürekli anlaşmalar yaparsın küçüğüm."

"Bir uyuşturucu anlaşması tamamen farklıdır. Herkes güvencede olacak şekilde hazırlarsın. Bu olay..."

"Uyuşturucu işlerinde sürekli insanlar ölüyor."

"Evet ama genellikle bir nedeni var. Birincisi, tanımadığın insanlarla iş yapmak. Bu en öldürücü neden. İş iyi görünür, sonra boku çıkar. İkincisi ya da bir buçuğu, tanıdığını sandığın ama gerçekte tanımadığın insanlarla iş yapmak. Bir diğeri de, hangi sıraya sokacaksın sok, insanlar hileye başvurdukları için belaya çatar. Malı alıp ödeme yapmak istemezler. Kendilerini herkesten akıllı zannederler, herkesi kandırabileceklerini düşünürler, bazen de kandırırlar. Ama on olaydan dokuzunda kandıramazlar, anlıyor musun, kendi boklarına bulaşırlar."

"Ya da her şeyi doğru dürüst yaparlar ama sonra altı Jamaikalı kapıyı kırıp herkesi öldürür."

Kenan, "Eh, bu da olur" dedi. "Jamoke'ler olması gerekmiyor. Önceki gün okumuştum, San Francisco'da Laotia'lılar. Her hafta seni öldürmeye çalışan yeni bir etnik grup çıkıyor." Başını salladı. "Olay şu, bir uyuşturucu işinde, doğru görünmeyen bir şeyler varsa uzaklaşabilirsin. İş yapman gerekmez. Paran varsa başka bir yere harcayabilirsin. Mal sendeyse, başka birine satabilirsin. İşler yürüdüğü sürece işin içinde olursun, güvenlik önlemlerini alırsın ve en baştan insanları tanır, onlara güvenip güvenemeyeceğini bilirsin."

"Bu işte ise..."

"Bu işte ise elimizde hiçbir şey yok. 'Ben parayı getiririm, siz de karımı getirin' dedim, 'hayır' dediler. 'İşler böyle yürümez' dediler. Ne söyleyeceğim onlara, 'karım sizde kalsın' mı diyeceğim? 'Benim tarzımı beğenmedinizse onu başka birine satın, mı diyeceğim? Bunu yapamam."

"Hayır."

"Bunun bir istisnası var. Adam bir milyon dedi, ben dört yüz bin dedim. Allah belanızı versin, hepsi bu, dedim, adam da bunu yuttu. Varsay ki..."

Telefon çaldı. Kenan birkaç dakika konuşarak bir kâğıda notlar aldı. Bir ara, "Yalnız gelmiyorum" dedi. "Yanımda kardeşim var, o da benimle geliyor. Bu konuda tartışmayın." Biraz daha dinledi ve tam bir şeyler söyleyecekti ki telefon kapandı.

"Anlaştık" dedi. "Parayı iki Hefty torbasında istiyorlar. Bu çok kolay. Neden iki diye merak ediyorum. Belki dört yüzün ne kadar yer tutacağını bilmiyorlar."

"Belki de doktor onlara ağır taşımamalarını söylemiştir."

"Belki. Okyanus Caddesi ile Farragut Yolu'nun köşesine gitmemiz gerekiyor."

"Burası Flatbush'da, değil mi?"

"Öyle sanıyorum."

"Elbette, Farragut Yolu, Brooklyn Koleji'nden birkaç blok ötede. Orada ne var?"

"Bir telefon kulübesi." Parayı bölüp iki çöp torbasına koyduktan sonra Kenan, Peter'a 9 mm otomatik bir tabanca verdi. "Al bunu" diye ısrar etti. "Yanlarına silahsız gitmek istemeyiz."

"Silahın bana ne yararı olacak?"

"Bilmiyorum. Gene de al."

Kapıdan çıkarken Peter kardeşinin kolunu tuttu. "Alarmı kurmayı unuttun" dedi.

"Ne olacak ki? Francey onlarda, para da bizde. Çalınacak ne kaldı?"

"Madem alarmın var, kur. Kahrolası silahlardan daha az yararlı olamaz."

"Evet, haklısın" dedi Kenan ve eve geri döndü. Tekrar kapıya geldiğinde, "Harika bir güvenlik sistemi" dedi. "Evime giremezsin, telefonlarımı dinleyemezsin, dinleyici koyamazsın. Yapabileceğin tek şey karımı kaçırmak ve beni içinde yüz dolarlar dolu çöp torbalarıyla kentte dolaştırmak olur."

"En kestirme yol hangisi küçüğüm? Okyanus'a Bay Ridge Parkway, sonra Kings Highway'den gidebileceğimizi düşünüyordum."

"Evet, bu iyi herhalde. Düzinelerce yoldan gidilebilir ama bu diğerleri kadar iyi. Sen kullanmak ister misin Petey?"

"Kullanmamı istiyor musun?"

"Evet, neden olmasın? Bu halimle herhalde bir polis aracına arkadan vururum. Ya da bir rahibeye çarparım."

Saat sekiz buçukta Farragut Yolu'ndaki telefon kulübesinde olmaları gerekiyordu. Peter'in saatine göre oraya üç dakika erken vardılar. Kenan telefonun yanına gidip çalmasını beklerken Peter otomobilde kaldı. Daha önceden Peter silahı belinin arka tarafına, kemerine sıkıştırmıştı. Otomobili kullanırken silahın basıncını hissetmişti, şimdi silahı çıkarıp kucağına koydu.

Telefon çalınca Kenan cevap verdi. Peter'in saati tam sekiz buçuğu gösteriyordu. Saate göre mi hareket ediyorlardı, yoksa onları gözlüyorlar mıydı, biri sokağın karşısındaki binalardan birinde, pencere kenarına oturup onları mı izliyordu?

Kenan geri dönerek otomobile yaslandı. "Gaziler Caddesi" dedi.

"Hiç duymadım."

"Flatlands ile Mili Havzası arasında bir yerlerde, o bölgede. Bana yolu tarif etti, Farragut'tan Flatbush'a, oradan da N Caddesi'ne, böylece Gaziler Caddesi'ne varacağız."

"Orada ne olacak."

"Gaziler ile Doğu Altmış Altıncı Sokak'ta başka bir telefon kulübesi var."

"Neden böyle dolanıp duruyoruz, bir fikrin var mı?"

"Bizi deli etmek için. Arkamızda kimsenin olmadığından emin olmak için. Bilmiyorum, Petey. Belki de yalnızca bizi yormak istiyorlardır."

"İşe yarıyor." Kenan otomobilin çevresinden dolaşarak ön yolcu koltuğuna oturdu. Peter, "Farragut'tan Flatbush'a, oradan N'ye- Flatbush'dan sağa, N'de ise sola döneceğiz herhalde" dedi.

"Evet. Flatbush'dan sağa, N'den sola."

"Kaç dakikada gideriz?"

"Söylemediler. Zaman söylediklerini sanmıyorum. Acele et dediler."

"Kahve içmek için durmayacağız herhalde."

Kenan, "Hayır" dedi, "sanırım durmayacağız."

Gaziler ile Altmış Altıncı Sokak'taki köşede aynı şeyler oldu. Peter otomobilde bekledi. Kenan telefona gidince telefon neredeyse anında çaldı.

Adam, "Çok iyi" dedi. "Fazla uzun sürmedi."

"Şimdi ne istiyorsunuz?"

"Para nerede?"

"Arka koltukta. İki Hefty torbasında, aynen söylediğiniz gibi."

"İyi. Şimdi kardeşinle birlikte Altmış Altıncı Sokak'tan M Caddesi'ne yürümenizi istiyorum."

"Oraya yürümemizi mi istiyorsun?"

"Evet."

"Parayla birlikte mi?"

"Hayır, para olduğu yerde kalsın."

"Otomobilin arka koltuğunda."

"Evet. Ve otomobili kilitlemeden bırakın."

"Parayı açık bir otomobilde bırakarak bir blok yürüyeceğiz..."

"İki blok."

"O zaman ne yapacağız?"

"M Caddesi'nin köşesinde beş dakika bekleyin. Sonra otomobilinize dönüp eve gidin."

"Yakarım?"

"Karınız iyi."

"Nasıl..."

"Otomobilde sizi bekliyor olacak."

"Beklese iyi olur."

"Bu ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey. Bakın, beni rahatsız eden bir şey var, parayı içinde kimse olmayan, kapısı açık bir otomobilde bırakmak. Endişe duyuyorum, siz varmadan başka biri parayı alabilir."

"Hiç endişelenme" dedi adam. "Burası iyi bir semttir."

Otomobili kapılarını kilitlemeden bıraktılar, parayı da içinde bıraktılar, M Caddesi'ne kadar bir uzun, bir kısa blok yürüdüler. Peter'ın saatine göre beş dakika beklediler. Sonra Buick'e geri döndüler.

Onları tarif etmedim sanırım, değil mi? Birbirlerine benziyorlardı, Kenan ile Peter. Kenan kardeşinden biraz daha uzundu. Her ikisi de orta siklet boksörleri gibi yapıydı, gerçi Peter biraz göbek büyötmeye başlamıştı. Her ikisinin de teni koyuydu, saçları simsiyahtı, ortadan ayrılmış ve düzgün taranmıştı. Otuz üç yaşındaki Kenan'ın alnı biraz açılmaya başlamıştı. İki yaş büyük olan Peter'ın saçları yerli yerindeydi.

Uzun düz burunları ve kalın kaşlarının altındaki koyu renk gözleriyle yakışıklı adamlardı. Peter'ın düzgün taranmış bir bıyığı vardı. Kenan'da ne bıyık, ne de sakal vardı.

Dış görünüşe göre karar verecek olursak, ikisiyle karşı karşıya kaldığınızda ilk önce Kenan'ı bertaraf etmek isterdiniz. Ya da hiç değilse bertaraf etmeye çalışırdınız. Kenan'da daha tehlikeli olduğunu düşündüren bir şey vardı, tepkilerinin çok daha ani ve kesin olacağını düşündürüyordu.

İşte görünüşleri böyle. Kenan'ın otomobili park ettiği köşeye hızlı hızlı yürüdüler. Otomobil hâlâ oradaydı ve hâlâ kapıları kilitli değildi. Para torbaları artık arka koltukta durmuyordu. Francine Huri de orada değildi.

Kenan, "Bu boktan iş yetti artık" dedi.

"Bagajı açalım mı?"

Kenan torbido gözünden bagaj kolunu çevirdi. Arkaya yönelip kapağı kaldırdı. Bagajda yedek lastik ve krikonun dışında hiçbir şey yoktu. Tam kapağı kapamıştı ki birkaç metre ötedeki telefon çaldı.

Kenan kulübeye koşarak ahizeyi kaldırdı.

Adam, "Evine dön" dedi. "Karın herhalde sen gitmeden oraya varmış olur."

Otelimin köşesindeki St. Paul Kilisesi'nde yapılan her zamanki akşam toplantısına gittim ama verilen arada ayrıldım. Odama dönerek Elaine'i aradım ve Mick ile yaptığım konuşmayı anlattım.

Elaine, "Gitmen gerekir diye düşünüyorum" dedi. "Bu harika bir fikir bence."

"Belki de ikimiz birden gideriz."

"Ah, bilmiyorum, Matt. Derslerimi kaçırırmı o zaman."

Perşembe akşamları Hunter'da bir kursa katılıyordu, aradığımda dersten yeni çıkmıştı. 'Moğollar Döneminde Hindistan Sanatı ve Mimarisi.' "Bir hafta ya da on günlüğüne gidebiliriz" dedim. "Bir ders kaçırmış olursun."

"Bir ders çok da fazla değil."

"Kesinlikle, değil. Yani..."

"Yani iş gerçekten gitmek isteyip istemediğimde düğömleniyor sanırım. Ben beşinci tekerlek olacağım, öyle değil mi? Kafamdaki resimde Mick'le sen kolkola ortalığı talan ediyorsunuz."

"Bu bir resim tabii."

"Ama demek istiyorum ki, bu bir tür oğlanlar gezisi olacak, değil mi, yanında bir kız olmasını kim ister? Ciddiyim, zaten çok gitmek istemiyorum, senin de son zamanlarda huzursuz olduğunu biliyorum. Sanırım sana çok iyi gelecek. Avrupa'ya hiç gitmemiştin, değil mi?"

"Hiç gitmedim."

"Mick gideli ne kadar oldu? Bir ay mı?"

"Yaklaşık."

"Bence gitmelisin."

"Belki" dedim. "Bunu düşüneceğim."

Francine evde değildi.

Evin hiçbir yerinde değildi. Kenan inatla odadan odaya gezdi ama bunun bir anlamı olmadığını, alarm sistemini kapatmadan içeriye giremeyeceğini biliyordu. Odaları gezme işini bitirince Peter'ın kahve yaptığı mutfığa döndü.

"Petey, bu iş kötü kokuyor" dedi. "Biliyorum küçüğüm."

"Kahve mi yapıyorsun? Canım kahve istemiyor. Ben içki içersen rahatsız olur musun?"

"Ben içersen rahatsız olurum. Sen içersen olmam."

"Düşünmüştüm ki -boş ver. Canım içki istemiyor aslında."

"İşte burada ayrılıyorz küçüğüm."

"Evet, öyle sanırım." Arkasını döndü. "Neden bizi böyle oynatıyorlar, Petey? Otomobilde olacağını söylediler ama yoktu. Evde olacağını söylediler ama evde de yok. Neler oluyor?"

"Belki trafiğe takılmışlardır."

"Off, şimdi ne olacak? Burada oturup bekleyecek miyiz? Neyi beklediğimizi bile bilmiyorum. Parayı aldılar, biz ne aldık? Düzüldük, aldığımız bu. Kim olduklarını, nerede olduklarını bile bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum ve... Petey, ne yapacağız?"

"Bilmiyorum."

"Sanırım Francine öldü" dedi.

Peter sesini çıkarmadı.

"Çünkü bunu neden yapmasınlar ki, pis herifler? Francine onları teşhis edebilir. Geri vermek yerine öldürmek daha güvenli. Öldür, göm, iş bitsin. Dosya kapansın. Ben onların yerinde olsaydım öyle yapardım."

"Hayır, yapmazdın."

"Onlardan biri olsaydım dedim. Onlardan biri değilim, öncelikle bir kadın kaçırmazdım, kimseye zarar vermeyen, aklından kötü bir düşünce bile geçmeyen bir kadını..."

"Sakin ol küçüğüm."

Her ikisi de susacaklar, sonra tekrar konuşmaya başlayacaklardı çünkü başka yapılacak ne vardı ki? Bundan yarım saat sonra telefon çalınca Kenan hemen açtı.

"Bay Huri."

"Karım nerede?"

"Özür dilerim. Planlarda küçük bir değişiklik oldu."

"Karım nerede?"

"Tam köşenizde, ah, Yetmiş Dokuzuncu Sokak'ta, sanırım sokağın güney tarafında, köşeden üç dört ev sonra..."

"Evet?"

"Bir yangın musluğunun önüne yasadışı parketmiş bir otomobil var. Gri bir Ford Tempo. Karınız içinde."

"Otomobilde mi?"

"Bagajda."

"Onu bagaja mı koydunuz?"

"Yeterince hava var. Ama bu gece hava soğuk, bu yüzden olabildiğince çabuk çıkarmak istersiniz."

"Bir anahtar var mı? Nasıl..."

"Kilit kırık. Anahtara ihtiyacınız yok."

Peter'la birlikte sokağa fırlayıp köşeye doğru koşan Kenan, "Ne demek istedi, kilit kırık demekle?" diye sordu. "Bagaj kilitli değilse neden dışarı çıkamıyor? O adam ne demek istiyordu?"

"Bilmiyorum küçüğüm."

"Belki de bağlanmış. Bant, kelepçe, hareket etmesini önleyen bir şey."

"Belki."

"Aman Allahım, Petey..."

Otomobil olması gereken yerdeydi, birkaç yıllık, yıpranmış bir Tempo. Bagaj kilidinin yerinde yeller esiyordu. Kenan kapağı açtı.

Bagajda kimse yoktu. Yalnızca paketler vardı. Siyah plastikle sarılmış ve bantla kapatılmış çeşitli büyüklüklerde paketler.

Kenan, "Hayır" dedi.

Orada "Hayır, hayır, hayır" diyerek öylece durdu. Bir dakika sonra Peter bagajdaki paketlerden birini aldı, cebinde bir çakı çıkardı ve bantı kesti. Siyah plastiği boylu boyunca açtı -paranın verildiği Hefty torbalara benziyordu- ve içinden bir insan ayağı çıkardı. Bileğin birkaç santim üstünden kesilmişti. Üç tırnakta kırmızı cila görünüyordu. Diğer iki parmakta yoktu.

Kenan başını geriye atarak köpek gibi ulumaya başladı.

2

Bunlar Perşembe günü oldu. Pazartesi günü öğle yemeğinden döndüğümde resepsiyonda bir mesaj buldum. Mesajda Peter Curry'yi aramam yazıyordu. 718 bölge kodlu bir telefon numarası bırakılmıştı, bu da Brooklyn ya da Queens anlamına geliyordu. Brooklyn ya da Queens'den ya da başka bir yerden bir Peter Curry tanıdığımı sanmıyordum ama tanımadığım insanların beni araması benim için alışılmamış bir şey değildi. Odama çıkarak mesajdaki numarayı çevirdim. Bir erkek sesi duyunca "Bay Curry siz misiniz?" diye sordum.

"Evet."

"Adım Matthew Scudder. Sizi aramam için bir mesaj aldım."

"Beni aramanız için bir mesaj mı aldınız?"

"Doğru. On iki on beşte aramışsınız."

"Adınız neydi?" Adımı tekrar söyledim, adam o zaman, "Ah, bir dakika, siz detektifsiniz, değil mi? Sizi kardeşim aradı, kardeşim Peter."

"Evet, burada Peter Curry yazıyor."

"Bir dakika."

Bekledim, bir an sonra birincisine benzer ama biraz daha derin, biraz daha yumuşak bir ses, "Matt, ben Pete" dedi.

"Pete" dedim. "Seni tanıyor muyum, Pete?"

"Evet, birbirimizi tanıyoruz ama soyadımı bilmiyordun. St. Paul'un müdavimlerindenim, orada bir toplantı yönettim, beş ya da altı hafta önce."

"Peter Curry" dedim.

"Huri" dedi. "Ben Lübnan kökenliyim. Biraz kendimi anlatayım. Bir buçuk yıldır içki içmiyorum, Batı Elli Beşinci Sokak'ta bir pansiyonda yaşıyorum, kurye ve teslimatçı olarak çalışıyorum. Asıl mesleğim sinema kurguculuğu ama bu işe geri dönebilir miyim bilmiyorum..."

"Hikâyende uyuşturucu da vardı."

"Doğru ama beni asıl dibe vurduran alkoldü. Beni hatırladın mı?"

"Hı-hı. Konuştuğun akşam oradaydım. Soyadını öğrenmemişim."

"Eh, program böyle."

"Senin için ne yapabilirim, Pete?"

"Gelip ben ve kardeşimle konuşursan memnun olurum. Sen bir detektifsin ve sanırım sana ihtiyacımız var."

"Ne hakkında olduğunu biraz anlatabilir misin?"

"Şey..."

"Telefonda olmaz mı?"

"Herhalde olmasa daha iyi olur, Matt. Detektiflik bir iş ve önemli, istediğin parayı veririz."

"Şey" dedim. "Şu anda çalışabilir miyim bilmiyorum, Pete. Aslında bir yolculuk planlamıştım, hafta sonunda ülke dışına çıkıyorum."

"Nereye?"

"İrlanda'ya."

"Çok iyi" dedi. "Ama bak Matt, buraya gelip bizi biraz dinler misin? Dinledikten sonra bizim için yapabileceğin bir şey olmadığına karar verirsen buna alınmayız ve zamanının karşılığını da, geliş gidiş taksi parayı da öderiz." Arkada kardeşi anlayamadığım bir şeyler söyledi. Pete de, "Matt, Kenan gelip seni alabileceğimizi söylüyor ama nasılsa buraya geri döneceğimize göre sen bir taksiye atlarsan zamandan kazanmış oluruz."

Teslimatçı ve kurye olarak çalışan biri için çok fazla taksi lafı ettiğini düşündüm, sonra kardeşinin adı zihnimde bir ışık çaktı. "Birden fazla kardeşin var mı, Pete?"

"Yalnızca bir tane."

"Galiba kendini tanıtırken ondan, mesleğinden söz etmiştin."

Suskunluk. Sonra, "Matt, yalnızca buraya gelip dinlemeni istiyorum."

"Neredesiniz?"

"Brooklyn'i bilir misin?"

"Ölü olmam gerekir."

"Bu ne demek?"

"Hiçbir şey. Yalnızca yüksek sesle düşünüyordum. Ünlü bir kısa öykü. "Yalnızca Ölümler Brooklyn'i Bilir." Bölgenin bazı kısımlarını yeterince iyi bilirdim bir zamanlar. Brooklyn'in neresindesiniz?"

"Bay Ridge. Colonial Yolu."

"Çok kolay."

Bana adresi verdi, ben de bir kenara yazdım.

BMT'nin Broadway bölgesi olarak da bilinen R treni, Jamaika'daki 179. Sokak'tan Brooklyn'in güneybatı köşesindeki Verrazano Köprüsü'nün birkaç blok ötesine kadar gider. Elli Yedinci Sokak'la Yetmişinci'de bu treni yakaladım ve sondan iki durak önce indim.

Manhattan'tan çıkınca kentten çıkmış olursun düşüncesini savunanlar vardır. Yanılıyorlar, yalnızca kentin başka bir bölgesinde olursun ama farklılığın kendini hissettirdiğine de şüphe yoktur. Bunu gözleri kapalı anlayabilir insan. Enerji düzeyi farklıdır, hava aynı yoğunlukta değildir.

Dördüncü Cadde'de bir blok yürüyerek bir Çin lokantası, bir Kore manavı ve birkaç İrlanda barını geçtim, sonra Colonial Yolu'na dönerek Kenan Huri'nin evini buldum. Ev, tek aile için yapılmış, iki savaş arasında inşa edilmiş benzeyen kare yapılı bir grup evden biriydi. Küçük bir çimenlik alan, giriş kapısına doğru uzanan birkaç basamaklı bir merdiven. Basamakları çıkıp zili çaldım.

Pete beni içeriye alarak mutfığa götürdü. Beni kardeşiyle tanıştırdı, Kenan elimi sıkmak için ayağa kalktı, sonra oturmam için bir iskemle gösterdi. Kendi ayakta kaldı, ocağın yanına giderek bana bakmak için döndü.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim" dedi. "Birkaç soru sormam sizi rahatsız eder mi, Bay Scudder? Başlamadan önce."

"Hayır, etmez."

"Önce bir şey içmek ister miydiniz? Alkollü bir şey değil, Petey'i AA'dan tanıdığınızı biliyorum ama kahve var ve alkolsüz içecekler de verebilirim. Kahve Lübnan tarzı, yani Türk kahvesi ya da Ermeni kahvesine çok benziyor, çok koyu ve sert. Ya da isterseniz hazır kahvelerden Yuban var."

"Lübnan kahvesi iyi olur."

Tadı da iyiydi. Bir yudum aldıktan sonra Kenan, "Detektifsiniz, değil mi?" diye sordu.

"Ruhsatsız."

"Bu ne demek?"

"Yani resmi bir iznim yok. Zaman zaman büyük ajanslardan birine parçabaşı işler yapıyorum, zaman zaman da onların ruhsatıyla kendi işlerimi yapıyorum ama bunun dışında özel ve resmi olmayan işler yapıyorum."

"Ve eskiden polistiniz."

"Doğru. Bir süre önce."

"Hı-hı. Üniformalı mı... sivil mi?"

"Detektiftim."

"Altın rozetiniz vardı, ha?"

"Doğru. Yıllarca Village'deki Altıncı Şube'ye bağlı çalıştım, ondan önce de bir süre Brooklyn'deki karakoldaydım. Orası Yetmiş Sekizinci Bölge'dir, yani Park Slope ve biraz kuzeyi, Boerum Tepesi dedikleri bölge."

"Evet, orayı biliyorum. Yetmiş Sekizinci Bölge'de büyüdüm. Bergen Sokağı'nı bilir misiniz? Bond ve Nevins arasında."

"Elbette."

"Biz orada büyüdük, ben ve Petey. O bölgede Ortadoğu'dan çok insan vardır, Court ile Atlantik arasındaki birkaç blok içinde. Lübnanlılar, Suriyeliler, Yemenliler, Filistinliler. Karım Filistinliydi,

ailesi Henry'nin biraz ötesindeki President Sokağı'nda oturuyor. Orası Güney Brooklyn ama sanırım Carroll Bahçeleri diyorlar. Kahve iyi mi?"

"İyi."

"Biraz daha isterseniz söyleyin." Bir şey söylemeye başladı, sonra kardeşine bakmak için döndü. "Bilmiyorum adamım" dedi. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"Ona durumu anlat küçüğüm."

"Bilmiyorum." Bana döndü, bir iskemleyi çevirerek ata biner gibi üstüne oturdu. "Bir anlaşma yapalım, Matt. Sana Matt dememde bir sakınca var mı?" Olmadığını söyledim. "Anlaşma şu. Sana anlatacaklarımı başkalarına anlatmayacağından emin olabilir miyim, bilmem gerek. Sanırım sormak istediğim, hâlâ ne dereceye kadar polis olduğun."

İyi bir soruydu, bunu ben de sık sık düşünürdüm. "Uzun yıllar polislik yaptım" dedim. "İşimden ayrılalı beri her yıl polis özelliklerim azalıyor. Bana söyleyeceklerinin gizli kalıp kalmayacağını soruyorsun. Resmi olarak avukat konumunda değilim. Bana anlattıkların ayrıcalıklı bilgi değil. Ama aynı zamanda kanun adamı da değilim, bu yüzden rapor etme konusunda sade vatandaştan daha fazla yükümlülüğüm yok."

"Özet olarak ne diyorsun?"

"Fazla bir şey değil. Size güven verecek fazla şey söyleyemem çünkü bana ne söylemeyi düşündüğünüzü bilmiyorum. Bunca yolu kalkıp geldim çünkü Pete telefonda konuşmak istemedi, şimdi de siz burada bir şey söylemek istemiyormuş gibi duruyorsunuz. Belki eve gitsem iyi olacak."

"Belki de iyi olur" dedi.

"Küçüğüm..."

Kenan ayağa kalkarak, "Hayır" dedi. "İyi bir fikirdi adamım ama işe yaramaz. Onları kendimiz bulacağız." Cebinden bir tomar para çıkararak içinden bir yüzlük ayırdı ve masanın üzerinden bana uzattı. "Bindiğiniz taksiler ve bize ayırdığınız zaman için, Bay Scudder. Yok yere sizi buraya sürüklediğimiz için özür dilerim." Parayı almayınca, "Belki zamanınız tahmin ettiğimden daha değerlidir. İşte, darılmaca yok, ha?" İkinci bir yüzlük daha koydu ama gene elimi uzatmadım.

İskemlemi arkaya iterek ayağa kalktım. "Bana bir şey borçlu değilsiniz" dedim. "Zamanımın değerini bilmiyorum. Kahve içerek ödeştik diyelim."

"Parayı alın, Allah aşkına, taksi her bindiğinizde yirmi beş yazar."

"Metroyla geldim."

Yüzüme bakakaldı. "Buraya metroyla mı geldiniz. Kardeşim size taksiye binmenizi söylemedi mi? Ne diye cimrilik ediyorsunuz özellikle ben ödeyeceksem?"

"Paranızı geri alın" dedim. "Metroya bindim çünkü metro daha hızlı ve kolaydır. Bir yerden bir yere nasıl gittiğim bana kalmış bir şeydir, Bay Huri ve işimi istediğim gibi yaparım. Siz bana kentte nasıl dolaşacağımı söylemeyin, ben de size okul çocuklarına nasıl uyuşturucu satacağınızı söylemem, bu nasıl?"

"Tanrım" dedi.

Pete'ye, "Birbirimizin zamanını aldığımız için özür dilerim. Beni düşündüğün için teşekkürler" dedim. Pete beni kente ya da hiç değilse metro durağına geri götürmesini isteyip istemediğimi sordu. "Hayır" dedim, "Sanırım Bay Ridge'de biraz dolaşmak istiyorum. Geçmişte bir olay nedeniyle buradan birkaç blok öteye, Colonial Yolu'na gelmiştim ama biraz daha kuzeyine. Parkın tam karşısına. Baykuş Kafası Parkı, sanırım adı böyle."

Kenan Huri, "Buradan sekiz on blok ötede" dedi.

"Evet. Beni tutan adam karısını öldürmekle suçlanıyordu ve onun için yaptığım iş, suçlamanın düşmesine yardımcı oldu."

"Peki adam masum muydu?"

Her şeyi hatırlayarak, "Hayır, onu öldürmüştü" dedim. "Bunu bilmiyordum. Sonradan öğrendim."

"Artık yapabileceğin bir şey kalmamışken."

"Elbette yapabileceğim bir şey vardı" dedim. "Tommy Tillary, adamın adı buydu. Karısının adını unuttum ama kız arkadaşının adı Carolyn Cheatham'dı. Sevgilisi ölünce adam suçlanarak ceza yedi."

"Onu da mı öldürdü?"

"Hayır, kız kendini öldürdü. Ben öyle ayarladım ki, sonunda adamın işlediği bir cinayet gibi göründü. Kurtulmayı hak etmediği bir durumdan onu kurtarmıştım, ikincisinden yakalanması bana adil geldi."

"Ne kadar yattı?"

"Yatabileceği kadar. Cezaevinde öldü. Biri onu bıçakladı." İçimi çektim. "Evinin önünden geçerken anıların geri gelip gelmeyeceğini düşünmüştüm ama zaten kendi başlarına geri geldiler."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hatırlamak mı demek istiyorsun? Özel olarak değil. Yapmış olmaktan çok daha rahatsız olduğum birçok şey düşünebilirim." Paltomu arandım, sonra giymediğimi hatırladım.

Bahar gelmişti, spor ceket havası, gerçi akşamları hayli serin oluyordu.

Kapıya doğru yürümeye başladım ama Kenan, "Bir dakika durur musunuz, Bay Scudder?" dedi.

Ona baktım.

"İpe sapa gelmez konuştum" dedi. "Özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok."

"Evet, var. Kendimi kaybettim. Üstelik bu birşey değil, bugün daha önce bir telefon kırdım, meşgul sinyali alınca öfkeye kapıldım ve almacı duvara vura vura parçaladım." Başını salladı. "Ben asla böyle kendimi kaybetmem. Son derece gerginim."

"Etrafta gerilim altında çok insan var."

"Evet, sanırım öyle. Önceki gün bazı adamlar karımı kaçırdılar, onu parçalara bölerek plastik torbalara sardılar ve bir otomobilin bagajında bana geri gönderdiler. Belki başkaları da aynı gerilimi yaşıyor. Bilmiyorum."

Pete, "Rahatla küçüğüm" dedi.

Kenan, "Hayır, iyiyim" dedi. "Matt, bir dakika otur. Her şeyi sana anlatacağım, başından sonuna kadar. O zaman gitmek isteyip istemediğine karar versin. Daha önceden söylediklerimi unut. Kime anlatacağın umurumda değil. Galiba yalnızca yüksek sesle anlatmaktan korkuyorum, sanki böylece her şey gerçek olacak ama zaten gerçek, değil mi?"

Daha önce anlattığım hikâyenin ayrıntılarına inerek her şeyi anlattı. Kendi araştırmamla bulduğum bazı ayrıntılar da vardı ama Huri kardeşler kendi başlarına hatırı sayılır veri elde etmişlerdi. Cuma günü, Francine'in Atlantik Caddesi'nde park ettiği Toyota Camry'yi bulmuşlar, bu da onları Arap Gurme'ye götürmüştü. Ayrıca bagajdaki torbalar onun D'Agostino'ya uğradığını gösteriyordu.

Kenan konuşmasını bitirince bir fincan kahve önerisini geri çevirip yerine bir bardak soda istedim. "Bazı sorularım var" dedim.

"Söyle."

"Cesedi ne yaptınız?"

Kardeşler bakiştılar, Pete, Kenan'a anlatmasını işaret etti. Kenan derin bir soluk alarak, "Bir kuzenim var, veteriner, bir hayvan hastanesi var, şeyde -şey, nerede olduğu önemli değil, eski mahallemizde. Onu aradım ve işyerine girmem gerektiğini söyledim."

"Bunu ne zaman yaptın?"

"Onu aradığımda Cuma öğleden sonraydı, Cuma akşamı da ondan anahtarı aldım ve Petey'le oraya gittik. Bir ünite var orada, sanırım bir fırın diyebiliriz, kuzenim uyuttuğu hayvanları yakmak için kullanıyor. Biz aldık, şeyi..."

"Rahatla küçüğüm."

Kenan sabırsızlıkla başını salladı. "İyiyim, yalnızca nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Ne denir? Parçalan, Francine'in, aldık ve yaktık."

"Bütün paketleri açtınız mı?"

"Hayır, niye yapalım ki? Bant ve plastik diğer şeylerle birlikte yandı."

"Ama o olduğundan eminsiniz."

"Evet. Evet, yeterince, eee, emin olacak kadar torba açtık."

"Bütün bunları sormam gerekiyor."

"Anlıyorum."

"Özet olarak ortada ceset yok, doğru mu?"

Kenan başını salladı. "Yalnızca küller. Küller ve kemik parçaları, hepsi bu kadar. Yakma deyince insanın aklına külden başka bir şey gelmiyor, sobadan çıkanlar gibi ama öyle olmuyor.

Kuzenimin kemik parçalarını ezmek için ek bir ünitesi daha var, yani yaktığın şeyin ne olduğu daha da az belirgin oluyor." Gözlerini kaldırarak bana baktı. "Lisedeyken öğleden sonraları Lou'nun yerinde çalışırdım. Adını söylemeyecektim ama Allah kahretsin, ne fark eder ki? Babam doktor olmamı istiyordu, bunun iyi bir eğitim olacağını düşünmüştü. İyi bir eğitim oldu mu olmadı mı bilmiyorum ama orayı ve araç gereçleri tanıyordum."

"Kuzenin işyerini niye kullanmak istediğini biliyor mu?"

"İnsanlar bilmek istedikleri kadarını bilirler. Gece gizlice girip kendime kuduz iğnesi yapmak istediğimi düşünmüş olamaz. Bütün gece oradaydık. Elindeki ünite küçük hayvan sığacak kadar, birkaç kez kullanmak ve aralarda ünitenin soğumasını beklemek zorunda kaldık. Allahım, bunları konuşmak beni öldürüyor."

"Özür dilerim."

"Senin suçun değil. Lou fırını kullandığımı biliyor mu? Bilmesi gerektiğini sanıyorum. Nasıl bir iş yaptığım hakkında fikri var. Muhtemelen bir rakibimi öldürdüğümü ve kanıtları yok etmek istediğimi düşünmüştür. İnsanlar bu tür pislikleri televizyonda izliyorlar ve dünyanın böyle olduğunu düşünüyorlar."

"Karşı çıkmadı mı?"

"Aileden. Acil olduğunu ve üzerinde konuşabileceğimiz bir şey olmadığını biliyordu. Ona biraz para da verdim. Almak istemedi ama adamın üniversitede okuyan iki çocuğu var, nasıl almamazlık eder? Para da zaten fazla değildi."

"Ne kadar?"

"İki bin. Bir cenaze töreni için hayli az bir para, değil mi? Yani insan bir tabuta daha fazlasını harcayabilir." Başını salladı, "Külleri teneke bir kutuya koyup alt kattaki kasaya kilitledim. Kutuyu ne yapacağımı bilmiyorum. Francine ne isterdi onu da bilmiyorum. Hiç konuşmamıştık. Allahım, daha yirmi dört yaşındaydı. Benden dokuz yaş daha küçük, dokuz yıldan bir ay az. İki yıl önce evlendik. "

"Çocuğunuz var mı?"

"Yok. Bir yıl daha bekleyecek, sonra... ah, Allahım, korkunç. İçki içmem seni rahatsız eder mi?"

"Hayır."

"Petey de aynı şeyi söylüyor. Allah kahretsin, içmeyeceğim. Perşembe öğleden sonra onlarla konuştuktan sonra bir tane devirmiştin ve ondan sonra hiç içmedim. İstek duydum ama bastırdım. Nedenini biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü bunu hissetmek istiyorum. Yanlış bir şey mi yaptım sence. Onu Lou'nun yerine götürmek ve yakmakla? Sence bu yanlış mı?"

"Bence yasadışı."

"Evet, şey, işin bu yanılla fazla ilgilenmedim."

"İlgilenmediğini biliyorum. Doğru dürüst bir şey yapmaya çalışıyordun yalnızca. Ama bu arada kanıtları da yok ettin. Cesetler ne aradığını bilen birine birçok bilgi sağlayabilir. Bir cesedi kül ve kemik parçaları haline getirdiğin zaman bütün bu bilgi yok olur."

"Önemli mi?"

"Nasıl öldüğünü bilmek yararlı olabilirdi."

"Nasıl olduğuna hiç aldırmiyorum. Bilmek istediğim tek şey kim."

"Biri diğerine götürebilir."

"Yani yanlış yaptığımı düşünüyorsun. Allahım, polisleri arayıp ellerine bir torba dolusu kesik et vererek, 'Bu benim karım, ona iyi bakın' diyemezdin. Polisi hiçbir zaman aramam, polisin asla aranmadığı bir işteyim. Ancak Tempo'nun bagajını açınca onu tek parça halinde, ölü ama kesilmemiş olarak bul-saydım belki, belki polise bildirirdim. Ama böyle olunca..."

"Anlıyorum."

"Ama yanlış yaptığımı düşünüyorsun."

Peter, "Sen yapman gerekeni yaptın" dedi.

Herkes her zaman aynı şeyi söylemez mi? "Doğrular ve yanlışlar hakkında fazla şey bilmiyorum" dedim. "Arka odasında krematoryum olan bir kuzenim olsa belki ben de aynı şeyi yapardım. Ama konumuz benim ne yapacağım değil. Sen böyle yaptın. Sorun buradan nereye gideceğiz."

"Nereye?"

"Sorun da bu işte."

Tek soru bu değildi. Çok fazla soru sordum ve birçoğunu birkaç kez sordum. Her ikisine de hikâyeyi baştan sona anlattırdım ve defterime notlar aldım. Sonunda, bütün olaydaki tek elle tutulur kanıt, Francine Huri'nin parçaları gibi göründü ama onlar da alevler içinde yok olmuştu.

Sonunda defterimi kapayınca Huri kardeşler söyleceklerimi beklemeye başladı. "Bu durumda" dedim, "adamlar hayli güvenlikteler. Kim oldukları hakkında en küçük bir ipucu bile vermeden oyunlarını oynayıp bitirdiler. Bir yerlerde bir iz bırakmışlarsa bile henüz bu izler ortaya çıkmış değil. Atlantik Caddesi'ndeki süpermarkette birinin onları tanıması ya da plakayı almış olması mümkün ve böyle bir tanığı aramak için ayrıntılı bir araştırma yapmaya değer ama bu noktada tanık yalnızca varsayım olarak var. Büyük ihtimalle hiç tanık yok ya da tanığın gördükleri bizi bir yere götürmeyecek,

"Hiç şansımız olmadığını söylüyorsun."

"Hayır" dedim. "Hiç de böyle bir şey demiyorum. Adamların arkalarında bıraktıkları kanıtların üzerinde çalışmanın yanı sıra bir araştırmanın yapılması gerektiğini söylüyorum. bir başlangıç noktası, neredeyse yarım milyon dolarla ortadan kaybolmuş olmaları. Yapabilecekleri iki şey var ve her ikisi de onları ortaya çıkarabilir."

Kenan söylediklerimi düşündü. "Bunlardan biri parayı harcamaları" dedi. "Diğeri ne?"

"Bu konuda konuşmaları. Bu tip herifler her zaman konuşur, özellikle de övünecekleri bir şey varsa ve bazen onları rahatlıkla gammazlayabilecek birileriyle konuşurlar. Hile şu: Alıcının kim olduğunu duyurmaları için muhbirlerle bilgi vermek."

"Bunu nasıl yapacağın hakkında bir fikrin var mı?"

"Birçok fikrim var" dedim. "Daha önce ne ölçüde hâlâ bir polis olduğumu öğrenmek istemiştin. Bilmiyorum ama bu tür bir soruna yaka kartı taşıdığım zamanlar yaptığım gibi yaklaşıyorum hâlâ; sonunda bir şey yakalayana kadar evirip çeviriyorum. Bunun gibi bir olayda hemen birkaç araştırma yolu bulabilirim. Hiçbirinin bizi bir yere götürmeme olasılığı da var tabii ama gene de denenmesi gereken yollar bunlar."

"Yani denemek istiyorsun."

Defterime baktım. "Şey, iki sorunum var" dedim. "Birincisini Pete'e telefonda söyledim sanırım. Hafta sonunda İrlanda'ya gidiyorum."

"İş için mi?"

"Keyif için. Bu sabah rezervasyon yaptırdım."

"İptal edebilirsin."

"Edebilirim."

"İptal ederken paran yanabilir, kaybettiğin parayı ben telafi ederim. Diğer sorun nedir?"

"Diğer sorun, bulduklarımı nasıl kullanacağın."

"Eh, bunun yanıtını biliyorsun."

Başımı salladım. "Sorun da bu işte."

"Çünkü onlara dava açamam, adam kaçırma ve cinayetten yargılanamazlar. Bir suç işlendiğine dair kanıt yok, yalnızca ortadan kaybolmuş bir kadın var."

"Doğru."

"Dolayısıyla ne istediğimi, bütün bunların amacının ne olduğunu bilmek istiyorsun. Söylememi ister misin?" "Söyleyebilirsin."

"Bu pislik heriflerin ölmesini istiyorum. Orada olmak istiyorum, ben yapmak istiyorum, öldüklerini görmek istiyorum." Bunu sakın, rahat, sesinde hiç duygu olmadan söyledi. "İstediğim bu işte" dedi. "Şu anda bunu dünyada hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Başka bir şeyi bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum. Sen ne düşünmüştün?"

"Tam böyle düşünmüştüm."

"Böyle bir şey yapan insanlar, masum bir kadını alıp parçalara ayıran insanlar, onlara ne olduğu seni rahatsız eder mi?"

Bunu biraz düşündüm ama uzun süre değil. "Hayır" dedim.

"Yapılması gerekeni yapacağız, kardeşimle ben. Sen bu işin bir parçası olmayacaksın."

"Diğer bir deyişle yalnızca onların idam hükmünü vereceğim."

Kenan başını salladı. "Kendi hükümlerini kendileri verdiler" dedi. "Yaptıklarıyla. Sen yalnızca kartları açacaksın. Ne diyorsun?"

Tereddüt ettim.

Kenan, "Bir sorun daha var, değil mi?" diye sordu. "İşim."

"Bu da bir faktör" dedim.

"Okul çocuklarına uyuşturucu satmakla ilgili söylediklerin. Ben okul bahçelerinde dükkân açmıyorum."

"Açtığını düşünmemiştim zaten."

"Doğrusunu söylemek gerekirse ben satıcı değilim. Ne diyorlar, trafiği yönetiyorum. Aradaki farkı anlıyor musun?"

"Elbette" dedim. "Ağlardan uzak kalmayı başaran büyük balıksın."

Kenan güldü. "Büyük müyüm bilmiyorum. Bazı açılardan orta düzeyde dağıtıcılar en büyüktür, en çok işi yaparlar. Ben ağırlıkla uğraşıyorum, yani ya malı belli miktarlara ayırıyorum ya da satın aldığım kişi miktarlara ayırmış oluyor, ben de küçük miktarlarda satan birine devrediyorum. Müşterim genellikle benden daha çok iş yapıyor çünkü sürekli alıp satıyor, oysa ben yılda yalnızca iki ya da üç iş yapabilirim."

"Ama yeterli parayı kazanıyorsun."

"Kazanıyorum. Tehlikeli bir iş, polis senden kuşkulunabilir, seni yok etmek isteyenler vardır. Risklerin yüksek olduğu yerde ödüller de genellikle yüksektir. Ayrıca talep daima var. İnsanlar mal istiyor."

"Maldan kastın kokain mi?"

"Aslında kokainle fazla işim yok. İşimin büyük kısmı eroin. Biraz haşhaş ama son birkaç yıldır çoğunlukla eroin. Bak, sana hemen söyleyeyim, bunun için özür dileyecek değilim. İnsanlar bunu alıyor, alışıyor, annelerinin çantalarından para aşırıyor, komaya girip kollarında iğnelerle ölüyor, iğneleri paylaştıkları için AIDS kapıyor. Her şeyi biliyorum. Silah yapan insanlar var, içki üreten insanlar var, tütün yetiştiren insanlar var. Uyuşturucudan ölenlerle karşılaştırıldığında yılda kaç kişi içkiden ve sigaradan ölüyor?"

"Alkol ve sigara yasal."

"Ne farkı var."

"Biraz fark var. Ne kadar olduğundan emin değilim."

"Belki vardır. Ben göremiyorum. Her iki durumda da mal pis. İnsanları öldürüyor, başka bir deyişle kendilerini ya da birbirlerini öldürmek için bu malı kullanıyorlar. Benim yaranma bir şey var, sattığım şey için reklam vermiyorum, Kongre'de lobicilerim yok, kamuoyuna sattığın pisliğin onlar için iyi olduğunu anlatmak üzere halkla ilişkiler uzmanları tutmuyorum. İnsanlar uyuşturucu istemekten vazgeçtikleri gün alıp satacak başka bir şey bulurum ve bunun için ne sızlanırım ne de hükümetin bana yardım etmesini isterim."

Peter, "Sattığın şey lolipop değil, küçüğüm" dedi.

"Hayır, değil. Mal pis. Pis olmadığını hiç söylemedim. Ama ben yaptığım işi temiz yapıyorum. İnsanları düzmüyorum, öldürmüyorum, adil bir anlaşma yapıyorum ve kiminle anlaşma yaptığıma dikkat ediyorum. Bu yüzden hayattayım ve bu yüzden cezaevinde değilim."

"Hiç girdin mi?"

"Hayır. Bir kez bile tutuklanmadım. Yani bu önemliyse, nasıl görüldüğü, tanınan bir uyuşturucu satıcısı için çalıştığın..."

"Bu önemli değil."

"Peki, resmi açıdan bakıldığında tanınan bir satıcı değilim. Narkotik Şube'de ya da Uyuşturucuyla Mücadele Bölümü'nde kim olduğumu bilen insanlar olmadığını söylemiyorum ama kaydım yok."

Bildiğim kadarıyla hiç resmi bir soruşturmanın içinde yer almadım. Evimde dinleyici yok, telefonlarım dinlenmiyor. Dinlenseydi bilirdim, bunu sana anlatmıştım."

"Evet."

"Bir dakika dur. Sana bir şey göstermek istiyorum." Başka bir odaya giderek elinde gümüş bir çerçevede beşe yedi boyutunda renkli bir resimle döndü. "Bu düşünümüzde çekildi" dedi. "İki yıl önce, tam iki yıl değil, Mayıs'ta iki yıl bitecek."

Kenan smokin, karısı ise beyazlar giymişti. Kenan gülüyordu, karısı gülümsemedi. Ama yeterince parlıtlı görünüyordu ve mutluluktan gözlerinin parladığını görebilirdiniz.

Ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Ona ne yaptıklarını bilmiyorum" dedi. "Düşünmeme izin vermediğim şeylerden biri de bu. Ama onu öldürdüler ve kasap gibi doğradılar, onunla pis bir şaka yaptılar ve ben de bir şeyler yapmak zorundayım çünkü yapmazsam ölürüm. Yapabilsem kendi başıma yapardım. Aslında denedik de, Petey'le ben, ama ne yapacağımızı bilmiyoruz, bilgimiz yok, nasıl davranmamız gerektiğini bilmiyoruz. Daha önce sorduğun sorular, yaklaşımın, bana başka bir şey değilse bile bunun bilmediğim bir alan olduğunu gösterdi. Yani yardımını istiyorum ve ne kadar vermem gerekirse verebilirim, para sorun değil. Çok param var ve ne kadar gerekiyorsa harcayacağım. Hayır dersin başka birini bulacak ya da kendim deneyeceğim çünkü başka ne yapabilirim ki?" Masaya uzanarak resmi alıp baktı. "Allahım, ne mükemmel bir gündü" dedi, "ve ondan sonraki günler, sonra her şey ne hale geldi." Bana baktı. "Evet, bir trafikçiyim, uyuşturucu satıcısıyım, ne diyorsan oyum ve evet, amacım o herifleri öldürmek. Yani bütün kartlar masaya açıldı. Ne diyorsun? Yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

En iyi dostum, İrlanda'ya yanına gitmeyi planladığım adam mafyaydı. Efsaneye göre bir gece Cehennem Mutfağı'nın sokaklarında dolaşarak, düşmanlarının kellelerini yanında taşıdığı bir bowling çantasından çıkarıp göstermişti. Bunun olduğuna yemin edemem ama pek de uzak olmayan bir tarihte Maspeth'deki bir odada, bir adamın elini satırla keserken yanındaydım. O gece benim de elimde silah vardı ve kullanmıştım.

Yani bazı açılardan hâlâ biraz polis olsam da, diğer açılardan önemli değişimlerden geçmiştim. Önemsiz şeyleri büyütüp önemlilerden kaçınmak neden?

"Yapacağım" dedim.

3

Dokuzu biraz geçte otel odama geri döndüm. Kenan Huri ile uzun süre konuşmuş, defterimin sayfalarını arkadaşlar, tanıdıklar ve aile üyelerinin adlarıyla doldurmuşum. Toyota'yı incelemek için garaja gitmiş ve Beethoven kasetinin hâlâ teybin içinde olduğunu görmüştüm. Francine'in otomobilinde bir ipucu vardiysa bile, ben bulamamıştım.

Diğer otomobili, Francine'in parçalarını teslim etmek için kullanılan gri Tempo'yu incelememiz mümkün değildi. Francine'i kaçıranlar otomobili yasak bir yere park etmişlerdi ve hafta sonu bir çekici gelerek otomobili götürmüştü. Aracın izini sürmeye çalışabilirdim ama ne yararı vardı? Bu olay için çalındığı kesindi ve duruma bakılırsa olasılıkla daha önceden terk edilmişti. Bir polis laboratuvar ekibi, bagajda ya da aracın içinde iyi bir araştırma konusu olabilecek bir şey bulabilirdi: Kan lekeleri, kumaş parçaları ya da bazı işaretler. Ama bu tür bir araştırma için kaynaklarım yoktu. Bütün Brooklyn'i arayarak bana tek bir ipucu vermeyecek bir araca bakıyor olurdum.

Buick'in içinde üçümüz uzun bir yol katettik; Atlantik Caddesi'nde D'Agostino'nun Yeri'nden ve Arap marketinin önünden geçtik, sonra Okyanus ve Farragut'taki ilk telefon kulübesine, oradan da güneye Flatbush'a, doğuya N'ye ve Gaziler Caddesi'ndeki ikinci telefon kulübesine gittik. Buraları görmeme aslında hiç gerek yoktu; bir telefon kulübesine bakarak çok fazla bilgi edinemezdi insan ama ben her zaman ola| yerine gitmeyi, kaldırımda yürümeyi, merdiven çıkmayı ve her şeyi ilk elden görmeyi yararlı bulmuşumdur. Bunlar olayın gerçekliğini kavramama yardımcı olur.

Ayrıca Huri'lerin her şeyi yeniden gözden geçirmelerine yardımcı oldu. Bir polis soruşturmasında tanıklar aynı hikâyeyi defalarca ve çok farklı insanlara anlatmak zorunda kalmaktan şikâyet ederler. Bu onlara anlamsız gelir ama bir anlamı vardır. Yeterince farklı insana yeteri kadar anlattırsanız, belki daha önce açık bıraktığınız bir şey bulurlar ya da belki bir kişi başka birinin atladığı bir şeyi duyar.

Bir ara Flatbush'daki Apollo kahvesine uğradık. Hepimiz souvlaki söyledik. Lezzetliydi ama Kenan tabağına dokunmadı bile. Daha sonra otomobile dönünce, "Yumurta gibi bir şey söylemeliydim. O geceden beri etten tat alamıyorum. Yiyemiyorum, midemi bulandırıyor. Bunu aşacağımdan eminim ama şimdilik başka bir şey ısmarlamayı hatırlamam gerek. Bir şey ısmarlayıp sonra yiyememenin hiç anlamı yok."

Peter beni Camry ile eve getirdi. Colonial Yolu'ndaki evde kalıyordu, kaçırılma olayından beri oradaydı; oturma odasındaki kanepede uyuyor, giysilerini değiştirmek için odasına uğramak zorunda kalıyordu.

Peter beni getirmese bir taksi çağırırdım. Metroda yeterince rahattım, kendimi güvensiz hissettiğim az olmuştu ama cebimde on bin dolarla taksi ücretinden cimrilik etmek yanlış bir tutumluluk gibi göründü. Bir soyguncuyla karşılaşma durumunda kendimi çok aptal hissedecektim.

Verilen para buydu, her ikisinde de elli yüzlük bulunan iki tomar; Francine Huri'yi kurtarmak için ödenen seksen tomardan farklı olmayan iki para tomarı. Hizmetlerimin bedelini söylemekte her zaman zorluk çekmişimdir ama bu olayda kararı ben vermedim. Kenan masanın üzerine iki tomar koydu ve bunun başlangıç için yeterli olup olmadığını sordu. Fazla olduğunu söyledim.

"Karşılatabilirim" dedi. "Çok param var. Hepsini almadılar, yaklaştırmadılar bile."

"Bir milyonu ödeyebilir miydin?"

"Ülkeden çıkmadan hayır. Cayman Adaları'nda içinde yarım milyon olan bir hesabım var. Buradaki kasada da yedi yüzün biraz altında param vardı. Aslında birkaç telefon etsem buradan da üç yüz bini bulabilirdim belki. Merak ediyorum."

"Neyi?"

"Ah, delice düşünceler. Varsay ki bir milyonu ödedim, onu bana canlı verirler miydi? Varsay ki telefonda hiç baskı yapmadım, varsay ki nazıktım, kıçlarını falan öptüm."

"Onu gene de öldürürlerdi."

"Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum ama nasıl bilebilirim? Yapabileceğim bir şey var mıydı diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Varsay ki çok sert çıktım, bana onun yaşıyor olduğunun kanıtını gösterene kadar tek bir kuruş bile ödemedim."

"Seni aradıklarında büyük olasılıkla Francine zaten ölmüştü."

"Sanırım haklısın" dedi "ama bilmiyorum. Onu kurtarmanın bir yolunun olmuş olması gerektiğini düşünüyorum sürekli. Benim hatam olduğunu düşünüp duruyorum."

Manhattan'a dönmek için ekspres yollardan gittik: Spore Parkway ve Gowanus. O saatte fazla trafik yoktu ama Pete çok yavaş gidiyor, Camry'yi saatte seksen kilometrenin üstüne çıkarmıyordu. Başta fazla konuşmadık, sessizlikler uzadı durdu.

Sonunda Pete, "Yoğun birkaç gün oldu" dedi. Kendisini nasıl hissettiğini sordum. "Ah, ben iyiyim" dedi.

"Toplantılara gidiyor musun?"

"Düzenli olarak." Bir an sonra, "Bu pis iş başladığından beri toplantıya gitme şansım olmadı. Biliyorsun, çok meşguldüm."

"Ancak içki içmezsen kardeşine yararlı olabilirsin."

"Biliyorum. Dün gece bir toplantıya gidecektim ama yetişemedim." Parmakları direksiyonda tempo tuttu. "Bu gece St. Paul'deki toplantıya gidebiliriz diye düşünmüştüm ama kaçırdık. Oraya vardığımızda saat dokuzu geçmiş olacak."

"Houston Sokağı'nda saat onda bir toplantı var."

"Eee, bilmiyorum" dedi. "Odama gideceğim, ihtiyaçlarımı alacağım..."

"On toplantısını kaçırsan geceyarısı toplantısı var. Aynı yerde, Houston'da, Altıncı ile Varick arasında."

"Nerede olduğunu biliyorum."

Ses tonundaki bir şey daha fazla öneri yapmamı engelledi. Pete bir an sonra, "Toplantıları kaçırmamam gerektiğini biliyorum. Saat ondakine gitmeye çalışacağım. Geceyarısındakine gitmek istediğimden emin değilim. Kenan'ı o kadar uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

"Belki yarın gündüz bir Brooklyn toplantısına gidersin."

"Belki."

"Ya işin? Onu da bırakacak mısın?"

"Bir süreliğine. Cuma günü ve bugün arayarak hasta olduğumu söyledim ama benimle çalışmak istemezlerse de fazla sorun değil. Bu tür işleri bulmak pek de zor olmuyor."

"Hangisi, kurye işi mi?"

"Yemek teslimleri aslında. Dokuzuncu Cadde, Elli Yedinci Sokak'ta bir şarküteriden."

"Kardeşin bu kadar kolay para kazanırken kıtı kıtına geçinilen bir işte çalışmak zor olmalı."

Pete bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Bu ikisini birbirinden ayrı tutmam gerek, biliyorsun. Kenan onun için, onun yanında, nasıl dersin, öyle çalışmamı istedi. Hem bu işi yapıp hem içki içmemeyi başaramam. Sorun sürekli uyuşturucular arasında olmak değil çünkü aslında olunmaz, malla fazla fiziksel temas yoktur. Ama bu tavır, bu zihin durumu, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Kesinlikle."

"Toplantılarla ilgili söylediklerinde haklıydın. Francie'nin başına gelenlerden beri içki içmek istiyordum. Yani kaçırılmasını kastediyorum, onu öldürmeden önce yaptıklarını, içmiş falan değilim ama aklımdan bir türlü çıkaramıyorum. Zihnimden geri püskürtüyorum ama geri geliyor."

"Danışmanınla görüştün mü?"

"Tam olarak bir danışmanım yok. İçkiyi ilk bıraktığımda bana bir stajyer danışman verdiler ve başta adamı düzenli olarak aradım ama sonra ayrı düştük. Zaten telefonla ona ulaşmak da zor. Düzenli bir danışman bulmalıyım ama nedense hiç aramadım."

"Bu günlerde..."

"Biliyorum. Senin danışmanın var mı?"

Başımı salladım. "Dün gece birlikteydik. Genellikle Pazar günleri birlikte yemek yer, haftayı gözden geçiririz."

"Sana öğüt verir mi?"

"Bazen" dedim. "Ama ben gene de bildiğimi okurum."

Otel odama dönünce önce Jim Faber'ı aradım. "Biraz önce senden söz ettim" dedim. "Bir arkadaş danışmanımın öğüt verip vermediğini sordu, ben de ona senin önerdiklerini tamı tamına yaptığımı anlattım."

"Oracıkta çarpılmadığın için şanslısın."

"Biliyorum. Ama İrlanda'ya gitmemeye karar verdim."

"Ya! Dün gece kararlı görünüyordun. Uyuduktan sonra işler farklı mı görünmeye başladı?"

"Hayır" diye itiraf ettim. "Aynı biçimde göründü ve bu sabah bir seyahat acentesine gidip Cuma akşamı kalkan bir uçakta ucuz bir bilet ayarlamayı başardım."

"Bu öğleden sonra biri bana bir iş önerdi, ben de evet dedim. Üç haftalığına İrlanda'ya gitmek ister misin? Biletin parasını geri alabileceğimi sanmıyorum."

"Emin misin? Paranın yanması kötü."

"Eh, geri alınmayacağını söylediler, ben de parasını ödedim- Önemli değil, birkaç yüz doları rahatlıkla kaybedecek kadar çok para kazanıyorum bu işten. Ama Sodom ve Begorrah ülkesine gitmeyeceğimi bilmeni istedim."

"Kendini hazırlamış gibiydin" dedi. "Bu yüzden endişeliydim. Arkadaşınla onun barında içki içmeden oturmayı basardın..."

"Arkadaşım her ikimiz için de içiyor."

"Eh, öyle ya da böyle yürüyüp gidiyor. Ama okyanusun öte tarafında her zamanki destek sistemi olmadan ve huzursuzluğun da cabası..."

"Biliyorum. Ama artık rahatlayabilirsin."

"Bunun sorumlusu ben olmasam bile."

"Ah, bilmiyorum" dedim. "Belki de senin eserindir. Tanrı'nın gizemli yolları var. Mucizeler yaratıyor."

"Evet" dedi. "Tam da öyle."

Elaine, İrlanda'ya gitmememin çok yazık olduğunu düşündü.

"İşi ertelemenin yolu yok sanırım" dedi.

"Hayır."

"Ya da Cuma'ya kadar bitirmenin."

"Cuma günü belki başlamış bile olmayacak."

"Çok kötü. Ama hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyorsun."

"Sanırım değilim. Hiç değilse Mick'i aramamıştım, böylece onu arayıp fikrimi değiştirdiğimi söylemekten kurtulmuş oldum. Doğrusunu söylemek gerekirse çalıştığım için mutluyum."

"Sırtıp durmandan belli."

"Doğru. Gerçekten ihtiyacım olan buydu, tatilden de büyük bir ihtiyaç."

"İyi bir iş mi?"

Ona her şeyi anlatmamıştım. Bir an düşünüp, "Korkunç bir olay" dedim.

"Ya!"

"Tanrım, insanlar birbirlerine neler yapıyorlar. Buna alıştığımı düşünürdüm ama galiba asla alışamayacağım."

"Anlatmak ister misin?"

"Görüştüğümüz zaman. Yarın akşam görüşelim mi?"

"İşin engel olmazsa."

"Engel olması için bir neden göremiyorum. Saat yedi sularında sana gelirim. Daha geç geleceksem seni ararım."

Sıcak bir banyo yapıp sıkı bir uyku çektim ve sabah bankaya gidip kasamdaki paraya yetmiş adet 100 dolar ekledim. İki bin doları çek hesabıma yatırdım, geri kalanı arka cebime koydum.

Parayı koşa koşa bir yerlere bağışladığım bir dönem vardı.; Eskiden boş kiliselerde boş boş saatler geçirir, gelirim onda birini kiliseye verirdim; yanından geçtiğim ilk yoksul kutusuna nakit param onda birini bırakırdım. Bu alışkanlık içkiyi bırakmamla birlikte yok oldu. Bunu yapmaktan neden vaz geçtiğimi bilmiyorum ama öncelikle neden başladığımı da söyleyemem.

Aer Lingus biletimi en yakındaki yoksul kutusuna atabilirdim. Bunun yerine seyahat acentesine uğrayarak korktuğumun başıma geldiğini, biletimin gerçekten de geri alınamayacağını öğrendim. Görevli, "Normalde sağlık nedenleriyle uçuşu iptal etmeniz gerektiğini söyleyen bir doktor raporu getirebilirsiniz" dedi, "ama bu burada işe yaramaz çünkü burada havayoluyla değil, havayollarından toptan boş yerler satın alan, sonra büyük bir indirimle satan bir acenteye muhatapsınız." Bileti benim için tekrar satmayı önerdi. Biletimi ona bırakarak oradan çıkıp metroya gittim.

Bütün günümü Brooklyn'de geçirdim. Colonial Yolu'ndaki evden çıkarken Francine Huri'nin bir resmini yanıma almıştım ve Dördüncü Caddede D'Agustonio ile Atlantik Caddesindeki Arap Gurme'nin çevresinde, resmi insanlara gösterdim. Beklediğimden daha fazla silinmiş bir iz üzerinde çalışıyordum. Şimdi günlerden Salı'ydı ve kaçırma olayı Perşembe günü olmuştu. Ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Pete hafta sonunun geçmesini beklemek yerine, Cuma günü beni aramış olsaydı daha iyi olacaktı ama yapacak başka işleri vardı tabii.

Resimle birlikte üzerinde adım yazılı bir Güvenilir kartı da gösteriyordum. Bir sigorta şirketiyle bağlantılı araştırma yaptığımı söylüyordum. Müşterimin otomobili başka bir otomobil çarpmış ve hiç durmadan hızla kaçmıştı ve müşterimin iddiasını bu otomobili bularak desteklemek istiyorduk.

D'Agostino'da kasiyerle konuştum. Kasiyer Francine'nin sık sık gelen bir müşteri olduğunu hatırladı. Her zaman nakit ödeme yapardı ki, bu da toplumumuzda hatırlanacak bir özellikti, gerçi uyuşturucu çevrelerinde hayli normaldi elbette. Kasiyer, "Onun hakkında bir şey daha söyleyeyim" dedi. "Bahse girerim iyi bir aşçıdır." Şaşırmış görünmeliyim ki, "Hazır yiyecekler, dondurulmuş gıdalar almaz" açıklamasını yaptı. "Her zaman taze sebze ve meyve alır. Onun yaşında yemek pişiren Çok insan yoktur. Ama onu asla abur cubur yiyeceklerle göremezsin."

Getir-götürücü çocuk da onu hatırladı ve her zaman iki dolar bahşış verdiğini ben sormadan ekledi. Ona bir kamyonet görüp görmediğini sordum. Çocuk ön tarafa park etmiş mavi bir kamyonetin Francine'den sonra hareket ettiğini hatırladı. Kamyonetin markasına ya da plaka

numarasına dikkat etmemiştir ama renginden emindi ve yan tarafında televizyon onarımıyla ilgili bir şey yazdığını sanıyordu.

Atlantik Caddesi'nde daha çok şey hatırlayan insanlar. vardı çünkü dikkatlerini çeken daha çok şey olmuştu. Kasa görevlisi resimdeki kişiyi hemen tanıdı ve Francine'in satın aldıklarını -zeytinyağı, susamlı tahin ve tanımadığım birkaç yiyecek- daha hatırladı. Kaçırılma olayını görmemiştir çünkü başka bir müşteriyle ilgileniyordu. Tuhaf bir şeylerin olduğunu hatırlıyordu çünkü bir müşteri iki adamla bir kadının marketten koşarcasına uzaklaşarak bir kamyonete bindiklerini söylemişti. Müşteri marketi soyup kaçtıklarını düşünmüştü.

Öğleden önce birkaç görüşme daha yaptım ve öğle saatinde yemek için yan tarafa gitmeyi düşündüm. Bunun yerine Peter Huri'ye verdiğim öğüdü hatırladım. Cumartesi gününden beri ben de toplantıya gitmemiştim; bugün günlerden Salı'ydı ve akşamı da Elaine ile geçirecektim. Intergroup'un bürosunu arayarak Brooklyn Heights'da, on dakika uzaklıktaki bir yerde saat yarım toplantısı olduğunu öğrendim. Konuşmacı ufak tefek yaşlı bir kadındı, olabileceği kadar ciddi ve ağırbaşlı görünüyordu ama hikâyesi hiç de öyle olmadığını gösterdi. Bir zamanlar kapı ağızlarında uyuyan, asla banyo yapmayan, giysilerini değiştirmeyen bir kadındı. O zamanlar ne kadar pis olduğunu, ne kadar kötü koktuğunu vurgulayıp duruyordu. Masamı başındaki kadınla bu hikâyeyi bağdaştırmak zordu.

Toplantıdan sonra Atlantik Caddesi'ne geri dönerek bıraktığım yerden işe koyuldum. Bir büfeden sandviçle bir kutu soda aldım ve büfe sahibiyle konuştum. Sandviçi dışarıda, ayakta yedim, sonra köşedeki gazete bayii'nin sahibi ve birkaç müşterisiyle konuştum. Halep'e giderek kasiyer ve iki garsonla görüştüm. Eyüp'ün Yeri'ne geri döndüm. Arap Gurme'yi artık adla düşünür olmuştum çünkü görüştüğüm insanlar buraya sürekli Eyüp diyordu. Eyüp'e geri döndüm, bu kez kasiyer kamyonetteki adamların marketi soyduklarından korkan müşterinin adını hatırlamıştı. Telefon rehberinden adamın telefon numarasını buldum ama çevirdiğimde telefonu açan olmadı.

Atlantik Caddesi'ne geçtiğimde sigorta araştırması hikâyesini bir kenara bıraktım çünkü bu hikâye insanların gördüklerine uygun değildi. Öte yandan kaçırma ya da cinayet olmuş gibi izlenim de vermek istemiyordum. Olayı polise bildirme gereği duyacak kadar yurttaşlık sorumluluklarını harekete geçiren bir duygu yaratmak istemiyordum. Bir hikâye uydurdum ve bu hikâye o anda konuştuğum kişiye göre değişkenlik göstermekle birlikte az çok şu şekildeydi:

Bir kadın müşterimin, ülkede kalmayı uman yasadışı bir yabancıyla sahte bir evlilik düşünen bir kızkardeşi vardı. Damat adayının da bu evliliğe şiddetle karşı çıkan bir kız arkadaşı vardı. Kız arkadaşın akrabası olan iki erkek, müşterimi, evliliğe engel olması için rahatsız ediyorlardı. Müşterim onlara sempati duyuyor ama işin içine girmek istemiyordu.

Perşembe günü onu Eyüp'e kadar takip etmişlerdi. Müşterim Eyüp'ten çıkınca bir bahaneyle kamyonetlerine bindirip uzaklaşmışlar, onu ikna etmeye çalışmışlardı. Onu bıraktıklarında kız biraz histerikleşmişti ve onlardan kurtulmaya çalışırken yalnızca aldığı yiyecekleri (zeytinyağı, tahin vb.) değil, el çantasını da kaybetmişti ki, çantanın içinde çok değerli bir bilezik vardı. Adamların adını ya da onları nasıl bulacağını bilmiyordu ve...

Bu hikâyenin fazla anlamlı olduğunu sanmıyorum ama televizyon için program hazırlıyor değildim. Yardım etmelerinin olabildiğince soylu ve tehlikesiz olduğuna mantıklı yurttaşları ikna etmek için kullanıyordum yalnızca. Bir sürü nasihat dinledim -"Bu evlilikler kötü bir şey, kız kardeşine buna değmeyeceğini söylesin" gibi. Ama hatırı sayılır derecede bilgi de aldım.

Saat dördü biraz geçe işi bırakarak, Columbus Circle'a giden bir trene binip iş çıkışı trafiğini birkaç dakikayla atlatmış oldum. Resepsiyonda bana gelmiş mektuplar vardı ve çoğu önemsizdi. Bir zamanlar bir katalogdan sipariş vermiştim, şimdi her ay düzinelerce katalog geliyordu. Küçük bir odada yaşıyorum ve bırakın satın almamı istedikleri ürünleri, kataloglar için bile yeterli yer yok.

Odama çıkınca, telefon faturası ve iki mesaj dışında hepsini attım. Mesajların her ikisinde de "Ken Curry"nin aradığı yazıyordu; biri 2:30'da, diğeri 3:45'te alınmıştı. Kenan'ı hemen aramadım. Bitkindim.

Geçirdiğim gün beni tüketmişti. Fiziksel olarak fazla birşey yapmamıştım, sekiz saat çimento torbası taşımamıştım ama o kadar çok insanla yaptığım bütün o konuşmalar etkisini göstermeye başlamıştı. Yoğunlaşmak zorundasınız ve uydurduğunuz bir hikâyeyi anlatırken bu daha da zor olur. Patalojik bir yalancı değilseniz, kurgu gerçeği anlatmaktan daha zordur, yalan makinesinin dayandığı ilke budur; kendi deneyimlerim de bunun böyle olduğunu gösterdi. Bir gün boyunca yalan söylemek ve rol yapmak insanı tüketiyor, özellikle de günün büyük kısmında ayaktaysanız.

Bir duş yapıp tıraş oldum, sonra haberleri açtım ve ayaklarımı havaya dikip gözlerimi kapayarak on beş dakika haber dinledim. Beş buçuk sularında Kenan Huri'yi aradım ve ona biraz ilerleme kaydettiğimi söyledim, gerçi söyleyecek özel bir şey yoktu. Kenan yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu.

"Henüz yok" dedim. "Resmin parçalarını yerine oturtmak için yarın tekrar Atlantik Caddesi'ne gideceğim. İşim bitince evine gelirim. Evde olacak mısın?"

"Elbette" dedi. "Gidebileceğim bir yer yok ki."

Saati kurarak tekrar gözlerimi kapadım. Saat altı buçuktu, alarmin sesi beni rüya görürken uyandırdı. Takım elbise giyip, kravat taktım, Elaine'in evine gittim. Elaine bana kahve, kendine Perrier koydu, sonra bir taksiye atlayıp kentin üst tarafındaki Asya Derneği'ne gittik. Orada Taç Mahal'le ilgili bir sergi açılmıştı, Elaine'in Hunter'da aldığı kursla bağlantılıydı. Üç sergi odasını gezdikten sonra başka bir odada iskemlelere oturup sitar dinletisini izledik. Dinletinin iyi ya da kötü olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bu aletin akortsuz olup olmadığını anlayabileceğimi, hatta çalanın bile anlayabileceğini sanmıyorum.

Daha sonra şarap ve peynirden oluşan bir resepsiyon verildi. Elaine, "Burda uzun kalmamız gerekmez" diye mırıldandı ve birkaç dakika daha gülümseyip mırıl mırıl konuştuktan sonra dışarıya çıktık.

Elaine, "Her anına bayıldın" dedi. "Fena değildi."

"Ah bebeğim" dedi. "Yatma umuduyla erkeklerin kendilerini soktuğu durumlara bir bak."

"Haydi" dedim. "O kadar da kötü değildi. Hint lokantalarında çaldıkları müzikle aynı."

"Ama orada dinlemek zorunda değilsin."

"Kim dinledi ki?"

Bir İtalyan lokantasına gittik, espressolarımızı içerken ona Kenan Huri'yi ve karısının başına gelenleri anlattım. Konuşmam bitince Elaine kısa bir süre masa örtüsüne, üzerinde bir şeyler yazıyormuş gibi baktı. Sonra gözlerini yavaşça kaldırarak bana baktı. Güçlü bir kadındı, dayanıklıydı ama şimdi karşısındakini etkileyecek derecede güçsüz duruyordu.

"Aman Allahım" dedi. "İnsanlar neler yapabiliyor."

"Bunun sonu yok, değil mi? Bir sınır çizgisi yok." Bir yudum su içti. "Zalimlik, üst perdeden sadizm. Neden bunu... en, neden neden diye sormalı ki?"

"Keyif veriyor olmalı" dedim. "Bundan aldıkları bir şey var, yalnızca öldürmeden değil, Kenan'ı rahatsız etmekten, onu çıldırtmaktan karısının otomobilde olacağını, eve vardıklarında evde olacağını söylemekten ve son olarak da Ford'un bagajında parçalarını bulmasından aldıkları bir şey var. Onu öldürmek için ille de sadist olmaları gerekmez. Kendilerini teşhis edebilecek bir tanık bırakmaktansa öldürmenin daha emin bir yol olduğunu düşünebilirler. Ama bıçağı bu biçimde kullanmalarının pratik bir yararı yoktu. Cesedi parçalarken epeyce sıkıntı çekmişlerdir. Özür dilerim, müthiş bir yemek sohbeti değil ne yazık ki."

"Müthiş bir yatma öncesi sohbetinin yanında hiç kalır."

"Tam havaya sokar, ha?"

"Ağzımın suyunu akıtmak için bundan daha iyisi olamaz. Hayır, gerçekten, aldırmiyorum. Yani aldırmiyorum, elbette aldırmiyorum ama midesi çabuk bulan bir değilim. Birini böyle doğramak iğrenç bir şey ama aslında önemli olan bu değil. Gerçek şok, dünyada bu tür iblislerin olması ve herhangi bir yerden ve hiç nedensiz birden karşına çıkıvermeleri. Korkunç olan bu."

Onun evine gittik. Elaine her ikimizin de sevdiği Cedar Walton solo piyano albümünü koydu. Koltukta yan yana oturduk, fazla konuşmadık. Plak bitince Elaine arkasını çevirdi. İkinci yüzün

yarısında yatak odasına geçtik, tuhaf bir yoğunlukla seviştik. Daha sonra ikimiz de uzun süre konuşmadık. Sonunda Elaine, "Sana bir şey söyleyeceğim, çocuk" dedi. "Böyle sevişmeye devam edersek, yakında bu işte çok usta olacağız."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu beni şaşırtmaz. Gece de burada kal."

Onu öptüm. "Ben de bunu planlamıştım."

"Hımmm. İyi bir plan. Yalnız kalmak istemiyorum."

Ben de istemiyordum.

4

Kahvaltıya kaldım; Atlantik Caddesi'ne çıktığımda saat neredeyse on birdi. Orada beş saat geçirdim; bu zamanın çoğu sokak ve mağazalarda geçti ama birazını da kütüphaneyle telefonda harcadım. Saat dördü biraz geçe birkaç blok yürüyerek Bay Ridge'e giden bir otobüse bindim.

Onu son gördüğümde tıraşsız, berbat bir haldeydi ama şimdi Kenan Huri gri gabardin pantolonu ve çizgili gömleğiyle soğukkanlı ve kendini toplamış görünüyordu. Peşinden mutfağa gittim, Kenan bana kardeşinin o sabah Manhattan'a işe gittiğini söyledi. "Petey burada kalacağını, işine aldırmadığını söyledi ama aynı konuşmayı kaç kez yapacaktık ki? Ona gidip gelebilirsin diye Toyota'yı almasını söyledim. Senden ne haber, Matt? Bir şey bulabildin mi?"

"Benim cüsemde iki adam Arap Gurme'nin önünden, karını alıp hızla, koyu mavi bir kamyonet ya da bir minibüse bindirmişler" dedim. "D'Agostino'dan çıktığında da benzer bir kamyonet, olasılıkla aynı kamyonet onu izliyormuş. Kamyonetin kapılarında harfler var, bir tanığa göre beyaz harfler. TV Satış ve Servisi, baş harfleri kesin belli olmayan bir şirket adı. B&L, H&M, farklı insanlar farklı şeyler görmüş, iki kişi Queens'de bir adres olduğunu hatırladı, biri de Long Island City olduğunu kesin olarak söyledi."

"Böyle bir şirket var mı?"

"Tarifler çok muğlak, uygun olabilecek bir düzine kadar şirket var. Birkaç harf, televizyon onarımı, Queens'de bir adres. Altı ya da sekiz şirketi aradım ama koyu mavi kamyoneti olan ya da araçları yeni çalınan kimseyi bulamadım. Bulmayı da beklemiyordum."

"Neden?"

"Kamyonetin çalıntı olduğunu sanmıyorum. Tahminime göre karının kendi başına dışarıya çıkacağını umarak Perşembe sabahı evinin yakınında beklemişler. Karın çıkınca da onu izlemişler. Muhtemelen onu ilk kez izlemiyorlar, oyunlarını oynamak için fırsat çıkmasını bekliyorlardı. Her seferinde bir kamyonet çalıp gün boyu çalıntı araç listesinde görünecek bir araçla dolaşmak istemezlerdi."

"Kendi kamyonetleri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Büyük olasılıkla. Kapıların üzerine bir şirket adı ve adresi yazdıklarını ve kaçırma işi bitince de eski adı silip yenisini yazdıklarını düşünüyorum. Şimdiye kadar çoktan mavinin dışında bir renge boyamış olmalarına şaşırmazdım."

"Ya plaka?"

"Olay için özellikle değiştirilmiş olabilir ama pek önemli değil çünkü kimse plakayı almamış. Bir tanık üçünün marketi soyduklarını, soyguncu olduklarını düşünmüş ama hemen markete dönüp her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istemiş. Başka bir adam garip bir şeyler olduğunu düşünmüş ve plakaya bakmış ama hatırladığı tek şey plakada dokuz rakamının olduğu."

"Ne kadar yararlı bir bilgi."

"Çok. Adamlar aynı biçimde giyinmişler, koyu renk pantolonlar, aynı iş gömlekleri, aynı mavi rüzgârlıklar. Üniforma gibi görünüyormuş; bu ve kullandıkları ticari araç nedeniyle yasadışı görüntüleri yokmuş. Yıllar önce bir evrak çantası taşıyorsan hemen her yere girebileceğini öğrenmiştim. Onlar da giyimleriyle bunu sağladılar. İki farklı insan, ülkeye yasadışı yollarla giriş yapan bir yabancıyı gözaltına alan, INS'den kılık değiştirmiş adamlar olduğunu düşündüğünü söyledi. Kimsenin müdahale etmemesinin bir nedeni de bu; bu ve kimsenin müdahale etmeye şansı olmadan işin bitmiş olması."

Kenan, "Çok akıllıca" dedi.

"Giydikleri üniforma bir işe daha yarıyordu. Onları görünmez kılıyordu çünkü insanların gördüğü tek şey üniformaydı. Herkes iki adamın da birbirlerine benzediğini hatırladı, başlarında şapka da olduğunu söylemiş miydim? Tanıklar şapka ceketleri tarif ettiler, işte giyilen, sonra çıkarılan giysilerden."

"Yani aslında elimizde hiçbir şey yok."

"Bu tam olarak doğru değil" dedim. "Bizi doğrudan onlara götürecek bir ipucu yok ama elimizde bir şey var. Ne yaptıklarını ve nasıl yaptıklarını, yaratıcı olduklarını, planlı hareket ettiklerini biliyoruz. Seni nasıl seçtiler sence?"

Kenan omuzlarını silkti. "Uyuşturucuyla ilgilendiğimi biliyorlardı. Bundan söz ettiler. Bu insanı iyi bir hedef yapar. Param olduğunu ve polisi aramayacağımı biliyorlardı."

"Senin hakkında başka ne biliyorlardı?"

"Etnik kökenimi. Adamlardan biri, ilk arayan kişi bana bazı adlarla hitap etti."

"Bundan söz etmiştin."

"Çöl bedevisi, kum zencisi. Bu çok hoş değil mi? Kum zencisi. Deveci demedi ama, St. Ignatius'da İtalyan veletlerden en sık duyduğum şeydi bu. "Hey, Huri seni baş belası deveci!" Oysa gördüğüm tek deve sigara paketinin üstünde."

"Arap olmanın seni hedef yaptığını düşünüyor musun?"

"Hiç aklıma gelmemişti. Irkçılık var, buna şüphe yok ama genellikle bunun farkında değilim. Francine'in akrabaları Filistinlidir, bunu söylemiş miydim?"

"Evet."

"Onlar daha fazla zorluk çekerler. Sorun çıkmaması için Lübnanlı ya da Suriyeli olduklarını söyleyen Filistinliler tanıyorum. 'Ah, demek Filistinlisin, öyleyse terörist olmalısın.' Bu tür cahilce yorumlar ve genel olarak Araplar'a karşı ırkçı düşünceleri olanlar da var." Gözlerini döndürdü. "Örneğin babam."

"Baban mı?"

"Anti-Arap olduğunu söyleyemem ama gerçek Arap olmadığımız yolunda bir teorisi var. Ailemiz Hristiyanlar aslında."

"St. Ignatius'da ne işiniz olduğunu merak ediyordum."

"Benim de merak ettiğim zamanlar oluyor. Hayır, biz Maruni Hristiyanlardandık ve büyükbabama göre Fenikeliyi. Fenikeliler'i hiç duymuş muydun?"

"İncil döneminde yaşamışlar, değil mi? Tüccar ve kâşif, bunun gibi bir şey mi?"

"Doğru öğrenmişsin. Büyük denizciler, Afrika'nın çevresini gezmişler, İspanya'yı sömürgeleştirmişler, muhtemelen İngiltere'ye kadar gitmişler. Kuzey Afrika'da Kartaca'yı kurmuşlar, İngiltere'de kazılarak çıkarılan çok sayıda Kartaca parası vardır. Polaris'i yani Kuzey Yıldızı'nı ilk keşfedenlerdi. Yani hep aynı noktada durduğunu ve denizcilik için kullanılabileceğini keşfettiklerini söylemek istiyorum. Yunan alfabesinin temelini oluşturan bir alfabe geliştirdiler." Biraz utanarak sustu. "Babam sürekli onlardan söz ederdi. Sanırım bir kısmını ezberlemiş olmalıyım."

"Öyle görünüyor."

"Bu konuyla ilgili çok şey biliyordu. Benim adım da onlardan geliyor. Fenikeliler kendilerine Kenani ya da Kananitler dermiş."

"Dün aldığım mesajda 'Ken Curry yazıyordu.'"

"Evet, bu çok tipik bir durum. Telefonda bir şeyler ısmarlıyorum ve Keane & Curry şeklinde yazılmış olarak geliyor. İrlandalı avukatlar gibi. Her neyse, babama göre Fenikeliler Araplar'dan çok farklı bir halktı. Kenaniler'di, İbrahim döneminde yaşamış bir halktı. Oysa Araplar İbrahim'den türemişlerdir."

"Yahudiler'in İbrahim soyundan geldiklerini sanıyordum."

"Doğru, İbrahim ve Sarah'ın meşru oğlu olan İshak. Oysa Araplar, İbrahim'in Hagar'dan olan çocuğu İsmail'in oğullarıydı. Allahım, bunları uzun bir süredir hiç 'im. Çocukken babamın Dean Sokağı'ndaki blokta neredeyse kan davası güttüğü bir bakkal vardı. Babam ona 'İsmail'in piçi' derdi. Allahım, ne karakterdi ama."

"Hâlâ yaşıyor mu?"

"Hayır, üç yıl önce öldü. Şeker hastasıydı ve zamanla bu hastalık kalbini zayıflattı. Kendi kendime kaldığımda oğullarından dolayı kırık bir kalple öldüğünü düşünüyorum. Mimar ve doktor olmamızı umuyordu, biz ise ayyaş ve uyuşturucu satıcısı olduk. Ama onu öldüren bu değildi. Yedikleri onu öldürdü. Şeker hastasıydı ve aşırı kiloluydu. Petey'le ben, Jonas Saik ve Frank Lloyd Wright olsaydık da bunun ona bir yararı olmazdı."

Bir yaklaşım üzerinde çalıştıktan sonra saat altı civarında Kenan bir dizi telefon konuşmasının ilkinin etti. Bir numara çevirdi, sinyal sesini bekledi, sonra kendi numarasını tuşla-yarak kapattı. "Şimdi beklememiz gerek" dedi ama fazla beklememiz gerekmedi. Beş dakikadan daha kısa sürede telefon çaldı.

Kenan, "Hey, Phil, nasıl gidiyor? Harika. Olay şu. Karımla hiç tanıştın mı bilmiyorum. Kaçırılma tehdidi alıyor, onu ülke dışına çıkarmak zorunda kaldım. Nedenini bilmiyorum ama işle ilgili olduğunu düşünüyorum, anlıyor musun? Yani ne mi yapıyorum, araştırma yapması için bir profesyonel tuttum. Biliyorsun bu haberi herkese duyurmak istiyorum çünkü anladığım kadarıyla adamlar bu işte çok ciddi ve bende sıkı katil oldukları izlenimi yarattılar. Doğru. Evet, olay şu adamım, burada öylece oturuyoruz, gayet kolay hedef oluyoruz, çok paramız var ve polise başvuramıyoruz. Bu da bizi soygun ve her türlü Allahın belası şey için mükemmel bir hedef haline getiriyor... Doğru. Yani dikkatli olmanı istiyorum, gözlerinle kulaklarını dört aç. Sen de diğerlerine haber ver, anlıyorsun ya, bilgilenmesi gerektiğini düşündüğün herkese söyle. Bir şey olursa adamım, beni ara, anlıyor musun? Tamam."

Telefonu kapadıktan sonra bana döndü. "Bilmiyorum" dedi. "Sanırım yalnızca yaşlandıkça paranoyaklaştığım konusunda onu ikna etmeyi becerebildim. 'Karını neden ülke dışına çıkardın adamım? Neden bir köpek, bir bodyguard tutmadın?' Çünkü karım öldü, seni orospu çocuğu ama bunu sana söylemek istemiyorum. Bu haber yayılırsa büyük sorunlarla karşı karşıya kalırım. Ne bektan bir durum."

"Sorun nedir?"

"Francine'in ailesine ne diyeceğim? Ne zaman telefon çalsa kuzenlerinden biri arıyordur diye korkuyorum. Annesiyle babası ayrı ve annesi Ürdün'e taşındı ama babası hâlâ eski mahallede oturuyor ve Brooklyn'in her yerinde akrabaları var. Onlara ne diyeceğim?"

"Bilmiyorum."

"Er ya da geç bir şey söylemek zorunda kalacağım. Şimdilik geziye çıktığını söyleyeceğim, bunun gibi bir şey. Ne düşünecekler biliyor musun?"

"Evlilik sorunları."

"Doğru. Negril'den daha yeni döndük, bir geziye çıkmak niye? Huri'ler arasında bir sorun olmalı. Eh, istediklerini düşünebilirler. Doğrusu bir kez bile birbirimize bağırmadık, bir kez bile kötü bir gün geçirmedi. Allahım." Telefonu kaldırdı, bir numara çevirdi, düdük sesinden sonra kendi numarasını girdi. Telefonu kapadıktan sonra masanın üzerinde sabırsızca tempo tuttu. Telefon çaldığı zaman açıp, "Hey, adamım, nasıl gidiyor? Aaa, ya! Allah kahretsın. Hey, bak ne diyeceğim..."

5

St. Paul'deki sekiz buçuk toplantısına gittim. Giderken aklıma Pete Huri ile orada karşılaşabileceğim geldi ama Pete görünmedi. Daha sonra iskemlelerin toplanmasına yardım ettim, ardından Kızıl Alev'de kahve içmeye gidenlere katıldım. Ama orada fazla kalmadım çünkü saat on birde Batı Yetmiş İkinci Sokak'taki Poogan'ın Barı'ndaydım. Orası akşam 21.00 ile sabah 04-00 arası Danny Boy Bell'in genellikle bulunduğu iki yerden biriydi. Geri kalan zamanlarda onu hiçbir yerde bulmak mümkün değildi.

Danny Boy'un diğer yeri de Amsterdam'da Kaz Ana denilen bir caz kulübüydü. Poogan daha yakın olduğu için önce orayı denedim. Danny arkadaki bildik yerinde sivri çeneli, düşme burunlu, siyah bir adamla derin bir konuşmaya dalmıştı. Aynalı camlan olan güneş gözlüğü takmış, Allah tarafından ya da Gold Jimnastik Salonu'ndan edinilmiş omuzlarını daha da geniş gösteren vatkalı, toz mavisi bir takım giymişti. Flamingo pembesi kurdelesıyla küçük kahverengi hasır şapkası başının üstüne tünemiş gibi duruyordu.

Barda, bir Cola olarak adamın Danny Boy ile işinin bitmesini bekledim. Beş dakika kadar sonra adam iskemlesinden kalktı, Danny Boy'un omzuna vurdu, içtenlikle güldü ve kapıya yöneldi. Barmenden para üstünü almak için arkamı döndüm, tekrar döndüğümde adamın yerini fırça gibi bıyıklı, göbeği gömleğinden taşan kel kafalı beyaz bir adam almıştı. Birinci adamı tanımamıştım ama bunu tanıyordum. Adı Selig Wolf'tu; birkaç park yeri vardı ve maçlarda bahis oynatıyordu. Onu yıllar önce taciz suçuyla gözaltına almıştım ama şikâyetçi işi fazla kurcalamamaya karar verdi.

Wolf masadan ayrılınca ikinci Cola'mı da yanıma alarak masaya oturdum. "Yoğun bir akşam" dedim.

Danny Boy, "Biliyorum" dedi. "Bir sayı al ve bekle, Zabar'ın Yeri kadar kötüleşiyor. Seni görmek ne güzel, Matthew. Seni daha önce gördüm ama Wolf la uğraşmam gerekiyordu. Selig'i tanıyor olmalısın."

"Elbette ama diğer adamı tanımıyorum. Birleşik Zenci Koleji Fonu için para mı topluyor?"

Danny Boy ciddi ciddi, "Pırıl pırıl beyinlerin harcanması korkunç bir şey" dedi. "Görünüşe göre karar vererek, sen de beynini harcıyor olabilirsin. Adam terzi elinden çıkmış bir takım giyiyordu, Matthew, 'zoot' olarak bilinen takımlardan. Bilirsin drapeli ve plili- Babamın gardrobunda da bir tane vardı, gençliğinden kalma bir anı. Ara sıra çıkarıp bizi giymekle tehdit eder, annemse deliye döner."

"Annen adına iyi bir puan."

Danny Boy, "Adamın adı Nicholson James" dedi. "James Nicholson olmalıydı ama resmi belgelerde daha önceden değişiklik yapılmış ve Bay James da böyle daha şık olduğuna karar vermiş. Bunun görüntüsüne uygun olduğunu da söyleyebiliriz. Bay James bir pezevenktir."

"İlginç. Hiç tahmin etmemiştim."

Danny Boy kendine biraz votka koydu. Onun görünüşü çok şıktı, terzi elinden çıkmış koyu renk bir takım elbise ve kravat, göz alıcı desenli kırmızı-siyah bir yelek. Çok kısa boylu, ufak tefek yapılı bir Afro-Amerikalı akşın -ona siyah demek tam doğru olmaz- çünkü siyah dışında her şeydir. Akşamlarını barlarda geçirir, loş ışıkların ve hafif gürültülerin bir parçası gibidir. Gün ışığına çıkmama konusunda Drakula kadar kararlıdır ve gündüz telefona ya da kapıya cevap verdiği az görülür. Ama her gece Poogan'da ya da Kaz Ana'da oturup insanları dinler, onlara bir şeyler anlatır.

"Elaine yanında değil" dedi.

"Bu gece yok."

"Ona sevgilerimi ilet."

"Olur" dedim. "Sana bir iş getirdim Danny Boy."

"Ya!"

Ona bir çift yüzlük verdim. Paraya fazla heyecanlanmadan baktı, sonra kaşlarını kaldırarak gözlerini bana çevirdi.

"Zengin bir müşterim var" dedim. "Taksiye binmemi istiyor."

"Sana taksi çağırmamı ister misin?"

"Hayır ama biraz laf yayabileceğini düşündüm. Yapman gereken tek şey fısıltı gazetesini çalıştırmak."

"Nasıl bir konu?"

Kenan Huri'nin adını anmadan resmi hikâyeyi anlattım. Danny Boy dinledi, zaman zaman kaşlarını çatı. Konuşmam bitince bir sigara çıkardı, bir an sigaraya baktı, sonra tekrar pakete koydu.

"Bir sorum var" dedi.

"Söyle."

"Müşterinin karısı ülke dışında ve muhtemelen ona zarar verebilecek kişilerden uzakta. Yani dikkatlerini başka birine yönelteceklerini varsayabiliriz."

"Doğru."

"Peki, öyleyse neden merak ediyor? Sorumluluk sahibi uyuşturucu satıcısı düşüncesi hoşuma gitti, Önce Yeryüzü Kurumu'na ve çevrecilere dev bağışlar yapan Oregon'daki marihuana yetiştiricileri gibi. Gençken Robin Hood'a bayılırdım. Ama kötü adamlar başka birinin sevdiği birini

kaçırırlarsa senin adamın buna aldırır mı? Adamlar fidyeyi alır, bu da rakiplerinden birinin nakit sıkıntısı çekmesine neden olur. Ya da adamlar yakalanır, bu da onların sonu olur. Kendi karısı için içinde olmadığı sürece..."

"Sana anlatana kadar mükemmel bir hikâyeydi, Danny Boy."

"Affedersin."

"Karısı ülke dışına çıkmadı. Adamlar onu kaçırıp öldürdüler."

"Zorluk çıkarmaya mı çalıştı? Fidyeyi ödemedi mi?"

"Dört yüz bin ödedi. Gene de kadını öldürdüler." Danny Boy'un gözleri büyüdü. "Bu gizli bir bilgi" dedim. "Kadının öldürüldüğü polise bildirilmedi, yani işin bu kısmını kimseye söylememelisin."

"Anlıyorum. Eh, bu da adamının amacını anlamayı kolaylaştırıyor. Öç almak istiyor. Kim oldukları hakkında bir fikrin var mı?"

"Yok."

"Ama aynı şeyi tekrar yapacaklarını tahmin ediyorsun."

"Neden başarılı bir işi bıraksınlar ki?"

"Kimse bırakmaz." Kendisine biraz daha votka koydu. Düzenli olarak gittiği her iki yerde de ona buz kovaı içinde votka getirirler, Danny Boy da fazla dikkat etmeden su gibi votka içer. Bütün o votkayı neresine koyuyor, vücudu bu kadar içkiyi nasıl kaldırıyor bilmiyorum.

Danny Boy, "Kaç kötü adam var?" diye sordu.

"En az üç."

"Bir milyonun onda dördünü harcıyorlar. Sayısız taksiye binebilirler, öyle değil mi?"

"Ben de bunu düşünmüştüm,"

"Yani birileri çok para saçıyorsa, bu senin için yararlı bil bilgi olabilir."

"Olabilir."

"Ayrıca uyuşturucu satıcıları, özellikle de büyük olanları kaçırılma riski altında oldukları söylentisini duymalılar. Bir satıcıyı ele geçirmek kolay olabilir, öyle değil mi? İlle de kadir olması gerekmez."

"Bundan emin değilim."

"Neden?"

"Sanırım adamlar öldürmekten zevk alıyor. Sanırım buna bayılıyorlar. Kadını cinsel olarak kullandıklarını, işkence yaptıklarını ve heyecanları dinince de onu öldürdüklerini düşünüyorum."

"Cesette işkence izleri var mıydı?"

"Ceset yirmi otuz parça halinde geldi, her biri ayrı pakete sarılmış olarak. Bunu da kimseye söyleme. Bunu sana anlatmayı planlamamıştım."

"Doğrusunu söylemek gerekirse söylememiş varsayacağım. Matthew, dünyanın giderek kötüleştiği benim kuruntum mu?"

"İyiye gidiyor gibi görünmüyor."

"Gitmiyor, değil mi? Büyük Rastlantı'yı, gezegenlerin askerler gibi hizaya girmesini hatırlıyor musun? Bu bir tür Yeni Çağ'ın başlangıcının işareti değil miydi?"

"İnanmakta güçlük çekiyorum."

"Eh, şafaktan hemen öncesi en karanlık zamandır derler. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Cinayet eğlencenin bir parçasıysa, tecavüz ve işkence yapıyorlarsa, biradan göbek büyütmiş bir uyuşturucu satıcısını seçmezler. Bu adamlar eşcinsel değil."

"Hayır."

Bir an düşündü. "Bunu yeniden yapmaları gerek" dedi. "Böyle bir başarıdan sonra vazgeçmeleri pek beklenemez. Ama merak ediyorum."

"Daha önce yapıp yapmadıklarını mı? Ben de aynı şeyi merak ediyordum."

"Eee?"

"Çok kurnazca kotarılmış bir iş" dedim. "Deneyimleri olduğunu düşünüyorum."

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra ilk iş olarak Batı Elli Dördüncü Sokak'taki Midtown North karakoluna gittim. Joe Durkin'i masasında yakaladım, o da görünüşüme iltifat ederek beni şaşırttı. "Bugünlerde daha iyi giyiniyorsun" dedi. "Bunda bir kadın parmağı var sanırım. Elaine, doğru mu?"

"Doğru."

"Eh, galiba senin üzerinde olumlu bir etkisi var."

"Eminim vardır" dedim, "ama sen neden söz ediyorsun böyle?"

"Bu güzel bir ceket, hepsi bu."

"Bu blazer mi? On yıllık olmalı."

"Eh, daha önce hiç giymezdin."

"Her zaman giyerim."

"Belki de kravattır."

"Kravatın ne özelliği var?"

"Allah aşkına" dedi. "Kimse sana zor bir orospu çocuğu olduğunu söylemedi mi? Sana iyi görünüyorsun diyorum, biran sonra bir bakıyorum ki, Allahın belası bir tanık iskemlesindeyim. Şöyle başlasam iyi mi olurdu? 'Merhaba Matt, seni görmek ne güzel. Bok gibi görünüyorsun. Otursana.' Bu daha mı iyi."

"Çok daha iyi."

"Memnun oldum. Otursana. Seni buraya getiren nedir?"

"Bir suç işleme isteği duyuyorum."

"Bu duyguyu bilirim. Hissetmediğim bir gün bile yok Aklında belirli bir suç var mı?"

"D sınıfı bir suçu düşünüyordum."

"Eh, bundan çok fazla var. Suç işlemek üzere sahte evrak düzenlemek için araç gereç bulundurmak D sınıfı bir suçtur ve muhtemelen şu anda bu suçu işleyeceksin. Cebinde kalem var mı?"

"İki tükenmez, bir kurşun."

"İyi, öyle görünüyor ki anayasal haklarını hatırlatıp parmak izini alsan iyi olacak. Ama aklındaki bu tür bir D sınıfı suç değil."

Başımı hayır anlamında salladım. "Ceza Yasası'nın İki Yüz Nokta Sıfır Sıfır maddesini ihlal etmeyi düşünüyordum."

"İki Yüz Nokta Sıfır Sıfır. Bu maddeye bakmamı istiyorsun, öyle değil mi?"

"Neden olmasın?"

Bana şöyle bir baktıktan sonra siyah bir klasör çıkararak taradı. "Tanıdık bir rakam" dedi. "Ah tamam, işte burada. 'İki Yüz Nokta Sıfır Sıfır. Üçüncü dereceden rüşvet. Bir insan, bir devlet görevlisine oyu, düşüncesi, yargı gücü, davranışları, kararları ve takdir gücü etkilenecek biçimde bir anlaşma ya da hoşgörü temelinde herhangi bir yardım vermesi ya da vermeyi önermesi ya da vermeyi kabul etmesi durumunda üçüncü derece rüşvetten suçludur. Üçüncü dereceden rüşvet D sınıfı bir suçtur.'" Sessizce okumayı sürdürdü, sonra, "İki Yüz Nokta Sıfır Üç maddesini ihlal etmeyi tercih etmeyeceğinden emin misin?"

"O hangisi?"

"İkinci dereceden rüşvet. Diğeriyle aynı şey, yalnızca C sınıfı bir suç. İkinci dereceden rüşvetle suçlanmak için verdiğin ya da önerdiğin ya da vermeyi kabul ettiğin yarar, Allahım, bu sözcükleri kullanma biçimlerine bayılmıyor musun, yarar on bin dolardan fazla olmalı."

"Ah" dedim. "Sanırım benim sınırim D sınıfı."

"Bundan korkuyordum. D sınıfı bir suç işlemeyi önce bir soru sorabilir miyim? Polisliği bırakalı kaç yıl oldu?"

"Bir süre oldu."

"Öyleyse bırak madde numarasını, suç sınıfını bile nasıl hatırlayabiliyorsun?"

"İyi bir belleğim var."

"Hadi canım sende. Yasaya yıllar önce yeniden numara verdiler, kitabın yarısını değiştirdiler. Bunu nasıl yaptığını bilmek istiyorum."

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet."

"Buraya gelirken Andreotti'nin kitabına baktım."

"Beni sinir etmek için değil mi?"

"Yalnızca azıcık hareketlendirmek için."

"Hep benim iyiliğimi düşünürsün zaten."

"Kesinlikle" dedim. Ceketimin cebinde parayı daha önceden ayırmıştım, şimdi avucumun içine koyarak, sigara içmemeye yemin edip başkalarınınkini içtiği dönemler hariç sigaralarını koyduğu cebine tıktım. "Kendine bir takım elbise al" dedim.

Büroda yalnızdık, bu yüzden Durkin parayı çıkarıp inceledi. "Terminolojimizi yenilememiz gerekiyor. Bir şapka yirmi beş dolar, bir takım yüz dolar. Bugünlerde doğru dürüst bir şapka kaç para bilmiyorum, en son ne zaman şapka aldığımı hatırlamıyorum. Ama ikinci el bir dükkân dışında yüz papele bir takımı nereden alacağımı da bilmiyorum. 'İşte size yüz papel, karınızı yemeğe götürün.' Bu arada, bu para ne için?"

"Bir yardıma ihtiyacım var."

"Ya!"

"Eskiden okuduğum bir olay var" dedim. "Altı ay kadar önce olmalı, bir yıl da olabilir. Birkaç kişi bir kadını sokaktan kaçırıp bir kamyonetle uzaklaşmıştı. Kız birkaç gün sonra bir parkta bulundu."

"Galiba ölü olarak."

"Ölü olarak."

"Hatırladığımı söyleyemem. Bizim ilgilendiğimiz olanlardan değil mi, öyle mi?"

"Manhattan'da bile değildi. Queens'deki bir golf sahada bulundu ama Brooklyn'de bir yerlerde de olabilir. O sırada fazla dikkat etmemiştim, ikinci kahvemi içerken okuduğum bir haberdin yalnızca."

"Şimdi ne öğrenmek istiyorsun?"

"Belleğimi tazelemek istiyorum."

Bana baktı. "Çok cömertçe para harcamıyor musun? Kütüphaneye gidip Times Index'e bakacakken neden gardrobuma katkıda bulunuyorsun?"

"Hangi maddeye? Nerede, ne zaman olduğunu ya da adları bile bilmiyorum. Geçen yılın her haberine bakmam gerek, üstelik hangi gazetede okuduğumu bile hatırlamıyorum. Times'da olmayabilir."

"Birkaç telefon konuşması yaparsam işler kolaylaşır."

"Ben de böyle düşünüyordum."

"Neden yürüyüşe çıkmıyorsun? Kendine bir fincan kahve ısmarla. Sekizinci Cadde'deki Yunan kahvesinde bir masaya otur. Bir saat sonra oraya gelirim, kahveyle, bir çörek yerim."

Kırk dakika sonra Sekizinci Cadde, Elli Üçüncü Sokak'taki kahvede yanıma geldi. "Tam bir yıl önce" dedi. "Marie Gotteskind adlı bir kadın. Soyadının anlamı ne, Tanrı naziktir mi?"

"Sanırım 'Tanrının çocuğu' anlamında."

"Bu daha iyi çünkü Tanrı Marie'ye karşı nazik değildi. Kadın güpegündüz Woodhaven'daki Jamaika Caddesi'nde alışveriş yaparken kaçırılmış. İki adam onu kamyonlarına atmışlar, üç gün sonra da birkaç çocuk Forest Park Golf Sahası'nda yürürken cesedini bulmuş. Cinsel taciz, birden fazla bıçak yarası. Bir-On Dört davayı üstlenmiş ve kadını teşhis ettikten sonra Bir-On İki'ye aktarmış çünkü kaçırılmanın olduğu yer burasıymış."

"Bir sonuca varabilmişler mi?"

Durkin başını salladı. "Konuştuğum adam olayı çok iyi hatırlıyordu. Adamları orada birkaç hafta çalışmış. Saygın bir kadın sokakta yürüyor, birkaç palyaço kadını kaçırıyor, yıldırım çarpması gibi bir şey, ne demek istediğimi anlıyor musun? Onun başına gelebiliyorsa, herkesin başına gelebilir ve kendi evinde bile güvenlikte olamazsın. Polis, aynı çetenin başka eylemleri de olacağından korkuyordu, seri katiller gibi yani. L. A.'daki olay neydi, bir mini dizisini yapmışlardı?"

"Bilmiyorum."

"İki İtalyan adam, sanırım kuzenlerdi. Sokak fahişelerini hallediyorlar, cesetlerini tepelerde bırakıyorlardı. Tepede Boğazlayan, onlara böyle demişlerdi. Boğazlayanlar olması gerekirdi ama sanırım medya olaya birden fazla kişi olduğunu öğrenmeden önce isim vermişti."

"Woodhaven'daki kadın" dedim.

"Tamam. Seri cinayetlerin ilki olacağından korktular ama sonra başka cinayet işlenmedi ve herkes rahatladı. Gene de olayı çözmek için çok çaba harcadılar ama bir yere varamadılar. Dosya

hâlâ açık ve kapamanın tek yolunun adamların tekrar aynı işi yapması olduğunu düşünüyorlar. Konuştuğum kişi elimizde bu olayla bağlantılı bir şey var mı diye sordu. Var mı?"

"Hayır. Kadının kocası ne yapmış, öğrendin mi?"

"Evli olduğunu sanmıyorum. Galiba bir okulda öğretmenlik yapıyordu. Neden?"

"Tek başına mı yaşıyordu?"

"Ne fark eder?"

"Dosyayı görmek istiyorum Joe."

"İstiyorsun ha? Neden Bir-On İki'ye gidip sana göstermelerini söylemiyorsun?"

"Bunun işe yarayacağını sanmam."

"Sanmazsın ha? Yani bu kentte özel bir detektife yardım etmeyecek polisler mi var diyorsun? Aman Allahım, şok oldum."

"Büyük bir iyilik etmiş olursun."

"Bir iki telefon önemli değil" dedi. "Teşkilat kurallarında büyük bir gedik açmak zorunda kalmadım, Queens'deki adam para almadı. Ama şimdi gizli bilgilerin verilmesini istiyorsun. O dosyanın bürodan çıkmaması gerekiyor."

"Çıkması gerekmez. Yapmaları gereken tek şey fakslamak için beş dakikalarını ayırmak."

"Bütün dosyayı mı istiyorsun? Kocaman bir cinayet araştırması, o dosyada yirmi-otuz sayfa olmalı."

"Teşkilat faks ücretini karşılayabilir."

"Bilmiyorum" dedi. "Belediye başkanı bize kentin kokuştuğunu söyleyip duruyor. Her neyse, bu işle neden ilgileniyorsun?"

"Söyleyemem."

"Nasıl bir iş bu Matt? Her şeyin tek yönlü olmasını istiyorsun, öyle mi?"

"Gizli kalması gereken bir konu."

"Yok canım. Bu konu gizli ama Teşkilat dosyaları açık bir kitap gibi, öyle mi?" Bir sigara yaktı ve öksürdü. "Bunun bir arkadaşınla ilgisi yok, değil mi?"

"Ne demek istediğini anlayamadım."

"Arkadaşın Ballou. Onunla ilgili bir şey mi?"

"Elbette değil."

"Bundan emin misin?"

"Mick ülke dışında" dedim. "Bir ay önce gitti ve ne zaman döneceğini bilmiyorum. Ayrıca kadınlara tecavüz etmez ve onları yolun ortasına bırakmaz."

"Biliyorum, o bir beyefendidir, golf sopalarının söktüğü bütün çimleri tekrar yaptırır. Ona karşı bir mafya davası açmaya çalışıyorlar ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun."

"Bir şeyler duymuştum."

"Umarım onu kıştırırlar, yirmi yılığına federal bir haneye tıkarlar. Ama galiba sen farklı düşünüyorsun."

"O benim arkadaşım."

"Evet, bunu söylemiştin."

"Her neyse, bu konuyla onun hiç ilgisi yok." Durkin bana bakınca, "Karısı kaybolan bir müşterim var" dedim. "Adli raporu Woodhaven olayıyla benzeşiyor."

"Kaçırıldı mı?"

"Öyle görünüyor?"

"Adam bunu polise bildirdi mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Sanırım bazı nedenleri var."

"Bu yeterli değil, Matt."

"Varsay ki ülkede yasadışı olarak bulunuyor."

"Kentın yansı ülkede yasadışı olarak bulunuyor. Bir mafya vakasında ilk işimiz kurbanı INS'yi götürmek mi olur sence? Kim bu adam, yeşil kart sahibi değil ama özel detektif tutacak parası var. Kirli işlerle uğraşır gibi geliyor bana."

"Sen öyle diyorsan."

"Ben öyle diyorsam ha?" Sigarasını söndürüp kaşlarını çatarak baktı. "Kadın öldü mü?"

"Öyle görünmeye başlıyor. Aynı kişilerse..."

"Evet ama neden aynı kişiler olsun? Bağlantı ne, mafyanın yöntemi mi?" Ben bir şey söylemeyince Durkin faturayı alarak baktı ve bana doğru fırlattı. "Al" dedi. "Senin sıran. Hâlâ aynı numarada mısın? Bu öğleden sonra seni ararım."

"Teşekkürler, Joe."

"Hayır, bana teşekkür etme. Bu olayın dönüp dolaşıp başıma bela olup olmayacağını düşüneneğim. Olmayacağına karar verirsem telefon ederim. Etmezsem unut gitsin."

Firesside'in öğle toplantısına gittim, sonra odama geri döndüm, Dunkin'den telefon gelmemiştii ama TJ'nin aradığını gösteren mesaj vardı. Yalnızca bu kadar -ne numara, ne başka bir şey. Mesai kâğıdını buruşturup çöpe attım.

TJ, Times Alanı'nda bir buçuk yıl önce tanıştığım siyah .. yeniyetme. Bu onun sokak adı ve başka bir adı varsa bile kendine saklıyor. Onu saygısız, küstah, canlı ve Kırk İkinci Sokak'taki bataklıkta taze bir soluk olarak görüyorum. İkimiz iyi anlaştık. Bir süre sonra Times Alanı'nda yapabileceği birkaç küçük iş verdim ve ondan beri de beni düzensiz aralıklarla arıyor. Birkaç haftada bir beni bir kere ya da defalarca üst üste arar. Hiç numara bırakmaz ve onu bulmamın yolu yoktur, bu yüzden mesajları yalnızca beni düşündüğünü bilmemi sağlar. Beni gerçekten bulmak isteseydi, evde bulana kadar aramaya devam ederdi.

Bulduğu zaman telefona attığı para bitene kadar konuşuruz ya da bazen ona ya da bana yakın bir yerde buluşuruz, ben de ona yemek ısmarlarım. İki kez ona üstünde çalıştığım işlerle bağlantılı küçük işler verdim ve ona ödediğim küçük paralarla açıklanamayacak kadar hırslı çalıştı.

Odama çıkıp Elaine'i aradım. "Danny Boy selam söylüyor" dedim. "Joe Durkin de üstümde iyi bir etkin olduğunu söyledi."

"Elbette var" dedi. "Ama bunu nasıl anladı?"

"Görüşmeye başladığımızdan beri daha iyi giyindiğini söylüyor."

"Sana yeni takım elbisenin çok yakıştığını söylemiştim."

"O takımı giymemişim."

"Ee?"

"Blazerimi giyiyordum. O Allanın belası ceketi kimbilir kaç yıldır giyiyorum."

"Eh, gene de güzel duruyor. Onunla gri pantolonunu mu giydin? Gömlek ve kravatla mı?" Ona ne giydiğimi anlatınca onayladı.

"Ama çok sıradan. Dün gece bir 'zoot' takım gördüm."

"Gerçekten mi?"

"Danny Boy'a göre drapeli ve plili."

"Zoot takımı Danny Boy giymiyordu."

"Hayır bir arkadaşı, adı -şey adının ne olduğu önemli değil. Korkunç bir tonda pembe renkli bir bandı olan hasır bir şapka da giymişti. Şimdi Durkin'in bürosuna böyle bir şey giyip gitmiş olsam..."

"Çok etkilenirdi. Belki duruşunda bir şey var tatlım, belki Durkin'in dikkat ettiği budur. Giysilerini daha güvenli taşıyorsundur."

"Çünkü kalbim temiz."

"Bu olmalı işte."

Biraz daha havadan sudan konuştuk. Elaine'in o gece dersi vardı, dersten sonra buluşmayı düşündük ama sonra vazgeçtik. Elaine, "Yarın daha iyi" dedi. "Belki bir filme gideriz. Gerçi hafta sonu gitmekten nefret ediyorum, her yer tıklım tıklım oluyor. Tamam, belki öğleden sonra bir filme, sonra da yemeğe gideriz, çalışmayacağını düşünerek söylüyorum bunu."

Ona bu fikrin iyi olduğunu söyledim.

Telefonu kapadıktan sonra resepsiyondaki görevli arayarak, ben Elaine'le konuşurken bir telefon geldiğini söyledi. Northwestern'e taşındığımdan beri telefon sistemini birkaç kere değiştirmişlerdi. İlk başta bütün telefonlar santraldan geçirdi. Sonra direkt hat alınabilecek hale getirdiler ama gelen telefonlar gene de santraldan geçiyordu. Şimdi hem edilen hem de dışarıdan gelen telefonlar

için direkt bir hat var ama do çalıştan sonra açmazsam doğrudan santrale bağlanıyor. New York Telefon Müdürlüğü'nden kendi faturalarımı alıyorum

Para talep etmiyor ve gelen telefonlar için bedava hizmet almış oluyorum.

Arayan Durkin'di, hemen onu aradım. "Burada bir şey alacaktıydın" dedi. "Sen mi gelirsin, ben mi getireyim."

Hemen geleceğimi söyledim.

Odasına girdiğimde telefonla konuşuyordu. İskemlesini arkaya yaslamıştı ve sigara içiyordu, bir sigara da küllükte kendi kendine yanıyordu. Yanındaki masada Bellamy adlı bir detektif gözlüklerinin üzerinden bilgisayar ekranına bakıyordu.

Joe telefonu eliyle kapayarak, "Şuradaki senin zarfın sanırım, üzerinde adın var" dedi. "Çıkarken burada bırakmışsın."

Yanıt beklemeden konuşmasını sürdürdü. Omzunun üzerinden uzanıp üzerinde adım yazılı büyük zarfı aldım. Arkamda Bellamy bilgisayara doğru "Allahın belası, bunun hiçbir anlamı yok" dedi.

Buna karşı çıkamazdım.

6

Odama dönünce yatağımın üstüne kıvrılmış faks kâğıtlarını yaydım. Bütün dosyayı fakslamışlardı toplam otuz altı sayfa vardı. Bazılarında yalnızca birkaç satır yazılıydı ama diğerleri bilgi doluydu. Faks kâğıtlarını karıştırırken polis olduğum dönemde bu işlerin ne kadar farklı olduğunu düşündüm. Bırak faksı, fotokopi makinemiz bile yoktu. Marie Gotteskind'ın dosyasını görmenin tek yolu, Queens'e gitmek ve omzunun üzerinden bakan ve bir an önce bitirmeni isteyen meraklı bir polisle birlikte her şeyi yerinde incelemektir.

Bugünlerde her şeyi bir faksa yüklemek yetiyor; mucize gibi on on beş kilometre öteye -hatta dünyanın öbür ucuna- gidebilir. Orijinal dosya hiçbir zaman bulunduğu bürodan çıkmıyor ve izinsiz kimse dosyaya bakamıyor, dolayısıyla kimsenin güvenlikte bir gedik açmakla suçlanması mümkün değil.

Üstelik Gotteskind dosyasını incelemek için zamana da sahiptim.

Ben de öyle yaptım çünkü ne aradığım konusunda en küçük bir fikrim bile yoktu. Polis Akademisi'nden mezun olduğumdan beri değişmeyen tek şey, işin gerektirdiği kırtasiye işleri. Ne tür bir polis olursan ol, yaptığın işte, yaptıklarının raporunu yazmak için harcadığın zamandan daha az zaman harcarsın. Bunların bazıları her zamanki bürokratik saçmalıklardır, bazıları da genel olarak kıcını kurtarma başlığı altına sokulabilir ama büyük kısmı olasılıkla kaçınılmaz işlerdir. Polislik kollektif bir çabadır, çok sayıda insan basit soruşturmalara bile katılır ve her şey bir yerlerde yazılı olmazsa kimse genel bir fikir edinemez.

Her şeyi okudum ve sonunda tekrar başa dönüp ikinci kez bazı kısımları ayırdım. Gotteskind'ın kaçırılmasıyla Francine Huri'nin Brooklyn'den kaçırılması arasında olağanüstü bir benzerlik olduğu en baştan itibaren açıktı. Aşağıdaki benzerlikleri çıkardım:

1. Her iki kadın da ticari faaliyetlerin yoğun olduğu sokaklardan kaçırılmıştı.
2. Her iki kadın da otomobillerini yakın bir yere park etmişlerdi ve alışveriş yapıyorlardı.
3. Her iki kadın da iki kişi tarafından kaçırılmıştı.
4. Her iki olayda da adamlar aynı kilo ve boyda tarif edilmişti ve aynı biçimde giyinmişlerdi.

Gotteskind'ı kaçıranlar haki pantolon ve mavi rüzgârlık giymişti.

5. Her iki kadın da kamyonetle kaçırılmıştı. Woodhaven'da kullanılan kamyonet birkaç tanık tarafından açık mavi olarak tarif edilmişti. Bir tanık Ford olduğunu söylemiş ve plakanın birkaç rakamını vermiş ama bunun bir yararı olmamıştı.

6. Birkaç tanık kamyonetin üstünde bir ev eşyaları şirketinin adının yazılı olduğunu söylemişti. P J Ev Aletleri, B & J Ev Aletleri ve bunlara benzer isimler vermişlerdi. Şirket adının altında SATIŞ VE SERVİS yazıyordu. Adres yoktu ama tanıklar bir telefon numarası olduğunu söylemişler, gerçi telefon numarasını hatırlayan olmamıştı. Ayrıntılı bir araştırma, bölgede ev aletleri satan ve servis veren sayısız şirketten hiçbirisiyle kamyonet arasındaki bağlantıyı kuramadı ve plaka gibi şirket adının da sahte olduğu sonucuna varıldı.

7. Marie Gotteskind yirmi sekiz yaşındaydı ve New York ilkokullarında yardımcı öğretmen olarak çalışıyordu. Kaçırıldığı gün de dahil olmak üzere üç gün boyunca Ridgewood'da dördüncü sınıf öğretmenliği yapmıştı. Francine Huri ile aynı boydaydı ondan ancak biraz daha fazla kilosu vardı. Sarışın ve açık tenliydi, oysa Francine koyu renk saçlı ve esmer tenliydi. Forest Park'ta çekilenler dışında dosyada başka fotoğraf yoktu ama tanıyanların anlattıklarından çekici bir kadın olduğu belli oluyordu.

Farklılıklar da vardı. Marie Gotteskind evli değildi. Daha önceki görevlerinde tanıştığı bir erkek öğretmenle birkaç kez çıkmıştı ama ilişkileri fazla ileriye gitmemiş görünüyordu ve kaçırılma sırasında erkek öğretmenin başka bir yerde olduğunu ispatlayan kanıtlar vardı.

Marie ana-babasıyla aynı evde oturuyordu. Geçirdiği iş kazası nedeniyle malûl aylığı alan buhar borucusu babası, evinden postayla sipariş işi yürütüyordu. Annesi ona yardım ediyor, ayrıca çevredeki birkaç şirkette yarım gün muhasebeci olarak çalışıyordu. Ne Marie, ne de ana-babasının uyuşturucu alt-kültürüyle belirgin bir bağlantısı vardı. Arap da değillerdi, Fenikeli de.

Adli tıp raporu hayli ayrıntılıydı elbette, rapora yazılacak çok şey vardı. Ölüm nedeni göğüs ve karna vurulan birden çok bıçak yarasıydı, bunlardan herhangi biri öldürücü darbeyi vurmuştu. Cinsel taciz kanıtları vardı: Gotteskind'in anüsünde, vajinasında ve ağzında, ayrıca bıçak yaralarından birinde sperm bulunmuştu. Adli tıp incelemeleri en az iki farklı bıçağın kullanıldığını gösteriyor ve biri daha uzun ve daha geniş olmakla birlikte her iki bıçağın da mutfak bıçağı olabileceğini ileri sürüyordu. Spermden yapılan inceleme en az iki saldırgan olduğunu gösteriyordu.

Bıçak yaralarına ek olarak çıplak bedende dayaağa maruz kaldığını gösteren bereler de vardı.

Son olarak, ilk okumamda atladığım bir ayrıntı; adli tıp raporu, kurbanın sol elinin baş ve işaret parmağının kesildiğini gösteriyordu. İşaret parmağı vajinada, başparmak anüste bulunmuştu.

Allahım.

Dosyayı okumak bende uyuşturan, donuklaştıran bir etki bıraktı. İlk okumamda parmakları es geçmemin nedeni de buydu herhalde. Yaralarla ilgili rapor ve Gotteskind'in son anlarıyla ilgili imgeler aklın almak istediğinden fazlaydı. Dosyadaki diğer yazılar, ana-babayla ve iş arkadaşlarıyla görüşmeler, canlı Marie Gotteskind'in bir resmini çizmiş, adli tıp raporu da bu canlı insanı alıp ölü ve kötü muameleye maruz kalmış bir et yığınına dönüştürmüştü.

Telefon çaldığında okuduklarımdan dolayı kendimi tükenmiş, içim boşaltılmış hissederek oturuyordum. Telefonu açtım, tanıdık bir ses, "Durumlar nasıl Matt?" dedi.

"Hey, TJ."

"Nasılsın? Bulunması zor bir adamsın. Sürekli dışarıdasın, bir yerlere gidiyorsun, bir şeyler yapıyorsun."

"Mesajını aldım ama numara bırakmamışsın."

"Telefonum yok. Uyuşturucu satıcısı olsam bir çağrı cihazım olabilirdi."

"Satıcı olsan bir cep telefonun olurdu."

"Bak işte, şimdi iyi konuştun. Bana içinde telefon olan büyük bir otomobil al, içinde oturup uzun uzun düşüneyim, uzun şeyler yapayım. Adamım, tekrar söylüyorum, bulunması zor bir insansın."

"Birden fazla mı aradın TJ? Ben yalnızca tek bir mesaj aldım."

"Eh, bak, her zaman çeyrekliğimi boşa harcamak istemiyorum."

"Bu ne demek?"

"Eh, bilirsin, telefonun çalışıyor diyelim. Telesekreterler gibi, hani üç ya da dört çalıştan sonra bağlanırlar ya. Resepsiyondaki herif, açmadan telefonunun dört kez çalmasını bekli, yor. Seninse ufak bir odan var, bu yüzden açmak için üç çalıştan fazlası gerekmez, banyoda falan değilsen tabii."

"Yani üç çalıştan sonra kapıyorsun."

"Ve çeyreği geri alıyorum. Mesaj bırakmak istiyorsam başka ama zaten bir mesaj bırakmışsam neden bir tane daha bırakayım? Eve gelince bir düzine mesajı göreceksin ve kendi kendine, 'Bu TJ, parkmetreyi boşaltmış olmalı, elindeki bir sürü bozukluğu nereye harcayacağını bilemiyor' diye düşüneceksin."

Güldüm.

"Demek çalışıyorsun."

"Doğrusunu söylemek gerekirse öyle."

"Büyük iş mi?"

"Çok büyük."

"TJ'ye yer var mı?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır."

"Adamım, yeterince iyi bakmamışsın! Yapabileceğim bir şeyler olmalı, seni bulmak için harcadığım bozuklukları telafi etmek için. Hem nasıl bir iş bu? Mafya'ya karşı çalışmıyorsun, değil mi?"

"Korkarım hayır."

"Bunu duyduğuma sevindim çünkü o kediler çok kötü, Goodfellas'ı gördün mü? Adamım, onlar çok pis. Ah, Allah kahretsin, paranın süresi doluyor."

Araya mekanik bir ses girerek bir dakika daha konuşmak için yirmi beş sent daha istedi.

"Bana numaray ver, ben seni arayayım."

"Veremem."

"Konuştuğun telefonun numarasını."

Tekrar, "Veremem" dedi. "Üzerinde numara yok. Bütün kulübelerden numaralan sökmüşler, böylece satıcılar kullanamıyor. Sorun değil, biraz bozukluğum var." Parayı atarken telefonda mekanik sesler geldi. "Satıcılar, üzerinde yazsın ya da yazmasın, numarasını bildikleri bazı kulübeleri ele geçirmişler. Yani her zamanki işler, tek farkı, senin gibi biri benim gibi birini aramak isterse bunu yapamıyor."

"İyi iş."

"Müthiş. Hâlâ konuşuyoruz, değil mi? İstedığımız şeyi yaparken kimse bizi engellemiyor. Yalnızca daha yaratıcı olmaya zorluyor."

"Bir çeyrek daha atarak mı?"

"Anladın işte. Kaynaklarımı bitiriyorum. Buna yaratıcılık diyebilirsin."

"Yarın nerede olacaksın TJ?"

"Nerede olacağım? Ah, bilmiyorum. Belki Concorde'a atlayıp Paris'e giderim. Henüz karar vermedim." Biletimi alıp İrlanda'ya gidebileceği aklına geldi ama muhtemelen pasaportu yoktu. Ayrıca İrlanda'nın ona, onun da İrlanda'ya hazır olmama olasılığı da büyüktü. Ciddi ciddi, "Nerede olacağım" dedi. "Allahın belası Deuce'da adamım. Başka nereye gidebilirim ki?"

"Belki bir yerlerde bir şeyler yiyebiliriz diye düşünmüştüm."

"Saat kaçta?"

"Ah, bilmiyorum. On iki civarı diyelim mi, ya da yarım?"

"Hangisi?"

"Yarım."

"Gündüz yarım mı, gece yarım mı?"

"Gündüz. Öğle yemeği yeriz."

"Günün ya da gecenin herhangi bir saatinde öğle yemeği yenebilir" dedi. "Oteline gelmemi ister misin?"

"Hayır" dedim, "çünkü iptal etmek zorunda kalabilir ve bunu sana bildirmenin bir yolunu bulamayabilirim. Bu yüzden seni bekletmek istemem. Deuce'da bir yer seç, gelmezsem başka bir zaman buluşuruz."

"Tamam" dedi. "Video oyunları salonunu biliyor musun! Sokağın üst tarafından Sekizinci Cadde'den iki-üç bina uzakta. Vitrininde çakılar olan bir dükkân var, adamım, bunu nasıl başardıklarını bilmiyorum ama..."

"Set halinde satıyorlar."

"Evet ve zekâ testi için kullanıyorlar. Seti bir araya getiremezsen, ta birinci sınıftan okumaya başlaman gerekiyor. Söylediğim dükkânı biliyorsun."

"Elbette."

"Tam yanında metro girişı var, merdivenlerden inmeden önce de videocunun girişı var. Nerede olduğunu anladın mı?"

"Bulabilirim herhalde."

"Yarım mı diyoruz?"

"Anlaştık, Kate."

"Hey" dedi. "Bir şey bilmek ister misin? Öğreniyorsun."

Telefonu kapattığımda kendimi daha iyi hissediyordum. TJ'nin genellikle üzerimde böyle bir etkisi vardı. Öğle yemeği randevumuzun notunu aldım, sonra Gotteskind dosyasını tek incelemeye koyuldum.

Aynı adamlardı. Öyle olmalıydı. Adli raporların benzerliği rastlantı olamayacak kadar büyüktü, ayrıca başparmakla işaret parmağının kesilip cinsel organlara sokulması, Francine Huri üzerinde uyguladıkları daha büyük bir kasaplığın provasına benziyordu.

Ama ne yapmışlardı, kış uykusuna mı yatmışlardı? Bir yıl boyunca gizlenmişler miydi?

Bu mümkün görünmüyor. Cinsellikle bağlantılı şiddetli tecavüz, şehvet cinayeti bağımlılık yaratır genellikle, deliğin hapisanesinden bir an çıkmanızı sağlayan güçlü uyuşturucular. Marie Gotteskind'ın katilleri mükemmel düzenlenmiş bir kaçırılma olayını küçük değişikliklerle ve elbette önemli bir kâr güdüsüyle bir yıl sonra tekrarlamak için yapmış olamazdı. Neden bu kadar beklesinler? Bu arada ne yapıyorlardı?

Kimsenin Gotteskind olayıyla bağlantısını kurmadığı başka kaçırma olayları olabilir miydi? Mümkün. Beş bölgedeki cinayet oranı artık günde yedinin üstünde ve bunların büyük kısmı medyada büyük yer almıyor. Gene de bir grup tanığın ortasında bir kadını sokaktan kaçırmak kesinlikle gazetelerde yer alır. Açık bir dosyada benzer bir olay varsa duyma ihtimali büyüktür. Bağlantıyı kurabilirsin.

Öte yandan Francine Huri sokakta tanıkların önünden kaçırılmıştı ve basın ya da Bir-On İki bu konuda tek bir şey bile bilmiyordu.

Belki gerçekten de bir yıl beklemişlerdi. Belki içlerinden biri yılın tümünde ya da bir kısmında içerideydi, belki sahte çek yazmaktan yakalanmışlardı.

Ya da işlerini dikkat çekmeyecek biçimde yapmışlardı.

Her iki durumda artık eskiden yalnızca kuşkulandığım bir şey öğrenmiştim. Bunu daha önce de yapmışlardı, para için olmasa bile zevk için. Bu da onları bulma olasılığını artırıyor, aynı zamanda da riski büyütüyordu.

Çünkü bunu tekrar yapacaklardı.

7

Cuma sabahını kütüphanede geçirdikten sonra TJ ile video oyunları salonunda buluşmak üzere Kırk İkinci Sokak'a yürüdüm. Birlikte at kuyruklu ve seyrek bıyıklı sarışın bir çocuğun Tıp!!! adlı bir oyunu oynamasını izledik. Bu oyunda da diğer oyunların çoğunda var olan özellik vardı -yani evrende her an hiç uyarmadan üstüne atlamaya hazır düşman güçler vardı ve sana zarar vereceklerdi. Yeterince çevik olursan bir süre daha yaşayabilirdin ama er ya da geç içlerinden biri canına okurdu. Buna itiraz edemezdim doğrusu.

Sonunda oğlan yenilince oradan ayrıldık. Sokakta TJ bana oyuncunun adının Çorap olduğunu çünkü çoraplarının hiç birbirine uymadığını anlattı. Fark etmemiştim. TJ'ye göre Çorap yaptığı işte Deuce'un en iyisiydi, çoğunlukla tek bir çeyrekle saatlerce oynayabilirdi. Onun kadar iyi ya da daha iyi başkaları olmuştu ama artık ortalıkta gözüküyorlardı. Bir an için aklımdan yeni bir seri cinayet nedeni geçti: Paralarını yuttuğu için oyun merkezi sahibinin ortadan kaldırdığı parlak video oyuncuları, ama böyle değilmiş. TJ, belirli bir noktaya gelirsin, diye açıkladı, sonra daha ilerisine gidemez ve sonunda da ilginin kaybedersin.

Dokuzuncu Cadde'deki bir Meksika lokantasında yemek yedik. TJ çalıştığım olay üzerinde beni konuşturmaya çalıştı. Ayrıntıları anlatmadım ama sonunda ona istediğimden fazlasını söylemek zorunda kaldım.

TJ, "Senin ihtiyacın ne biliyor musun" dedi, "benim senin için çalışmama ihtiyacın var."

"Ne yapacaksın?"

"Söylediğin her şeyi! Kentin her yanında dolaşıp şunu yapmak, buna bakmak istemezsin. Bunun yerine beni göndermek istersin. Yapamayacağımı mı düşünüyorsun? Adamım, Deuce'da her gün bir şey ortaya çıkarırım ben. Benim işim bu."

Elaine'e, "Yani ona iş verdim" dedim. Saat dörtteki filme yetişmek için Üçüncü Cadde'deki Baronet'te buluştuk, sonra küçük ekmekler ve kremayla İngiliz çayı verdiklerini duyduğu yeni bir yere gittik. "TJ daha önce yapılması gerekenler listeme bir madde daha ekleyen bir şey söylemişti, bu yüzden onu çalıştırmanın adil olacağını düşündüm."

"Söylediği neydi?"

"Telefon kulübeleri" dedim. "Kenan ile kardeşi fidyeyi götürdüklerinde bir telefon kulübesine gitmeleri söylendi. Kulübeyi arayan kişi onları başka bir telefona gönderdi, bu ikinci telefonda da parayı bırakıp yürümelerini söyledi."

"Hatırlıyorum."

"Eh, dün TJ beni aradı ve bozuk parası bitene kadar konuştu. Onu ben aramak istedim ama arayamadım çünkü aradığı kulübenin üstünde numara yazmıyordu. Bu sabah kütüphaneye giderken çevredeki kulübeleri dolaştım, çoğu telefon böyle."

"Yani numaralar yok mu? İnsanların her şeyi çaldığını duymuştum ama bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey."

"Telefon şirketi kaldırmış" dedim, "uyuşturucu satıcılarını durdurmak için. Birbirlerinin çağrı cihazına kulübelerden sinyal yolluyorlar, işler böyle yürüyor işte. Artık bunu yapamıyorlar."

"Ve bu nedenle bütün uyuşturucu satıcıları işsiz kalmış durumda" dedi.

"Eh, kâğıt üzerinde iyi durduğundan eminim. Her neyse, Brooklyn'deki telefon kulübelerini düşündüm ve onlarda da numara olup olmadığını merak ettim."

"Ne fark eder?"

"Bilmiyorum" dedim. "Muhtemelen çok şeyle hiçbir şey arasında bir yerde olabilir, bu nedenle Brooklyn'e hemen gitmedim. Ama bir yandan da bilgi edinmenin zarar vermeyeceğini de düşünerek TJ'ye birkaç dolar verip onu Brooklyn gönderdim."

"Brooklyn'i bilir mi?"

"Döndüğü zaman öğrenmiş olacak. İlk kulübe son duraktan birkaç blok önce Flatbush IRT'de, yani bulması çok kolay ama Gaziler Sokağı'na nasıl gideceğini bilmiyorum. Flatbush'dan çıkmak için bir otobüse biner sanırım, sonra uzun bir yürüyüş."

"Ne tür bir çevre orası?"

"Huri'lerle gezerken iyi görünüyordu. Fazla dikkat etmedim. Beyaz işçi sınıfı semti anladığım kadarıyla. Neden?"

"Yani Bensonhurst ya da Howard Beach gibi mi? Demek istiyorum ki TJ orada çok sırtacak."

"Bunu hiç düşünmemiştim."

"Çünkü kaliteli spor ayakkabıları ve Raiders ceket gibi şeyler giyinmiş olsa bile siyah bir çocuğu yadırgayan semtler vat Brooklyn'de. Üstelik eminim saçının kesimi de dikkat çeker."

"Enesinde bir tür geometrik desen var."

"Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Umarım canlı olarak geri döner."

"Ona bir şey olmaz."

Daha sonra Elaine, "Matt, yalnızca ona iş yaratıyordu değil mi? TJ'ye demek istiyorum" dedi.

"Hayır, TJ beni o angaryadan kurtardı. Er ya da geç kendim gitmek ya da Huri'lerden biriyle dolaşmak zorunda kalacaktım."

"Neden? Telefon memurundan kulübenin numarasını öğrenmek için eski polis hilelerine başvuramaz mısın? Ya ters rehberde bakamaz mısın?"

"Ters rehberde bakmak için numarayı bilmen gerekir. Tek telefonlar numara sırasıyla yer alır, numaraya bakar ve öğrenirsin."

"Ah."

"Ama kulübeleri semte göre sıralayan bir rehber de var,. Ve evet, bir telefon memurunu arayıp numarayı öğrenmek için polismişim gibi yapabilirim."

"Yani yalnızca TJ'ye iyilik yapmak içindi."

"İyilik mi? Sana göre onu ölüme gönderdim. Hayır, yalnızca iyilik için değildi. Rehber bakabilir ya da telefon memurunu kulübenin numarasını vermeye ikna edebilirim ama kulübede numaranın yazılı olup olmadığını söyleyemez. Bulmaya çalıştığım şey de bu."

"Ya" dedi. Birkaç dakika sonra da, "Neden?" diye sordu.

"Ne neden?"

"Neden telefonun üstünde numaranın yazılı olup olmadığına önem veriyorsun? Ne fark edecek?"

"Ne fark eder bilmiyorum. Ama Francine'i kaçıranlar bu telefonları kullanacaklarını biliyorlardı. Numara telefonun üstünde yazılıysa eh, o zaman bilmelerinin özel bir önemi yoktu. Yazılı değilse, şu ya da bu biçimde numarayı öğrendiler."

"Telefon memurunu kandırarak ya da rehber bakarak."

"Bu da memuru nasıl kandıracaklarını ya da listeyi nereden bulacaklarını bildiklerini gösterir. Bunun ne işe yarayacağını bilmiyorum. Büyük olasılıkla hiçbir işe yaramayacak. Belki bu bilgiyi telefonlar hakkında bulabileceğim tek şey olduğu için öğrenmek istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni rahatsız ediyor" dedim. "TJ'yi yolladığım için değil, yardımı olsun ya da olmasın bunu bulması çok kolay. Ama dün gece oturuyordum, birden aklıma adamlarla kurulan tek bağı telefon olduğu geldi. Arkalarında bıraktıkları tek iz bu. Kaçırma olayının kendisi tereyağdan kıl çeker gibi oldu. Birkaç kişi onları gördü, Jamaika Caddesi'ndeki o okul öğretmenini kaçıırken daha da çok insan gördü ama onları bulabileceğim hiçbir ipucu bırakmadılar. Ama şimdi birkaç telefon konuşması yaptılar. Bay Ridge'deki Huri'lerin evini dört ya da beş kez aradılar."

"İzini bulmanın bir yolu yok, değil mi? Bağlantı kesildikten sonra?"

"Olması gerek" dedim. "Dün bir saat boyunca farklı telefon şirketlerinin personeliyle konuştum. Telefonların nasıl çalıştığı hakkında birçok şey öğrendim. Her konuşma çizelgeye yazılıyor."

"Yerel konuşmalar da mı?"

"Hı-hı. Bu yüzden her faturada kaç telefon ettiğini yazabiliyorlar. Pompalanan toplam benzini ölçen ölçüm aygıtı değil. Her arama kaydediliyor ve hesabına yazılıyor."

"Bu verileri ne kadar süre saklıyorlar?"

"Altmış gün."

"Yani listeyi alabilirsin."

"Belirli bir numaradan edilen bütün konuşmaların listesini. Veriler böyle düzenleniyor. Diyelim ki ben Kenan Huri'yim. Şirketi arıyorum, şu gün telefonumdan hangi konuşmaların yapıldığını öğrenmek istiyorum diyorum, onlar da bana üzerinde, yaptığım her konuşmanın tarihi, saati ve süresi yazan bir rapor veriyorlar."

"Ama senin istediğin bu değil."

"Hayır, değil. Benim istediğim Huri'ye gelen telefonlar ama bunları kaydetmiyorlar çünkü bunun bir anlamı yok. Telefonu daha açmadan hangi numaranın aradığını gösteren bir teknoloji var. Telefonuna arayanın numarasını gösteren küçük bir alet takıyorlar, sen de konuşmak isteyip istemediğine karar veriyorsun."

"Henüz böyle bir teknoloji uygulanmıyor, değil mi?"

"Hayır, New York'ta uygulanmıyor, ayrıca tartışmalı da. Böyle bir teknoloji büyük ihtimalle rahatsız edici telefonları ve telefon sapıklarını ortadan kaldırır ama polis isimsiz ihbarlarda bulunan birçok insanı da engelleyeceğinden korkuyor"

"Çünkü bu sistem birdenbire anonimliği ortadan kaldıracak."

"Böyle bir sistem olsaydı ve Huri telefonuna taktırmış olsaydı.."

"O zaman adamların nereden aradıklarını bilirdik. Büyük ihtimalle kulübeleri kullandılar, yeterince profesyonellerdi ama hiç değilse hangi kulübe olduğunu bilirdik."

"Bu önemli mi?"

"Bilmiyorum" diye itirafta bulundum. "Neyin önemli olduğunu bilmiyorum. Ama fark etmez çünkü bu bilgiyi elde edemiyorum. Bana öyle geliyor ki, oradaki bilgisayarda telefonlar kaydediliyorsa, arayanın numarasına göre bir liste çıkarmanın da bir yolu olmalı ama konuştuğum herkes bunun olanaksız olduğunu söyledi. Telefon konuşmaları böyle saklanıyormuş, yani öyle bir listeye ulaşamıyor."

"Bilgisayarlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben de ve çok sıkıntı verici bir şey bu. İnsanlarla konuşmaya çalıştım ama kullandıkları sözcüklerin yansını bile anlamadım."

"Ne demek istediğini anlıyorum" dedi. "Futbol izlerken ben de aynı şeyi hissediyorum."

O gece Elaine'de kaldım. Sabah Elaine jimnastik salonundayken telefonunu epeyce kullandım. Bir sürü polis arayıp onlara bir sürü yalan söyledim.

Çoğunlukla gerçek suçlarla ilgili bir dergi için kaçırma olaylarını araştıran bir gazeteci olduğumu iddia ettim. Çoğu polisin söyleyecek bir şeyi yoktu ya da konuşamayacak kadar meşguldü, bir kısmı da işbirliği yapmaktan mutluluk duydu ama yıllar önceki olaylardan söz etmek istedi. Bu olaylarda suçlular inanılmaz aptaldı ya da gerçekten kurnaz bir polis çalışması yakalanmışlardı. Benim istediğim ise -eh, bu da başka bir sorundu, aslında ne istediğimi kendim de bilmiyordum. Yalnızca olta atıyordum.

İdeal olarak, yaşayan birini, kaçırıldıktan sonra hayatta kalan birini bulmak isterdim. Adamların bireysel ya da ortaklaşa, iş üzerinde sonunda öldürme noktasına gelene kadar çalı tıkları, ancak kurbanın hayatta kaldığı geçmiş vakaları ola bilirdi. Kurban azat edilmiş olabilirdi. Kurbanın kaçmaya başarmış olması da mümkündü. Ama böyle bir kadının varlığını düşünmekle onu bulmak arasında dünya kadar fark vardı

Serbest çalışan kriminal muhabir pozu takınmam canlı bir tanık bulma arayışında bir işe yaramazdı. Sistem tecavüz kurbanlarını gizleme konusunda çok iyi çalışıyordu -hiç değilse mahkemeye gidene kadar; mahkemede sanık avukatı Tanrı'nın ve herkesin gözü önünde bütün bu kuralları ihlal ederdi. Ancak kimse telefonda tecavüz kurbanlarının adını vermezdi.

Bu yüzden cinsel suçlar birimine yöneldim. Tekrar özel detektif oldum: Kaçırma ve tecavüz üzerine televizyona film yapan bir film yapımcısının tuttuğu Matthew Scudder. Film için seçilen oyuncu -şu an onun adını açıklama iznine sahip değildim- rolünü derinliğine araştırmak, özellikle bunları yaşamış kadınlarla yüz yüze görüşmek istiyordu. Bu oyuncu, kadınların yaşadıkları hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek istiyordu ve ona yardım eden kadınlara teknik danışman olarak ücret ödenecek ve istedikleri taktirde filmde teşekkür yazısı yazılacaktı.

Doğal olarak ad ya da telefon numarası istemiyordum ve ilk bağlantıyı kurma gibi bir isteğim de yoktu. Birimden bir kişinin, olasılıkla kurbanlara danışmanlık yapmış birinin konuşabileceğini düşündüğüm bir kurbanla ilişki kurabileceğim düşünüyordum. Senaryomuzdaki kadın, diye açıkladım, onu zorla bir kamyonete bindirerek döven, fiziksel zarar vermekle tehdit eden, hatta bir yerini kesmekle tehdit eden bir çift arabasından kaçırılıyordu. Elbette yaşadıkları senaryomuzla paralellik gösteren biri tam aradığımız kişi olurdu. Bu tür şeyler bir kadın bize yardımcı olmak, belki gelecekte bu tür şeyler yaşayabilecek ya da yaşamış kadınlara yardımcı olmak ve bir Hollywood oyuncusuna yardımcı olabileceğini düşünürse...

Her şey şaşırtıcı derecede iyi gitti. Sokakta adım başı film tiplerine rastlanmayan New York'ta, film dünyasından salt söz etmek bile ilgi çekiyor. Adımı ve telefon numaramı bırakarak; "İlgilenen biri çıkarsa beni arayın" dedim. "Bize adlarını vermeleri gerekmiyor. Bütün bu süre içinde isterlerse adlarını gizleyebilirler."

Tam Manhattan Cinsel Suçlar Birimi'ndeki kadınla konuşmamı bitirirken Elaine içeriye girdi. Telefonu kapayınca, "Seni otelden nasıl bulacaklar?" diye sordu. "Hiç oraya gitmiyorsun."

"Resepsiyondan mesajları alırlar."

"Adını ya da telefon numarasını bırakmak istemeyen insanların mesajlarını mı? Bak, onlara benim numaramı ver. Ben genellikle buradayım ve olmasam bile telesekreterde bir kadın sesi var hiç değilse. Senin yardımcın olacağım, genellikle telefonları açarım, vermek isteyenlerin adlarını ve adreslerini alırım. Bunda bir yanlış var mı?"

"Yok" dedim. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle."

"İyi, memnun oldum. Biraz önce Manhattan birimiyle konuştum, daha önce de Bronx'u aramıştım. Brooklyn ile Queens'i sona saklıyordum çünkü adamların orada çalıştıklarını biliyoruz. Bu iki yeri aramadan önce senaryonun nasıl işlediğini görmek istedim."

"Şimdi iyi gittiğinden emin oldun mu? Müdahale etmek istemem ama benim aramamın bazı yararları var. Sesin yeterince sempatik ve zararsız çıkıyordu ama bana öyle geliyor ki, bir erkek tecavüz konusunda konuştuğu zaman alttan alta bir şüphe uyanma ihtimali vardır."

"Biliyorum."

"Yani yapman gereken, tek şey 'haftanın filmi' demek, kadın bundan kızkardeşliğin mahir bir kurnazlıkla bir kere daha taciz edileceğini düşünebilir. Oysa ben konuşursam, verdiğim örtük mesaj Ulusal Kadınlar Derneği'nin filmin sponsorluğunu yaptığı olabilir."

"Haklısın, konuşmanın genellikle iyi gittiğini düşünüyorum, özellikle Manhattan'la konuştuğum zaman ama orada da bir direnç vardı."

"Harikaydın canım. Ama bir de ben deneyebilir miyim!"

Önce anladığından emin olmak için senaryonun üzerinden geçtik, sonra Queens County bölge savcılığındaki Cinsel Suçlar Birimi'ni aradım ve telefonu Elaine'e verdim. Elaine telefonda neredeyse on dakika konuştu; hem profesyonel, hem sempatik, hem de kültürlü görünüyordu. Telefonu kapayınca onu alkışlama isteği duydum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Biraz fazla samimi ha?"

"Mükemmel olduğunu düşündüm."

"Gerçekten mi?"

"Hı-hı. Ne kadar kurnaz bir yalancı olduğunu görmek biraz ürkütücü."

"Biliyorum. Seni dinlerken, bu kadar dürüst bir adam böyle yalan söylemeyi nereden öğrenmiş olabilir diye düşünmüştüm."

"İyi bir yalancı olmayan iyi bir polis tanımadım" dedim. "Sürekli oynarsın, muhatap olduğun kişiyle uygun bir tavır geliştirirsin. Aynı yetenek özel çalıştığın zaman daha da önemli olur çünkü sürekli yasal hakkın olmayan bir bilgiye ulaşmaya çalışırsın. Yani yalan söyleme konusunda yetenekliysem, bunun iş tanımının bir parçası olduğunu söyleyebiliriz."

"Benim için de öyle" dedi. "Şimdi düşünüyorum da herşey. Bu arada dün geceki harika bir oyundu." Bana şöyle bir baktı. "Yorucu ama, değil mi? Yalan söylemek."

"Vazgeçmek mi istiyorsun?"

"Hiç de değil, daha yeni ısındım. Başka nereyi arayasaydım? SLITI, Brooklyn'i mi, Staten Adası'nı mı?"

"Staten Adası'nı unut gitsin."

"Neden? Staten Adası'nda cinsel suçlar işlenmiyor mu?"

"Staten Adası'nda bütün seksler suçtur."

"Vay vay."

"Hayır, bildiğim kadarıyla orada da bir birim var, gerçi diğer semtlere oranla olasılığı düşük. Ama Verrazano Köprüsü'nde tecavüz edip doğramak için bir kurban arayan üç kişiyi gözümün önünde canlandıramıyorum."

"Yani geriye yalnızca bir telefon mu kalıyor?"

"Eh" dedim, "çeşitli polis bölümlerine bağlı semt karakollarında da cinsel suç birimleri var, ayrıca şubelerde çoğunlukla tecavüz uzmanları bulunuyor. Telefonu açan memura uygun kişiyi bağlamasını söyle yeter. Bir liste çıkarabilirim ama bunun için ne kadar zaman harcayacağını bilmiyorum."

Bana davetkâr bir bakışla baktı. Alaycı bir ifadeyle, "Para varsa" dedi, "benim de zamanım var."

"Aslını ararsan bu iş karşılığında para almaman için bir neden göremiyorum. Huri'nin bordrolu elemanı olmaman için bir neden yok."

"Aman, lütfen" dedi. "Ne zaman sevdiğim bir şey bulsam, biri bana bu işten para kazandırmaya çalışır. Hayır, ciddi söylüyorum, para almak istemiyorum. Bunlar bir anıya dönüştüğü zaman, bir yerlerde pahalı bir yemeğe götürebilirsin beni, tamam mı?"

"Sen öyle diyorsan."

"Sonra da" dedi, "taksi ücreti için bir yüzlük verebilirsin."

Elaine, Brooklyn Bölge Savcılığı'nın bürosunda personeli cezbederken ben de ortalıkta dolandım, sonra onu konuşması gereken karakolları, bir listesiyle başbaşa bırakarak kütüphaneye gittim. Onu denetlememe gerek yoktu. Elaine çok doğaldı.

Kütüphanede bir önceki sabah başladığım şeyi yaparak altı aylık The New York Times'ları mikrofilmde inceledim Kaçırılma olaylarına bakmıyordum çünkü aslında polise bu biçimde bildirilmiş olduğunu düşünmüyordum. Zaman zaman kimsenin tanık olmadığı ya da hiç değilse polise bildirmediği, sokaktan insan kaçırma olayları olduğunu varsayıyordum. Park ve geçitlerde ölü bulunmuş kurbanları, özellikle cinsel olarak taciz edilmiş, bazı yerleri kesilmiş, parçalanmış kurbanları arıyordum.

Bu tür ayrıntıların gazetelerde yer alma olasılığının düşüklüğü sorun yaratıyordu. Çeşitli karışıklıklardan -sahte itiraflar, sahte saldırganlar, sahte tanıkla -kendilerini korumak için bazı ayrıntıları vermemek standart bir polis politikasıdır. Gazeteler de okurlardan korkunç ayrıntıları saklama eğilimindedir. Haber okura ulaştığında neler olduğunu anlamak zordur.

Birkaç yıl önce Aşağı Doğu Yakası'nda erkek çocukları öldüren bir seks sapığı vardı. Oğlanları kandırarak çatı katlarına çıkarır, bıçaklar ya da boğar, organlarını keser ve penislerini yanına alırdı. Olayla uğraşan polislerin ona bir ad takacakları kadar uzun bir süre bu cinayetleri işledi. Polisler adama Penis Kesici Charlie diyorlardı.

Doğal olarak polis raporunu yazanlar da ona aynı adı vermişlerdi -ama raporlarda yazmamışlardı. Bir New York gazetesinin bu küçük ayrıntıyı okurlara vermesinin ve okurlara söylenen şeyin ne olduğunu belirtmeden takma adı kullanmanın yolu yoktu. Bu nedenle adama bir ad vermediler ve katilin kurbanlarının çeşitli yerlerini kestiğini yazsalar, bu da kötü bir saç kesiminden bağırsaklarını deşmeye kadar her şeyi kapsayabilirdi.

Bugünlerde gazeteler daha vurdumduymaz olabilir.

Bir kez alışınca haftaları daha hızlı geçmeyi başarabildim. Bütün gazeteyi taramam gerekmiyordu, yerel suç haberlerinin yoğunlaştığı Metropolitan bölümüne bakmam yeterdi. Kütüphanede geçirdiğim saatlerin en büyük kısmını alan şey, beni oraya getiren konuyla hiç ilgisi olmayan ilginç bir şey bulma eğilimiydi. Çok şükür ki Times'de çizgi bantlar yok. Yoksa altı aylık Doonesbury'yi okuma isteğine karşı savaşmam gerekecekti.

Kütüphaneden çıktığımda defterimde yarım düzine olası olay vardı. Birinin adamlarla ilişkili olma ihtimali büyüktü; Brooklyn College'da muhasebe okuyan kurban üç gün boyunca kayıp olduktan sonra bir sabah erken kalkan biri tarafından Green-Wood Mezarlığı'nda bulunmuştu. Hikâyeye göre kurban cinsel tacize maruz kalmış ve cinsel organı kesilmişti bu da birinin onun üzerinde bıçakla çalıştığını düşündürüyordu. Olay yerindeki kanıtlar kızın başka bir yerde öldürülerek mezarlığa atıldığını gösteriyordu ve polis Marie Gotteskind olayıyla aynı sonuca, yani katiller onu Forest Park Golf Sahası'na bırakmadan önce ölmüş olduğu sonucuna varmıştı.

Saat altı sularında otelime döndüm. Elaine ve her iki Huri'den mesajlar, ayrıca TJ'nin aradığını belirten üç mesaj vardı.

Önce Elaine'i aradım, Elaine yaptığı konuşmaları anlattı. Sonunda kendi uyduruk hikâyeme kendim de inanmaya başladım" dedi. "Kendi kendime düşünüyordum; bu eğlenceli ama film yaptığımız zaman daha da eğlenceli olacak. Bir farkla ki film yapılmayacak."

"Sanırım biri bu konuda film yaptı."

"Gerçekten birinin arayıp aramayacağını merak ediyorum"

Kenan Huri'yi aradım, Kenan işlerin nasıl gittiğini öğrenmek istiyordu. Araştırmamda biraz yol katettiğimi ama çabuk sonuç almayı beklemediğimi söyledim.

"Ama bir ilerleme var sence."

"Kesinlikle."

"İyi" dedi. "Dinle, seni neden aradım, birkaç günlüğüne bir iş için ülke dışına çıkıyorum. Avrupa'ya gitmek zorundayım. Yarın JFK'den uçacağım ve Perşembe ya da Cuma döneceğim. bir şey çıkarsa kardeşimi ara. Telefon numarası sende var, değil mi?"

Telefon numarası tam önümdeki mesajda duruyordu. Kenan'la yaptığım konuşmayı bitirince onu aradım. Peter telefonu açtığında sesi uyuklu çıktı, onu uyandırdığım için özür diledim. Peter, "Hayır, önemli değil" dedi. "Uyandırdığına sevindim. Basketbol maçı izlerken televizyonun karşısında uyuyakalmışım. Bundan nefret ederim, her zaman boynum tutulur. Aramamın nedeni şu, bu gece bir toplantıya gitmeyi planlayıp planlamadığını sormak istiyordum."

"Gitmeyi düşünmüştüm, evet."

"Şey, seni gelip alsam da birlikte gitsek olur mu? Chelsea'de gitmeye alıştığım bir Cumartesi gecesi toplantısı var, küçük bir grup, On Dokuzuncu Sokak'taki İspanyol kilisesinde saat sekizde başlıyor."

"Orayı bildiğimi sanmıyorum."

"Biraz sapa bir yerde ama içkiyi ilk bıraktığımda orada bir program vardı ve düzenli Cumartesi toplantılarına dönüştü. Bugünlerde oraya fazla gitmiyorum ama hazır otomobil falan varken, biliyorsun Francine'in Toyota'sı..."

"Evet."

"Yani yedi buçukta seni otelinin önünden alayım mı. Uygun olur mu?"

Uygun olduğunu söyledim. Yedi buçukta otelden çıktığımda Peter otelin önünde park etmiş duruyordu. Yürümek zorunda kalmadığım için mutluydum. Öğleden sonra hava kararmaya başlamıştı ve şimdi de gitgide soğuyordu.

Toplantıya giderken spordan söz ettik. Beyzbol takımları yeni eğitimine başlayalı bir ay olmuştu, yeni sezon yakında başlayacaktı. Bu bahar beyzbolla ilgilenmekte güçlük çekiyordum, gerçi sezon başladıktan sonra da aynı zorluğu çekecektim belki. Ama şimdilik haberlerin çoğu sözleşme pazarlıklarıydı; bir oyuncu yan çiziyordu çünkü yılda 83 milyon dolardan daha fazla ettiğini biliyordu. Bilmiyorum, belki de ediyordur, belki hepsi ediyordur ama kazanıp kazanmadıklarına aldırma bana zor geliyor.

Peter, "Sanırım Darryl sonunda oynamaya hazır" dedi. "Son birkaç haftada çok sayı attı."

"Şimdi de bizde değil."

"Her zaman böyle olur, ha? Tam formuna girmesi için yıllarca bekledik, şimdi de onu Dodger formasıyla görüyoruz."

Yirminci Sokak'a park edip kiliseye kadar blokun çevresini dolaştık. Toplantı alt kattaydı ve kırk kadar kişi katılmıştı. Kentteki diğer toplantılardan tanıdığım birkaç yüz gördüm, Peter da birkaç kişiye merhaba dedi. Tanıdığı kadınlardan biri onu bir süredir görmediğini söyleyince Peter da başka toplantılara gittiğini açıkladı.

Toplantının yürütülüş tarzı New York'ta sıklıkla gördüğümüz türde değildi. Konuşmacı hikâyesini anlattıktan sonra toplantı yedi ya da on kişilik gruplara bölünüyordu. Gruplar beş masada toplanıyordu. Yeni başlayanlar için bir masa, genel tartışma için bir masa, On İki Adım'ın tartışıldığı bir masa vardı, diğerlerini unuttum. Pete ile ben genel tartışma masasında yer aldık. Bu masadaki grup o an yaşamlarında olup bitenler ve içki içmemeyi nasıl başardıkları üzerine konuşuyorlardı. Bir konu üzerinde yoğunlaşan ya da programın felsefi boyutlarını ele alan tartışmanın genellikle dışında kaldım.

Bir kadın alkolizm danışmanı olarak çalışmaya başlamış, işinde aynı konuları sekiz saat ele aldıktan sonra toplantılarda coşkusunu korumanın ne kadar güç olduğunu anlattı. "İkisini birbirinden ayırmak çok zor" dedi. Bir adam HIV-pozitif tanı koyulduğundan ve bununla nasıl başa çıktığından söz etti. Be işimden ve boş kaldığım günler huzursuzlaşıp bir iş çıktığa çok fazla yoğunlaştığımı anlattım. "İçki içtiğim zamanlar dengeyi tutturmak kolaydı" dedim, "ama artık bunu yapamıyorum Toplantılar bana yardımcı oluyor."

Pete, sırası gelince başkalarının söylediği bazı konular üzerinde çoğunlukla yorum yaptı. Kendisiyle ilgili fazla bir şey söylemedi.

Saat onda büyük bir daire oluşturarak el ele tutuştuk ve dua ettik. Dışarıda yağmur biraz yavaşlamıştı. Camry'ye kadar yürüdük, Peter aç olup olmadığını sordu. Acıktığımı fark ettim. Yemek yememiştik, kütüphaneden eve dönerken bir dilim pizza almıştım yalnızca.

"Ortadoğu yemeklerini sever misin, Matt? Sokak satıcılarını kastetmiyorum, gerçek yemek diyorum. Çünkü Village'de gerçekten iyi bir lokanta var." İyi olur dedim. "Ya da ne yapabiliriz

biliyor musun, eski mahalleye gidebiliriz. Gerçi son günlerde Atlantik Caddesi'nde o kadar çok bulundun ki gına gelmiş olmalı."

"Biraz sapa değil mi?"

"Hey, otomobilimiz var, ha. Otomobilimiz var, üstelik kullanmasını da biliyorum."

Brooklyn Köprüsü'nden gittik. Tam yağmurda köprünün güzel olduğunu düşünürken, Peter, "Bu köprüyü seviyorum" dedi. "Önceki gün bütün köprülerin eskimekte olduğunu okudum. Köprüleri kendi haline bırakamazsın, bakman gerek, gerçi kent yönetimi bakım yapıyor ama yeterli değil."

"Paraları yok."

"Bu nasıl oluyor? Yıllardır kent yönetimi yapması gerekeni yapabildi ve şimdilerde sürekli para yok hikâyesi. Bunun nedenini biliyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Yalnızca New York'ta olduğunu sanmam. Her yerde aynı terane."

"Öyle mi? Çünkü ben yalnızca New York'u görüyorum, kent parçalanıyor. Ne diyorlar, altyapı mı? Aradığım sözcük bu mu?"

"Sanırım."

"Altyapı çöküyor. Geçen ay ana su kanalında bir çökme daha oldu. Nedir bu, sistem eski, her şey eskiyor. On, yirmi yıl önce su kanallarının patladığını duymuş muydun? Böyle bir şeyin olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hayır ama bu demek değil ki böyle bir şey olmadı. Farkına varmadığım birçok şey oluyor."

"Evet, haklısın. Benim için de öyle. Farkına varmadığım çok şey oluyor."

Seçtiği lokanta Atlantik'ten yarım blok ötedeki Court'daydı. Onun önerisiyle ıspanaklı börek aldım, Peter bunun Yunan lokantalarında verilen spanakopita'dan çok farklı olduğunu söylemişti. Haklıydı. Ana yemek, yani üstü kıyılmış et ve soğan soslu güveç buğday da harikaydı ama bitiremeyeceğim kadar çoktu.

"Alıp evine götürebilirsin" dedi. "Burayı sevdin mi? Şık bir yer değil ama yemeklerine diyecek yok."

"Bu saatte açık olmalarına şaşırdım."

"Cumartesi akşamı mı? Geceyarısına, belki daha geç saatlere kadar servis var." Arkasına yaslandı. "Şimdi yemeğin hakkını vermek istiyorsan üstüne bir şey içeceksin. Arak diye bir içki duydun mu?"

"Uzo gibi bir şey mi?"

"Bir tür uzo. Aralarında fark var ama evet, ona benziyor. Uzo sever misin?"

"Sevdiğimi söyleyemem. Elli Yedinci Sokak'la Dokuzun Cadde'nin köşesinde Antares ve Spiro'nun Yeri adlı bir bar vardı eskiden, bir Yunan barı..."

"Bu isimle başka bir şey olamaz zaten."

"...ve bazen Jimmy Armstrong'da uzun süre burbon içtikten sonra oraya gider, cilalamak için bir iki bardak uzo içerdim."

"Burbonun üzerine uzo, ha?"

"Sindirimi kolaylaştırması için" dedim, "ve mideyi rahatlatmak için."

"Sohbeti bile mideyi rahatlatıyor." Peter garsona işaret ederek biraz daha kahve istedi. "Geçen gün gerçekten içki içmek istedim" dedi.

"Ama içmedin."

"Hayır."

"Bu önemli bir şey, Pete, içki içmeyi istemek normal. İçkiyi bıraktığından beri ilk kez istiyor değilsin herhalde?"

"Hayır" dedi. Garson gelip fincanlarımızı doldurdu. Garson uzaklaştığında Pete, "Ama ilk kez içmeyi düşündüm" dedi.

"Ciddi ciddi mi düşündün?"

"Evet, ciddi ciddi diyebilirim. Böyle diyebilirim."

"Ama içmedin."

"Hayır" dedi. Kahve fincanına bakıyordu. "Ne yaptım, neredeyse çekiyordum."

"Uyuşturucu mu?"

Başını salladı. "Eroin" dedi. "Hiç heroin çektin mi?"

"Hayır."

"Hiç denemedin mi?"

"Bu ihtimali düşünmedim bile. Hatta kullanan kimseyle tanışmadım, içki içtiğim günlerde bile. Zaman zaman gözaltına aldığım insanlar hariç."

"Öyleyse heroin yalnızca düşük tipler için diye düşünüyorsun." dedi.

"Her zaman böyle olduğunu gördüm."

Peter gülümsedi. "Büyük ihtimalle kullanan insanlar tanıyordun. Yalnızca sana belli etmemişlerdir."

"Olabilir."

"Ben eroinden her zaman hoşlandım" dedi. "Hiç iğne vurmam, yalnızca çektim. İğneden korkarım, bu da büyük şans, yoksa herhalde şimdi AIDS'den ölmüş olurdum. Biliyorsun, uyuşturucu bağımlısı olmak için iğne gerekmiyor."

"Anlıyorum."

"Birkaç kez uyuşturucu komasına girdim ve bu beni korkuttu. İçkinin yardımıyla bunu yendim ama sonra, eh, hikâyenin gerisini biliyorsun. Uyuşturucudan kendi başıma kurtuldum ama içkiyi bırakmak için rehabilitasyona girmem gerekti. Aslında asıl sorunum alkol ama içten içe alkolik olduğum kadar da bir canki'yim."

Kahvesinden bir yudum aldı. "Olay şu" dedi, "canki'nin gözlerinden baktığın zaman farklı bir kent burası. Yani sen bir polissin, sokak serserilerini avlıyorsun ama ikimiz sokakta birlikte yürüdüğümüz zaman ben senden daha çok satıcı görebilirim. Ben onları görürüm, onlar beni görür ve birbirimizi tanırız. Bu kentte nereye gitsem bana bir torba uyuşturucu satmaktan mutlu olacak birini beş dakika içinde bulabilirim."

"Gün boyunca barların önünden geçiyorum, sen de öyle. Aynı şey, değil mi?"

"Sanırım. Bugünlerde heroin gözüme gerçekten harika görünüyor."

"Kimse kolay olacağını söylemedi, Pete."

"Bir süre için kolaydı. Şimdiye zor."

Otomobilde konuyu tekrar açtı. "Düşünüyorum da, neden aldırıyorum ki? Ya da toplantılara gidiyorum ve kim bu insanlar diye düşünüyorum. Nereden geliyorlar? Her şeyi Yüce Kudret'e havale etme, sonra her şeyin çok kolay olması saçmalığı da nedir? Buna inanıyor musun?"

"Yaşamın çok kolay olmasına mı? Pek değil."

"Allaha inanıyor musun?"

"Sorduğun zamana bağlı."

"Peki, bugün. Sana bugün soruyorum. Allah'a inanıyor musun?" Ben bir şey söylemeyince Peter, "Aldırma" dedi. "Sormaya hakkım yoktu. Affedersin."

"Hayır, yalnızca bir cevap bulmaya çalışıyordum. Sanırım güçlük çekmemin nedeni sorunun önemli olmadığını düşünmem."

"Allanın olup olmaması önemli değil mi?"

"Eh, ne fark eder ki? Her iki durumda da günümü yaşıyorum. Allah var ya da yok, rahat içki içemeyen bir alkoliğim ben. Ne fark eder ki?"

"Program Yüce Kudret'le ilgili."

"Evet ama Allah ister olsun, ister olmasın ve ben ister inanayım, ister inanmayayım aynı biçimde yürüyor."

"İradeni inanmadığın bir şeye nasıl teslim edebiliyorsun?"

"Oluruna bırakarak. İşleri denetlemeye çalışmayarak. Uygun davranışlarda bulunup Allahın işleri istediği biçimde yürütmesine izin vererek."

"Allah ister olsun, ister olmasın."

"Doğru."

Bunu biraz düşündü. "Bilmiyorum" dedi. "Ben Allah'a inanarak büyüdüm. Bir din okuluna gittim, öğretilenleri öğrendim. Hiç sorgulamadan. İçkiyi bıraktım, Yüce Kudret'e ulaş dediler, tamam, sorun yok. Sonra bu Allahın belası adamlar Francey'i doğranmış olarak geri yollayınca, ne tür bir Tanrı böyle bir şeyin olmasına izin verir?"

"Boktan şeyler hep olur."

"Onunla hiç tanışmadın adamım. Gerçekten iyi bir kadındı. Tatlı, masum, dürüst. Güzel bir insan. Onun yakınında olmak insanın daha iyi olmak istemesine yol açıyordu. Bundan fazlası... Daha iyi olabileceğini hissettiriyordu." Kırmızı ışıktaki frene bastı, her iki tarafa baktı, sonra devam etti. "Bir kez , kırmızı ışıktaki geçtiğimde ceza kestiler. Gecenin ortasında durdum, iki tarafta da hiç kimse yok, hangi aptal ışığın değişmesini beklememi ister ki? Allahın belası polisler ışıklarını döndürerek pusuya yatmışlar, bana ceza kestiler."

"Bu kez kurtulduk galiba."

"Öyle görünüyor. Kenan da ara sıra eroin kullanır. Bunu biliyor muydun bilmiyorum."

"Nasıl bilebilirim ki?"

"Bildiğini düşünmemiştim zaten. Belki ayda bir kez bir küçük paket çekiyordur. Belki daha az. Eğlencelik bir şey, bir caz kulübüne gider, müziği daha iyi hissedebilmek için tuvalette çeker. Olay şu, Francey'nin bilmesini istemiyordu. Onaylamayacağından emindi ve onun gözünde küçük düşebileceği bir şey yapmak istemiyordu."

"Francine onun uyuşturucu işinde olduğunu biliyor muydu?"

"O farklı. O iş, geçimini böyle sağlıyor. Sonsuza kadar da bu işi yapmayacak. Birkaç yıl daha kalıp bırakmayı planlıyor."

"Herkesin planı bu."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Her neyse, Francey buna fazla aldırmiyordu. Kenan'ın işiydi bu, ayrı bir dünyadaydı. Ama Kenan bazen uyuşturucu kullandığını bilmesini istemiyordu." Bir an suskun kaldı. Sonra, "Önceki gün çekmişti. Bunu ona söyledim ama inkâr etti. Yani, Allah kahretsin, adamım, uyuşturucu konusunda insan bir canki'yi nasıl aldatabilir? Adam gerçekten uçmuştu ve uçmadığına yemin ediyor. Bunun nedeni sanırım benim içki ve uyuşturucu kullanmamam, Kenan istek duymamı istemiyor ama zekâ denen bir şey de var, ha?"

"Onun uçması, senin uçmaman rahatsız ediyor mu?"

"Beni mi? Elbette rahatsız ediyor. Kenan yarın Avrupa'ya gidiyor."

"Bana söyledi."

"Nakit yüklenmek için, hemen bir anlaşma yapmak zorundaymış gibi. Tam tutuklanmanın yolu, anlaşmalara koşmak. Ya da tutuklanmaktan da kötüsü."

"Onun için endişeleniyor musun?"

"Allahım" dedi. "Hepimiz için endişeleniyorum."

Manhattan'a geri dönerken köprüde, "Çocukken köprüleri severdim" dedi. "Resimlerini biriktirdim. Babam mimar olmam gerektiğini kafasına koymuştu."

"Hâlâ olabilirsin, bunu biliyorsun."

Güldü. "Nasıl, okula geri mi döneyim? Hayır, ben bunu hiç istemedim. Köprü yapma isteği duymuyordum, yalnızca seyretmeyi seviyordum. Bir gün kendimi öldürmek istersem belki Brooklyn Köprüsü'nden atlarım. Yarı yolda fikir değiştirirsem ne olacak?"

"Bunu yapan bir adamı duymuştum. Köprülerden birinde ayıldı, sanırım bu köprüydü, parmaklıkların öbür tarafında, bir ayağı boşlukta buldu kendini."

"Ciddi mi?"

"Bana çok ciddi gelmişti. Oraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu, orada bir ayağı parmaklıkta, bir ayağı boşlukta duruyordu. Parmaklığı aşır evine gitti."

"Herhalde içkiliydi."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ama beş saniye sonra ayıldığını bir düşünsene."

"Yani bir adım daha attıktan sonra mı ? Korkunç bir duygu olmalı, değil mi? Tek iyi yanı fazla uzun sürmemesi. Ah, Allah kahretsin, diğer yola girmem gerekiyordu. Önemli değil, birkaç köprü aşmamız gerekecek. Nedense burayı seviyorum. Buraya karınla geliniyorsun, değil mi Matt?"

Güney Sokağı Limanı'nın çevresini dolaşıyorduk; burası kon Sokağı balık pazarının restore edilmiş bir bölgesiydi.

"Geçen Yaz" dedim, "kız arkadaşımınla birlikte bir öğleden sonrayı burada geçirerek dükkânlara baktık, restoranlardan birinde yemek yedik."

"Biraz yuppilesmiş gibi ama ben seviyorum. Ama yazın yeşil. Hangi mevsimde en güzel olur biliyor musun? Bunun gibi gecelerde, hava soğuk, yollar boşken, hafif bir yağmur yağıyorken. Burası gerçekten güzel olur." Güldü. "Şimdi" dedi, "bir canki konuşuyor, adamım. Ona Cennet Bahçesi'ni göster, karanlık, soğuk ve sefaleti istediğini söyleyecektir. Ve tek başına olmak ister."

Otelimin önünde, "Teşekkürler, Matt" dedi.

"Niye? Bir toplantıya gitmeyi planlıyordum. Otomobilinle beni götürdüğün için asıl ben teşekkür etmeliyim."

"Evet, şey, arkadaşlığın için teşekkürler. Gitmeden sana bütün gece sormak istediğim bir şeyi sormak istiyorum. Kenan için yaptığın bu iş. Bir yere varma olasılığının yüksek olduğunu düşünüyor musun?"

"Oyalanmıyorum."

"Hayır, elinden geleni yaptığını biliyorum. Yalnızca bu kadar çabaya değip değmediğini merak ediyorum."

"Bir şans var" dedim. "Ne kadar büyük bir şans bilmiyorum. Elimde çok fazla veriyle işe başlamadım."

"Bunu anlıyorum. Hiç denecek kadar az şeyle başladın, bana öyle geliyor. Elbette profesyonel açıdan yaklaşıyorsun, olayı farklı görüyorsun."

"Yaptıklarımın bizi bir yere götürüp götürmeyeceği çok şeye bağlı, Pete. Adamların gelecekte yapacakları da bir fallla öngörmek olanaksız. İyimser miyim? Sorduğun zamana bağlı"

"Senin Yüce Kudret'inle aynı, ha? Önemli olan şu, umutsuz bir vaka olduğu sonucuna vardıysan, koşup kardeşime söyleme, olur mu? Bir iki hafta daha oyalan. Böylece elinden geleni her şeyi yaptığını düşünür."

Bir şey söylemedim. "Demek istiyorum ki..."

"Ne demek istediğini biliyorum" dedim. "Olay şu, bu bana söylenecek şey değil. Her zaman inatçı bir orospu çocuğu oldum. Bir şeye başlayınca dibine kadar giderim. Doğrusunu söylemek gerekirse galiba olayları çözmemin asıl yöntemi bu. Zekâmla çözmüyorum. Bir şey ortaya çıkana kadar bir buldog gibi asılıyorum."

"Er ya da geç bir şey çıkıyor mu? Kimsenin cinayetten yakasını kurtaramayacağını söylerler, biliyorum."

"Böyle mi derlerdi? Artık pek demiyorlar, insanlar cinayetten hep yakalarını sıyrıyor." Otomobilden indim, sonra düşüncemi tamamlamak için pencereden başımı soktum. "Bir anlamda sıyırlar" dedim, "ama bir anlamda da sıyırmazlar. Kimsenin hiçbir şeyden yakasını sıyıramayacağını düşünüyorum."

9

O gece geç saatlere kadar oturdum. Uyumaya çalıştım ama uyuyamadım, okumaya çalıştım ama okuyamadım, sonunda karanlıkta pencerenin önünde oturarak sokak lambasının ışığında yağmuru seyrettim. Oturup uzun düşünceler düşündüm. "Gençliğin düşünceleri uzundur, uzun düşünceler." Bir şiirde bu dizeyi okumuştum ama uyuyamıyorsan ve hafif bir yağmur yağıyorsa her yaşta uzun düşüncelere dalabilirsin.

Saat on sularında telefon çaldığında hâlâ yataktaydım. TJ, "Eline kalem al, Glenn" dedi. "Bunu yazmak istersin." Yedi haneli bir çift numara söyledi. "Yedi-bir-sekizi de yaz" dedi, "çünkü önce bunu çevirmen gerek." "Çevirirsem kimi bulacağım?"

"Seni ilk aradığımda evde olsaydın beni bulurdun. Adamım, seni bulmak amma da zormuş! Cuma öğleden sonra aradım, Cuma gecesi aradım, dün bütün gün ve gece aradım, ta geceyarısına kadar. Bulunması zor bir adamsın."

"Dışarıdaydım."

"İyi, bunu az çok anlamıştım. Adamım, beni gönderdiğin geziyle ilgiliydi. Eski Brooklyn, günlerce sürdü."

"Görecek çok yer var" dedim.

"İhtiyacından da fazla. İlk gittiğim yer, yolun sonuna kadar metroyla gittim. Tren yerin üstüne çıktı ve güzel evler gördüm. Bir filmdeki eski günlere benziyordu, hiç New York gibi değildi. Birinci

telefona gittim, seni aradım. Evde kimse yok. Diğer telefonu kovalamaya gittim ve adamım tam bir yolcuktu bu. Bazı sokaklardan geçerken insanlar bana pis zenci, ya da ne arıyorsun der gibi baktılar. Kimse bir şey demedi ama eller düşündüklerini anlamak için dahi olmaya gerek yok."

"Ama başın derde girmedir."

"Adamım, benim başım hiçbir zaman derde girmez. Ne yaparım, bela beni görmeden ben belayı görürüm, ikinci telefonu buldum, seni ikinci kez aradım. Bulamadım çünkü orada değildin. Düşündüm, hey, belki metroya yakınımdır çünkü indiğim son duraktan kilometrelerce ötedeyim. Yani şu serçe dükkânına girdim, 'En yakın metro istasyonunun nerede olduğunu söyler misiniz?' falan diyorum. Bunun gibi bir şey söylüyorum, duysaydın televizyonda bir spiker konuşuyor sanırdın Adam bana bakıyor, 'Metro mu?' diyor. Bilmediği bir kelimeyi söylemişim gibi, hiç anlamıyormuş gibi. Yani geldiğim gibi çıktım, adamım, Flatbush istasyonuna geri döndüm çünkü hiç değilse bunu nasıl yapacağımı biliyordum."

"Belki de en yakın istasyon orasıydı."

"Haklısın sanırım çünkü daha sonra metro haritasına baktım ve daha yakın bir istasyon göremedim. Manhattan'da kalmak için bir neden daha adamım. Trenden asla uzakta olamazsın."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Aradığımda orada olacağını umuyordum, kesin. Her şeyi ayarladım, sana numarayı veriyorum, 'Hemen ara' diyorum. Sen telefonu çevirince 'Burayım' diyorum. Anlatırken o kadar müthiş görünmüyor ama bunu yapmak için ne kadar istekliydin bilemezsin."

"Anladığım kadarıyla telefonun üstünde numarası yazılı."

"Ah, doğru! Bunu anlatmadım. İkincisi, Gaziler Caddesi'nde olanı? Herkesin sana tam bir yabancı gibi baktığı yer! O telefonda numara yazıyordu. Diğer, Flatbush ve Farragut'ta olanında numara yoktu."

"Öyleyse numarayı nasıl öğrendin?"

"Eh, ben çok yaratıcıyım. Bunu sana söylemişim, mi?"

"Birden fazla kez."

"Ne yaptım, operatörü aradım. 'Hey, kızım, başım belada, telefonun üzerinde numarası yok, nereden aradığımı nasıl bilebilirim?' diye sordum. Kız bana bulunduğum kulübenin numarasını söylemenin bir yolu olmadığını, yani bana yardım edemeyeceğini söyledi."

"Bu mümkün görünmüyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bütün ekipmanlar ellerinde, santraldan bir numara soruyorsun, sorduğun kadar hızla cevap veriyorlar, öyleyse kendi telefonunun numarasını niye vermesinler? Sonra da şöyle düşündüm, TJ, seni aptal, uyuşturucu satıcılarını zora koşmak için numaraları kaldırdılar, senin sesin ise tam bir satıcı gibi çıkıyor. Yani tekrar santralı çevirdim, gün boyunca operatörü arayabilirsin beş kuruş para harcamazsın, parasızdır. Her arayışta da karşına farklı biri çıkacağını bilirsin. Yani başka bir piliç çıktı, bu kez sokak ağzımı değiştirip, 'Belki bana yardımcı olabilirsiniz bayan. Bir telefon kulübesindeyim ve büroma beni aramaları için bir numara bırakmam gerekiyor ve biri telefonun üzerine numarası okunamayacak biçimde spreyle boyayla yazı yazmış. Kontrol edip bana numarayı verebilir misiniz acaba' dedim. Daha konuşmamı bitirmemişim ki, kız numarayı bana okudu. Matt? Ah, Allah kahretsin."

Araya bilgisayar girerek telefona para atılmasını istedi. TJ, "Para bitti" dedi, "bir tane daha atmam gerek." "Bana numarayı ver, ben seni arayayım."

"Veremem. Şu anda Brooklyn'de değilim, bu telefonun numarasını almak için de kimseyi kandırmadım." Bozukluk düşerken telefonda mekanik sesler geldi. "Tamam, artık rahat edebiliriz. Ama çok kurnazca, diğer numarayı alışım. Orada mısın? Nasıl hiçbir şey söylemeden durabiliyorsun?"

"Şaşkına döndüm" dedim. "Böyle konuşabildiğini bilmiyordum."

"Nasıl, doğru dürüst konuşmayı mı kast ediyorsun? Elbette konuşabilirim. Sokakta olmam cahil olduğum anlam, gelmez. Bunlar iki farklı dildir adamım, çift dilli bir kedi ile konuşuyorsun."

"Hayli etkilendim."

"Öyle mi? Brooklyn'e gidip dönmemden de etkileneceğini tahmin etmişim. Bundan sonra ne yapacağım?"

"Şimdilik hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? Yapabileceğim bir şey olmalı. Bu işi iyi yaptım, değil mi?"

"Harikaydın."

"Demek istiyorum ki, insan Brooklyn'e gidip geri dönmek için roketbilimci olmak zorunda değil. Ama o operatörden numarayı almam müthişti, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Yaratıcıydım."

"Çok yaratıcı."

"Ama bugün elinde benim için bir şey yok."

"Korkarım yok" dedim. "Beni birkaç gün sonra ara."

"Seni ararım" dedi. "Adamım, seni söylediğin her zaman ararım ama keşke yerinde olabilsen. Kimin çağrı cihazı olması gerektiğini biliyor musun? Adamım, senin bir çağrın olmalı. Sana sinyal yollarım, sen kendi kendine, 'TJ beni arıyor olmalı, önemli bir şey olmalı' dersin. Komik olan nedir?"

"Hiçbir şey."

"Öyleyse neden gülüyorsun? Seni her gün arayacağım adamım çünkü senin için çalışmama ihtiyacın var. Hepsi bu, Lou."

"Hey, bu hoşuma gitti."

"Gideceğini düşünmüştüm" dedi. "Bunu senin için saklıyordum."

Bütün Pazar yağmur yağdı, ben de günün büyük kısmını odamda geçirdim. Televizyonu açtım ve ESPN'deki tenis maçını, ana kanallardan birindeki golfu seyrettim. Tenis maçına kendimi kaptırdığım günler vardı ama bu o günlerden biri değildi. Golfe hiçbir zaman kendimi kaptırmam ama manzara güzeldi ve anlatıcılar birçok diğer maçtaki kadar konuşkan yani başka bir şey düşünürken arada golf seyretmek kötü değildi.

Öğleden sonra yemek randevumuzu iptal etmek üzere Jim Faber aradı. Karısının bir kuzeni ölmüştü ve başsağlığına gitmeleri gerekiyordu. "Şimdi bir yerlerde buluşup kahve içebiliriz" dedi, "gerçi dışarıda hava çok kötü ama."

Buluşmak yerine telefonda on dakika konuştuk. Peter Huri için biraz endişelendiğimi, içki içebileceğini ya da uyuşturucu kullanabileceğini söyledim. "Eroinden söz etme tarzı" dedim, "neredeyse ben bile istek duyacaktım."

"Canki'lerde böyle bir hava olduğunu fark etmiştim" dedi. "İstek uyandıran bir halleri vardır, gençliğinden söz eden yaşlı adamlar gibi. İçkiye tekrar başlamasını önleyemeyeceğini biliyorsun."

"Biliyorum."

"Onun destekçisi değilsin, değil mi?"

"Ama destekçisi de yok zaten. Dün gece beni bir destekçi gibi kullandı."

"Resmi olarak destekçi olmanı istememesi daha hayırlı. Kardeşiyle mesleki bir ilişkin var, bir ölçüde onunla da var."

"Bunu düşünmüştüm."

Ama senden destekçisi olmanı istese bile, bu gene de onu sorumluluğun altına sokmaz. Başarılı bir destekçi nasıl olur biliyor musun? Kendin içkiden uzak durarak."

"Bana öyle geliyor ki bunu daha önceden duydum."

"Büyük ihtimalle benden. Ama hiç kimse kimseyi içkiden uzak tutamaz. Ben senin destekçimim. Seni içkiden uzak tutabiliyor muyum?"

"Hayır" dedim, "sana rağmen içki içmiyorum."

"Bana rağmen mi, beni sinir etmek için mi?"

"Belki her ikisinden de biraz var."

"Her neyse, Peter'ın sorunu ne? İçki içemediği ya da iğne vurmadığı için kendine acıyor mu?"

"Çekemediği."

"Ha?"

"İğnelerden uzak duruyor. Ama evet, çoğunlukla öyle. Tanrı'ya kızgın."

"Allah kahretsin, kim değil ki?"

"Çünkü iyi bir Tanrı, yengesi gibi harika bir insanın başına gelenler gibi bir şeye izin vermezdi."

"Tanrı sürekli böyle boktan şeylere izin verir."

"Biliyorum."

"Ve belki de bir nedeni vardır. Belki İsa onu yanına istiyor. Bu şarkıyı hatırlıyor musun?"

"Duyduğumu sanmıyorum."

"Eh, hiçbir zaman benden duymayacağını umarım çünkü bu şarkıyı söylemek için sarhoş olmam gerekir. Onunla seviştiğini düşünüyor musun?"

"Kimin kimle seviştiğini düşünüyor muyum?"

"Peter'ın yengesiyle seviştiğini düşünüyor musun?"

"Aman Allahım" dedim. "Neden bunu düşünüyem? Kafan çok kötü işliyor, bunu biliyor musun?"

"Takıldığım insanlar böyle."

"Öyle olmalı. Hayır, seviştiğini sanmıyorum. Yalnızca üzüntü duyuyor sanırım ve içki içmek, uyuşturucu kullanmak istiyor, umarım bunları yapmaz. Hepsı bu."

Elaine'i arayarak yemek için boş olduğumu söyledim ama Elaine arkadaşı Monica'nın eve geleceğini söyledi. Çin yemeği ısmarlayacaklardı, ben de onlara katılabilirdim, biraz daha yemek isterlerdi o kadar. Gelmesem daha iyi olur dedim.

"Kızlar gecesi olacağından korkuyorsun" dedi, "ve büyük olasılıkla da haklısın."

60 Dakika programını izlerken Mick Ballou aradı, on ya da yirmi dakika konuştuk. Ona bir solukta İrlanda'ya gitmek için yer ayırttığımı ama iptal etmek zorunda kaldığımı söyledim. Oraya gidemeyeceğime üzüldü ama beni meşgul edecek bir iş bulduğum için de memnun oldu.

Ona neler yaptığımı biraz anlattım ama nasıl bir insanla çalıştığımı söylemedim. Mick uyuşturucu satıcılarına sempati duymazdı ve zaman zaman satıcıların evlerini basıp paralarını alarak gelirine katkıda bulunurdu.

Havayı sorunca bütün gün yağmur yağdığını söyledim. Orada da yağmur yağdığını, güneşin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unuttuklarını söyledi. Ah, şunu duymuş muydum? Efendimizin İrlandalı olduğunu kanıtlamışlardı.

"Öyle mi?"

"Öyle" dedi. "Gerçekleri bir düşün. Yirmi dokuz yaşına kadar ana-babasıyla yaşadı. Yaşamının son gecesinde arkadaşlarıyla içmek için dışarıya çıktı. Annesinin bir bakire olduğunu, iyi bir kadın olan annesi de onun Tanrı olduğunu düşünüyordu."

Hafta yavaş başladı. Deyim yerindeyse Hurt davasını çekiçle dövmeye başladım. Leila Alvarez cinayetini yürüten polislerden birinin adını buldum. Alvarez, Green-Wood Mezarlığı'nda bulunan Brooklyn Koleji öğrencisiydi ve soruşturmayı Yetmiş İkinci Bölge değil, Brooklyn Cinayet Şubesi yürütüyordu. Soruşturmanın başında Detektif John Kelly vardı ama onu bulmakta zorluk çektim, adımı ve telefonumu bırakmak da demedim.

Pazartesi günü Elaine'i gördüm. Elaine tecavüz kurbanlarından telefon gelmemesi nedeniyle hayal kırıklığı yaşıyordu. Ona hiç yanıt alamayabileceğini bazen böyle olduğunu, hatta her şeyi suya atmak zorunda kalabileceğini, bazen uzun süre bekleyebileceğini söyledim. Daha erken dedim. Hafta sonu biten kadar konuştuğu insanların cevap verme ihtimali düşüktü.

"Bugün hafta sonu bitti" diye bana hatırlattı. Birimlerdeki insanların kurbanlara ulaşmaları için bir süre geçmesi gerektiği kurbanların da aramaya karar vermeleri için birkaç gün gerekebileceğini söyledim.

"Ya da aramamaya karar vermeleri için" dedi.

Salı günü de kimse aramayınca cesareti daha da kırıldı. Çarşamba akşamı onu aradığımda heyecan doluydu, iyi haber, üç kadının onu aramış olmasıydı. Kötü haber ise, hiçbirinin Francine Huri'yi öldürenlerle bir ilişkisi varmış gibi görünmemesiydi.

Kadınlardan biri oturduğu apartmanın koridorunda tek başına bir saldırganın pususuyla karşılaşmıştı. Adam ona tecavüz ederek cüzdanını çalmıştı. Diğer okuldan olduğunu sandığı birinin otomobiliyle götürme teklifini kabul etmişti; adam ona bıçak göstermiş ve arka koltuğa geçmesini söylemiş ama kız kaçmayı başarmıştı.

Elaine, "Zayıf bir oğlanmış ve tek başınaymış" dedi, "bu yüzden onu bir olasılık olarak düşünmenin fazla zorlama olacağına inanıyorum. Üçüncü telefondaki kurbanın anlattığı hikâye ise

biraz değişik ama sık rastlanılan bir şey bence. Kadınla kız arkadaşı, birlikte gittikleri Sunnyside'daki bir barda iki adamı gözlerine kestirmişler. Adamların otomobiliyle gitmek için dışarıya çıkmışlar, arkadaşını otomobil tuttuğu için dışarıya çıkıp kusmuş. Adamlar kızı orada bırakıp uzaklaşmışlar. Buna inanabiliyor musun?"

"Eh, fazla düşünceli bir davranış değil" dedim, "ama buna tecavüz denir mi bilmiyorum."

"Tuhaf. Her neyse, bir süre dolaştıktan sonra kadını evine sürmüşler ve onunla sevişmek istemişler. Kadın 'Kesinlikle olmaz' demiş, onun ne biçim bir kız olduğunu sanıyorlarmış falan filan, sonunda onlardan biriyle seviştiğini, hoşuna gideni istediğini, diğerinin oturma odasında beklemeyi kabul ettiğini itiraf etti. Ancak adam sözünde durmamış, onlar sevişirlerken içeriye girip izlemiş, bu da ateşini söndürmeye pek yardımcı olmamış tahmin ededeğin gibi."

"Sonra?"

"Sonra 'lütfen lütfen lütfen' demiş adam, kadın da 'hayır, hayır hayır' demiş ama sonunda ona hızlı bir muamele çekmiş çünkü ondan kurtulmanın tek yolu buymuş."

"Bunları sana o mu anlattı?"

"Daha nazik kelimelerle ama evet, böyle olmuş. Sonra dişlerini fırçalayıp polisi aramış."

"Tecavüz olarak mı bildirmiş?"

"Eh, böyle diyebiliriz. Çünkü 'lütfen lütfen lütfen'den 'yapmazsan dişlerini kırarım'a dönüşmüş, buna da tecavüz diyebiliriz."

"Ah elbette, zor kullanılmışsa."

"Ama bizim adamlar gibi görünmüyor."

"Hayır, hiç görünmüyor."

"Konuşmak istersin diye numaralarını aldım ve yapımcı ilgilenirse onları arayacağımızı, projenin şimdilik hazırlık aşamasında olduğunu söyledim. Bu iyi mi?"

"Kesinlikle."

"Yani yararlı bir şey bulamadım ama üç telefonun gelmesi cesaret verici, öyle değil mi? Herhalde yarın başka telefonlar da gelir. "

Perşembe günü bir telefon daha geldi ve başta umut vaat gibi göründü. St. John's Üniversitesi'nde okuyan otuz yaşlarında bir kadın, kampusun park yerinde otomobilinin kapısını açarken üç adam tarafından bıçak tehdidiyle kaçırılmış. Adamlar onu otomobillerine atarak Cunningham Parkı'na götürmüşler, orada onunla oral ve vajinal seks yapmışlar ve bütün bunlar sırasında da bir ya da daha fazla bıçakla tehdit etmişler, üstelik bir kolunda gerçekten de yara açmışlar, gerçi bu yara kazayla da yapılmış olabilir. Kızla işleri bitince onu orada bırakıp otomobilleriyle kaçmışlar. Otomobil olaydan neredeyse yedi ay sonra hâlâ bulunamamış.

Elaine, "Ama onlar olamaz" dedi, "çünkü adamlar siyahmış. Atlantik Caddesi'ndekiler ise beyazdı, öyle değil mi?"

"Evet, herkesin kabul ettiği şey bu."

"Eh, bu adamlar ise siyahtı. Bu noktaya dönüp durdum anlıyor musun, kız benim ırkçı falan olduğumu ya da onun ırkçı olduğundan kuşkulandığımı düşünmüş olmalı ya da başka bir şey. Neden tecavüzcülerin rengine bu kadar taktım ki? Ama benim açımdan en önemli şey buydu çünkü adamların siyah olması kızın amaçlarımıza uygun olmaması anlamına geliyor. Bugünle geçen Ağustos arasında renk değiştirmeleri mümkünse başka tabii."

"Bunu yapabilselerdi" dedim, "onlara dört yüz bin dolardan daha fazlasına patlardı."

"İyi. Her neyse, kendimi bir aptal gibi hissettim ama kızın adıyla numarasını alarak projede yeşil ışık yanarsa onu arayacağımızı söyledim. Komik bir şey duymak ister misin? Kız bir sonuç çıksın ya da çıkmasın aradığına memnun olduğunu söyledi çünkü bunu anlatmak ona iyi gelmiş. Olaydan uzun süre sonra bu konuda konuşmuş ve biraz profesyonel yardım almış ama son günlerde bu konudan hiç söz etmemiş, bu yüzden on iyi gelmiş."

"Bu da senin kendini iyi hissetmene neden olmalı."

"Oldu çünkü o ana kadar sahte gerekçelerle onu kandırdığım için suçluluk duyuyordum. Kız kolay konuşulan insan olduğumu söyledi."

"Eh, ben buna hiç şaşırmadım."

"Kız benim bir danışman olduğumu sanmış. Terapi için hastalarla bir araya gelmek isteyeceğini düşündüm neredeyse. Ohaya'nın asistanı olduğumu ve bunun da az çok aynı yetenekleri gerektirdiğini söyledim."

Aynı gün sonunda Brooklyn Cinayet Şubesi'nden Detektif Kelly'ye ulaşmayı başardım. Kelly, Leila Alvarez olayını hatırladı ve korkunç bir şey olduğunu söyledi. Hoş bir kızdı ve onu tanıyan herkese göre ciddi bir öğrenci, iyi bir çocuktı.

Alışılmadık yerlere bırakılan ceset parçalarıyla ilgili araştırma yaptığımı söyledim ve bulunduğu sırada cesette normalin dışında bir şey olup olmadığını sordum. Kelly kızın bazı yerlerinin kesilmiş olduğunu söyleyince, biraz daha ayrıntı verip vermeyeceğini sordum, Kelly vermemesinin daha iyi olacağını söyledi. Bunun bir nedeni olayın bazı yönlerinin gizli olmasıysa, diğer bir nedeni de kızın ailesinin duygularını incitmemekti.

"Anlayacağınızdan eminim" dedi.

Birkaç başka yaklaşım daha denedim ama hep aynı duvara toslayıp durdum. Ona teşekkür ettim, tam kapatacakken bir şey Yedi-Sekiz'de çalışıp çalışmadığını sormaya yöneltti beni. Kelly neden bilmek istediğimi sordu.

"Çünkü orada çalışan bir John Kelly tanıyordum" dedim, gerçi aynı kişi olamazsınız çünkü bu John Kelly artık çoktan emekli olmuş olmalı."

"Babamdır" dedi. "Adınızın Scudder olduğunu mu söylediniz? Neydiniz, gazeteci mi?"

"Hayır, ben de meslektydim. Bir süre Yedi-Sekiz'de çalıştım, sonra detektif olunca Manhattan'daki Altıncı Bölge'ye geçtim."

"Ya, demek detektiftiniz. Şimdi de yazar mısınız? Babam kitap yazmaktan söz ederdi ama her zaman sözden öteye gidemedi. Emekli oldu, eee, sekiz yıl olmalı, Florida'da bahçesini meyve yetiştiriyor. Tanıdığım birçok polis kitap yazıyor ya da yazdıklarını söylüyor. Ya da yalnızca yazmayı düşünüyor ama siz gerçekten yazıyorsunuz, ha?"

Vites değiştirmenin zamanı gelmişti. "Hayır" dedim.

"Özür dilerim, anlayamadım."

"Bu yemdi" diye itiraf ettim. "Özel çalışıyorum, Teşkilat'tan ayrıldığımdan beri özel detektiflik yapıyorum."

"Peki Alvarez'le ilgili ne bilmek istiyorsunuz?"

"Yaralamaların biçimini öğrenmek istiyorum."

"Neden?"

"Kesilen organ var mı, bilmek istiyorum."

Bir sessizlik oldu, söylediklerimden pişman olacağım kadar uzun bir sessizlik. Sonra Kelly, "Ne öğrenmek istiyorum biliyor musunuz bayım?" dedi. "Buraya hangi cehennemden geldiğinizi bilmek istiyorum."

"Bir yıldan biraz daha uzun süre önce Queens'de bir olay oldu" dedim. "Üç adam bir kadını Woodhaven'daki Jamaika Caddesi'nden kaçırdılar ve Forest Park'taki golf alanında bıraktılar. Diğer birçok barbarlığın yanı sıra iki parmağını kesmişler ve parmakları, ah, vücudun açık kısımlarına sokmuşlardı."

"Her iki kadını da aynı kişilerin kaçırdığına inanmak için bir nedeniniz var mı?"

"Hayır, Gotteskind'ı kaçıran her kimse bir olayla durmayacağına inanmak için nedenim var."

"Queens'dekinin adı bu mu? Gotteskind mı?"

"Marie Gotteskind, evet. Onun katillerini başka olaylarla eşleştirmeye çalışıyorum ve Alvarez olabilir gibi gözüküyor ama bu konuda bildiğim tek şey gazetelerde yazılanlar."

"Alvarez'in bir parmağı kıçındaydı."

"Gotteskind'ın da öyle. Ayrıca önde de bir parmak vardı."

"Onun..."

"Evet."

"Benim gibisiniz, ölü bir insandan söz ederken bu sözcükleri kullanmaktan hoşlanmıyorsunuz. Bilmiyorum, adli tıp personeliyle iç içeyiz, onlar yeryüzündeki en aldırılmaz insanlardır. Sanırım en başından itibaren kendilerini hissizleştirmişler."

"Belki de."

"Ama bu bana saygısızlık gibi geliyor. Bu zavallı insanlar, öldürüldükten sonra biraz saygıdan başka ne isteyebilirler? Yaşamlarını ellerinden alan kişiden hiç saygı görmediler."

"Hiç."

"Kızın bir göğsü yoktu."

"Ne?"

"Alvarez. Bir göğsünü kesmişler. Kanamaya bakılırsa bunu yaptıkları sırada kız hayattaymış."

"Aman Allahım."

"Bu Allanın belası herifleri elime geçirmek istiyorum, biliyor musun? Cinayet Şubesi'nde çalışırken herkesi ele geçirmek istersin çünkü küçük cinayet diye bir şey yoktur ama bazıları insanları daha fazla etkiler, bu da beni çok fazla etkiledi. Gerçekten çok uğraştık, kızın hayatını didikledik, onu tanıyan herkesle konuştuk ama nasıl olduğunu bilirsin. Kurbanla katil arasında bir bağlantı ve fazla fiziksel kanıt yoksa ancak bir noktaya kadar ilerleyebilirsin. Olay yerinde çok az kanıt vardı Çünkü kızı başka yerde öldürmüşler ve mezarlığa atmışlardı."

"Bunlar gazetede yazıyordu."

"Gotteskind'a da aynı şeyi mi yapmışlar?"

"Evet."

"Gotteskind'ı bilseydim -bir yıl önce mi demiştin." Ona tam tarihi verdim. "Demek Queens'de bir dosyada duruyor, nasıl bilebilirim ki? Parmakları, ah, çıkarılıp sokulmuş ikisi, ben de burada parmağım kıçımda, hey Tanrım, bunu söylemek istememiştin."

"Umarım işe yarar."

"İşe yarayacağını umuyorsun. Elinde başka ne var?"

"Hiçbir şey."

"Bir şeyler saklıyorsan..."

"Gotteskind hakkında bildiklerim dosyasında yazanlar yalnızca. Alvarez hakkında bildiklerim de senin biraz önce anlattıkların."

"Peki bağlantın nedir? Kişisel bir bağlantı mı?"

"Sana demiştim ki ben..."

"Hayır, hayır, hayır. Neden ilgileniyorsun?"

"Bu gizli bir bilgi."

"Gizliymiş. Saklamaya hakkın yok."

"Saklamıyorum."

"Peki, bu yaptığına ne diyorsun öyleyse?"

Derin bir soluk aldım. "Sanırım söylemem gerektiği kadarını söyledim. Her iki cinayet hakkında özel bir bilgiye sahip değilim, Gotteskind ya da Alvarez. Birinin dosyasını okudum, diğerini de sen anlattın, bütün bildiklerim bu kadar."

"Peki dosyayı neden okudun?"

"Bir yıl önceki bir gazete haberi, seni başka bir gazete haberi yüzünden aradım. Hepsi bu."

"Gizlediğin bir müşterin var."

"Bir müşterim olsa bile kesinlikle saldırgan değil ve onun benim özel işim olduğunu düşünüyorum. İki davayı karşılaştırıp bir şey bulup bulamayacağına bakar mısın?"

"Evet, elbette yapabilirim ama keşke bakış açını bilseydim."

"Bu önemli değil."

"Buraya gelebilirsin. Ya da daha uygun gelirse ben sana gelirim"

"Olabilir" dedim. "Ama sana anlattıklarımın daha fazla öğrenemezsin. Biraz zamanımı alırsın ama sen de kendi zamanını harcamış olursun."

"Allahın belası sinir bir adamsın, senin için bunu söyleyebilirim."

"Hey, haydi kendine gel" dedim. "Ben seni aramadan önce elinde olmayan yeni bir şey var. Kin gütmek istiyorsan yapabilirsin tabii ama ne yararı olur ki?"

"Ne demeliyim, teşekkür mü etmeliyim?" Bir teşekkür göz çıkarmaz diye düşündüm ama bu düşünceyi kendime sakladım. "Boş ver gitsin" dedi. "Ama bana adresinle telefonunu verirsen iyi olur, seni aramak istersem diye."

Ona adımı söylemiş olmam hataydı. Manhattan rehberinde adıma bakacak kadar iyi bir detektif olup olmadığını keşfedebilirdim ama bunu neden yapacaktım ki? Ona adresimle telefonumu verdim ve bütün sorularına yanıt veremediğim için üzgün olduğumu ama müşteriye karşı bazı sorumluluklarım olduğunu söyledim. "Meslekten bu tür bir şey beni kızdırırdı" dedim, "bu yüzden sende de aynı etki yapmasını anlayabiliyorum. Ama yapmam gerekenleri yapmak zorundayım."

"Evet, bu cümleyi daha önce de duymuştum. Şey, belki her iki olayda da aynı insanlar vardır, belki iki olayı yan yana getirirsek bir şey çıkar. Bu çok iyi olurdu."

Bu alacağım "teşekkür"e yakın bir şeydi, bu noktaya geldiğimiz için memnundum. Ona benim için de iyi olacağını söyleyerek iyi şanslar dedim. Babasına beni hatırlayıp hatırlamadığını sormasını söyledim.

10

O gece bir toplantıya katıldım Elaine derse gitmişti. Sonrasında her ikimiz de taksiye binerek Kaz Ana'da buluştuk ve müzik dinledik. Danny Boy saat on bir buçukta gelerek bize katıldı. Yanında bir kız vardı; çok uzun, çok zayıf, çok siyah ve çok tuhaf. Danny Boy onu bize Kali olarak tanıştırdı. Kali tanıştırma faslını başını sallayarak onayladı ama tek bir söz bile söylemedi, hatta yarım saat boyunca söylenenleri duyuyormuş gibi de görünmüyordu. Bir ara öne eğilerek Elaine'e uzun uzun baktıktan sonra, "Auran mavi ve çok saf, çok güzel" dedi. Elaine, "Teşekkür ederim" karşılığını verdi.

Kali, "Çok yaşlı bir ruhun var" dedi ve söylediği son söz, varlığımızın farkında olduğuna dair son işareti oldu.

Danny Boy'un da söyleyecek fazla sözü yoktu. Çoğunlukla yalnızca oturup müzik dinledik, aralarda havadan sudan söz ettik. Çıktığımızda saat epeyce geç olmuştu. Elaine'in evine gitmek üzere taksiyle giderken, "Çok yaşlı bir ruhun, mavi auran ve seksi küçük bir kıçın var" dedim.

Elaine, "Çok duyarlı" dedi. "Birçok insan ikinci ya da üçüncü görüşmemize kadar mavi auramı fark etmez."

"Yaşlı ruhandan ise hiç söz etmeyelim."

"Gerçekten, yaşlı ruhumdan söz etmesek iyi olur. Seksi küçük kıçım hakkında ne istersen söyleyebilirsin. Danny Boy onu nereden bulmuş?"

"Bilmiyorum."

"Çünkü kesinlikle bambaşka bir âlemdeymiş gibiydi. Neyle uçmuştu dersin?"

"Hiç bilemiyorum."

"Her neyle uçmuşsa, tam bir kedi yavrusu gibiydi. Hani ayağının dibinde mırıl mırıldananlardan, ne dediğini anlıyor musun?"

"Hayır."

"Sen hep böylesin zaten" dedi. "Marquis de Suave. Seni bağladığım zamanı hatırlıyor musun?"

Şoför eğlendiğini saklamak için çok uğraşıyordu. "Lütfen susar mısın?" dedim.

"Unuttun mu? Uyuyakalmıştın."

"Bu da senin yanında kendimi ne kadar güvende hissettiğimi gösterir" dedim. "Lütfen susar mısın artık."

"Kendimi mavi auramla saracağım" dedi, "ve çok sessiz olacağım."

Ertesi sabah çıkmadan önce Elaine tecavüz kurbanlarından telefon geleceğine inandığını söyledi. "Bugün müthiş gün" dedi.

Ama yanıldığı ortaya çıktı, mavi aurası olsun ya da olmasın. Hiç arayan olmadı. O gece onunla konuşurken sesi kırılgan çıkıyordu. "Sanırım buraya kadar" dedi. "Çarşamba günü üç, dün bir tane, bugün ise hiç yok. Kahraman olacağımı, önemli bir şey bulacağımı sanmıştım."

"Araştırmanın %98'i önemsizdir" dedim. "Aklına gelebilecek her şeyi yaparsın çünkü neyin yararlı olacağını bilemezsin. Çok büyük bir tepki alınca telefonda duygulanmış olmalısın ama üç telefonla yaşayan bir kurban bulamadığın için başarısızlık hissetmenin anlamı yok. Samanlıkta iğne arıyorsun ve belki de bu samanlıkta hiç iğne yoktur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani büyük olasılıkla geride hiç tanık bırakmadılar. Büyük olasılıkla bütün kadınları öldürdüler, yani büyük olasılıkla var olmayan bir kadını aramaya çalışıyorsun."

"Peki, bu kadın yoksa" dedi, "ben de ona canın cehenneme derim."

TJ her gün, bazen günde birkaç kez arıyordu. Ona Brooklyn'deki iki telefonu kontrol etmesi için elli dolar vermişim, yanında fazla parası kalmış olamazdı çünkü metro ve otobüslerde harcamadığı parayı telefonlara yatırıyor. Uyuşturucu satıcılarına iş yaparak ya da bir sokak serserisine yardım olarak daha çok para kazanabilirdi. Ama gene de benim yanımda çalışmak için uğraşıp duruyordu.

Cumartesi günü kiram için çek yazdım ve gelen diğer aylık faturaları -telefon faturası, kredi kartı faturası- ödedim. Telefon faturasına bakmak, Kenan Huri'ye gelen telefonları tekrar düşünmeme neden oldu. Birkaç gün önce bana bir yanıt verebilecek bir telefon şirketi çalışanı bulmak için bir girişimde daha bulunmuş ama gene elde edilemeyeceği cevabını almıştım.

TJ on buçuk sularında aradığımda aklımda bu vardı. TJ, "Bana kontrol edilecek birkaç telefon kulübesi daha ver" diye yalvardı. "Bronx, Staten Adası, neresi olursa."

"Sana benim için ne yapacağını söyleyeceğim" dedim. "Sana bir numara vereceğim, sen de bana kimin bu numarayı aradığını söyleyeceksin."

"Ne söyleyeceğim?"

"Ah, hiçbir şey."

"Hayır, bir şey söyledin adamım. Bana bunun ne olduğunu anlat."

"Belki bunu yapabilirsin" dedim. "Farragut Yolu'ndaki telefon kulübesinin numarasını operatörden almak için nasıl tatlı konuştuğunu hatırlasana."

"Yani Brooks Brothers sesimle mi?"

"Evet. Belki aynı sesi kullanarak bir telefon şirketinin başkan yardımcısını bulursun, o da sana Bay Ridge'deki bir telefona edilen telefonların listesini verir." TJ birkaç soru daha sordu, ben de ona ne aradığımı ve nasıl bu bilgiye ulaşamadığımı anlattım.

"Bir dakika" dedi. "Sana listeyi vermediklerini mi söylüyorsun?"

"Verecek bir listeleri yok. Bütün konuşmaları kaydediyorlar ama dökümünü bu biçimde yapmıyorlar." "Kahretsin" dedi. "Aradığım ilk operatör, bana numaramı söylemeyeceğini söylemişti. Duyduğun her şeye inanma adamım"

"Hayır, ben..."

"Ne adamsın" dedi. "Seni her Allanın günü arıyorum, TJ için bir şey var mı diye soruyorum, sen de her seferinde hiçbir şey yok diyorsun. Bunu bana nasıl olur da daha önceden söylemezsin? Aptalsın, Kevin!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki, ne istediğini bana söylemezsen, senin için bunu nasıl yapabilirim? İlk tanıştığımızda sana söylemişim. Kimseye hiçbir söylemeden Deuce'da dolaşıyordun. O zaman sana söylemişim, ne istiyorsan bana söyle, bulmana yardım edeyim demiştim."

"Hatırlıyorum."

"Öyleyse TJ'ye gelmek varken telefon şirketini aramak niye?"

"Yani telefon şirketinden numaraları nasıl elde edeceğini biliyor musun?"

"Hayır adamım. Ama Kong'lara nasıl ulaşacağımı biliyorum."

"Kong'lar" dedi. "Jimmy ve David."

"Kardeşler mi?"

Gördüğüm kadarıyla birbirlerine pek benzemiyorlar. Jimmy Hong Çinli, David King ise Yahudi. En azından babası Yahudi. Sanırım Annesi Porto Rico'lu?"

"Neden adları Kong'lar?"

"Jimmy Hong ve David King'in mi? Hong Kong ve King Kong."

"Ah!"

"Ayrıca en sevdikleri oyun Donkey Kong."

"Bu nedir, bir video oyunu mu?"

Başını salladı. "Çok iyi bir oyundur."

Otobüs terminalindeki bir barda oturuyorduk, TJ orada buluşmamız için ısrar etmişti. Ben bir fincan kötü bir kahve içiyordum, TJ ise sosisli sandviç yiyip Pepsi içiyordu. "Videocuda gördüğümüz Çorap herifini hatırladın mı?" dedi. "En iyisi odur ama Kong'ların yanında hiç kalır. Bir oyuncu her zaman makineye yetişmeye çalışır. Oysa Kong'ların yetişmelerine gerek yok. Onlar her zaman makineden ileridedir."

"Bir çift pinball dahisiyle tanışmam için mi beni buraya getirdin?"

"Pinball ile video oyunları arasında dünya kadar fark vardır adamım."

"Eh, sanırım vardır ama..."

"Ama video oyunları Kong'ların şu an bulunduğu yer arasındaki farkla kıyaslandığında bu bile hiç kalır. Sana videocudaki adamlara neler olduğunu anlatmıştım, bu kadar iyi olduktan sonra daha fazlası olmaz, demiştin, hatırlıyor musun? Bir noktadan sonra ilgini kaybedersin."

"Bunu anlatmıştın."

"Bazı herifler bilgisayarlarla ilgilenmeye başlar. Şunu biliyorum, Kong'lar hep bilgisayarlarla ilgilendiler, aslında bilgisayarı video oyunlarını oynamak için kullandılar, daha yapmadan makinenin ne yapacağını bilmek için. Satranç oynadın mı?"

"Hareketleri biliyorum."

"Senle bir ara bir oyun oynayalım, iyi olup olmadığına bakarız. Washington Alanı'ndaki şu taş masaları biliyor musun? İnsanlar saatlerini getirerek oynamayı beklerken satranç kitapları okurlar. Bazen orada oynarım."

"İyi oyuncu olmalısın."

Başını hayır anlamında salladı. "Şu heriflerden biri" dedi, "onlarla oynarsan, bileğine kadar suyun içinde durarak koşmaya benzer bu. Hiçbir yere gidemezsin çünkü onların kafalarında beş-altı hareket ilerisi vardır."

"Bazen ben de işimde aynı şeyi hissederim."

"Öyle mi? İyi, Kong'lar için de video oyunları böyleydi, beş-altı hareket ilerideydiler. Bu yüzden bilgisayara yöneldiler, onlara hacker deniliyor. Bunu duymuş muydun?"

"Bu terimi duydum."

"Adamım, telefon şirketinden bir şey mi istiyorsun, operatörü aramazsın. Başkan yardımcısını da rahatsız etmezsin. Kong'ları ararsın. Onlar telefonlara girer, orada gezinirler, telefon şirketi canavarı gibi, kan gölünde yüzerler. Adı neydi, Fantastic Voyage filmi gördün mü? Orada telefon hatlarında yolculuğa çıkıyorlardı."

"Bilmiyorum" dedim. "Bir şirket yetkilisi bu bilgiyi almanın olanaksız olduğunu söylüyorsa..."

"Adamım, sen beni dinlemiyor musun?" İçini çekti, sonra kamışla, Pepsi'nin son yudumunu da çekti. "Sokaklarda neler olduğunu bilmek, Deuce, Barro ya da Harlem'de neler olduğunu öğrenmek istersen kime gider sorarsın? Allanın belası belediye başkanına mı?"

"Ah!" dedim.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun? Telefon şirketinin sokaklarında gezinirler, en ücra köşelerine kadar girerler."

"Kong'ları nasıl bulacağız? Videocuda mı?"

"Sana söyledim. Bir süre önce video oyunlarına ilgilerini kaybettiler. Ara sıra neler olduğunu görmek için uğrarlar ama artık oralarda dolaşmıyorlar. Onları bulamayız. Onlar bizi bulurlar. Onlara bizi nerede bulacaklarını söyledim."

"Onlara nasıl ulaştın?"

"Nasıl ulaştım dersin? Çağrılarına not bıraktım. Kong'lar hiçbir zaman bir telefonda uzakta olamazlar. Biliyor musun bu sandviç güzeldi. Böyle bir yerde yiyeceklerin iyi olacağını düşünmezsin ama sandviçleri gerçekten güzel."

"Bir tane daha istiyor musun yani?"

"Olabilir. Buraya gelmeleri biraz zaman alır, seninle tanışmaya gelmeden önce, sana uzaktan bakmak isterler. Tek başına olduğundan emin olmak ve senden korkarlarsa hemen kırılabileceklerinden emin olmak isterler."

"Benden neden korksunlar?"

"Çünkü telefon şirketi için çalışan bir tür polis olabilirsin. Adamım, Kong'lar kanun kaçağıdır! Telefon şirketi onları bir ele geçirirse, falakaya yatırır."

Jimmy Hong, "Olay şu" dedi, "dikkatli olmamız gerekiyor. Takım elbiseli insanlar hacker'ların Sarı Şeytan'dan bu yana Amerikan iş dünyasına yönelik en büyük tehdit olduğuna inanıyor. Medya her zaman hacker'ların isterlerse sisteme ne büyük zararlar vereceğini yazıp duruyor."

David King, "Verileri yok etmek" dedi. "Kayıtları değiştirmek, devreleri devre dışı bırakmak."

"İyi bir yazı olur ama öyle şeyler yapmadığımızı gözardı ediyorlar. Otostopla serbestçe gezmek varken demiryoluna dinamit koyacağımızı sanıyorlar."

"Ah, arada bir sivri akıllının biri virüs sokuyor..."

"Ama virüsçülerin çoğu hacker değil, bir şirkete kin güden birisi ya da yazılımı kullanarak sisteme giren biri."

David, "Olay şu" dedi, "Jimmy işi şansa bırakmayacak kadar iyi."

Jimmy Hong, "Geçen ay on sekiz oldum" dedi.

"Yani bizi yakalarlarsa ona yetişkin muamelesi yaparlar. Kronolojik yaştan giderlerse ama duygusal olgunluğu dikkate alırlarsa..."

Jimmy, "O zaman David paçayı kurtarır" dedi, "çünkü mantık yaşına ulaşmış değil."

"Bu da Taş Devri ile Demir Çağı arasında."

Bir kez bana güvenilebileceklerine karar verince çenelerini kapatmak mümkün değildi. Jimmy Hong uzun boylu ve zayıftı, siyah saçları düz ve uzundu, asık suratlıydı. Sarı camlı güneş gözlükleri takmıştı ve on on beş dakika birlikte oturduktan sonra yuvarlak çerçevesiz camlı başka bir gözlük takarak görünüşünü anında uyanıktan çalışkana değiştirdi.

David King fazla uzun değildi, yuvarlak bir yüzü, kızıl saçları ve yüzünde bir sürü çili vardı. Her ikisi de Mets ceketleri ve Reebok giymişti ama giysilerindeki benzerlik onların ikiz gibi görünmelerine yol açacak kadar değildi.

Ancak gözlerinizi kaparsanız aldanabilirdiniz. Sesleri birbirine çok benziyordu, konuşma tarzları aynıydı ve çoğunlukla birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı.

Bir cinayet olayında rol alma fikrinden hoşlandılar -çok fazla ayrıntıya girmemiştim- telefon şirketindeki yetkililerden aldığım cevapla eğlendiler. Jimmy Hong, "Bu çok iyi" dedi. "Yapılamayacağını söylemek. Büyük ihtimal kendisi nasıl yapılacağını bilmiyordur."

David King, "Bu onların sistemi" dedi, "hiç değilse bu sistemi anlamış olduklarını düşünüyor insan."

"Ama anlamamışlar."

Ve bizden nefret ediyorlar çünkü biz onlardan daha iyi anlıyoruz."

"Sisteme zarar verdiğimizizi sanıyorlar..."

"...aslında biz sistemi seviyoruz. Çünkü ciddi bir hacker'lık için NYNEX ideal bir yer."

"Çok güzel bir sistem."

"İnanılmaz derecede karmaşık."

"Tekerlek içinde tekerlek."

"Labirent içinde labirent."

"En son video oyunu, Dungeons and Dragons'ın en son versiyonu, hepsi birleşip tek bir şey olmuş."

"Kozmik."

"Ama bu nasıl yapılabilir?" dedim.

"Ne nasıl yapılabilir? Ah, numaralar mı? Belirli bir günde belirli bir numaraya edilen telefonlar mı?"

"Evet."

David King, "Bir sorun" dedi.

"İlginç bir sorun demek istiyor."

"Doğru, çok ilginç. Kesin çözümünü olan bir sorun, çözülebilir bir sorun."

"Ama zor bir sorun."

"Verilerin çokluğundan dolayı."

Jimmy Hong, "Tonlarca veri" dedi. "Milyonlarca ve milyonlarca veri."
"Veriyle telefon konuşmalarını kastediyor."
"Milyarlarca telefon konuşması. Sayısız milyarlarca telefon konuşması."
"Bunları işlemeniz gerekiyor."
"Ama bunu yapmaya başlamadan önce..."
"Sisteme girmen gerek."
"Bu da çok kolaydı."
"Çocuk oynacağı gibiydi."
"Kapıyı açık bırakırlardı."
"Artık kapatıyorlar."
"Mühürlüyorlar diyebilirsin."
"Özel bir alet almak isterseniz..." dedim.
"Ah, hayır. Gerekmez."
"İhtiyacımız olan her şeyimiz var."
"Fazla şey gerekmez. Doğru dürüst sayılabilecek bir dizüstü bilgisayar, bir modem, akustik bir bağlantı..."
"Bütün set bin iki yüz dolardan fazla tutmaz."
"Çılgın değilsen ve pahalı bir dizüstü almazsan ama zaten buna gerek yok."
"Bizim kullandığımız bilgisayar yedi yüz elliye patladı, istediğimiz her şey var."
"Yani yapabilir misiniz?"
Önce birbirlerine, sonra bana baktılar. Jimmy Hong, "Elbette yapabiliriz" dedi.
"Hem de bizim için çok ilginç olacak."
"Bütün bir geceyi alır."
"Bu gece olamaz."
"Hayır, bu gece işimiz var. Ne kadar çabuk olması gerekiyor?"
"Şey..."
"Yarın Pazar. Pazar gecesi senin için de uygun mu Matt?"
"Uygun."
"Sana uygun mu Bay King?"
"İşler Bay Kong."
"TJ, sen? Sen de orada olacak mısın?"
"Yarın gece mi?" TJ beni Kong'lara tanıştırdığından beri ilk kez konuşuyordu. "Bir bakalım, yarın akşam. Yarın akşam için ne planlamıştım? Gracie Malikânesi'nde bir basın resepsiyonu mu vardı yoksa Windows on the World'de Henry Kissinger ile yemek mi yiyecektim?" Bir ajandaya bakarmış gibi yaptı, sonra gözleri parlayarak başını kaldırıp, "Biliyor musunuz?" dedi. "Hiç işim yok."
Jimmy Hong, "Bazı harcamalar olacak, Matt" dedi. "Bir otel odasına ihtiyacımız var."
"Bir odam var."
"Yani yaşadığın otel odası mı?" Saflığımla eğlenerek birbirlerine sırttılar. "Hayır, bilinmedik bir yer istiyoruz. Biliyorsun, NYNEX'in içine gireceğiz..."
"Karnımızın üstünde sürünerek diyebilirsin..."
"...ve ayak izi bırakabiliriz."
"Ya da istersen parmak izi de."
"Hatta ses izi, benzetme olsun diye söylüyorum elbette."
"Yani bu işi izi sürülebilecek bir telefonda yapmak istemezsin. Sahte bir adla otel odası tutmak ve parasını peşin ödemek istersin."
"Doğru dürüst bir oda."
"Çok lüks olması gerekmez."
"Doğrudan hat alınması gerekir."
"Ki çoğu otelde bugünlerde doğrudan hat alınıyor. Ve tuşlu olmalı."
"Eski tip çevirmelerden olmamalı."
"Peki, bu çok kolay" dedim. "Her zaman böyle mi yaparsınız? Otel odası mı tutarsınız?"
Tekrar birbirlerine baktılar.

"Çünkü tercih ettiğiniz bir otel varsa..."

David, "Olay şu Matt" dedi, "sisteme girmek istediğimizde genellikle doğru dürüst bir otel odasına vereceğimiz yüz dolarımız ya da yüz elli dolarımız yoktur."

"Ya da kötü bir otel odasına vereceğimiz yetmiş beş dolarımız bile."

"Ya da berbat bir otel odası için elli dolarımız. Yani ne yaparız?"

"Fazla işlek olmayan bir kulübe bölgesi buluruz, Grand Central'ın bekleme salonu gibi..."

"...çünkü gece yarısı kalkan fazla tren yoktur..."

"...ya da bir işhanı, bu tür yerler."

"Ya da bir keresinde bir büroya girmiştik..."

"Bu da aptalcaydı adamım, bunu bir daha yapmak istemem."

"Bunu yalnızca telefonu kullanmak için yapmıştık."

"Bunu polislere söylediğimizi düşünebiliyor musun? 'Soygun değildi memur bey, yalnızca telefonu kullanmak için içeriye girmiştik'."

"Eh, heyecan vericiydi ama bir daha yapmayız. Olay şu, herhalde saatler harcayacağız..."

"Kimsenin içeriye girmesini, tam kancayı atmışken telefonu bırakmak zorunda kalmak istemeyiz."

"Sorun yok" dedim. "Doğru dürüst bir otel odası tutacağız. Başka ne var?"

"Coca Cola."

"Ya da Pepsi."

"Cola daha iyi."

"Ya da Jolt. 'Şekerli ve iki kat kafeinli.'"

"Belki biraz abur cubur. Belki biraz Doritos."

"Peynirlisini değil, biberlisini."

"Patates cipsi, Cheez Doodles..."

"Ah adamım, Cheez Doodles olmaz!"

"Ben Cheez Doodles'ı seviyorum."

"Adamım, bu en kötü abur cubur olmalı. Senin CK Doodles yiyecek kadar aptal olduğunu sanmazdım."

"Pringles."

"Hayır! Pringles yiyecek değildir. Matt, sen karar ver. Ne diyorsun? Pringles yiyecek mi?"

"Şey..."

"Değildir! Hong, sen hastasın. Pringles, küçük frizbilerdir bu kadar. Yiyecek değildir."

Kenan Huri cevap vermeyince kardeşini aradım. Peter'ın sesi uykuluydu, onu uyandırdığım için özür diledim. "Hep uyandırıyorum" dedim. "Affedersin."

"Benim hatam, öğleden sonra uyumak. Uykularım son günlerde biraz bozuldu. Ne haber?"

"Fazla bir şey yok. Kenan'a ulaşmak istiyorum."

"Hâlâ Avrupa'da. Dün gece beni aradı."

"Ah."

"Pazartesi günü dönecek. Neden, vereceğin iyi haberler mi var?"

"Henüz değil. Binmem gereken birkaç taksi var."

"Ha!"

"Harcamalar" dedim. "Yarın iki bin dolar harcamam gerekiyor. Ondan izin almak istiyordum."

"Hey, bir şey olmaz. Eminim olur diyecektir. Masrafları karşılayacağını söyledi, değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse harca. Sana geri öder."

"Sorun da bu" dedim. "Param bankada ve bugün Cumartesi."

"Bankamatiği kullanamaz mısın?"

"Kasadaki para için kullanamam. Hesabımdan da çekemem çünkü faturalarımı önceki gün ödedim."

"Öyleyse bir çek yaz ve Pazartesi öde."

"İnsanların çek kabul edecekleri bir harcama değil bu."

"Ah, tamam." Bir an sustu. "Sana ne diyeceğimi bilemiyorum, Matt. Birkaç yüz dolar bulabilirim ama iki bin papel kadar büyük bir param yok."

"Kenan'ın kasasında yok mudur?"

"Muhtemelen bundan fazlası vardır ama kasayı açamam. Bir canki'ye kasanın şifresini vermezsin, kardeşin olsa bile. Deli değilsen tabii."

Bir şey söylemedim.

"Kırgınlık duymuyorum" dedi. "Yalnızca bir gerçeği dile getiriyorum. Kasanın şifresini bilmenin hiç yolu yok. Sana söylemem gerekir, bilmediğim için de memnunum. Ben de kendime güvenmezdim."

"Artık temizsin ve içki içmiyorsun, Pete. Ne kadar oldu, bir buçuk yıl mı?"

"Hâlâ bir ayyaş ve canki'yim adamım. İkinin arasındaki farkı biliyor musun? Bir ayyaş cüzdanını çalar."

"Ya canki?"

"Ah, canki de cüzdanını çalar. Sonra aramana yardımcı olur."

Neredeyse Pete'e Chelsea toplantısına tekrar gitmek isteyip istemediğini soracaktım ama son anda nedense sormadım. Belki onun destekçisi olmadığımı, bunu ondan isteme konumda olmadığımı hatırladım.

Elaine'i arayarak parası olup olmadığını sordum. "Buraya gel" dedi. "Bir ev dolusu param var."

Ellilik ve yüzlükler halinde bin beş yüz doları bankamatikten biraz daha çekebileceğini söyledi ama 1500 dolardan fazla çekemezdi. Onu beş parasız bırakmak istemediğim için bin iki yüz dolar aldım. Cüzdanımdakiler bankamatikten çekebileceğim parayla birlikte epey param olmuştu.

Elaine'e paraya neden ihtiyaç duyduğumu anlatınca olayı harika buldu. "Ama güvenli mi?" diye sordu. "Kesinlikle yasa dışı ama ne kadar yasadışı?"

"Kırmızı ışıkta geçmekten daha kötü. Bilgisayara izinsiz girmek bir suçtur, bilgisayarı kurcalamak da suçtur ve Kong'ların yarın gece her ikisini de işleyeceklerini düşünüyorum. Ben de onlara yardım ve yataklık edeceğim, zaten onlara iş vererek suç işledim. Sana söylüyorum, bugünlerde ceza yasasını tümüyle ihlal etmeden bir yere varamazsın."

"Ama buna değer mi sence?"

"Öyle sanıyorum."

"Çünkü yalnızca çocuk onlar. Başlarının belaya girmesini istemezsin."

"Kendi başımın belaya girmesini de istemem. Kaldı ki bu riski her zaman alıyorlar. Hiç değilse bu sefer karşılığında para kazanacaklar."

"Onlara ne kadar vereceksin?"

"Kişi başına beş yüz."

Islık çaldı. "Bir gecelik çalışma için fena değil."

"Hayır, değil ve belki de daha az para isteyeceklerdi. Ne kadar istediklerini sorduğumda tereddüt ettiler, bu yüzden her birine beş yüz vermeyi önerdim. Bu onlara iyi göründü. O sınıftan oğlanlar, paralarını boşa harcayacaklarını sanmam. Onlarla konuşarak parasız yapmaya bile ikna edebilirdim sanırım."

"Vicdanlarına hitap ederek."

"Üstelik ilgilenmelerinin nedeni heyecan verici olması, bunu yapmalarını istemedim. Neden para almasınlar? Bir de rüşvet vereceğimi bilsem telefon şirketindeki bir görevliye daha fazlasını vermeye hazırdım. Ama istediğim şeyin teknolojik olarak mümkün olduğunu kabul eden kimseyi bulamadım. Neden Kong'lara vermeyeyim? Benim param değil ki. Kenan Huri her zaman cömert davranabileceğimi söylüyor."

"Ya para vermemeye karar verirse?"

"Bu mümkün değil."

"Gümrükte toz dolu bir yelekle yakalanırsa başka tabii."

"Böyle bir şeyin olabileceğini ben de düşündüm" dedim, "ama bu demek değil ki cebimde iki binden az para kalacak, birkaç hafta önce ondan on bin dolar almıştım. Bu kadar uzun zaman oldu. Pazartesi günü iki hafta olacak."

"Sorun nedir?"

"Şey, bu süre içinde fazla şey başaramadım. Bana öyle geliyor ki -şey, boşver gitsin. Elimden geleni yapıyorum. Her neyse, karşılığını almasam bile bu şansı kullanmak için param var."

"Ben de öyle düşünüyorum." Kaşlarını çattı, "iki bin dolara nasıl vardın? Otel odasına yüz elli diyelim, iki Kong için de bin dolar. Bu iki çocuk ne kadar Coca-Cola içiyor?"

"Ben de Cola içiyorum. Ayrıca TJ'yi unutma."

"O da mı çok Cola içer?"

"İstediği kadar. Beş yüz dolar da o alacak."

"Seni Kong'larla tanıştırdığı için. Bunu düşünmemiştim bile."

"Beni Kong'larla tanıştırdığı için ve beni Kong'larla tanıştırmayı düşündüğü için. Telefon şirketinden bilgi sızdırmanın mükemmel yolunu biliyor adamlar, ben böyle bir şeyi aklıma bile getirmemişim."

"Eh, insan bilgisayar dolandırıcılarını hep duyar" dedi.

"Ama nasıl bulunurlar ki? Sarı Sayfalar'da kayıtları yok. Sahi TJ kaç yaşında?"

"Bilmiyorum."

"Ona hiç sormadın mı?"

"Net bir cevap alamadım. Diyelim on beş ya da on altı, iki durumda da bir yıldan fazla yanıldığımı sanmıyorum."

"Sokakta mı yaşıyor? Nerede uyuyor?"

"Bir yeri olduğunu söylüyor. Nerede ya da kiminle yaşadığını hiç söylemedi. Sokakta öğrendiğin bir şeydir bu, insanlara yaşamınla ilgili fazla bir şey söylemezsin."

"Hatta adını bile. Ne kadar alacağını biliyor mu?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Bunu konuşmadım."

"Bu kadar beklemiyor, değil mi?"

"Hayır, ama neden almasın ki?"

"Sana karşı çıkmıyorum. Yalnızca beş yüz dolarla ne yapacağını merak ettim."

"Canı ne isterse onu. Telefon kulübesinden beni iki bin kez arayabilir."

"Sanırım" dedi. "Allahım, tanıdığımız farklı insanları düşünüyorum da. Danny Boy, Kali. Mick. TJ, Kong'lar. Matt, New York'tan hiç ayrılmayalım, olur mu?"

11

Pazar günleri Jim Faber ile bir Çin lokantasında haftalık yemeğimizi yeriz. Zaman zaman başka yerlere gittiğimiz de olur. Onunla saat altı buçukta her zamanki yerimizde buluştum. Yediyi birkaç dakika geçe yetişmem gereken bir tren olup olmadığını odu. "Çünkü son on beş dakikadır saatine üçüncü kez bakıyorsun."

"Affedersin" dedim. "Farkına varmamıştım."

"Bir şey canını mı sıkıyor?"

"Şey, daha sonra yapmam gereken bir şey var" dedim, "ama daha epeyce zaman var. Sekiz buçuğa kadar boşum."

"Ben de sekiz buçukta bir toplantıya gideceğim ama programında toplantı olduğunu sanmıyorum."

"Hayır. Bu öğleden sonra bir toplantıya gittim çünkü bu gece boş olamayacağımı biliyordum."

"Şu randevun" dedi. "Sarhoşlar arasında olacağın için gergin değilsin, değil mi?"

"Tanrım, hayır. Coca-Cola'dan daha güçlü bir şey olmayacak. Biri biraz Jolt alıp gelmezse tabii."

"Bu bilmediğim yeni bir içki mi?"

"Cola'lı bir içecek. Cola gibi ama iki katı kafein var."

"Dayanır mısın bilmiyorum."

"Deneyip denemeyeceğimi bilmiyorum. Buradan çıktıktan sonra nereye gideceğimi bilmek ister misin? Sahte adla bir otelde oda tutup üç genci odama alacağım."

"Daha fazlasını anlatma."

"Anlatmam çünkü işlenecek bir suç önceden bilmeni istemem."

"Bu oğlanlarla suç işlemeyi mi planlıyorsun?" "Suçu işleyecek olanlar onlar. Ben yalnızca izleyeceğim."

"Biraz daha levrek al" dedi. "Özellikle bu gece çok iyi."

Saat dokuzda dördümüz Frontenac'da 160 dolarlık bir odada bir araya geldik. Frontenac birkaç yıl önce Japon sermayesini yapılan, sonra bir Hollanda şirketine satılan bin iki yüz yıllık bir oteldi. Yedinci Cadde ile Elli Üçüncü Sokak'ın köşesindeydi, yirmi sekizinci kattaki odalardan Hudson'u uzaktan da olsa görebilirdiniz. Ya da jaluzileri indirmemişlerse görebilirdiniz.

Cheez Doodles da aralarında olmak üzere masanın üzerinde abur cubur yiyecekler vardı ama Pringles yoktu. Küçük buzdolabında üç çeşit Cola vardı, her biri altılık paketler halindeydi. Telefon masayla komodin arasına yerleştirilmiş, akustik bağlantı denen şey almaca sokularak modem denilen alet arka tarafına bağlanmıştı. Masanın üzerinde Kong'ların diz üstü bilgisayarı duruyordu.

Odayı John J. Gunderman adına tutmuş ve Hillcrest Caddesi, Skokie-Illinois adresini vermiştim. Nakit ödedim, telefon ve minibar hizmeti isteyen müşterilerden alınan elli dolarlık depozitoyu da verdim. Minibar önemli değildi ama telefona kesinlikle ihtiyacımız vardı. O odada bulunmamızın nedeni buydu.

Jimmy Hong masaya yerleşti, parmakları klavyede hızla geziniyor, sonra telefonda rakamları tuşluyordu. David King başka bir iskemle çekmişti ama ayakta duruyor, Jimmy'nin omzunun üzerinden bilgisayar ekranına bakıyordu. Daha önce modemin, bilgisayarı telefon hatları aracılığıyla başka bilgisayarlara bağlamaya yaradığını açıklamaya çalışmışlardı ama bu bir kır faresine Öklit geometrisini anlatmaya benziyordu. Kullandıkları sözcükleri anlamaya başladığım zaman bile gene de neden söz ettiklerini anlamış değildim.

Takım elbise giymiş ve kravat takmışlardı ama yalnızca otel lobisinden geçmek için. Kravatlarla ceketler şimdi yatağın üzerindeydi ve gömleklerinin kollarını kıvrımışlardı. Her zamanki kıyafetini giymişti ama onu resepsiyonda durmadılar. İki torba yiyecek taşıyordu, markette çalışan çocuklardan biri sanmış olmalı. Jimmy, "Sisteme girdik" dedi. "Tamam!"

"İyi, NYNEX'e girdik ama on dördüncü katta bir oda isterken otel lobisinde olmaya benziyor bu. Tamam, başka bir şey deneyelim."

Parmakları hızla çalıştı, ekranda rakamlar ve harfler çıktı, gir süre sonra, "Orospu çocukları şifreyi değiştirip duruyor" dedi. "Bizim gibi insanları uzak tutmaya çalışırken ne kadar çok çaba harcadıklarını biliyor musun?"

"Sanki yapabilirlermiş gibi."

"Aynı enerjiyi sistemi yenilemeye harcasalardı..."

"Aptalca."

Yeni harfler, yeni rakamlar. Jimmy, "Kahretsin" dedi, sonra Cola kutusuna uzandı. "Biliyor musun?"

David, "İnsan-insana programımızın zamanı geldi" dedi.

"Ben de bunu düşünüyordum. İnsanlarla ilişki kurma yeteneğini geliştirmek istiyor musun?"

David başını sallayarak telefonu kaldırdı. "Bazı insanlar buna 'toplum mühendisliği' diyor" dedi bana. "NYNEX'de bu çok zor çünkü çalışanlarını bizler konusunda uyarmışlar. Orada çalışan birçok insanın moron olması bizim için iyi bir şey." Bir telefon numarası çevirdi, bir an sonra, "Merhaba, ben Ralph Wilkes, hatta bir problem var. KOSMOS'a çıkmakta sorun mu yaşıyorsunuz?"

Jimmy Hong, "Her zaman bir sorun yaşarlar" diye mırıldandı. "Yani emin bir soru."

David, "Evet, doğru" diyordu. Anlayamadığım bir sözcük söyledi, sonra, "Şimdi nasıl kaydediyorsunuz?" "Giriş kodunuz nedir? Hayır, tamam, bana söylemeyin, bana söylememeniz gerekiyor, güvenlikle ilgili." Gözlerini döndürdü. "Evet, biliyorum, aynı konuda bize de sıkıntı veriyor. Bak, bana kodu söylemeyin, yalnızca klavyenize yazın." Ekranda rakam harfler belirdi, Jimmy'nin parmakları bunları hemen klavyeye yazdı. David, "Güzel" dedi. "Şimdi aynı şeyi KOSMOS'un şifresi için de yapabilir misiniz? Bana ne olduğunu söylemeyin, yalnızca yazın. Hı-hı."

Rakamlar ekranda belirince Jimmy yumuşak bir sesle "Güzel" dedi. Ekrandakileri yazdı.

David konuştuğu kişiye, "Bu iş görür herhalde" dedi. "Bundan sonra bir sorun yaşayacağınızı sanmam." Telefonu kapayınca derin bir iç çekti. "Bizim de sorun yaşayacağımızı sanmam. Bana şifreyi söyleme, yalnızca yaz. Bana söyleme sevgilim, bilgisayarım nasılsa söyler."

Jimmy, "Müthiş" dedi.

"Sistemde miyiz?"

"Sistemdeyiz."

"Vay!"

"Matt, telefon numaran nedir?"

"Beni arama" dedim, "evde yokum."

"Seni aramak istemiyorum. Hattını kontrol etmek istiyorum. Numara kaç? Boş ver, bana söyleme, bakalım olacak mı? 'Scudder, Matthew.' Batı Elli Yedinci Sokak, doğru mu? Bu tanıdık geliyor mu?"

Ekrana baktım. "Bu benim numaram" dedim.

"Hı-hı. Mutlu musun? Değiştirmemi ister misin, sana hatırlaması daha kolay bir numara vereyim mi?"

"Numaranı değiştirmek için telefon şirketini ararsan" dedi David, "bir hafta alır en azından. Ama biz bunu hemen şimdi yapabiliriz."

"Sanırım şimdiki numaramı koruyacağım" dedim. "Nasıl istersen. Hı-hı. Çok basit bir hizmet alıyorsun, değil mi? Telefon Yönlendirme yok, Telefon Bekletme yok. Bir otelde kalıyorsun, resepsiyon telefonlarına bakabilir, yani belki Telefon Bekletme'ye ihtiyacın yoktur ama gene de Telefon Yönlendirme'yi kullanmalısın. Başka birinin evinde kaldığını düşün. Telefonların otomatik olarak oraya bağlanır."

"Bunu kullanmaya değer mi bilmiyorum."

"Bir maliyeti yok."

"Aylık faturada bunun için ücret aldıklarını sanıyordum."

David sırtıttı, parmakları fareyle hızlı hızlı oynadı. "Senin için ücret yok" dedi, "çünkü etkili arkadaşların var. Bu andan itibaren Telefon Yönlendirme servisin var, Kong'lara teşekkürler. Şimdi KOSMOS'dayız, içine girdiğimiz özel sistem bu, yani senin için değişiklikleri burada yapıyorum. Faturalarını hesaplayan sistem bu değişikliği bilmeyecek, dolayısıyla senden ücret almayacak."

"Sen öyle diyorsan."

"Uzak yerleri aramak için AT&T'yi kullandığını görüyorum. Sprint ya da MCI'ı seçmemişsin."

"Hayır, fazla tasarruf edeceğimi hesaplamamıştım."

"Eh, sana Sprint vereceğim" dedi. "Sana bir servet kazandıracak."

"Gerçekten mi?"

"Hı-hı, çünkü NYNEX uzak yerlere yaptığın konuşmaları Sprint'den geçirecek ama Sprint bunu bilmeyecek."

David, "Yani bu konuşmalar faturana yazılmayacak" dedi. "Bilmiyorum" dedim. "Bana güven."

"Ah, söylediğinden şüphe etmiyorum. Yalnızca bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Bu servis hırsızlığı."

Jimmy bana baktı. "Telefon şirketi gibi konuşuyorsun" dedi.

"Bunun farkındayım."

"Seni yakalayacaklarını mı sanıyorsun?"

"Hayır ama..."

"Matt, kulübeden telefon ettiğin zaman konuşursun ama attığın para gene de geri gelirse ne yaparsın? Orada mı bırakırsın, cebine mi atarsın?"

David, "Ya da bir zarfa koyarak onlara postalar mısın? " diye önerdi.

"Ne demek istediğinizi anladım" dedim.

"Çünkü telefon bozukluğunu yiyip de sen konuşamadığın zaman neler olduğunu hepimiz biliyoruz. Bir düşün, Telefon Şirketi karşısında tamamen güçsüzüz."

"Sanırım."

"Yani uzak yerleri bedava arayabilirsin ve bedava Telefon Yönlendirme servisine sahipsin. Telefonlarını yönlendirmek için girmen gereken bir şifre var ama telefon şirketini ara ve şifreyi kaybettiğini söyle, sana tekrar verirler. Zor değil. TJ, senin numaran kaç?"

"Benim telefonum yok."

"Peki en sevdiğin telefon kulübesini söyle."

"En sevdiğim mi? Bilmiyorum. Hiçbirinin numarasını bilmiyorum zaten."

"Peki, birini seç ve bana yerini söyle."

"Port Authority'de bazen kullandığım üç kulübe sırası var."

"İşe yaramaz. Orada çok fazla telefon var, hangisinden ettiğini bilmem olanaksız. Bir köşede bulunan telefon seçsen olmaz mı?"

TJ omzunu silkti. "Sekizinci Cadde ile Kırk Üçüncü Sokak köşesi diyelim."

"Üstte mi, altta mı?"

"Üstte, sokağın doğu tarafında."

"Tamam, bir... İşte, oldu. Numarayı yazmak ister misin?"

David, "Numarayı değiştir" diye önerdi.

"İyi fikir. Hatırlaması kolay bir numara olsun. TJ-5-4321'e ne dersin?"

"Kendi telefon numaram gibi mi? Hey, bunu sevdim!"

"Bakalım bu numara boş mu. Olmaz, biri almış. Neden öbür türlü denemiyoruz? TJ-5-6789. Sorun yok, yani bu numara senin. Ayarladım."

"Bunu yapabiliyor musun?" diye merak ettim. "Öndeki farklı üç numara özel olarak farklı bölgelere bağlı değil mi?"

"Eskiden bağlıydı. Hâlâ değiş-tokuşlar var ama bu özel bir telefon hattı için geçerli, çevirdiğinle ilgisi yok. Bak, çevirdiğin numara, TJ'ye verdiğim numara gibi, bankamatikten para almak için kullandığın PIN koduyla aynı şey. Bir tanımlama kodu yani."

David, "Aslında bir giriş kodu" dedi. "Hatta giriyor ve yönlendiriyor."

"Telefonu senin için ayarlayım TJ. Paralı bir telefon değil mi?"

"Öyle."

"Yanlış. Paralı bir telefondur. Artık parasız telefon."

"Aynen öyle mi?"

"Aynen öyle. Bazı aptallar bir iki hafta içinde herhalde bunu bildirir ama o zamana kadar birkaç çeyrek dolar tasarruf edebilirsin. Robin Hood'u oynadığımız zamanı hatırladın mı?"

David, "Ah, ne eğlenceliydi" dedi. "Dünya Ticaret Merkezi'nde bir gece paralı telefonda konuşuyorduk ve elbette ilk yaptığımız şey telefonu bedava telefona dönüştürmekti..."

"...yoksa bütün gece boyunca para atmak zorunda kalacaktık ki -bu da çok aptalca olurdu..."

"...ve buradaki Hong paralı telefonların herkese bedava olması gerektiğini söylüyor, tıpkı metroların bedava olması gibi, turnikeleri kaldırmalılar..."

"...ya da parasız çevrilmesini sağlamalılar, bilgisayarda bunu yapabiliriz ama mekanikler..."

"...durup düşünürsen bu da çok ilkel..."

"...ama paralı telefonlarla bir şeyler yapabiliriz, yarım saat içinde..."

"...daha çok bir buçuk saat içinde..."

"KOSMOS'la giriyoruz ya da belki MIZAR'la..."

"Hayır, KOSMOS'du..."

"...paralı telefonları değiştiriyoruz, özgürleştiriyoruz, parasız yapıyoruz..."

"...ve Hong bu konuda gerçekten usta, 'İktidar Halka' gibi..."

"...ve şimdiye kadar kaç telefonu böyle değiştirdik bilmiyorum." Başını kaldırdı. "Bir şey bilmek ister misin? Bazen NYNEX'in neden bizi duvara çivilemek istediğini anlayabiliyorum. Bir açıdan bakarsan, onlara büyük bir sorun yaratıyoruz."

"Yani?"

"Yani onların bakış açılarını da anlamak gerek, hepsi bu."

David King, "Hayır gerekmez" dedi. "Yapman gereken en son şey onların bakış açılarını anlamak. Pacman oynarken mavili kötülere acımaya benzer bu."

Jimmy Hong buna karşı çıktı, onlar tartışırken ben de yeni bir Cola açtım. Kavganın geçtiği yere geri döndüğümde Jimmy "Tamam, Brooklyn devresindeyiz" dedi. "Bana o numarayı tekrar ver."

Numarayı çıkarıp yüksek sesle okudum, Jimmy de bilgisayara girdi. Bana anlamsız gelen başka harf ve rakamlar belirdi

Jimmy'nin parmakları tuşlar üzerinde dans ediyordu, ekranda müşterimin adıyla adresi göründü.

Jimmy, "Arkadaşın bu mu?" diye sordu. "Evet" dedim. "Şu an telefonda konuşmuyor" dedi.

"Bunu söyleyebilir misin? "

"Kesin. Konuşsaydı dinleyebilirdik. Devreye girip herkesi dinleyebilirsin."

"Çok sıkıcı değilse tabii."

"Evet eskiden bunu ara sıra yapardık. Belki kızıstırıcı bir şeyler duyarım diye düşünürsün ya da suç işlemekten, casusluktan söz eden insanlar olur diye. Ama aslında dinlediklerin son derece sıradan boktanlıklardır. 'Eve gelirken süt al sevgilim.'

"Gerçekten sıkıcı."

"Ayrıca birçok insan da konuşmayı bilmiyor. Kekeliyor, dura dura konuşuyor, onlara ya söyle ya unut demek istiyorsun."

"Elbette her zaman telefon seksi vardır."

"Bana hatırlatma."

"Bu King'in favorisi. Evden telefon açsan dakikada üç dolarlık fatura gelir ama biz paralı olmamayı öğrenen bir paralı telefonda oluruz, böylece servis bedavaya gelir."

"Ama insan kendini pek iyi hissetmiyor. Bir keresinde ne yapmıştık, şu hatlardan birine girip dinlemiştik."

"Sonra araya girip yorumlar yaptık, adamın gerçekten ödü patladı. İnanılmaz bir sesi olan bu kadınla başbaşa konuşma yaparken..."

"...herhalde Godzilla gibi bir yüzü vardır ama kim bilebilir ki..."

"Sonra King bir cümlemin ortasında araya girdi ve adamın fantezisini mahvetti."

"Kız da korktu."

"Kız mı, büyük ihtimalle bir büyükanneydi."

"Kadın, 'Bunu kim söyledi? Neredesiniz? Bu hatta nasıl girebildiniz?' diye sormaya başladı."

Bu konuşma sırasında Jimmy Hong bilgisayarla da konuşuyordu. Şimdi sessiz olmamız için elini kaldırdı ve diğer eliyle tuşlara vurdu. "Tamam" dedi. "Bana tarihi söyle. Mart ayındaydı, değil mi?"

"Yirmi sekiz."

"Ay üç, gün yirmi sekiz. 04-053-904'e yapılan konuşmaları istiyoruz."

"Hayır, onun numarası..."

"Bu hat numarası Matt. Aradaki farkı hatırlıyor musun! Ah, tahmin ettiğim gibi. Veriler yok."

"Bu ne demek?"

"Çok fazla yiyecek getirmekle akıllılık etmişiz demek. Biri bana biraz Doritos getirebilir mi? Biraz daha burada kalacağız, hepsi bu. Hazır sistemin bu tarafındayken buradan edilen telefonlarla da ilgileniyor musun? Yazık etmeyelim."

"Olabilir."

"Bakalım nasıl alacağız. Şuna bak, bana tek bir şey bile söylemek istemiyor. Tamam, bir de şunu deneyelim. Hı-hı. Tamam, şimdi..."

Sonra sistem geceyarısından birkaç dakika sonra başlayarak kronolojik telefon kayıtları vermeye başladı. Sabahtan önce iki telefon edilmişti, sonra 8:47'ye kadar başka telefon yok, sistem 212'yle başlayan bir numaraya otuz iki saniyelik bir telefon kaydetmişti 8:47'de. Sabah bir telefon daha edilmişti öğleden sonra da birkaç telefon vardı, 2:51 ile 5:18 arasında hiç telefon edilmemişti. Kenan kardeşiyle bir buçuk dakikalık bir konuşma yapmıştı. Peter Huri'nin numarasını tanıdım.

Sonra o gece başka konuşma yok.

"Kopyalamamı istediğin bir şey var mı, Matt?"

"Yok."

"Tamam" dedi. "Şimdi zor kısma geldik."

Ne yaptıklarını hiç anlayamadım. Saat on biri biraz geçe yer değiştirdiler, bilgisayarın başına David geçerken Jimmy ileri geri yürüdü, esnedi, uzandı, banyo yaptı, sonra dönüp bir paket hazır kek açtı. Saat yarımda tekrar yer değiştirdiler, David banyoya gidip duş yaptı. Bu kez TJ yatakta uyuyakalmıştı; giysileriyle yatağa uzanmıştı ve bir yastığa dünya elinden almaya çalışıyormuş gibi sıkı sıkı sarılmıştı.

Jimmy saat bir buçukta, "Allah kahretsin, NPSN'ye girmenin bir yolu olmadığına inanamıyorum" dedi.

David, "Bana telefonu ver" dedi. Bir numara çevirdi, homurdandı, bağlantıyı kesti, tekrar çevirdi ve üçüncü denemesinde birine ulaştı. "Merhaba" dedi. "Kiminle konuşuyorum? Harika. Bak Rita, ben NICNAC Central'dan Taylor Fielding, Kod Beş acil durumu var. Hatlar Cleveland'a kadar tıkanmadan NPSN giriş kodunuza ve şifrenize ihtiyacım var. Kod Beş, beni duyuyor musun?" İlgiyle dinledi, sonra bir elini bilgisayar klavyesine uzattı. "Rita" dedi, "çok güzelsin. Hayatımı kurtardın, şaka yapmıyorum. Kod Beş'in önceliği olduğunu bilmeyen iki kişiyle daha konuştuğuma inanır mısın? Evet, şey, çünkü sen dikkatlisin. Dinle, parazit olursa bütün sorumluluğu üstüme alıyorum. Evet, sana da. Hoşça kal."

Jimmy, "Bütün sorumluluğu alıyorsun" dedi. "Bunu sevdim."

"Evet, böyle bir şey söylemem gerekmiş gibi geldi bana."

"Peki Kod Beş ne cehennemlik bir şeydir, bana söyler misin?"

"Bilmiyorum. NICNAC Central nedir? Taylor Feldman kim?"

"Fielding dedin."

"Peki, ben değiştirmeden önce Feldman'dı. Bilmiyorum adamım. Uydurdum işte ama Rita'yı etkilediği kesin."

"Sesin o kadar umutsuz çıkıyordu ki."

"Eh, neden olmayayım ki? Gecenin bir buçuğunda hala NPSN'ye giremedik bile."

"Artık girdik."

"Ne kadar tatlı. Sana söylüyorum, Hong, Kod Beş'i yenemezsin. Bütün bürokratik saçmalıkları ortadan kaldırır, ne demek istediğimi anlıyor musun? 'Kod Beş acil durumu var' Adamım, bu bütün kapıları açar."

" 'Rita, çok güzelsin.' "

"Adamım âşık oluyordum, bunu söylemek zorundayım. Konuşurken bir tür ilişki kurduk, anlıyor musun?"

"Onu gene arayacak mısın?"

"Bahse girerim ondan her zaman şifre alabilirim, dükkâna verdiği zararı anlamazsa tabii. Bu olmazsa onu bir daha aradığımda eski dostlar gibi olacağız."

"Bir ara onu ara" dedim, "ve şifre, giriş kodu falan almaya kalkma."

"Yani yalnızca sohbet için mi arayayım?"

"Evet. Belki sana biraz bilgi verebilir ama ondan bir şey almaya kalkma."

David, "Çok uzak ihtimal" dedi.

"Daha sonra da..."

Jimmy, "Oldu" dedi. "Matt, dijital ustalığın ya da el-göz eşgüdümün var mı bilmiyorum ve teknoloji hakkında tek bir şey bile bilmeyebilirsin ama sana bir şey söylemem gerek. Bir hacker'in yüreğine ve ruhuna sahipsin."

Kong'lara göre NPSN'ye girdikten sonra işler gerçekten çok güçleşti, bu ne demekse. David, "Teknik açıdan bu büyük bir' kısım" diye açıkladı. "Çünkü NYNEX'in var olduğunu iddia ettiği bir bilgiyi almaya çalışıyoruz. Bunu seni baslarından defetmek için söylemiş olabilirler ama bazıları da doğruyu ya da doğru olduğunu sandığı şeyi söylüyordu çünkü bu bilgileri nasıl bulabileceklerini bilmiyorlar. Yani neredeyse kendi programımızı yazıp sisteme yükleyerek istediğimiz verileri almış gibi oldu."

Jimmy, "Ama" dedi, "işin teknik yanını bilmiyorsan, seni heyecanlandıracak hiçbir şey yoktur."

Artık uyanan TJ, David'in iskemlesinin arkasında durmuş, hipnotize olmuş gibi bilgisayar ekranına bakıyordu. Jimmy bir kutu Jolt almak için buzdolabına gitti. Ben de bir iskemleye oturdum. David haklıydı, beni heyecanlandıracak hiçbir şey yoktu. Yastıklara gömüldüm, bundan sonra ilk hatırladığım şey, TJ'nin beni yavaşça omuzumdan sarsarak adımı söylemesi oldu.

Gözlerimi açtım. "Uyuyakalmış olmalıyım."

"Evet, hem de nasıl uyuyordun. Daha önceden de horladın."

"Saat kaç?"

"Neredeyse dört. Telefonlar şimdi geliyor."

"Çıkış alabiliyorlar mı ?"

TJ dönüp soruyu iletince Kong'lar kıkırdamaya başladılar. David kendini tutmayı başararak bana yanımızda bir yazıcı olmadığını hatırlattı. Neredeyse destekçim matbaacı diyecektim. Bunun yerine, "Hayır, elbette yok. Affedersin. Hâlâ uyku sersemiyim."

"Olduğun yerde kal. Hepsini senin için kopyalayacağız."

TJ, "Ben sana biraz Jolt getireyim" dedi. Ona zahmet etmemesini söyledim ama o gene de getirdi. Jolt'tan bir yudum aldım ama aslında istediğim bu değildi, ayrıca tam olarak ne istediğimden emin değildim. Ayağa kalkıp sırtımla omuzlarımı gevşetmeye çalıştım, sonra David Kong'un bilgisayarla çalıştığı masanın yanına gittim, Jimmy Hong ise ekrandaki bilgiyi yazıyordu.

"İşte onlar" dedim.

İlk konuşmadan başlayarak hepsi ekranda görünüyordu. İlk konuşma 3:38'de Kenan Huri'ye karısının kayıp olduğu söylemek için yapılmıştı. Sonra kabaca yirmi dakikalık aralıklarla üç konuşma daha yapılmıştı, sonuncusu 4:54'teydi. Kenan kardeşini 5:18'de aramıştı, bir sonra gelen telefon 6:04'teydi bu da Peter'ın Colonial Yolu'ndaki eve varmasından önce olmalıydı.

Sonra 8:01'de altıncı konuşma yapılmıştı. Bu konuşmada onlara Farragut Yolu'na gitmeleri söylenmişti, oradaki kulübeden Gaziler Caddesi'ne gitme emri almışlardı. Francine Huri'nin eve geleceğini açıkladıktan sonra eve dönmelerini söylemişlerdi. Sonra Huri kardeşler boş evde 10:04'e kadar beklemişti. 10:04'te gelen son telefonda köşede, bagajında paketler olan Ford Tempo'ya gitmeleri söylenmişti.

David, "Vay canına" diyordu. "Bu muazzam bir eğitim oldu. Çünkü sonuna kadar beklemek zorundaydık, anlıyor musun? Senin ihtiyacın olan bilgiler vardı, bu yüzden yarıda çıkamadık. Biz hacker'lar genellikle beklemekten çok sıkılırız, beklerken başka işlere takılırız. Ama bu sefer öbür tarafa geçene kadar programda kalmak zorundaydık."

Jimmy, "Bu da daha sıkıcıydı" dedi.

"Ama insan çok şey öğreniyor, gerçekten öğreniyor. Aynı şeyi bir daha yapacak olsak..."

"Allah korusun."

"Evet ama yapacak olsak yarı sürede tamamlayabiliriz. Daha da az olabilir çünkü hızlı arama seçeneği iki kat zaman alıyor..."

Bundan sonra söyledikleri benim için daha da anlaşılmazdı ve dinlemeyi zaten bırakmıştım çünkü Jimmy Hong 28'ta Huri'lerin evine edilen bütün telefonların listesini veriyordu. "Sana söylemişimdir herhalde" dedim. "Eskiler listede değil, yalnızca üç otuz sekizde başlayan yedi telefon liste"

Listeyi inceledim. Her şeyi yazmıştı: Zaman, arayanın numarası, bu telefona ulaşmak için çevirdiğin telefon numarası ve konuşma süresi. Bunlar benim istediğimden de fazlaydı ama bunu ona söylemenin hiç gereği yoktu.

"Yedi telefon, her biri başka bir yerden edilmiş" dedim. "Hayıfı yaralıyorum. Bir telefonu iki kez kullanmışlar, ikinci ve yedinci telefonları." "istediğin bu mu?"

Başımı salladım. "Bana ne kadar bilgi verdiği ise başka bir şey. Çok şey de olabilir, az da. Ters rehberi bulup bu telefonların kimin üstüne kayıtlı olduğunu bulana kadar bunu bilemem."

Bana bakakaldılar. Jimmy Hong gözlüğünü çıkarıp bana göz kırpana kadar anlayamadım. "Ters rehber mi? Burada ikimiz varız, her şey NPSN'nin içinde bulunuyor, ters rehber neden ihtiyacın olsun?"

David King, "Bu bizim için evcilik oyunu" dedi. Tekrar klavyenin başına oturdu. "Tamam" dedi. "Bana ilk numarayı söyle."

Hepsi telefon kulübesinden edilmişti.

Bundan korkuyordum. Adamlar olay boyunca profesyonel bir dikkat göstermişlerdi ve kendileriyle bağlantı kurulmasına neden olabilecek telefonları kullanmamaya dikkat etmedikleri varsaymak için hiçbir neden olamazdı.

Ama neden her seferinde farklı bir kulübe? Bunu tahmin etmek zordu ama Kong'lardan biri anlamlı bir teori geliştirdi.

Kenan Huri'nin hatta girip kulübeyi saptayabilecek birini ayarlama ihtimaline karşı önlem alıyorlardı. Konuşmalar tutarak kimse izlerini bulamadan kaçabileceklerinden oluyorlardı; aynı telefonu tekrar kullanmayarak, Huri telefonu saptamışsa yakalanmamalarını sağlıyorlardı.

Jimmy, "Çünkü artık telefonu bulmak anlık bir şey"

"Aslında izini sürmezsin, böyle bir tezgâh kurmuşsan süremezsın. Ekrana bakıp okuman yeter."

Son konuşmada güvenliğe neden önem vermemişlerdi. O zaman artık güvenliğe gerek olmadığını kesin olarak biliyorlardı. Huri her şeyi yapması gerektiği gibi yapmıştı, fidyeni alınmasına müdahale etme girişiminde bulunmamıştı ve artık bu kadar sıkı önlemlere gerek yoktu. Artık evlerindeki ya da dairelerindeki telefonu kullanacak kadar kendilerini güvende hissedebilirlerdi ve bunu yapmış olsalardı o orospu çocuklarını yakalardım. Yağmur yağmaya başlamışsa, evin içinde kalmak için zorlayıcı bir neden varsa. Hiçbiri diğer ikisini fidyeyle birlikte bırakmak istemiyorsa.

Çok kötüydü. Bir kerelik olsun şanslı olmak iyi olurdu.

Öte yandan gece çalışması ve bana bin yedi yüz dolara mal olması hiç de boşa gitmiş değildi. Bir şey öğrenmişim ve bu bilgi peşinde olduğum üç psikopat seks katilinin aynı zamanda çok dikkatli planlayıcılar olmalarıyla sınırlı değildi.

Adreslerin hepsi Brooklyn'deydi. Hepsi Huriolayının kapladığı alandan çok daha küçük bir alandaydı. Kaçırma olayı ve fidye teslimi Bay Ridge'de başlamış, Cobble Tepesi'ni Atlantik Caddesi'ne geçmiş, oradan Flatbush ve Farragut oradan da Gaziler Caddesi'ne geçerek tekrar Bay Ridge'de cesedin parçalarıyla son bulmuştu. Bu bölgenin büyük bir kısmını kapsıyordu, oysa adamların daha önceki eylemleri tüm Brooklyn ve Queens'e yayılmıştı. Evleri herhangi bir yerde olabiliirdi.

Ama telefon kulübeleri birbirinden çok uzak değildi. Listeyle birlikte masaya oturup konumlarının haritasını tam olarak çıkarabilirdim ama şimdiden hepsinin aynı genel olduğunu söyleyebiliyordum: Brooklyn'in batı tarafında, Hugay Ridge'deki evinin kuzeyinde ve Green-Wood Megay Ridge'deki evinin kuzeyinde ve Green-Wood Mezarlığı'nın güneyinde.

Leila Alvarez'i bıraktıkları yerin güneyinde, bir telefon On Altıncı Sokak'ta, diğeri Kırk Birinci Soldaki New Utrecht'deydi, yani aralan yürüme mesafesi gibi görünmüyordu. Telefon etmek için evden çıkıp otomobille dolaşmışlardı. Ama evin bu bölgenin yakınlarında, hatta büyük olasılıkla, ikinci kez kullandıkları telefondan fazla uzakta olmayan bir yerde olduğunu düşünmek akla yakın geliyordu. Her şey bitmişti, hepsi yorulmuştu, geriye bir tek Kenan Huri'nin yaralarına tuz basmak kalıyordu, öyleyse neden otomobille on blok gitsinler? Neden el altındaki en yakın telefonu kullanmasınlar? Bu telefon da Beşinci Cadde'de, Kırk Dokuzuncu ile Ellinci sokaklar arasındaydı.

Çocuklara bütün bunları anlatmadım, aslında bütün bu geviş getirmelerin beklemesi gerekiyordu. Kong'ların her birine beş yüzer dolar verdim ve yaptıkları işten çok memnun kaldığımı söyledim. Eğlenceli olduğunda ısrar ettiler, hatta sıkıcı kısım bile eğlenceliydi. Jimmy başının ağrıdığını ve bileğinin tutulduğunu söyledi ama buna değdi.

"Önce ikiniz çıkın" dedim. "Kravatlarınızı takın, ceketinizi giyin ve ön kapıdan telaş etmeden çıkın. Odada iz sürülebilecek hiçbir şey kalmadığından emin olmak istiyorum, sonra resepsiyona uğrayıp telefon borcumu ödeyeceğim. Elli dolar depozito bırakmıştım ama telefonu yedi saatten fazla kullandık, nasıl bir hesap geleceğini bilmiyorum."

David, "Aman" dedi. "Hâlâ anlamamış."

Jimmy, "Çok şaşırtıcı" dedi.

"Ha? Neyi anlamamışım?"

Jimmy, "Telefon parası ödemen gerekmiyor" dedi.

"Yaptığımız ilk şey resepsiyonu bypass etmek oldu. Şanghay'ı da arasak resepsiyonda kaydı olmazdı." Sırıttı, "Ama depozitoyu onlara bırakabilirsin. Çünkü King mini bardan yaklaşık otuz dolarlık Makedonya fıstığı aldı."

"Yani bu da Makedonya fıstığı başına bir dolar demek" dedi David.

Jimmy, "Ama ben senin yerinde olsam" dedi, "dosdoğru eve giderdim."

Onlar çıktıktan sonra TJ'ye para verdim. TJ eline tutuşturduğum paralara baktı, bana baktı, sonra tekrar paralara, tekrar bana baktı ve "Bu benim için mi?" dedi.

"Sensiz oyun olamazdı. Topu sen getirdin."

"Yüz dolar düşünüyordum" dedi. "Fazla bir şey yapmadım, yalnızca oturdum ama sen bana çok para veriyorsun. Burada ne kadar var?"

"Beş" dedim.

"Bunun karşılığını vereceğini biliyordum" dedi. "Senle ben. Bu detektiflik işini sevdim. Yaratıcıyım, iyiyim ve bu işi seviyorum."

"Genellikle bu kadar iyi para getirmez."

"Fark etmez. Adamım, sahip olduğum yetenekleri kullanmamı başka hangi iş sağlayacak?"

"Demek büyüyünce detektif olmak istiyorsun TJ?"

"O kadar beklemek istemiyorum" dedi. "Şimdi olmak istiyorum. İşte olay aynen bu noktada Matt."

Ona ilk görevinin otel personelinin dikkatini çekmeden otelden çıkmak olduğunu söyledim. "Kong'lar gibi giyinmiş olsaydın daha kolay olurdu" dedim, "ama elimizdekiyle idare edeceğiz. Birlikte çıksak iyi olacak."

"Senin yaşında beyaz bir adam ve siyah bir genç mi? Ne düşüneceklerini biliyorsun."

"Hı-hı. İsterlerse başlarını sallayabilirler. Ama buradan tek başına çıkarsan odaları soyduğunu düşünürler ve çıkıp gitmene izin vermezler."

"Evet, haklısın" dedi, "ama bütün ihtimalleri gözden geçirmedi. Odaların parası ödendi, değil mi? Öğleyin boşaltmak gerek. Üstelik nerede yaşadığını biliyorum adamım ve seni üzmem ama odan bu kadar güzel değil."

"Hayır, değil. Ancak geceliği yüz altmış dolara patlamıyor."

"Eh, bu oda bana bir meteliğe bile patlamıyor, Simon. Ne yapacağım, üç havluyla kurulanacağım ve yatağa yatıp altı-yedi saat uyuyacağım. Çünkü bu oda senin yaşadığın yerden daha iyiye, benim yaşadığım yerden on kat daha iyi."

"Ah!"

"Kapı koluna 'Rahatsız Etmeyin' levhası asıp rahatsız edilmeyeceğim. Sonra öğleyin kimsenin bana ikinci kez bakmasına gerek olmadan basıp gideceğim, benim gibi genç biri öğle yemeği getiren getir-götürücü çocuklardan biri olabilir. Hey, Matt? Aşağıyı ararsam beni on bir buçukta uyandırırılar mı dersin?"

"Buna güvenebilirsin" dedim.

12

Broadway'de bütün gece açık olan bir kahveye uğradım. Biri masanın üzerinde Times'ın erken baskısını bırakmıştı. Yumurta yiyerek ve kahve içerek gazeteyi okudum ama aklımda fazla bir şey kalmadı. Çok uykum vardı ve zihinsel faaliyetimden geri kalanları Sunset Park'taki altı telefon kulübesi üzerinde yoğunlaştırmada ısrar ediyordum. Cebimdeki listeyi durmadan çıkarıp inceliyordum; kulübelerin sırası ve yerleri gizli bir mesai taşıyormuş, okumayı bilsem her şey çözülecekmiş gibi. Kod Beş acil durum olduğunu söyleyerek arayabileceğim biri olmalıydı. "Bana giriş kodunuzu verin" derdim. "Şifreyi verin."

Otele geri döndüğümde gökyüzü ağarmak üzereydi. Duş yaptım, yatağa yattım ama bir saat kadar sonra kalkıp televizyonu açtım. Kanallardan birinde sabah haberlerini izledim. Dışişleri Bakanı Ortadoğu'ya yaptığı bir geziden yeni dönmüştü. Onunla konuştular, sonra bölgede kalıcı bir barış olasılığı üzerine yorum yapan bir Filistinli sözcüyle görüştüler.

Bu aklıma müşterimi getirdi, aklımdan çıktıysa tabii. Sonra Akademi Ödülü'nü yeni kazanan biriyle röportaj yapmaya başlayınca televizyonun sesini keserek Kenan Huri'yi aradım.

Kenan cevap vermedi ama ben aramayı sürdürerek on buçukta onu bulana dek yarım saatte bir numarasını çevirdim. "Kapıdan şimdi içeri girdim" dedi. "Yolculuğun en korkutucu kısmını JFK'den dönerken biraz önce takside yaşadım. Şoför altın dişli, her iki yanağında kabile yaraları olan, bir trafik kazasında ölmek, yeşil kart da dahil olmak üzere cennete girişi garanti ediyormuş gibi süren Ganalı bir manyaktı."

"Galiba onunla bir kez ben de karşılaştım."

"Sen de mi? Hiç taksiye binmediğini sanıyordum. Metronun bir parçası olduğunu düşünüyordum."

"Dün gece sürekli taksiye bindim" dedim. "Taksimetreği fazla çalıştırdım."

"Ya!"

"Sözün gelişi söylüyorum. Telefon şirketi kayıtlarından , şirketin var olmadığını söylediği bazı verileri alma yolunu bulan bir çift bilgisayar dolandırıcısıyla birlikteydim." Ona yaptıklarımızı ve öğrendiklerimizi kısaca anlattım. "İzin almak için sana ulaşamadım ve beklemek de istemedim, ne gerekiyorsa harcadım."

Ne kadar tuttuğunu sorunca söyledim. "Önemli değil" dedi "Ne yaptın, kendi parandan mı harcadın. Pete'den alabiliirdin."

"Bana verdiğin paradan harcadım. Aslında kardeşine sordum çünkü haftasonuna kadar kasadaki paraya ulaşamazdım. Ama onda da yoktu."

"Yok muydu?"

"Ama Pete devam etmemi, senin beklememi istemeyeceğini söyledi."

"İyi, bunda haklıydı. Onunla ne zaman konuştun? Kapıdan girdiğim an onu aradım ama cevap veren olmadı."

"Cumartesi günü" dedim. "Cumartesi öğleden sonra."

"Uçağa binmeden önce onu bulmaya çalıştım, uçaktan inince beni karşılamasını, Ganalı manyaktan beni kurtarmasını istiyordum. Onu bulamadım. Ne yaptın, adamlara borçlu mu kaldın."

"Bana borç veren bir arkadaşım var."

"Anladım. Çok yorgunum, geçen haftadan beri adı neydi, o da Ortadoğu'dan yeni döndü, ondan daha çok uçağa bindim. Dışişleri Bakanı'ndan."

"Biraz önce televizyondaydı."

"Bazen aynı uçaklara inip bindik ama yollarımızın kesiştiğini söyleyemem. Buraya gelmek ister misin? Berbat bir haldeyim, yorgunum ama gene de hemen uyuyabileceğimi sanmam."

"Ben uyuyabilirim ama" dedim. "Aslında bu daha iyi olacak herhalde. Suç ortaklarımın dediği gibi gece kuşu olmaya alışkın değilim. Onlar aldırıyorlar ama benden biraz daha gençler."

"Yaş çok farkediyor. Uzun mesafe uçuşlardan eskiden hiç sarsılmazdım. Biraz uyumaya çalışacağım, belki uyumama yardımcı olması için uyku hapi alırım. Sunset Park, ha? Orda kimi tanıdığımı düşünmeye çalışıyorum."

"Tanıdığın biri olduğunu sanmıyorum."

"Sanmıyorsun, ha?"

"Bunu daha önce de yapmışlar. Ama tam bir amatör gibi. Onlar hakkında bir hafta önce bilmediğim birkaç şey biliyorum."

"Yaklaşıyor muyuz, Matt?"

"Ne kadar yaklaştığımızı bilmiyorum" dedim. "Ama bir yere vardığımız kesin."

Alt katı arayarak Jacob'a telefonumu fişten çekmesini söyledim. "Rahatsız edilmek istemiyorum" dedim. "Beni arayan herkese beşten sonra aramalarını söyle."

Saati de beşe kurarak yatağa girdim. Gözlerimi kapadım ve Brooklyn haritasını gözümde canlandırmaya çalıştım ama yoğunlaşmaya bile başlayamadan uyuyakaldım.

Bir noktada trafik gürültüleri beni uyandırır gibi oldu, kendime gözlerimi açıp saate bakabileceğimi söyledim ama bunun yerine saatler, bilgisayarlar ve telefonlarla ilgili karmaşık bir rüyaya daldım. Bu rüyanın kaynağını tahmin etmek hiç de zor değildi. Bir otel odasındaydık ve biri kapıyı yumrukluyordu. Rüya da kapıya gidip açtım. Kimse yoktu ama gürültü devam ediyordu, sonra rüyadan uyandım, biri kapımı vuruyordu.

Jacob'tu, Bayan Mardell'in telefonda olduğunu ve acil olduğunu söylediğini anlatıyordu. "Beşe kadar uyumak istediğini biliyorum" dedi, "bunu bayana da söyledim ve sen ne demiş olursa gene de uyandırmamı söyledi. Sesi çok ciddiymiş gibi çıkıyordu."

Telefonu kaldırdım, Jacob da bağlamak için aşağıya indi.

Bir kez arayıp acil olduğunu söylediğinde, her ikimizi de öldürmeye kararlı bir adam vardı. Çaldığı anda telefonu açtım. Elaine, "Matt, seni uyandırdığım için kusura bakma ama gerçekten bekleyemedim."

"Sorun nedir?"

"Samanlıkta iğne olduğu ortaya çıktı. Biraz önce Pam adlı bir kadınla telefonda konuştum. Buraya doğru geliyor."

"Öyle mi?"

"Aradığımız kişi. O adamlarla karşılaşmış, kamyonette onlarla birlikteymiş."

"Ve olayı anlattı mı?"

"Pek değil. Film hikâyesini anlattığım danışmanlardan biri onu hemen aramış, Pam de geçen hafta boyunca arama cesaretini toplamaya çalışmış. Aradığımızın o olduğunu anlayacak kadar çok şey anlattı bana. Ona buraya gelir ve hikâyesini bizzat anlatırsa bin dolar vereceğimizi söyledim. Uygun mu?"

"Elbette."

"Ama nakit param yok. Bütün paramı Cumartesi günü sana verdim."

Saatime baktım. Acele edersem bankaya uğrayacak zaman vardı. "Ben para getiririm" dedim. "Hemen geliyorum."

13

Elaine, "İçeriye gir" dedi. "Geldi bile. Bay Scudder, Matthew Scudder. Matt, seni Pam'le tanıştırayım."

Pam koltukta oturuyordu. Biz yaklaşınca ayağa kalktı. Zayıf bir kadın, uzun boylu, kısa koyu renk saçlı ve koyu mavi gözlü. Koyu gri bir gömlek ve açık mavi angora kazak giymiş. Ruj, far. Yüksek topuklu ayakkabılar. Görüşme için en iyi giysilerini özel olarak seçtiğini ve doğru seçim yaptığından emin olmadığını sezinledim.

Pantolon ve ipek buluzu içinde cazip ve özgüvenli görünen Elaine, "Otursana, Matt" dedi. "Bir iskemle çek." Kendisi kanepeye Pam'in yanına oturarak, "Onu sahte gerekçelerle buraya getirttiğimizi Pam'e biraz önce anlattım" dedi. "Debra Winger ile tanışmayacak."

Pam, "Yıldızın kim olacağını sordum" dedi, "o da Debra Winger, dedi. Vay, Debra Winger haftalık bir dizi mi yapacak diye düşündüm. Televizyonda oynadığını sanmıyordum." Omuzlarını silkeli. "Ama galiba bir film de olmayacak, öyleyse yıldızın kim olacağı ne fark eder?"

Elaine, "Ama bin dolar gerçek" dedi. Pam, "Evet, şey, iyi" dedi, "çünkü parayı kullanabilirim. Ama buraya para için gelmedim."

"Bunu biliyorum canım."

"Yalnızca para için değil."

Param vardı, onun için bin dolar, Elaine'e borcum olan bin iki yüz dolar ve kendim için de biraz para, ayrıca kasada üç bin dolar vardı.

Pam, "Detektif olduğunuzu söyledi" dedi.

"Doğru."

"Bu adamların peşindeymişsiniz. Polislerle çok konuştum, dört farklı polisle konuşmuş olmalıyım..."

"Ne zaman?"

"Olaydan hemen sonra?"

"Olay ne zamandı?"

"Ah, bilmediğinizi unutmuşum. Temmuz'daydı, geçen Termmuz'da."

"Polise bildirdin mi?"

"Allahım" dedi. "Başka seçeneğim var mıydı? Hastaneye gitmek zorundaydım, değil mi? Doktorlar vay, bunu sana kim yaptı dediler, ne diyecektim, kayıp düştüm mü? Kendimi kestim mi? Bu yüzden doğal olarak polisi aradılar. Yani bir şey söylemeseydim bile polisi ararlardı."

Defterimi açtım. "Pam, soyadını öğrendiğimi sanmıyorum."

"Söylemedim. Eh, söylememem için bir neden yok, değil mi? Cassidy."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dört."

"Olay olduğunda yirmi üç yaşında mıydın?"

"Hayır, yirmi dört. Doğum günüm Mayıs'ın sonunda."

"Ne tür bir işte çalışıyorsun Pam?"

"Resepsiyonist. Şu an işsizim, bu nedenle parayı kullanabileceğimi söyledim. Sanırım herkes bin doları her zaman kullanabilir ama özellikle şimdi, işsizken."

"Nerede oturuyorsun?"

"Üçüncü ile Lex arasında, Yirmi Yedinci Sokak'ta."

"Olay olduğunda da orada mı oturuyordun?"

"Olay" dedi. "Ah, evet, neredeyse üç yıldır orada oturuyorum. New York'a geldiğimden beri."

"Nereden geldin?"

"Canton-Ohio. Burayı duymuşsanız, nedenini tahmin edebilirim. Futbol Müzesi."

"Bir keresinde oraya gitmiştim" dedim. "İş için Massillon'da bulunuyordum."

"Massillon! Ah, elbette, ben de eskiden oraya sürekli giderdim. Massillon'da bir sürü insan tanıyorum."

"Büyük ihtimalle hiçbiriyle tanışmadım" dedim. "Yirmi Yedinci Sokak'ta numara kaç Pam?"

"Bir elli-bir."

Elaine, "Bu güzel bir blok" dedi.

"Evet, ben de seviyorum. Tek şey, aptalca ama semtin bir adı yok. Kips Bay'in batısı, Murray Tepesi'nin altı, Gramercy'nin üstü ve elbette Chelsea'nın doğusu. Bazı insanlar buraya Curry Tepesi demeye başladı, biliyorsunuz Hint restoranları nedeniyle."

"Bekâr mısın Pam?" Bir baş sallama. "Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Köpeğim dışında evet. Küçük bir köpektir ama büyüklüğü ne olursa olsun evde bir köpek varsa birçok insan içeri girmeye kalkmaz. Köpeklerden korkarlar."

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin Pam?"

"Olayı demek istiyorsun."

"Doğru."

"Evet" dedi. "Sanırım. Bunun için buradayız, değil mi?"

Bir yaz akşamıydı, hafta ortasıydı. Pam evinden iki blok uzaktaydı, Park ile Yirmi Altıncı Sokak'ın köşesinde ışığın yanmasını bekliyordu. Bir kamyon kenara çekti ve bir adam ona seslenerek anlayamadığı bir yere nasıl gidildiğini sordu.

Kamyondan indi, belki adresi yanlış aldığını, faturada böyle yazdığını söyledi. Pam onunla birlikte kamyonun arkasından gitti. Adam kamyonun arkasını açtı, içeriden bir adam gözüktü ve her ikisinde de bıçak vardı. İkinci adamla birlikte onu kamyonun arkasına bindirdiler, sürücü direksiyona döndü ve kamyon yola çıktı.

Bu noktada sözünü keserek neden kamyonu binmek zorunda kaldığını öğrenmek istedim. Çevrede insanlar yok muydu? Kaçırılmaya tanık olan kimse yok muydu?

"Ayrıntılar biraz bulanık" dedi.

"Önemli değil."

"Çok çabuk oldu."

Elaine, "Pam, sana bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette."

"Sen de oyundasın, değil mi canım?"

Tanrım, bunu nasıl kaçırdım, diye düşündüm.

Pam, "Ne demek istediğini anlayamadım" dedi.

"O gece çalışıyordun, değil mi?"

"Nasıl bildin?"

Elaine kızın elini tuttu. "Merak etme" dedi. "Kimse seni incitmeyecek, kimse burada seni yargılamak üzere bulunmuyor. Tamam mı?"

"Ama nasıl oluyor da..."

"Eh, popüler bir yerdir, değil mi, Park Caddesi'nin o kısmı? Ama sanırım daha önceden anlamıştım. Tatlım, hiçbir zaman kaldırımda çalışmadım ama ben de neredeyse yirmi yıldır oyunun içindeyim."

"Olamaz!"

"Gerçekten. Bu dairede, kooperatiften aldığım bu dairede. Adamlara herif yerine müşteri demeyi öğrendim, sokağa çıktığımda bazen sanat tarihçisi olduğumu söylerim. Zaman içinde para biriktirme akıllılığını gösterdim ama yaşamım seninkiyle aynı canım. Yani gerçekten neler olduğunu anlatabilirsin."

"Tanrım" dedi. "Gerçekten rahatladım. Çünkü bur gelip bir hikâye anlatmak istemiyordum, anlıyor musun Ama başka şansım olmadığını düşündüm."

"Çünkü seni onaylamayacağımızı düşündün."

"Sanırım. Ve polislere anlattıklarımın dolayısı."

"Polisler sokakta müşteri beklediğini bilmiyorlar diye sordum."

"Hayır."

"Bu hiç ortaya çıkmadı mı? Yolun ortasında gerçekleşen böyle bir olay varken."

"Queens polisleriydi" dedi.

"Neden bu olaya Queens polisleri baktı?"

"Bulduğum yerden dolayı. Elmhurst Hastanesi'ndeydim, burası Queens'de, dolayısıyla o bölgenin polisleri geldi. Güney Park Caddesi hakkında bir şey bilmiyorlardı."

"Neden Elmhurst'e gittin? Boş ver, burayı sonra anlatırsın. Neden en baştan başlamıyorsun?"

"Tamam" dedi.

Bir yaz günüydü, hafta ortasıydı. Evinden iki blok ötedeydi. Park ile Yirmi Altıncı Sokak'ın köşesinde duruyor, müşteri bekliyordu. Bu kamyon yanaştı, bir adam ona gelmesini işaret etti. Pam kamyonun çevresini dolaşarak yolcu kısmına bindi, adara bir-iki blok sürdükten sonra yan sokaklardan birine saparak bir yangın söndürücünün önünde park etti.

Pam hızlı bir muamele olacağını düşündü; adam direksiyonda otururken, belki beş dakika için yirmi ya da yirmi beş dolar. Otomobilli adamlar genellikle oral seks isterlerdi. Bazen otomobil hareket ederken isterlerdi, gerçi bu Pam'e çılgınca gelirdi ama sesini de çıkarmazdı. Yaya gelen müşteriler genellikle bir otel odasına giderlerdi, Yirmi Altıncı ile Park Sokakları arasındaki Elton bu iş için rahat ve makul bir fiyattı. Evi de vardı ama umutsuzluğa kapılmadıkça kimseyi eve götürmezdi çünkü bunun güvenli bir yol olduğuna inanmıyordu. Kaldı ki kim uyuduğu yatakta bu işi yapmak isterdi?

Kamyon park edene kadar arkadaki adamı görmedi. Kolunu boynuna dolayana, eliyle ağzını kapatana kadar orada olduğundan bile habersizdi.

Adam, "Sürpriz, Pammy!" dedi.

Çok korkmuştu. Sürücü gülüp elini bluzuna uzatarak memelerini ellemeye başladığında put kesilmiş gibi durdu. Büyük göğüsleri vardı ve sokaklarda göğüslerini gösterecek biçimde giyinmeyi öğrenmişti çünkü memelere meraklı adamlar gerçekten memelerine geliyordu, bu yüzden donanımı göstermek iyiydi. Adam doğru meme başına yönelerek burdu. Pam'in canı yandı, bu iki adamın sert olacağını anlamıştı.

Sürücü, "Hepimiz arkaya geçeceğiz" dedi. "Uzanmak için daha fazla yer var. Daha rahat da olur, değil mi Pammy?"

Adını böyle söylemelerinden nefret ediyordu. Kendisini Pam olarak tanıtmıştı, Pammy diye değil ve adamlar alaycı, pis bir biçimde Pammy diyorlardı ona.

Arkadaki adam elini ağzından çekince Pam, "Bak, sertlik yok, ha? Ne isterseniz yaparım, size çok iyi zaman geçiririm ama sertlik yok, tamam mı?"

"Uyuşturucu aldın mı Pammy?"

Hayır dedi çünkü almamıştı. Uyuşturuculara fazla meraklı değildi. Biri uzatırsa esrarlı sigara içerdi, zevk de alırdı ama hiç satın almamıştı. Bazen ona uzatırlardı ve almazsa hakarete uğradıklarını düşünürlerdi. Belki onu kızıştıracaklarını, daha katılımcı yapacağını düşünüyorlardı.

Bazen kamışına kokain koyan adamlar olurdu, böyle muamele onu daha da yükseklerle çıkaracakmış gibi.

"Canki misin, Pammy? Nerene çekiyorsun, burnuna mı? Ayak parmaklarının arasına mı? Büyük uyuşturucu satıcılarını tanıyor musun? Uyuşturucu satan bir erkek arkadaşın vardır belki."

Gerçekten aptalca sorular. Bu soruların bir amacı yokmuş gibiydi, yalnızca soru sormaya meraklılarmış gibi. Bir tanesi meraklıydı da gerçekten. Sürücü. Uyuşturucu konusunu sürekli açan oydu. Diğerleri ona küfür ediyordu. "Seni pis orospu, seni boktan orospu" gibi. Aldırmaya kalksan hasta ederdi insanı ama aslında adamların çoğu böyleydi, özellikle de heyecanlanınca. Bir adam, onu dört-beş kez yapmış olmalıydı (ve her zaman otomobilinde), adam öncesinde ve sonrasında çok nazık, çok düşünceliydi, asla kaba olmamıştı ama kamışı ağzında gidip gelirken her zaman aynı şey olurdu. "Ah, seni orospu, seni orospu, ölmeni isterdim. Ah, ölmeni istiyorum. Ölü olmam istiyorum, seni Allahın belası orospu." Korkunç, korkunç ama bunun dışında tam bir beyefendiydi ve her seferinde elli dolar vermişti. Ayrıca çok uzun da sürmezdi, öyleyse pis ağızlı olması çok önemli miydi? Boş ver gitsin, değil mi?

Kamyonun arkasına gittiler. Arkada bir şilte vardı, aslında bu rahattı ya da Pam gerginliğini atmış olsa rahat ettirecekti ama bu adamlarla rahat olamazdı çünkü çok tuhaftılar. Nasıl rahat olabilirdi insan?

Ona üstündeki her şeyi çıkarttırdılar, her şeyi, bu da sıkıntı veriyordu ama Pam tartışmaması gerektiğini biliyordu. Sonra sırayla onu düzdüler, önce şoför, sonra diğerleri. İşin bu kısmı hayli rutindi, tek farkı iki kişi olmasıydı. İkinci adam onu hallederken şoför meme uçlarını burdu. Canı yandı ama birşey söylememesi gerektiğini biliyordu, ayrıca canının yandığını adamın bildiğini de biliyordu. Zaten canı yansın diye yapıyordu.

İkisi de onu yaptılar ve her ikisi de geldiler, bu da umut vericiydi çünkü bir erkeğin kamışı kalkmazsa ya da gelemese bazen başın derde girer çünkü sana kızarlar, senin suçunmuş gibi. İkinci adam homurdanıp üstünden inince Pam, "Hey, harikaydı" dedi. "Siz çocuklar iyisiniz. Giyinmeme izin verin, ha"

İşte o zaman ona bıçağı gösterdiler. Bir çakı, büyük bir çakı, çok ürkütücü görünümlü. İkinci adamın ağızı pis olanın elindeydi. Adam, "Hiçbir yere gitmiyorsun aşağılık orospu" dedi.

Ray de, "Hepimiz bir yere gidiyoruz, küçük bir tur atacağız, Pammy" dedi.

Adı buydu, Ray. Diğerleri ona Ray demişti, bu yüzden biliyordu. Diğerinin adını duymuşsa bile hatırlamıyordu çünkü hiçbir çağrışım yoktu kafasında. Ama sürücünün adı Ray'di.

Ama yer değişmişlerdi, yani artık sürücü o değildi. Diğerleri koltuğun üzerinden tırmanıp direksiyona geçmiş, Ray onunla birlikte arkada kalmıştı ve bıçak elindeydi. Giysilerini giymesine de izin vermemişti.

İşte bu noktada olanları hatırlamak gerçekten güçleşti. Kamyonun arkasındaydı, hava kararmıştı, Pam dışarısını göremiyordu, otomobil gittikçe gidiyordu ve nerede oldukları, nereye gittikleri hakkında en küçük bir fikri bile yoktu. Ray tekrar uyuşturucu hakkında sorular sordu, bu konuya takmıştı, Canki'lerin ölmeyi istediklerini, bunun bir ölüm yolculuğu olduğunu, ölümü hak ettiklerini söyledi.

Ona oral seks yaptırttı. Bu daha iyiydi, hiç değilse çenesini kapamıştı ve hiç değilse Pam bir şey yapıyor gibiydi.

Sonra tekrar kamyonu park ettiler. Allah bilir nereye, sonra defalarca seviştiler. Sırayla üzerinden geçtiler ve uzun bir süre oyalandılar. Pam gidip geliyordu, bütün o süre boyunca yüzde yüz orada değildi. İkisinin de gelmediğinden emindi. İlk seferinde ikisi de gelmişti, Yirmi Dördüncü Sokak'ta ya da her neresiyse orada ama şimdi gelmek istemiyorlar gibiydi bu partiyi bozacaktı. Onun içine girdiler, şey, her tarafa kendi parçaları dışında başka şeyler de soktular. Ne kullandıklarından tam emin değildi. Bazıları canını yaktı, bazıları yakmadı; kötüydü, korkunçtu, sonra birden her şeyi anladı, daha önce anlayamamıştı ama o anda anladı ve huzur duydu.

Çünkü öleceğini biliyordu. Ölmek istediği için değil, çünkü ölmek istemiyordu, kesinlikle istemiyordu ama nedense öleceği düşüncesi kafasına yerleşmişti ve iyi, diye düşündü buna katlanabilirim.

"Tamam, buna katlanabilirim." Bunun gibi bir şey, gerçekten.

Sonra, tam buna gerçekten alışmışken, bu huzur duygusundan hoşlanıyorken Ray, "Biliyor musun Pammy" dedi "Sana bir şans vereceğiz. Senin yaşamana izin vereceğiz."

Sonra ikisi tartıştılar çünkü diğer adam onu öldürmek istiyor ama Ray onu bırakabileceklerini, bir orospu olduğunu, kimsenin orospulara aldırmadığını söylüyordu.

Ama öteki adam, "o herhangi bir fahişe değil" dedi. Sokağın en iyi memeleri ondaydı. "Memelerini seviyor musun, Pammy?" dedi. "Onlarla gurur duyuyor musun?"

Pam ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

"Hangisini en çok seviyorsun? Haydi, ini mini mini mo, birini seç Pammy. Pam-mee" haylaz bir çocuk gibi tekrarlıyordu, "bir memeni seç Pammy. Hangisini en çok seviyorsun?"

Elinde bir şey vardı, loş ışıkta bakır gibi görünen bir tür tel.

"Kalmasını istediğini seç, Pammy. Biri senin, biri benim, bu adil değil mi Pam-mee? Biri sende kalacak, birini de ben alacağım. Seçim senin Pam-mee, sen seçmek zorundasın, seni kızışmış küçük orospu, birini seçmek zorundasın. Pammy'nin Seçimi, Sophienin Seçimi filmini hatırlıyor musun, ama o bebeklerdi, bu takkeler, Pam-mee. Birini seçsen iyi olur, yoksa ikisini de alacağım."

Tanrım, deliydi. Ne yapması gerekiyordu, nasıl bir göğsünü. seçebilirdi? Bu oyunu kazanmanın hiçbir yolu yoktu ama oyunun ne olduğunu anlayamıyordu.

"Şuna bak, şuna bak, dokununca meme uçların sertleşiyor. Korktuğun zaman bile kızışıyorsun, ağlarken bile, seni küçük orospu. Birini seç Pammy. Hangisi olsun? Bu mu? Bu mu? Ne bekliyorsun Pammy? Oylanmaya mı çalışıyorsun? Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun? Haydi Pammy. Haydi. Kalmasını istediğine dokun."

Tanrım, ne yapması gerekiyordu?

"Bu mu? Emin misin Pammy?"

Tanrım...

"İyi, herhalde iyi bir seçim, mükemmel bir seçim, öyleyse bu senin, bu da benim. Anlaşma anlaşmadır, ticaret de ticaret. Satılan mal geri alınmaz Pam-mee."

Tel göğsünün çevresine dolandı, telin iki ucuna bağlanmış tahta bir sap vardı, taşımak için paket bağının içinden geçirdikleri türden. Adam sapı tuttu ve ellerini ayırdı ve...

Pam gövdesinden ayrılmıştı, gövdesiz uçuyordu, kamyonun üstünde, havada. Aşağıya bakıp görebiliyordu, telin etini sıvıymış gibi ayırdığını görebiliyordu, göğsünün yavaşça bedeninden ayrıldığını, akan kanı görebiliyordu.

Görüş açısını kan kaplayana kadar, kararana, kararana, dünya kapkara olana kadar izledi.

14

Kelly masasında değildi. Brooklyn Cinayet Masası'nda telefona cevap veren adam, önemliyse onu bulmaya çalışacağını söyledi. Önemli dedi. Telefon çaldığında Elaine cevap verdi, "Bir dakika" diyerek başını salladı. Telefonu alarak alo dedim.

"Babam seni hatırlıyor" dedi. "Gerçekten istekli ve heyecanlı biri olduğunu söyledi."

"Eh, epeyce önceydi."

"Babam da öyle dedi. Bir yemeğin ortasında beni aratacak kadar önemli olan nedir?"

"Leila Alvarez ile ilgili bir sorum var."

"Bir sorun var. Benimle ilgili bir şey olduğunu sanmıştım."

"Geçirdiği ameliyatla ilgili."

"Ameliyat.' Böyle mi demek istiyorsun?"

"Göğsünü kesmek için ne kullandıklarını biliyor musun?"

"Evet, Allah'ın belası bir giyotin. Bu soruları da nereden çıkarıyorsun, Scudder?"

"Bir tel parçası kullanmış olabilir mi? Piyano teli gibi?"

Uzun bir suskunluk oldu, Kelly'nin ne dediğini anlamadığını düşünmeye başladım. Sonra sert bir sesle, "Hangi Allah'ın belası şeyin üzerinde oturuyorsun?" diye sordu.

"On dakikadır üzerinde oturuyorum ve senin araman zaten beş dakika tuttu."

"Allah kahretsin, elinizde ne var bayım?"

"Alvarez tek kurbanları değildi."

"Bunu söylemiştin. Gotteskind de vardı. Dosyayı okudum ve sanırım haklısın ama Gotteskind'den piyano telini nasıl çıkardın?"

"Bir kurban daha var" dedim. "Tecavüz edilmiş, işkence edilerek bir göğsü kesilmiş. Tek fark, bu kurban yaşıyor. Onunla konuşmak isteyeceğini düşündüm."

Drew Kaplan, "Pro bono, ha?" dedi. "Bu iki Latince kelimeyi neden herkesin bildiğini bana söyleyebilir misin? Brooklyn hukuk'u bitirdiğim zaman kendi kilisemi kuracak kadar Latince öğrenmiştim. Res gestae, corpus juris, lex talionist. Kimse bu , kelimeleri kullanmıyor. Yalnızca pro bono. Pro bono'nun anlamını biliyor musun?"

"Bana söyleyeceğinden eminim."

"Aslı pro bono publico'dur. Halkın yararına. Büyük hukuk şirketleri bu terimi vicdanlarını rahatlatmak için, inançları doğrultusunda üstlendikleri davalar için kullanırlar ki, bu da zamanlarının yüzde doksanını harcadıkları, saatine iki yüz dolar aldıkları ve genellikle toplumun güçsüz kesimini yerden yere vurdukları davaların sızlattığı vicdanlarını ne derece rahatlatır bilinmez. Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Şimdiye kadar kurduğun en uzun cümle bu."

"Öyle mi? Bayan Cassidy, avukatınız olarak sizi böyle bir beyefendiyle yan yana olmaya karşı uyarmak boynumun borcu. Matt, gerçekten, Bayan Cassidy Manhattan'da oturuyor, dokuz ay önceki olay Queens semtinde olmuş. Ben ise Brooklyn semtinde Court Sokağı'ndaki mütevazı bürosunda tutunmaya çalışan bir avukatım. Yani sormamda bir mahzur yoksa, nasıl bu işin içine girdim?"

Kaplan'ın mütevazı bürosundaydık ve buzları kırmak için şaka yapıyordu yalnızca çünkü Brooklyn cinayet detektiflerinin sorgusundan geçmesi için Pam Cassidy'nin Brooklyn'li bir avukata ihtiyacı olduğunu biliyordu. Telefonda ona durumu biraz ayrıntılarıyla anlatmıştım.

Şimdi, "Sana Pam diyeceğim" diyordu. "Bir sakıncası var mı?"

"Ah, elbette hayır."

"Yoksa Pamela'yı tercih mi edersin?"

"Hayır, Pam iyi. Yalnızca Pammy demeyin yeter."

Ne demek istediğini Kaplan anlamamıştı ama "Pam diyeceğim öyleyse" dedi. "Pam, senle ben Memur Kelly'yi görmeden önce -Memur mu Matt? Yoksa Detektif mi?"

"Detektif John Kelly."

"Detektifi görmeye gitmeden önce durumu tam açıklığa kavuşturalım. Sen müvekkilimsin. Yani ben yanında değilken kimsenin seni sorgulamasını istemiyorum. Anladın mı?"

"Elbette."

"Yani kimsenin, polislerin, basın, yüzüne mikrofonlarını tutan televizyon muhabirlerinin. 'Avukatımla konuşmanız gerekiyor.' Bunu bir söyle bakayım."

"Avukatımla konuşmanız gerekiyor."

"Mükemmel. Biri sana telefon edip dışarıda havanın nasıl olduğunu sorarsa ne diyeceksin?"

"Avukatımla konuşmanız gerekiyor."

"Sanırım anladın. Bir şey daha. Adamlar seni arayıp yaptıkları özel kampanyada Bahamalar'daki Cennet Adası'na bedava yolculuk kazandığını söylerse ne diyeceksin?"

"Avukatımla konuşmanız gerekiyor."

"Hayır, defolup gitmesini söyleyebilirsin. Ama gezegendeki başka herkes avukatınla konuşmak zorunda. Şimdi bazı ayrıntılara girelim ama genel olarak ancak ben yanıdayken ve ancak sana karşı işlenen korkunç suçla doğrudan bağlantılı sorulara cevap vermeni istiyorum. Geçmişin, olaydan önceki yaşamın, olaydan sonraki yaşamın, hiçbir kimseyi ilgilendirmez. Karşı çıktığım bir soru olursa, araya girip cevap vermeni önleyeceğim. Bir şey söylemezsem ama soru bir nedenle seni rahatsız ederse cevaplama. Avukatına özel olarak danışmak istediğini söyle. 'Avukatımla özel olarak görüşmek istiyorum' Bunu bir söyle bakalım."

"Avukatımla özel olarak görüşmek istiyorum."

"Mükemmel. Olay şu, hiçbir şeyle suçlanmıyorsun ve hiç bir şeyle suçlanmayacaksın, yani asıl sen onlara iyilik yapıyorsun, bu da bizi çok iyi bir konuma sokar. Şimdi Matt buradayken geçmişini biraz ele alalım, sonra gidip Detektif Kelly'yi görelim, Pam. Nasıl olup da Matthew Scudder'dan seni kaçıran ve taciz eden adamları bulmasını istedin?"

John Kelly ya da Drew Kaplan'ı aramadan önce ayrıntıların üzerinden geçmiştik. Pam'ın soruşturmayı başlatmasını sağlayacak ve Kenan Huri'yi bu işin dışında tutacak bir hikâyeye ihtiyacı vardı. Pam, Elaine ve ben oturup tartıştık ve sonuçta şöyle bir hikâye çıktı:

Pam olaydan dokuz ay sonra huzura kavuşmaya çalışıyordu. Aynı adamların kendisini gene taciz edecekleri korkusu bunu daha da zorlaştırıyordu. Onlardan kurtulmak için New York'u terketmeyi bile düşünmüştü ama nereye kaçarsa kaçsın korkudan kurtulamayacaktı.

Yakınlarda bir adamla birlikte olmuş, ona göğsünü nasıl kaybettiğini anlatmıştı. Evli ve saygın biri olduğu için adamın adını vermek istemiyordu Pam. Adam şok olmuş, Pam'e sempati duymuştu. Adamlar yakalanana kadar Pam'ın huzura kavuşamayacağını, onları bulmak olanaksız olsa bile bulunmaları yönünde adım atmasının duygusal açıdan iyileşmesine yardımcı olacağını söyledi. Polis bol bol araştırma zamanına sahip olmasına rağmen hiçbir şey bulamadığı için olaya yoğunlaşabilecek bir özel detektif tutmasını tavsiye etti.

Üstelik tanıdığı ve güvendiği bir özel detektif vardı çünkü Bu isimsiz adam geçmişte benim müşterimdi. Pam'i bana gönderdi ve ücretimle harcamalarımı da üstlendi. Tek şartı hiçbir koşulda bu olaydaki rolünün açıklanmamasıydı.

Pam'le yaptığımız birkaç görüşme, olaya yaklaşmanın etkili yolunun, onun adamların tek kurbanı olmadığına varsaymak olduğunu düşündürdü bana. Gerçekten de onu öldürmeyi tartışma biçimleri cinayet işlemiş olduklarını gösteriyordu. Müşterimi sakat bırakmadan önce de sonra da iki adamın işlemiş olabileceği suçların kanıtlarını bulmaya yönelik birkaç yaklaşım da geliştirdim.

Kütüphanede yaptığım araştırmalar, Marie Gotteskind ve Leila Alvarez olaylarının akla yakın olduğunu ortaya çıkarmıştı. Gotteskind kamyonla kaçırılmıştı ve dosyasını normal olmayan kanallardan ele geçirerek çeşitli yerlerinin kesildiğini de doğrulamıştım. Alvarez olayı olası bir kaçırma gibi görünüyordu ve kurban bir mezarlığa bırakıldığı için benzerlik büyüktü. (Pam Queens'deki Mount Zion Mezarlığı'na bırakılmıştı.) Perşembe günü eski gazetelerde Alvarez'in ayrıntılandırılmayan doğranması olayının Pam'inkine benzediğini öğrendiğim zaman, iki olayda da aynı adamlar olduğu bana kesin geldi.

Öyleyse neden Kelly'ye o zaman bir şey söylemedim? En önemli neden, ahlaken müşterimin onayını almadan bunu yapamazdım. Hafta sonunu onunla konuşarak, karşılaşacağı şeylere onu hazırlayarak geçirmiştım. Bunlara ek olarak suyun içine attığımız başka oltaların da yemi yutup yutmayacağını görmek istiyordum.

Bu oltalardan biri, Elaine'in canlı bir kurban bulma umuduyla kentin çeşitli yerlerindeki cinsel suçlar birimlerine söylediği haftanın filmi masalıydı. Birkaç kadın aramıştı ama hiçbiri uzak olasılıklar olarak bile gözükmemişti. Gene de işin bu faslını kapatmak için hafta sonuna kadar beklemek istiyordum.

İlginç bir gelişme, Pam'ın kendisi Queens birimindeki bu kadından telefon almıştı. Kadın Bayan Mardell'la bağlantı kurup neler olduğunu öğrenmenin yararlı olabileceğini istiyordu. O sırada Pam'ın belirli bir yaklaşımı denediğine dair hiçbir fikri yoktu, bu yüzden telefondaki kadına kesin bir şey söylememişti. Ama sonra bana anlatıp da bu film yapımcısının aslında kim olduğunu öğrenince epeyce güldük.

Bu Pazartesi öğleden sonra itibariyle bilgiyi polisten saklamanın hiçbir makul gerekçesini göremiyordum çünkü saklamamız iki cinayetle ilgili soruşturmaya kesinlikle zarar verirdi ben de kendi soruşturmamı yapacak kaynaklara sahip değildim. Pam'e bu tezi satmayı başardım. Pam tekrar polisler tarafından sorguya çekilmekten biraz endişe duyuyordu ama onu gözetecek bir avukatı olacağını söyledimde biraz daha ümitlendi.

Böylece onlar Kelly'yi görmeye, ben de şehvet katillerinin peşinden koşmaya gittim, hepsi bu.

Elaine'e "Sanırım işe yarayacak" dedim. "Sanırım ilk telefonu aldığımdan beri yaptığım her şeyi kapsayacak, Huri ile bağlantı kurulmasının dışında. Pam'ın onlara anlatacaklarının, dün gece Kong'ların oynadığı bilgisayar oyununa ya da Atlantik Caddesi'nde yaptığım araştırmaya yönelteceğini düşünmek için bir neden yok. Pam bu konuda hiçbir şey bilmiyor, dolayısıyla istese

bile ağzından bir şey kaçırılmaz, Francine ya da Kenan Huri adlarını hiç duymadı. Düşünsene, bu olaya nasıl karıştığını bile bilmiyor. Bütün bildiği uydurma hikâyemiz herhalde."

"Belki de buna inanıyordur."

"Anlattıkları bittiğinde büyük olasılıkla inanacak. Kaplan hikâyesinin iyi görüldüğünü söyledi."

"Ona gerçek hikâyeyi anlattın mı?"

"Hayır, bunu yapmak için bir neden yok. Elindeki bilgicin tam olmadığını biliyor ama bu kadarının da kendisine iteceğini düşünüyor. Önemli olan polislerin kızı yüklenmemeleri ve kimin yaptığından çok, benim rolüme önem vermelerini önlemeleri."

"Bunu yaparlar mı?"

Omuzlarımı silktilim. "Ne yapacaklarını bilmiyorum. On yıldır New York Polis Teşkilatı'nda küçük bir grup, dizi cinayet ekibi oluşturulmuş durumda ve böyle bir grubun varlığını bile bilmiyordum. Herkesin atladığını ortaya çıkaran bir özel detektifin varlığı birçok insanın işe burnunu sokmasına neden olabilir."

"Öyleyse ulaşı öldürürler."

"İlk kez olmuyor bu. Aslında polisler pek bir şeyi atlamış değiller. Dizi cinayetler katilini kaçırmak çok kolay, özellikle farklı semt ve çevrelerde farklı olaylar varsa ve ortak öğeler gazete yazılarına girmeyecek türdensen. Ama gene de Pam'ın ortaya çıkmasına karşı olabilirler, özellikle bir fahişe olduğu ve ilk ifadesinde bundan söz etmediği dikkate alınırsa."

"Şimdi bundan söz edecek mi?"

"Zaman zaman kendini pazarlayarak iki yakasını bir araya getirmeye çalıştığını söyleyecek. Poliste bir dosyası olduğunu biliyoruz, birkaç kez fahişelikten yakalanmış. Onu sorgularken bunu ortaya çıkarmadılar çünkü kurban oydu, yani bir kaydı olup olmadığına bakmak için özel bir neden yoktu."

"Ama bakmaları gerektiğini düşünüyorsun."

"Eh, bu çok akla yakındı" dedim. "Fahişeler sürekli bu tür eylemlerin hedefidir çünkü yanlarına yaklaşması çok kolaydır. Bakmaları gerekirdi. Bu otomatik bir işlem olmalıydı."

"Ama onlara hastaneden eve gittikten sonra fahişeliği bıraktığını söyleyecek. Bundan korktuğunu söyleyecek."

Başımı salladım. Pam bir süre sokağa çıkmamıştı, yabancı birinin otomobiline binme düşüncesinden ölümüne korkuyordu ama eski alışkanlık kolay ölmez, tekrar işe başlamıştı. Başta kendini otomobil randevularıyla sınırlamış, gömleğini çıkaran bir adamı hayal kırıklığına uğratma ya da iğrendirme riskine atılmak istememiş ama birçok erkeğin buna pek aldırmadığını görmüştü. Hatta bazıları bunu ilginç bir tuhaflık olarak görmüş, bir kısmı aşırı heyecan duymuş ve düzenli müşterisi olmuştu.

Ama kimsenin bu konuda bir şey bilmesi gerekmiyordu. Bu yüzden Pam polislere garsonluk, muhasebecilik yaptığını, benim adımları veren isimsiz bir koruyucusunun kendisine baktığını söyleyecekti.

Elaine, "Ya sen?" diye sordu. "Kelly'yi görüp ifade vermek zorunda kalacak mısın?"

"Sanırım ama acelesi yok. Yarın onunla görüşüp benden resmi bir şey isteyip istemediğine bir bakarım. İstemeyebilir. Aslında onun işine yarayacak bir bilgiye sahip değilim çünkü ortaya bir kanıt koymadım. Var olan üç olay arasında görünmeyen ortak noktalar buldum yalnızca."

"Yani senin için savaş bitti mi, mein Kapitân!"

"Öyle görünüyor."

"Bahse girerim tükenmişsindir. Diğer odaya gidip uzanmak ister misin?"

"Normal saatlere dönmek için uyumamayı tercih ederim."

"Akıllıca. Aç mısın? Aman Allahım, kahvaltıda beri bir şey yemedin, değil mi? Burada otur, sana bir şeyler hazırlayayım."

Salata ve büyük bir kâse yağlı ve sarımsaklı kelebek makarna hazırladık. Mutfak masasında yedik, sonra Elaine kendisine çay, bana da kahve yaptı. Oturma odasına geçerek kanepeye birlikte oturduk. Bir ara Elaine alışılmadık biçimde kaba bir şey söyledi; güldüğümde neyin bu kadar komik olduğunu sordu.

"Sokak ağzıyla konuşmanı seviyorum" dedim. "Poz olduğunu sanıyorsun, ha? El bebek gül bebek büyütülmüş bir çiçek olduğumu sanıyorsun, değil mi?"

"Hayır, İspanyol Harlemi'nin gülü olduğunu düşünüyorum."

"Sokakta başarılı olabilir miydin merak ediyorum" Ama düşünceli bir tavırla. "Asla bunu öğrenmek zorunda kalmayacağıma memnunum. Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Her şey sona erdiğinde küçük bayan kendine gelecek. Geriye kalan memesini sarıp sarmalayarak kaldırımlardan uzaklaşacak."

"Onu evlatlık almayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, ev arkadaşı bile olamayız. Ama ona doğru dürüst bir yer bularak evden nasıl çalışabileceğini öğretebilirim. Akıllıysa ne yapar biliyor musun? Screw'a ilan vererek meme fetişistlerine iki tane fiyatına bir tane meme alabileceklerini yazar. Gene gülüyorsun, bu da mı sokak ağzı?"

"Hayır, yalnızca komik."

"Öyleyse gülmene izin veriyorum. Bilmiyorum, belki de hiç karışmam, o da hayatını yaşar. Ama ondan hoşlandım."

"Ben de."

"Sokakta olmaktan daha fazlasını hak ediyor bence.",

"Herkes hak eder" dedim. "Bu işten sıyrılabilir. Adamları etkilerse ve bir duruşma olursa on beş dakikada ünlü olabilir. Kimsenin para ödemedi hikâyeyi dinleyememesini sağlayan bir avukatı da var."

"Belki bir televizyon filmi yapılır."

"Bu da olabilir ama arkadaşımızı Debra Winger'in oynayacağına bel bağlayamayız sanırım."

"Hayır, herhalde oynamaz. Matt, böyle bir olay üzerinde çalıştıktan sonra polise teslim etmek seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

"Neden etsin? Kendime saklamanın bir gerekçesi yok. NYPD'de benim elimde olmayan kaynak ve insan gücü var. Ben götürebildiğim kadar götürdüm, buraya kadarmış. Dün bulduğum ipucunu takip ederek Sunset Park'ta ne bulacağıma bakabilirim gene de."

"Polise Sunset Park'ı anlatmayacak mısınız?"

"Bunu anlatmanın bir yolu yok."

"Bir soru soracağım."

"Sor."

"Bunu duymak ister misin bilmiyorum ama sormak zorundayım. Aynı katiller olduğundan emin misin?"

"Öyle olmalı. Bir göğsü kesmek için bir parça tel. Önce Leila Alvarez, sonra Pam Cassidy. Her iki kurban da mezarlığa bırakılmış. Dur bakayım daha neler var."

"Pam'e bunları yapanların Alvarez'i de hallettiklerini varsayıyorum. Ve Forest Park'taki kadını, okul öğretmenini de."

"Marie Gotteskind."

"Peki ama ya Francine Huri? Onu bir mezarlıkta bırakmadılar, telle göğsünün kesilip kesilmediğini bilmiyoruz ve üç kişi tarafından kaçırılmış. Pam'in emin olduğu bir şey varsa, yalnızca iki adam olduğuydu. Ray ve öbürü."

"Huri olayında da yalnızca iki kişi olabilir."

"Sen dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum. Pam de adamların sürücü koltuğundan arkaya, arkadan tekrar öne gittiklerini söyledi. Francine'in olayında üç kişi varmış gibi görünmüş olabilir Çünkü iki kişinin bir kamyonun arkasına gittiğini ve bu arada kamyonun hareket ettiğini gördüğün zaman önde birinin kamyonu sürdüğünü varsayarsın."

"Belki."

"Bu adamların Gotteskind'i hallettiklerini biliyoruz, Gotteskind ile Alvarez parmak, kesilme ve sokulma açısından bağlantılı, Alvarez ve Cassidy'nin göğsü kesilmiş, yani bu..."

"Üçünde de aynı kişiler. Tamam, buraya kadar anladım."

"Eh, Gotteskind'ın görgü tanıkları da üç kişi olduğunu söylediler, ikisi kadını kaçırmış, biri kamyonu sürmüş. Bu bir yanılsama olabilir. Ya da o gün üç kişiydiler, Francine olayında üç kişiydiler ama Pam'i kaçırdıkları gün diğer adam evde gripten yatıyordu."

"Ev nezlesi" dedi.

"Her ne halt ise. Pam'e başka birinden söz edip etmediklerini sorabiliriz. 'Mike onun kığını beğenirdi' gibi."

"Belki göğsünü Mike'a götürmüşlerdir."

" 'Hey, Mike, bunun sahibini bir görmeliydin.' "

"Yeter. Polislerin Pam'den doğru dürüst bir tarif alacaklarını sanıyormusunuz?"

"Bilemem." Pam iki adamın neye benzediklerini hatırlamadığını, onları hayalinde canlandırmaya çalıştığı zaman bomboş suratlar gördüğünü, sanki yüzlerine naylon çorap geçirmişler gibi gördüğünü söylemişti. Ona, seks saldırganların resimleriyle dolu albümleri gösterdiler. Pam nasıl bir yüz aradığını bilmiyordu. Polis ressamına tarif etti ama bu da işe yaramadı.

Elaine, "Pam buradayken" dedi. "Sürekli Ray Galindez'i düşündüm durdum." Ray, NYPD'de ressamlık yapan bir polisti, tanıkların anlattıklarını çabuk kavrama ve çok benzer resimlet çizme gibi büyük bir yeteneği vardı. Çerçevelemiş iki resmi Elaine'in banyo duvarında asılıydı.

"Ben de aynı şeyi düşündüm" dedim, "ama Ray'ın ondan ne çıkarabileceğini bilemiyorum. Olaydan bir iki gün sonra onunla çalışsaydı belki bir yere varabilirdi. Ama artık çok uzun zaman geçmiş."

"Hipnoza ne dersin?"

"Olabilir. Anılara ket vurmuş olabilir ve bir hipnozcu bu engeli kaldırabilir. Bu konuda fazla bir şey bilmiyorum. Jüri güvenmeyebilir, ben de güvenebileceğimden emin değilim."

"Neden?"

"Hipnotize edilen tanıkların memnun etme isteğinden ve kendi düşlemlerinden anılar yaratabileceklerini düşünüyorum. Toplantılarda duyduğum birçok enstest anısından bunu duyuyorum: olaydan yirmi otuz yıl sonra birden yüzeye kan anılardan. Bazılarının gerçek olduğundan eminim ama terapisti mutlu etmek istediği için birkaçının uydurulduğunu düşünüyorum."

"Bazen gerçek olaylardır."

"Buna kuşku yok. Ama bazen de değildir."

"Belki. Seni temin ederim bugünlerde en popüler travma bu. Enstest anıları olmayan kadınlar çok geçmeden babalarının onları çirkin bulduğunu düşünmeye başlayacak. Ben çirkin bir kız olayım, sen de babam ol, bunu oynayalım mı?"

"Sanmıyorum."

"Hiç eğlenceli değilsin. Kalçalarını savuran bir sokak orospusu olayım, sen de direksiyonda otur oyununu mu oynamak istiyorsun?"

"Bir otomobil kiralamam gerekiyor mu?"

"Kanepe otomobilmiş gibi yapabiliriz ama bu işi biraz fazla uzatmak olur. İlişkimizin heyecanını ve ateşini korumak için ne yapabiliriz? Seni bağlardım ama seni tanıyorum. Uyuyakalırsın."

"Özellikle bu gece."

"Hı-hı. Senin deforme olmuş yerlerin varmış, benim de bir göğsüm yokmuş gibi yapabiliriz."

"Allah esirgesin."

"Evet, amin. Annemin dediği gibi beshrei istemem. Beshrei nedir biliyor musun? Sanırım Yiddiş dilinde 'Ağızına bile alma, Tanrı'ya bazı fikirler verebilirsin' gibi bir şeyler demek,"

"Evet, ağızına alma."

"Hayır mı canım? Gidip yalnızca yatmak mı istiyorsun?»

"İşte sonunda ne istediğimi bildin."

Salı günü geç yattım, uyandığımda Elaine gitmişti. Mutfak masasının üzerindeki bir notta istediğim kadar kalabileceğim yazıyordu. Kendime kahvaltı hazırlayarak bir süre CNN'i izledim. Sonra dışarıya çıkarak bir saat kadar gezindim ve Citicorp Binası'ndaki öğle toplantısına tam zamanında yetiştim.

Toplantıdan sonra Üçüncü Cadde'deki bir filme gittim, Frick'e kadar yürüyüp resimlere baktım, sonra Lexington'a giden bir otobüse binerek Grand Central'dan bir blok ötedeki beş buçuk toplantısına girdim. Çalışanlar servise yetişmek için koşturuyorlardı.

Toplantı On Birinci Adım üzerineydi, dua ve meditasyonla Tanrı iradesini öğrenmeye çalışmak hakkında. Tartışmanın büyük kısmı ruhsal durumla ilgiliydi. Dışarıya çıkınca kendime bir taksi ısmarlamaya karar verdim. İki taksi önümden geçip gitti, üçüncüsü tam önümde dururken terzi elinden çıkmış bir takım elbise giymiş ve kravat takmış bir kadın dirseğiyle beni iterek taksiye bindi. Dua ya da meditasyon falan etmedim ama bu konuda Tanrı'nın isteğini tahmin etmek zor değildi. Tanrı eve metroyla gitmemi istiyordu.

John Kelly, Drew Kaplan ve Kenan Huri'yi aramam için mesajlar bırakılmıştı. Bunları görünce hepsinin soyadının aynı harfle başladığını farkettilim, üstelik henüz Kong'lar aramamıştı. Adını bırakmayan, yalnızca bir numara bırakan birinden dördüncü bir mesaj da vardı; tam tersine önce onu aradım.

Numarayı çevirdim, telefon çalacağına bir sinyal sesi çıktı. Hattın kesildiğine karar vererek telefonu kapadım, sonra anlayıp tekrar çevirdim. Sinyal sesi çıkınca tuşlarla telefon numaramı yazıp kapadım.

Beş dakika içinde telefonum çaldı. Açtım, TJ, "Hey, adamım. Neler oluyor?" dedi.

"Çağrı almışsın."

"Seni şaşırttım, ha? Adamım bir aylık servis aldım. Sen de istersen, dükkâna birlikte gideriz. Ne oldu. Ne almamı bekliyordun, hisse vardı ellerinde, yüz doksan dokuz dolara bir çağrı cihazı bir anda beş yüz dolar senedi mi? Özel bir adamlara bir çağrı cihazı, dükkâna birlikte gideriz. Sana iyi davranmalarını sağlarım."

"Ben bir süre daha bekleyeceğim. Üç aydan sonra ne olacak? Cihazı geri mi alacaklar?"

"Hayır, sahibi benim adamım. Yalnızca hattı açık için her ay para ödeyeceğim. Ödemezsem gene de sahibi ben olurum ama aradığında beni bulamazsın."

"Bu durumda sahibi olmanın bir manası yok."

"Ama birçok herif bunlardan alıyor. Hepsi yanlarında taşıyor ama hiç ses duymuyorsun çünkü para ödemiyorlar."

"Aylık ücreti ne kadar?"

"Bana söylemişlerdi ama unuttum. Önemli değil. Şöyle hesapladım, üç ay bittikten sonra bağlantıyı kesmemek için aylık ücreti sen ödersin."

"Bunu neden yapayım?"

"Çünkü ben vazgeçilmezim adamım. İşlerinin kilit bir unsuruyum."

"Çünkü yaratıcısın."

"Gördün mü? Anlamışsın."

Drew'u aradım ama bürosunda değildi ve onu evden rahatsız etmek istemiyordum. Bekleyebileceklerini düşünerek Kenan Huri ya da John Kelly'yi aramadım. Köşedeki kafeye giderek bir dilim pizza ve Cola aldım, sonra günün üçüncü toplantısı için St. Paul'e gittim. En son ne zaman bu kadar çok toplantıya gitmişim hatırlamıyorum ama bir hayli olmuştum kesinlikle. İçki içeceğimden korktuğum için gitmiyordum. Düşüncesi aklımdan fazla uzakta değildi hiçbir zaman. Sorunlarımı çözdüğümü ya da bir karara vardığımı düşünmüyordum, bir tükenmişlik, yorgunluk hissettiğimi fark ettim. Fronzac'daki gece kuşluğunun etkisi büyüktü ama bu etki iyi yemekler ve dokuz saat kesintisiz uykuyla geçebilirdi. Ancak hâlâ olayın etkisindeydim. Çok sıkı çalışmış, beni tümüyle içine almasına izin vermişim, şimdi de bitmişti işte.

Ama bitmemişti ki. Katiller bırak yakalanmayı teşhis bile edilmemişti. Mükemmel bir detektiflik yapmış ve önemli ipuçlara ulaşmıştım ama olayın kendisi bir sonuca varmamıştı. Yani hissettiğim tükenmişlik, işi tamamlamanın zafer duygusu değildi. Yorgun olayım ya da olmayayım tutmak zorunda olduğum sözler vardı. Ve katedilmesi gereken kilometreler.

Bu yüzden bir toplantıya daha gittim, güvenli ve huzurlu bir yere. Verilen arada Jim Faber ile konuştum ve toplantının sonunda onunla çıktım. Kahve içmek için zamanı yoktu ama evine kadar yolun büyük bir kısmını onunla yürüdüm ve bir sokak köşesinde birkaç dakika durup konuştuk.

Sonra eve gittim ve gene Kenan Huri'yi aramadım ama kardeşini aradım. Jim'le konuşmamız sırasında Peter aklıma gelmişti ve ikimiz de geçen hafta onu görüp görmediğimizi hatırlayamadık. Peter'in numarasını çevirdim ama açan olmadı. Elaine'i aradım, birkaç dakika konuştuk. Elaine, Pam Cassidy'nin aradığını, bir süre aramayacağını söylemişti -yani Drew ona bir süre benle ya da Elaine'le konuşmamasını söylemiş, Pam de endişelenmemesi için Elaine'i aramıştı.

Ertesi sabah ilk iş Drew'u aradım, Drew her şeyin çok iyi gittiğini, Kelly'nin sert olduğunu ama mantıksız olmadığını söyledi. "Bir dilek dilemek istersen" dedi, "bu adamın zengin olmasını dile."

"Kelly'nin mi? Cinayet Şubesi'nde zengin olamazsın. Orda rüşvet olmaz."

"Kelly değil, Ray."

"Kim?"

"Katil" dedi. "Teli olan, Allah aşkına. Kendi dinlemiyor musun?"

Pam benim müşterim değildi ama o bunu bilmiyordu. Ray'in zengin olmasını neden isteyeceğimizi sordum.

"Böylece ona tazminat davası açabiliriz."

"Yaşamının sonuna kadar içeri tıklmasını görmeyi umuyordum."

"Evet, ben de öyle" dedi, "ama her ikimiz de ceza mahkemelerinde neler olabileceğini biliyoruz. Ama çok iyi bildiğim bir şey var ki, orospu çocuğuna ceza verilerse elindeki son kuruşa kadar alabilirim. Ama bu ancak birkaç kuruşu varsa geçerli olur."

"Bilemezsin ki" dedim. Benim bildiğim ise, Sunset Park'ta çok fazla milyoner oturmadığıydı ama Kaplan'a Sunset Park'tan söz etmek istemiyordum. Ayrıca bu iki adamın ya da üç kişi varsa üçünün gerçekten orada oturduğunu varsaymak için makul bir gerekçem yoktu.

"Tazminat davası açacak biri olması hoşuma gider" dedi. "Belki orospu çocukları şirket kamyonu kullanıyorlardı. Hiç değilse doğru dürüst bir anlaşma yapabilmek için yardım ve yataklık eden bir sanık bulsam iyi olur. Yaşadıklarından sonra Pam bunu hak ediyor."

"Böylece pro bono'n mali olarak da etkili olacak, değil mi?"

"Öyle mi? Yanlış bunun neresinde ama sana asıl önem verdiğim şeyin benim kazancım olmadığını söyleyebilirim. Gerçekten."

"Tamam."

"Gerçekten tatlı bir kız" dedi. "Güçlü ve sert ama içinde bir masumiyet var, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Bu orospu çocukları gerçekten bunları ona yapmışlar. ne yaptıklarını gösterdi mi?"

"Anlattı."

"Bana da anlattı. Ayrıca gösterdi de. Bildiğin için hazır olduğunu düşünüyorsun ama inan bana, görsel etki inanılmaz."

"Dalga geçme" dedim. "Sana geriye kalanı da gösterdi mi, böylece kaybının büyüklüğünü tahmin etme şansın olmuştur."

"İğrenç bir kafan var, bunu biliyor musun?"

"Biliyorum" dedim. "En azından herkes bana bunu söylüyor."

John Kelly'nin bürosunu aradım, bana mahkemede olduğunu söylediler. Konuştuğum polise adımlı söyleyince, "Ah, sizinle konuşmak isteyecek" dedi. "Bana numaranızı verin, ona haber iletayım." Bir süre sonra Kelly beni aradı, Borough Hall'ün köşesindeki Karar Defteri adlı bir yerde buluşmayı kararlaştırdık. Bu yere daha önce gitmemiştim ama Manhattan'ın merkezinde bildiğim yerlerden farklı olmadığını düşündüm: Polislerden avukatlara kadar çeşitli müşterisi olan, piring, deri ve koyu renk tahta döşeli bir bar-restoran.

Kelly ile hiç tanışmamıştık, buluşma kararı verdiğimizde bunu atladığımızı düşündüm ama onu tanımakta zorluk çekmedim. Tıpkı babasına benziyordu.

"Bunu sürekli duyuyorum" dedi.

Bardan birasını aldı, arkadaki bir masaya geçtik. Garsonun küçük ve kalkık bir burnu, bulaşıcı bir neşesi vardı, ayrıca Kelly'yi tanıyordu. Kelly siğir pastırması istediğinde garson "Yeterince ince değil

Kelly" dedi. "Rozbif al." İkimiz de Kepekli rozbifli sandviçler, yanında patates kızartması yedik ve heykelin gözünden bile yaş getirecek kadar acı bir sos ekledik.

"Güzel yer" dedim.

"Buradan vazgeçemiyorum. Hep burada yemek yerim" Kelly sandviçiyle birlikte ikinci Molson's birasını Ben soda istedim, garson başını sallayınca Cola içeceğimi söyledim. Bir yorum yapmamasına rağmen Kelly'nin bunu farkettiğini gördüm. İçeceklerimiz gelince, "Eskiden içerdin" dedi.

"Baban bundan söz etti mi? Onu tanıdığımda o kadar çok içmiyordum."

"Ondan duymadım. Birkaç telefon ettim, seni sordum İçkiyle başının derde girdiğini, sonra bıraktığını öğrendim."

"Böyle diyebiliriz."

"AA, diye duydum. Büyük organizasyon, herkes böyle diyor."

"İyi tarafları var. Ama doğru dürüst içmek istiyorsan gidilecek yer değil."

Şaka yaptığımı anlaması bir iki saniye sürdü. Güldü, sonra, "Onu nereden tanıyorsun?" diye sordu. "Gizemli erkek arkadaşı?"

"Bu soruya cevap vermeyeceğim."

"Bana onun hakkında bilgi vermeye hazır değilsin."

"Hayır."

"Tamam. Senin başını ağrıtabileceğim değilim. Kızın gelmesini sağladın, bunun için teşekkür etmeliyim. Avukatıyla gelen bir tanıdığı özellikle sevdiğimi söyleyemem ama bu koşullarda onun için en doğru hareketi yaptığını kabul etmeliyim. Kaplan da sefil birine benzemiyor. Mahkemede bir maymun gibi görünmeni sağlayabilir ama ne yapalım, bu da onun işi, onların hepsi aynı. Ne yapacaksın, bütün mesleği ortadan mı kaldıracaksın?"

"Bunun kötü bir fikir olmadığını düşünen insanlar var."

"Bu odadaki insanların yarısından söz ediyorsun" dedi, "diğer yarısı da avukat zaten. Ama ne yapalım. Kaplan'la ben basına bu olayı anlatmamaya karar verdik. Senin işe devan edeceğinden emin olduğunu söyledi."

"Elbette."

"Elimizde iki herifin iyi çizilmiş resimleri olsa farklı olurdu onu bir ressamın yanına götürdüm, söyleyebildiği en iyi her ikisinin de iki gözü, bir burnu ve bir ağzı olduğuydu. Kulaklardan çok emin değildi, kulakları olduğunu sanıyor ama , bunu kesinlikle söyleyemiyor. Resmi olarak dizi cinayet olarak gördüğümüz üç dava arasındaki bağlantı var yalnızca ama bunu basına açıklamanın bir yararı var mı? İnsanları ölümüne korkutmaktan başka ne işe yarar?"

Yemekte fazla oyalanmadık. Uyuşturucuyla ilgili bir cinayet duruşmasında ifade vermek üzere saat ikide geri dönmek zorundaydı. "Birbirlerini öldürmemeleri için yırtınmak ya da onları yakalamaya çalışmak için kıcını yırtmak çok zor" dedi. "Bazen bu boktan şeyi yasal hale getirmelerini istiyorum, üstelik yemin ederim bunu söyleyeceğimi hiç sanmazdım."

"Ben de bir polisin bunu söyleyeceğini sanmazdım."

"Artık sürekli duyabilirsin. Polisler, Bölge Savcılığı, herkes. Gene de Uyuşturucuyla Mücadele Bölümü'ndekiler aynı havayı alıyor. 'Uyuşturucuya karşı verdiğimiz savaşı kazanıyoruz. Bize olanak tanıyın, işimizi yapalım.' Bilmiyorum, belki buna inanıyorlardır ama ben Diş Perisi'ne inanmayı tercih ederim. Hiç değilse yastığının altında çeyrek dolar bulabilirsin."

"Uyuşturucuyu yasal hale getirmenin mantığını nasıl kurabiliyorsun?"

"Biliyorum, çok kötü. Her zaman favorim peri tozu olmuştur. Sıradan barışçı bir adam toz alırsa hemen tripe girip şiddet göstermeye başlar. Saatler sonra uyanır, biri ölmüştür ve adam tek bir şey bile hatırlamamaktadır, hatta zevk alıp almadığını bile hatırlamaz. Köşedeki şekercede toz sattıklarını görmek ister miyim? Tanrım, tabii istemem: Ama sence, yasal olsa şimdikininki daha mı fazla satacaklar?"

"Bilmiyorum."

"Kimse bilmiyor zaten. Aslında bu günlerde fazla peri tozu satmıyorlar ama bunun nedeni insanların almaması değil. Toz pazarının yerini uyuşturucu alıyor. Uyuşturucu dünyasından haberler

izlediniz, spor fanatikleri. Uyuşturucu, peri tozuna karşı verdiğimiz savaşı kazanmamıza yardım ediyor."

Hesabı bölüştük, kaldırımda el sıkıştık. Bilmesi gerektiğini düşündüğüm bir şey olursa onu arayacağımı söyledim. Kelly de yeni bir şey çıkarsa bana bildireceğini söyledi. "Bu işe adam vereceğimizi söyleyebilirim" dedi. "Bunlar gerçekten sokaktan çekmek istediğimiz insanlar."

O öğleden sonra Kenan Huri'ye, ona gideceğimi söylemiştim, bu yüzden Bay Ridge'e doğru yöneldim. Karar Defteri Joralemon Sokağı'ndaydı, yani Cobble Tepesi ile Brooklyn Heights'ın birleştiği yerde. Court Sokağı'nın doğusuna yürüdüm, oradan Drew Kaplan'ın bürosunun ve Peter Huri ile gittiğimiz Suriye lokantasının önünden geçerek Atlantik'e doğru yürüdüm. Eyüp'ün önünden geçerek kaçırma olayını in situ (Drew'un pro bono ile aynı kefeye koyduğu diğer bir Latince sözcük) görmek için Atlantik'e döndüm. Güneye giden bir otobüse binebileceğimi düşünüyordum ama Dördüncü Cadde'ye geldiğimde otobüs duraktan yeni kalkmıştı. Zaten güzel bir bahar günü olduğu için yürümek işime geldi.

Birkaç saat yürüdüm. Bay Ridge'e kadar bütün o yolu yürümeyi bilinçli olarak planlamamıştım ama sonunda böyle yaptım. Başta sekiz on blok yürüdükten sonra gelen ilk otobüsü yakalamayı düşünmüştüm. Rakamlı sokakların birincisine geldiğim zaman Green-Wood Mezarlığı'ndan yalnızca bir mil kadar uzakta olduğumu fark ettim. Beşinci Cadde'den saparak mezarlığa doğru yürüdüm, içeriye girerek mezarların arasındı on on beş dakika gezindim. Otlar ancak bahar başında görülebilecek kadar parlaktı, suluklara konulmuş diğer çiçeklerin yanı sıra taşların arasından birçok tomurcuk da çıkmıştı.

Mezarlık hayli büyüktü ve Leila Alvarez'in mezarlığın neresinde bulunduğunu bilmiyordum, gerçi gazete haberinde belirtilmiş olabilirdi. Belirtilmişse bile unutalı çok olmuştu. Kaldı ki ne önemi olabilirdi? Alvarez'in bırakıldığı otlardan aldığım titreşimlerle bir sonuca varacak değildim. Bazı insanların böyle çalıştığına, kayıp eş ya da çocukları bulmak için söğüt dalları kullanabildiklerine inanmak istiyorum, hatta görüş açımdan kaçan aura'ları görebileceklerine inanmak istiyorum (gerçi Danny Boy'un son kız arkadaşının bu tür güçleri olduğundan emin değilim). Ama ben bunu yapamadım.

Gene de orada bulunmak bir düşünceye yol açabilir, normal olarak kurulamayacak zihinsel bir bağlantının kurulmasına neden olabilirdi. Zihnin nasıl çalıştığını kim bilebilir ki?

Belki oraya Alvarez'le bir tür bağlantı aramak için gitmiştim. Belki yalnızca yeşil otların üzerinde yürüyüp çiçeklere bakmak istemiştim.

Mezarlığa Yirmi Beşinci Sokak'tan girip yarım mil güneyindeki Yirmi Dördüncü Sokak'tan çıktım. Böylece Park Slope yoluna yönelmiştim ve Sunset Park bölgesinin kuzey uçundaydım, yani çevreye adını veren küçük parktan yalnızca birkaç blok ötede.

Parka yürüdüm, içinden geçtim. Sonra Kırk Birinci Sokak'taki New Utrecht Caddesi'nde bulunandan başlayarak birer birer Huri'lerin evini aramak için kullanılmış olan altı telefon kulübesine baktım. En çok ilgilendiğim Beşinci Cadde'de Kırk Dokuzuncu ile Ellinci Sokaklar arasındakiydi. Bu telefonu iki kez kullanmışlardı, üslerine en yakın olduğunu tahinin ettiğim telefonda yani. Diğerlerinin aksine bu telefon sokakta değildi, yirmi dört saat açık bir çamaşırhanenin tam girişindeydi.

Çamaşırhanede iki kadın vardı, her ikisi de şişmandı. Biri çamaşırları katlarken, diğeri beton duvara yaslanmış bir iskemle oturmuş, kapağında Sandra Dee'nin resmi olan People dergisini okuyordu. İkisi de ne birbirlerine, ne de bana dikkat ediyordu. Telefona bir çeyrek atarak Elaine'i aradım. Telefon açıldığında, "Bütün çamaşırhanelerde telefon var mıdır? bu normal bir şey mi, çamaşırhanelerde her zaman paralı telefonlar bulunur mu?"

"Kaç yıldır bunu sormanı beklemiştim."

"Ne?"

"Her şeyi bildiğimi düşünmen gururumu okşuyor ama sana bir şey söylemek zorundayım. Yıllardır bir çamaşırhaneye adımımı bile atmadım. Aslında bir kez gittiğimden bile emin değilim."

Bodrumda makinelerimiz var. Yani soruna cevap veremem ama ben sana bir soru sorabilirim. Neden?"

"Karısının kaçırıldığı gece Huri'ye edilen telefonlardan ikisi, Sunset Park'taki bir çamaşırhanede bulunan telefondan edildi."

"Sen de şu anda oradasın. Beni o telefondan arıyorsun."

"Doğru."

"Sonra? Çamaşırhanelerde telefon olup olmaması neden önemli? Yanıtı benim bulmamı bekleme. Kendi başıma bulamam. Neden?"

"Ancak çok yakınlarda oturuyorlarsa bu telefonu kullanmak akıllarına gelir diye düşünüyordum. Telefonu sokaktan göremezsin, yani bir iki blok yakında oturmuyorsan telefon etmek istediğinde aklına bile gelmez. Dünyadaki bütün çamaşırhanelerde telefon yoksa."

"Şey, çamaşırhaneleri bilmiyorum. Bizim bodrum katında telefon yok. Sen çamaşırlarını ne yapıyorsun?"

"Ben mi? Köşede bir çamaşırhane var."

"Telefonu var mı?"

"Bilmiyorum. Sabah verir, akşam alırım. Her şeyi yapıyorlar. Onlara kirli verip temiz alıyorum."

"Bahse girerim renklileri ayırmıyorlar."

"Ha?"

"Boş ver."

Çamaşırhaneden çıktım, köşedeki bir Küba yerinde café con leche içtim. O telefondan konuşmuştu, orospu çocuğu. Ona bu kadar yakındım.

Buralarda oturuyor olmalıydı. Semtin herhangi bir yerinde bile değil, çamaşırhaneden en fazla bir iki blok uzaklıkta. Oturduğum yerin birkaç yüz metresi içinde bir yerlerde varlığını hissettiğime inanmaya başlamam zor değildi. Ama bu fazla saçmalamak olurdu. Titreşim almak zorunda değildim, yapmam gereken tek şey, neler olduğunu tahmin etmektir.

Francine evden çıktığında peşine takıldılar, onu D'Agostino'ya kadar takip ettiler, market çalışanı yanında otomobiline kadar gelince beklediler, sonra tekrar Atlantik Caddesi'ne kadar izlediler. Eyüp'ten çıkınca koluna girdiler ve kamyonun içine sokarak gittiler. Ama nereye gittiler?

Düzinelerce yerden herhangi birine. Red Hook'ta bir yan sokağa Bir deponun ardındaki bir geçite. Bir garaja.

Kaçırma eylemiyle ilk telefon arasında birkaç saatlik bir zaman vardı; bu saatlerin büyük kısmını Pam Cassidy'ye yaptıklarını yapmakla geçirdiklerini tahmin ettim. Francine öldükten sonra, evde değillerse eve yönelmişler, araçlarını park yerine bırakmışlardı. Queens'deki bir televizyon tamir şirketinin adını taşıyan kamyon biraz dikkat çekmişti. Harflerin üstünü boyadılar -ya da yıkanabilir boya kullanmışlarsa yıkadılar. Garajda yeterli hazırlık olsa rengini bile değiştirmiş olabilirlerdi.

Sonra ne yaptılar? Yeni Başlayanlar İçin Et Kesme kursu mu? Bunu o sırada da yapmış olabilirlerdi, daha sonrayı da bekleyebilirlerdi. Önemli değildi.

Sonra 3:38'de ilk telefon. 4:01'de çamaşırhaneden ikincisi -Ray'in ilk telefonu- 8:01'e kadar başka telefonlar; altıncı telefon Huri'leri parayı teslim etmek üzere evden çıkardı telefonu ettikten sonra Ray ya da diğer adam Flatbush ve Farragut'daki telefon kulübesini gözlemek, Kenan yaklaşık numarayı çevirmek için yerini almıştı.

Bu gerekli miydi? Kenan'a sekiz buçukta orada olması söylemişlerdi. Kararlaştırılan saatten birkaç dakika önce başlayarak bir dakikalık aralıklarla aramış olabilirlerdi; Huri telefona yaklaşıp açınca, oraya geldikleri an telefon ettikleri izlenimine kapılmıştı.

Önemsiz. Bunu nasıl yapmış olursa olsunlar, telefonu etmişler, Kenan cevap vermiş ve Gaziler Caddesi'ndeki kulübeye gitmişlerdi; muhtemelen adamlardan biri ya da birden fazlası zaten oradaydı. Herhalde Huri'lerin gelmesine ayarlı bir telefon daha etmişlerdi çünkü adamlar bu noktada Huri'lerin paradan uzaklaştığını görebilecekleri bir konumda olmak istiyorlardı.

Bunu yaptıktan sonra, Huri'ler oradan uzaklaştıktan sonra, arabayı gözleyen kimsenin olmadığına emin olduktan sonra Ray ve arkadaşı ya da arkadaşları parayı alıp uzaklaşmıştı.

Hayır.

En azından biri oralarda dolanmış ve Huri'lerin arabaya bakarak Francine'i bulamamasını izlemişti. Sonra kulübeye bir telefon daha edilmiş ve eve gitmeleri, Francine'in onlardan önce evde olacağı söylenmişti. Sonra, Huri'ler gerçekten Colonial Yolu'na dönerken adamlar evlerine geri dönmüşlerdi. Kamyonu park etmişler ve...

Hayır. Hayır, kamyon garajda kalmıştı. Henüz kamyonun görüntüsünü tamamen değiştirmemişlerdi, Francine Huri'nin cesedi de muhtemelen hâlâ arka taraftaydı. Gaziler Caddesi'ne gitmek için başka bir araç kullanmışlardı.

Bu iş için çalınan Ford Tempo mu? Olabilirdi. Ya da çalınan ve tek bir amaç, yalnızca ceset parçalarının teslimi için saklanan Tempo'nun yanı sıra üçüncü bir araç.

O kadar çok olasılık var ki...

Ama öyle ya da böyle Francine'in doğranmış cesedini Tempo'ya koymuşlardı. Cesedi kes, her bir parçayı plastikle sar, paketi bantla. Bagajın kilidini kır, et kamyonu gibi doldur, ... araçla Colonial Yolu'na git ve köşeyi dönünce bir park yene gir. Tempo'yu park et, öteki arkadaşının yanına git ve eve dön.

400.000 dolara ve eylemlerini hatasız başarmalarının doyumuna dön.

Geriye yapılacak tek bir şey kalıyordu. Huri'yi park etmiş Ford'un yanına göndermek için edilecek bir telefon. İş bitmişti, zafer sarhoşuydun ama Huri'nin burnunu sürtmek zorundaydın. Kendi telefonunu, masanın tam üstünde duran telefonu kullanmak için ne büyük bir istek duyarsın. Huri polisleri aramamıştı; destekçisi yoktu, parayı hemen vermişti, öyleyse son telefonun nereden edildiğini kim bilecekti?

Hangi cehenneme...

Ama hayır, bir dakika bekle, buraya kadar her şeyi doğru yapmıştın, tam bir profesyonel gibi davranmıştın, öyleyse şimdi niye mızıkçılık yapasın? Bunun ne anlamı var?

Öte yandan bir fanatik olman gerekmez. Şimdiye kadar her konuşma için farklı bir telefon kullandın ve kullandığın her telefonun diğerinden en az yarım düzine blok ötede olmasına dikkat ettin. Takip varsa diye, telefonlardan birinde bekleyen olursa diye.

Ama böyle yapmadılar. Bu açık, bu tür bir şey yapmadılar, yani koşulların gerektirdiğinden daha fazla önleme artık gerek yok. Bir telefon kulübesini kullan, evet, bu kadarını yap ama elinin altındaki kullan, ilk seçtiğini, ilk telefonu oradan etme nedenin de buydu.

Hazır oradayken çamaşırını da yıkat. Pis işler yaptın, giysilerin kirlendi, öyleyse makineye neden bir sürü çamaşır atmayasın?

Hayır, böyle olamaz. Mutfak masasında dört yüz koca papel dururken olmaz. Bu giysileri yıkamazsın. Atar ve yenisini alırsın.

Ayağa kalkıp çamaşırhanenin çevresindeki iki blokta buluna bütün sokakları gezdim; Dördüncü ve Altıncı caddelerle Elli Sekizinci ve Elli İkinci sokakların kare oluşturduğu alan içini gezindim. Özel bir şey peşinde miydim bilmiyorum, gerçi her halde yanlarında elle yazılmış harfler bulunan mavi kamyonetlere iki kez bakmışımdır. Asıl istediğim bölgeyi tanımak, gözüme çarpan bir şey var mı diye bakmaktı.

Çevre ekonomik ve etnik açıdan farklıydı; bakımsızlıktan dökülen evlerle yeni üst düzey sahiplerinin tek ailelik evlere dönüştürdüğü diğerleri yan yanaydı. Sıralı evler vardı, kimi hâlâ alüminyum ve zift kaplıydı, diğerleri biraz onarılmış ve tuğla kaplanmıştı. Bloklar da vardı; küçük bahçeleri olan birbirinden uzak evler. Bazı bahçeler park yeri olarak kullanılıyordu, bazı evlerin ise araba girişleri ve garajları vardı. Semtte bir sürü küçük çocuklu anne, bir sürü deli gibi enerjik çocuk, otomobillerini onaran ya da verandada oturup kesekâğıtlarındaki kutulardan bir şeyler içen bir sürü erkek gördüm.

Birbirinin içine geçen sokakları taramayı bitirdiğim zaman ne başardığımı bilmiyordum. Ama olayın olduğu evin önünden geçtiğim kesin gibiydi.

Bir süre sonra bir cinayetin işlendiği başka bir evin önünde duruyordum.

Altmışıncı ile Ellinci sokaklar arasındaki en güneyde bulunan telefon kulübesine gittikten sonra Dördüncü Cadde'ye geçtim ve D'Agpstino'nun önünden Bay Ridge'e gittim. Senatör Sokağı'na

vardığımda, Tommy Tillary'nin karısını öldürdüğü yerden yalnızca birkaç blok ötede olduğum aklıma geldi Bu kadar yıldan sonra orayı bulup bulamayacağımı merak ettim. Başta zorluk çektim, yanlış bloka baktım. Hatamı anlayınca evi hemen buldum.

Ev belleğimdekinden biraz daha küçüktü, eski gramer okulundaki sınıflar gibi ama onun dışında tam hatırladığım gibiydi. Önünde durup üçüncü kattaki pencereye baktım. Tillary karısını burada saklamış, sonra alt kata indirerek öldürmüş, hırsızlar tarafından öldürüldüğü izlenimini vermek istemişti.

Margaret, kadının adı buydu. Aklıma gelmişti. Margaret ama Tommy ona Peg derdi.

Karısını para için öldürmüştü. Bunun her zaman kötü bir öldürme nedeni olduğunu düşünmüşümdür ama belki de ben paraya az yaşama fazla değer veriyordum. Sizi uyaracağım, zevk için öldürmekten daha iyi bir nedendir bu.

Drew Kaplan'la bu olay nedeniyle tanışmıştım. İlk cinayet davasında Tommy Tillary'nin avukatıydı. Daha sonra, onu serbest bıraktıktan ve kız arkadaşını öldürmekten tekrar içeriye aldıktan sonra, Kaplan ona başka bir avukat tutmasını tavsiye etmişti.

Ev iyi görünüyordu. Yeni sahibinin kim olduğunu ve evin geçmişi hakkında neler bildiğini merak ettim. Zamanla birkaç kez el değiştirmişse bugünkü sahibi hikâyeyi duymamış olabilirdi. Ama burası hayli yerleşik bir semtti. Fazla taşınan olmazdı.

Orada içki içtiğim günleri düşünerek birkaç dakika durdum. Tanıdığım insanları, nasıl bir hayat yaşadığımı düşündüm.

Uzun zaman önce. Ya da çok uzun değil, nasıl saydığına bağlı bu.

16

Kenan, "Böyle yapacağını tahmin etmemiştim" dedi. "Belirli bir noktaya kadar getirdin, sonra dosyayı polislere verdin."

Bu kararın benim için çok net olduğunu, başka seçenek görmediğimi açıklamaya başladım. İşler polisin bütün araştırmayı benden daha etkili yapabileceği bir noktaya ulaşmıştı, üstelik müşterimi ya da ölü eşini işin içine katmadan öğrendiklerimin büyük kısmını onlara anlatabilmiştim.

"Hayır, bunları biliyorum" dedi. "Neden böyle yaptığımı biliyorum. Neden onlara da biraz iş yaptırmıyorsun? Polis bunun için vardır, değil mi? Yalnızca böyle bir şeyi beklemiyordum, hepsi bu. Onların izini sürdüklerini, arabayla kovalamaca oynadıklarını, bok herifi vurduklarını gözümün önünde canlandırdım bile. Bilmiyorum, belki televizyonun önünde fazla zaman geçiriyorum."

Uçaklarda, ev içlerinde, arka oda ve mutfaklarda çok fazla kahve içerek zaman geçiriyormuş gibi görünüyordu. Tıraş olmamıştı, saçları dağınıktı ve kesilmesi gerekiyordu. Son gördüğümde bu yana kilo vermişti. Yakışıklı yüzü çökmüştü, koyu renk gözlerinin altında siyah halkalar belirmişti. Açık renk keten pantolon, açık sarı ipek gömlek, çorapsız ayakkabı giymişti: Her zamanki şık görüntüsünü tamamlayan türde giysiler Ama bugün dağınık ve yıpranmış bir görünüşü vardı.

"Diyelim polisler onları yakaladı" dedi. "O zaman ne olacak?"

"Nasıl bir dava açılacağına bağlı. İdeal olarak adamların bir ya da birden çok cinayetle bağlantısını kuran birçok sağlam kanıt bulursun. Bu yoksa daha az ceza karşılığında suçunu itiraf etmesini sağlayabilirsin."

"Diğer bir deyişle gammazlamalarını."

"Doğru."

"Neden polise itiraf etmeleri gerekiyor? Kız tanık değil mi?"

"Kız tek bir suçta tanık ve bu da cinayetten daha az bir suçlama. Tecavüz ve fiili livata B sınıfı suçlardır, altı ile yirmi yıl arasında ceza verilir. Onları İkinci Dereceden Cinayet ile suçlarsan ömür boyu hapis cezası yerler."

"Ya kızın göğsünü kesmeleri?"

"Bütün bunlar birinci dereceden saldırıya girer ve cezası tecavüz ve livatadan azdır. Maksimum on beş yıl galiba."

"Bu bana az geliyor" dedi. "Ona yaptıklarının öldürmekten daha kötü olduğunu söylemeliyim. Bir insan başka birini öldürür, peki, belki dayanamamıştır, belki bir nedeni vardır. Ama sırf zevk için bir insana böyle acı çektirmek. Nasıl bir insan bunu yapabilir?"

"Hastalar, kötüler, sen seç."

"Biliyorsun, Francine'e ne yaptıklarını düşünmek beni deli ediyor." Ayağa kalktı, odayı arşınıyordu, odanın diğer tarafına geçerek pencereden baktı. Sırtı bana dönük olarak, "Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Kendime onu hemen öldürdüklerini, Francine'nin mücadele ettiğini, sessiz olması için ona vurduklarını, çok hızlı vurdukları için öldüğünü düşünmeye çalışıyorum. Bunun gibi, pat gitti." Döndü, omuzları çöktü. "Ne fark eder? Ona ne yaptılarsa yaptılar, artık bitti. Acı çekmiyor. Gitti, kül oldu. Kül olmayanlar ise, Allah'ın katına çıktı, işler böyleyse. Ya da huzura kavuştu, bir kuş ya da çiçek olarak yeniden doğdu. Ya da yalnızca gitti. Öldükten sonra neler olduğunu bilmiyorum. Kimse bilmiyor."

"Evet."

"Bu boktan şeyi hep duyarsın, ölümle burun buruna gelme deyimleri, bir tünelden geçme, İsa'yla ya da en sevdiğin amcanla karşılaşma ve bütün hayatını film gibi görme. Hep böyle oluyordur. Bilmiyorum. Belki yalnızca ölümle buruna gelme deneyimlerinde böyle oluyordur. Belki ölüm farklıdır. Kim bilir?"

"Ben bilmiyorum."

"Zaten ne fark eder? Ancak başımıza geldiğinde düşüneceğiz. Tecavüz için en fazla ne yerler? Yirmi beş yıl mı demiştin?"

"Yasalara göre evet."

"Ve livata dedin. Hukuki olarak bu ne demek, anal mı?"

"Anal ya da oral."

Kaşlarını çattı. "Burada durmalıyım. Konuştuğumuz her şeyi Francine'le bağlantılı olarak düşünüyorum ve bunu yapamam, çıldırırım. Bir kadını kızıktan düzmenin karşılığında yirmi beş yıl, memesini kesme karşılığında da maksimum on beş yıl alıyorsun. Burada bir yanlışlık olmalı."

"Yasayı değiştirmek zor olacak."

"Hayır, sistemin hatası olduğunu göstermeye çalışıyorum yalnızca, hepsi bu. Yirmi beş yeterli değil zaten. Yaşam yeterli değil. Bu adamlar hayvan, ölmeleri gerekir."

"Yasa bunu yapamaz."

"Hayır" dedi. "Bunu anlıyorum. Yasanın yapması gereken tek şey onları bulmak. Bundan sonra her şey olabilir. Cezaevine giderlerse, eh, içeriden birini bulmak zor olmaz. Kodeste bir kuruşa çok şey yapacak bir dolu adam var. Ya da diyelim mahkemede kazandılar ya da duruşma öncesi kefaletle çıktıkları dışarıda olurlar, işlerini bitirmek kolay olur." Başını salladı. "Şu konuşmama bak. Sanki oturduğum yerden emir veren Mafya Babası'yım. Neler olacağını kim bilebilir? Belki o zamana kadar bu heyecanım sönecek, belki o zaman yirmi beş yılı bir hücrede geçirmek bana yeterli görünecek. Kim bilir?"

"Polisten önce onları bulacak kadar şanslı olabilirsin" dedim. "Kimi aradığını bilmeden Sunset Park'ta dolaşarak

"Ve polisin bulduğu bazı şeyleri kullanarak. Yapacakları tek şey ellerindeki her şeyi dizi cinayetler katili profili çizmeleri için FBI bürosuna göndermek olacak. Belki tanışımız hafızasındaki boşlukları doldurur ve elimde bir resim ya da hiç değilse doğru dürüst bir fiziksel tanım olur."

"Yani bu işi sürdürmek istiyorsun."

"Kesinlikle."

Bunu düşündü, başını salladı. "Sana borcumun ne kadar olduğunu tekrar söyle."

"Kıza bin dolar verdim. Avukat kızdan bir şey istemiyor. Telefon şirketinin kayıtlarına giren bilgisayar teknisyenleri bin beş yüz dolar aldı, kullandığımız oda yüz altmış dolar tuttu artı telefona verdiğimiz ve almaya çalışmadığım elli dolar depozito. İki bin yedi yüz diyelim."

"Hı-hı."

"Başka harcamalarım da oldu ama kendi paramdan ödemek bana makul geldi. Bunlar beklenmedik harcamalardı ve senin iznini alana kadar ertelemek istemedim. Karşı çıkacağın bir şey varsa tartışmaya hazırım."

"Tartışacak ne var?"

"Bir şeyin seni rahatsız ettiği duygusuna kapıldım."

Derin derin iç çekti. "Bu duyguya kapıldın, ha? Önceki gün yaptığımız ilk konuşmada kardeşime sormakla ilgili bir şey söylemiştin."

"Doğru. Parası yoktu, bu yüzden kendim buldum. Neden?"

"Parası yoktu ya da benden izin alana kadar beklemeni söyledi."

"Parası yoktu. Aslında masrafları karşılayacağından emin olduğunu özellikle söyledi ama söz edilmeye değer bir masraf yoktu."

"Bundan eminsin."

"Kesinlikle. Neden? Sorun nedir?"

"Benim paramın bir kısmını sana ödünç vereceğini söylemedi mi? Bunun gibi bir şey?"

"Hayır. Doğrusunu istersen..."

"Evet. Doğrusunu istersen ne?"

"Evinde kesinlikle para olduğunu ama alamayacağını söyledi. Kardeşin olsa bile bir canki'ye kasanın şifresini vermeyeceğin anlamında ironik bir şey söyledi."

"Bunu söyledi ha?"

"Bunun kişisel olarak ne anlam ifade ettiğini bilmiyorum" dedim. "Bana göre anlamı, akli başında kimsenin bu bilgiyi bir uyuşturucu bağımlısına vermeyeceği çünkü ona güvenilemeyeceğiydi."

"Yani genel anlamda konuşuyordu."

"Bana öyle geldi."

"Kişisel olabilir" dedi. "Haklı da olurdu. Para konusunda ona güvenmezdim. O benim ağabeyim, ona hayatımı emanet ederim herhalde ama bu kadar çok para. Hayır, bunu yapmazdım."

Bir şey söylemedim.

"Petey ile önceki gün konuştum" dedi. "Buraya gelmesi gerekiyordu. Hâlâ görünmedi."

"Ya!"

"Başka bir şey daha. Gittiğim gün beni havaalanına götürdü. Ona beş bin dolar verdim. Acil durumlar olursa diye. Yani ondan iki bin yedi yüz dolar istediğin zaman..."

"Bundan daha az. Onunla Cumartesi öğleden sonra konuştum, yani Cassidy'ye bin dolar vermemden önce. Kaç para istediğimi hatırlamıyorum. Bin beş yüz ya da iki bin olabilir."

Başını salladı. "Bundan bir anlam çıkarabiliyor musun? Çünkü ben çıkaramıyorum. Onu Cumartesi günü arıyorsun ve Pazartesi'ye kadar dönmeyeceğimi ama devam etmeni, parayı vermeni, sonra benden alacağını söylüyor. Böyle mi?"

"Evet."

"Neden bunu yaptı? Karşı çıkabileceğimi düşünüyorsa bıraktığım paradan vermek istemeyeceğini düşünüyor. Ya da sana parayı red etmek yerine, parası olmadığını söyledi. Ama paranın üstünde otururken bir yandan da aslında harcamaları onaylıyordu. Haklı mıyım?"

"Evet."

"Çok paran olduğu izlenimini verdin mi?"

"Hayır."

"Çünkü para aldığın için senin harcama yapman gerektiğini düşünmüş olabilir. Ancak... Matt, bunu söylemek istemiyorum ama kötü şeyler düşünmeye başladım."

"Bende."

"Sanırım kullanıyor."

"Öyle görünüyor."

"Uzak duruyor, geleceğini söylüyor ama gelmiyor, onu arıyorum ama evde değil. Bu ne demek?"

"Bir buçuk haftadır onu bir toplantıda da görmedim. Her zaman aynı toplantılara gitmeyiz ama..."

"Ama ara sıra ona rastlamayı beklersin."

"Evet."

"Beklenmedik bir şey çıkarsa diye ona beş papal veriyorum ve gerçekten bir şey çıktığı anda parası olmadığını söylüyor. Parayı nereye harcadı? Yalan söylüyorsa ne saklıyor? İki soru ve tek bir yanıt, bana öyle geliyor. Uyuşturucu. Başka ne olabilir?"

"Başka bir açıklama da olabilir."

"Bunu duymak isterdim." Telefonu kaldırdı, bir numara çevirdi, telefon çalarken bekledi. Kapamadan önce onlarca çaldırması olmalı. "Cevap yok ama bu hiçbir anlama gelmez şişeyle deliğe

girdiği zaman günlerce telefona cevap vermez. Bir keresinde ona neden fişi çekmediğini sordum. O zaman orada olduğumu bilirdin dedi. Şeytan gibi bir orospu çocuğu benim kardeşim."

"Hastalık bu."

"Alışkanlık demek istiyorsun."

"Genellikle hastalık deriz. Sanırım aynı şey."

"Uyuşturucuyu bıraktı, biliyorsun. Çok çekiyordu ve bıraktı ama sonra ayyaş oldu."

"Bunu anlatmıştı."

"Ne kadar zamandır içmiyor? Bir yıldan fazla."

"Bir buçuk yıl."

"İnsan, bu kadar uzun süre içmezse hiç içmeyeceğini düşünüyor."

"Hemen herkes bunu bir gün yapabilir."

Sabırsızlıkla, "Evet" dedi. "Her seferinde bir gün. Bunu biliyorum, sloganı duydum. Petey içkiyi ilk bıraktığında sürekli buradaydı. Francey'le ben yanında oturur, ona kahve yapar ve konuştuklarını dinlerdik. Toplantılarda duyduğu her şeyi gelip burada bize anlatırdı ama aldırmazdık çünkü tekrar hayatını toparlamaya başlamıştı. Sonra bir gün benimle fazla birlikte olamayacağını çünkü bunun ayık kalma kararını zayıflattığını söyledi. Şimdi elinde bir torba uyuşturucu ve bir şişe viskiyle bir yerlerde, peki içki içmeme kararına ne oldu?"

"Bunu bilmiyorsun Kenan."

Bana döndü. "Başka ne olabilir, Allah aşkına? Beş papeli ne yaptı, piyango bileti mi aldı? Ona asla bu kadar para vermemeliydim. Günaha teşvik oldu. Başına ne geldiyse, benim hatam."

"Hayır" dedim. "Ona bir sigara kutusu dolusu eroin verip, 'ben dönene kadar buna sahip çık' desen bu senin hatan olurdu. Bu kimsenin karşı koyamayacağı kadar büyük bir teşvik. Ama Petey bir buçuk yıldır temiz ve içki içmemenin büyük sorumluluğunda olduğunu da biliyor. Para onu rahatsız ettiyse bankaya yatırabilirdi ya da saklaması için programdaki birine verebilirdi. Belki içki içti, belki de içmedi, bunu henüz bilmiyorum ama ne yapmış olursa olsun bunu yapmasına sen neden olmadın."

"Kolaylaştırdım."

"Hiçbir zaman zor değil. Bir torba uyuşturucunun bugünlerde kaç para olduğunu bilmiyorum ama birkaç dolara içki alabilirsin, tek bir tane yeter."

"Ama bir tane seni uzun süre oyalamaz. Gene de beş bin dolar ona uzun süre yetiyor olmalı. Evde içiyorsan günde yirmi dolar içkiye harcayabilir misin? Barda içiyorsan bunun iki-üç katı mı? Eroin daha pahalı ama öyle olsa bile günde birkaç yüz dolardan fazla tutmaz ve alışkanlığını tekrar kazanması için kısa bir süre yeter. Domuz gibi vursa bile beş papeli bitirmesi için bir ay gerekir."

"Petey iğne kullanmıyordu."

"Bunu sana söyledi ha?"

"Doğru değil mi?"

Başını salladı. "Herkes bunu söylüyordu, yalnızca çektiği bir dönem vardı ama iğne kullanan bir canki de oldu. Yalan söylemek, sanki bağımlılığının daha az ciddi görünmesine neden oluyordu. Ayrıca vuruş yaptığını öğrenen kadınların onunla yatmayacağından korkuyordu. Son günlerde kadınları domino gibi devirdiği için değil ama işi zorlaştırmak istemezdi. İğneyi paylaştığını varsayarak HIV-pozitif olacağından korkacaklarını düşünüyordu."

"Ama iğneyi paylaşmıyordu."

"Paylaşmadığını söylüyor. Test yaptırdı, virüs yok."

"Sorun nedir?"

"Şey, yalnızca düşünüyordum. Belki iğneyi başkalarıyla paylaşıyordu, belki hiç HIV testi yaptırmadı. Belki bunda da yalan söyledi?"

"Ya sen?"

"Bana ne olmuş?"

"Sen iğne kullanıyor musun? Yoksa yalnızca çekiyor musun?"

"Ben canki değilim."

"Peter bana ayda bir kez bir paket uyuşturucu çektiğini söyledi,"

"Ne zaman? Cumartesi günü telefonda mı?"

"Bir hafta önce. Bir toplantıya gittik, sonra birlikte yemek yedik."

"Ve sana bunu anlattı ha?"

"Birkaç gün önce evine geldiğini ve senin uçuyor olduğunu söyledi. Sana sorduğunu ama inkâr ettiğini söyledi."

Kenan bir an gözlerini indirdi, konuştuğu zaman sesinin tonu alçaktı. "Evet, doğru" dedi. "Bana sordu, ben de inkâr ettim. Yuttuğunu sandım."

"Ama yutmadı."

"Hayır, sanırım yutmadı. Bu konuda yalan söylemek beni rahatsız etti. Uyuşturucu çekmem rahatsız etmedi. Onun önünde yapmazdım, geleceğini bilseydim gene yapmazdım. Ama arada bir kendimi yalnız hissedince bir küçük paket uyuşturucu çekmek benden başka kimseye zarar vermiyor."

"Sen öyle diyorsan."

"Ayda bir kez mi dedi? Doğruyu söylemek gerekirse bu kadar çok kullandığımdan kuşkuluyum. Bana göre yılda yedi, sekiz ya da on kez kullanıyorum. Asla bundan fazla olmadı. Ona yalan söylememeliydim. 'Evet, kendimi bok gibi hissediyorum, bu yüzden çektim, n'olmuş?' demeliydim. Çünkü bunu yılda birkaç kez yapabiliyorum ve bunun üstüne hiç çıkmıyor, Petey'in ise biraz isteği varsa alışkanlığını tekrar kazanır ve metroda kendinden geçtiğinde ayak kabırlarını çalarlar. Bu başına geldi, D treninde uyandığında ayaklarında yalnızca çorapları vardı."

"Birçok insanın başına gelir."

"Sen de dahil mi?"

"Hayır ama benim başıma da gelebilirdi."

"Sen alkoliğsin değil mi? Sen buraya gelmeden önce içki içmiştim. Bana sorsaydın söylerdim, yalan söylemezdim. Neden kardeşime yalan söyledim?"

"O senin kardeşin."

"Evet bir neden bu. Ah, Allah kahretsin adamım. Onu merak ediyorum."

"Bu noktada yapabileceğin bir şey yok."

"Hayır, ne yapacağım, sokaklara çıkıp onu mu arayacağım? Birlikte çıkarız. Sen otomobilin bir tarafında karımı öldüren heriflere bakarsın, ben de diğer tarafta ağabeyime. Bu plan nasıl?" Yüzünü astı. "Bu arada, sana borçluyum. Ne demiştin, iki bin yedi yüz mü?" Cebinde para tomarları vardı, içinden iki bin yedi yüzü ayırdı ve geriye gene epeyce kaldı. Parayı bana verdi, ben de koyacak bir yer buldum. Kenan, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bu işi sürdüreceğim" dedim. "Yapacaklarımın bir kısmı Polis araştırmasının bulacaklarına bağlı ama..."

"Hayır" diye sözümü kesti, "demek istediğim bu değildi. Şimdi ne yapacaksın? Yemek için randevun var mı, kentte biriyle buluşacak mısın?"

"Ah." Düşünmem gerekti, "Herhalde odama geri döneceğim. Gün boyunca ayaktaydım, bir duş yapıp giysilerimi değiştirmek istiyorum."

"Yürümeyi planlıyorsun? Yoksa metroya mı bineceksin!"

"Şey, yürümeyeceğim."

"Belki ben seni götürürüm."

"Bunu yapman gerekmez."

Omuzlarını silkti. "Bir şey yapmam gerek" dedi.

Otomobilde ünlü çamaşırvanenin yerini sordu, oraya bir bakmak istediğini söyledi. Oraya gittik, Kenan, Buick'i sokağın karşısında bırakıp motoru susturdu. "Böylece erketeye yattık" dedi. "Böyle denir, değil mi? Yoksa yalnızca televizyonda mı denir?"

"Erkete genellikle saatler sürer" dedim. "Yani umarım şu an erketede değilizdir."

"Hayır, yalnızca birkaç dakika durmak istedim. Buradan kim bilir kaç kez geçmişimdir. Hiç aklıma durup telefon etmek gelmedi. Matt, bu adamların iki kadını öldürüp bir kızı kestiğinden emin misin?"

"Evet."

"Çünkü bu para içindi, diğerleri ise yalnızca, ah, neydi! Zevk mi? Eğlence mi?"

"Biliyorum. Ama benzerlikler çok açık ve çok çarpıcı. Aynı kişiler olmalı."

"Neden ben?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki neden ben?"

"Çünkü bir uyuşturucu satıcısı ideal bir hedeftir, çok parası ve polisten uzak durmak için iyi nedenleri vardır. Bunu daha önce konuşmuştuk. Ayrıca adamlardan biri uyuşturuculara kafasını takmış. Pam'e satıcı tanıyıp tanımadığını, uyuşturucu alıp almadığını sormuş durmuş. Bu konuya kafasını taktığı açık."

"Bu neden bir uyuşturucu satıcısının hedeflendiğinin anıtı olabilir. Neden ben olduğumun yanıtı değil." Öne doğru eğildi, kollarını direksiyona koydu. "Satıcı olduğumu kim bilir? Hiç yakalanmadım, raporlarda adım geçmedi. Telefonum dinlenmiyor, evime dinleyici konulmamış. Komşularımın nasıl geçindiğim konusunda hiçbir fikri olmadığından eminim. Uyuşturucuyla Mücadele Bölümü bir buçuk yıl önce beni soruşturdu ve bir yere varamadığından vazgeçti. NYPD'dekilerin hayatta olduğumu bildiklerini bile sanmıyorum. Sen dejenere bir insansın, kadınları öldürmekten hoşlanıyorsun, bir uyuşturucu satıcısını hallederek zengin olmak istiyorsun, varlığını nasıl bilebilirsin? Bunu bilmek istiyorum. Neden ben?"

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Başta hedefin ben olduğumu düşünmüştüm. Biliyorsun, bana zarar vermek, canımı yakmak isteyen bir insan yüzünden başladı her şey diye. Ama sana göre bu doğru değil. Tecavüz ve cinayete bayılan manyaklarla başladı. Sonra karşılığında para almak istediler, bir uyuşturucu satıcısının peşinden gitmeye karar verdiler, böylece ben seçildim. Yani meslek yüzünden tanıdığım insanları düşünerek bir yere varamam, bir işte ona kazık attığımı düşünen ve bunu ödeşmenin iyi bir yolu olarak gören birini düşünerek. Malla ilgilenen manyaklar olmadığını söylemiyorum ama..."

"Hayır, ne demek istediğini anlıyorum. Ve haklısın. Sen rastlantıyla hedef seçildin. Bir uyuşturucu satıcısı arıyorlardı ve tanıdıkları kişi de sendin."

"Ama nasıl?" Tereddüt etti. "Bir fikrim var."

"Anlat bakalım."

"Şey, fazla bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Ama kardeşimin toplantılarda hikâyesini anlattığını sanıyorum, doğru mu? Ayağa kalkıyor ve herkese ne yaptığını, nasıl alıştığını anlatıyor Kardeşinin nasıl geçindiğin sanırım. Yanlış mıyım?"

"Pete'in uyuşturucuyla uğraşan bir kardeşi olduğunu biliyordum ama onun adını da, nerede oturduğunu da bilmiyordum. Hatta Pete'in soyadını bile bilmiyordum."

"Ona sorsaydın söylerdi. Gerisini bulmak zor olur mu? 'Galiba kardeşini tanıyorum. Bushwick'de mi oturuyor?' 'Hayır, Bay Ridge'de.' Ya, öyle mi? Hangi sokakta?' Bilmiyorum, sanırım zorlama bir varsayım bu."

"Bana da öyle geliyor" dedim. "AA toplantılarında her türden insan bulabileceğini söyleyebilirim, dizi cinayetler katilinin kapıdan içeriye girmesini önleyecek hiçbir şey yok. Tanrı bilir birçok ünlü katil alkolden ve cinayetleri işlerken hep alkolün etkisi altındaydı. Ama programda içkiyi bırakan bir katille tanışmadım."

"Ama mümkün değil mi?"

"Sanırım mümkün. Birçok şey mümkün. Gene de dostlarımız Sunset Park'ta oturuyor ve Peter Manhattan toplantılarına gidiyorsa..."

"Evet, haklısın. Beriden bir buçuk mil uzakta oturuyorlar, ben de hakkımda bir şeyler duymaları amacıyla onların Manhattan'a gittiğini düşünüyorum. Elbette bunları söylediğimde Brooklyn'den olduklarını bilmiyordum."

"Ne zaman neyi söylediğinde?"

Bana baktı, alnı acıyla kırıştı. "Petey'e toplantılarda işimle ilgili olarak çenesini kapamasını söylediğim zaman. Bana beni böyle bulduklarını, Francine'i bu yolla seçtiklerini söylediğim zaman." Pencereden çamaşırhaneye bakmak için döndü. "Beni havaalanına götürürken söyledim. Yalnızca bir öfke nöbetiydi. Bir konuda canımı sıkıyordu, ne olduğunu unuttum, yine de bunu yüzüne vurdum. Bir an yüzüme, midesine yumruk atmışım gibi baktı. Sonra bir şey söyledi, yalnızca onu üzme istediğimi, ciddiye almadığını, öfkeden böyle konuştuğumu anlattığını belirten bir şeyler."

Kontak anahtarını çevirdi. "Boş ver gitsin bu çamaşırla neyi" dedi. "Telefon etmek için kuyruğa girmiş insanlar falan yok burada. Buradan gidelim, ha?"

"Tamam."

Bir iki blok sonra: "Varsay ki bu konuyu düşünüp durdu, kafasında kurdu. Varsay ki kafasında kaldı. Varsay ki doğru olup olmadığını merak etti." Bana bir bakış fırlattı. "İçmesine bu mu neden oldu sence? Çünkü sana söylüyorum, ben Petey olsaydım bunu yapabilirdim."

Manhattan'a gelince, "Evine gitmek, kapısını çalmak istiyorum" dedim. "Benimle gelmek ister misin?"

Pansiyon odasının kapısındaki kilit çalışmıyordu. Kenan kapıyı iterek açtı ve, "Burada büyük bir güvenlik var. Genel olarak harika bir yer" dedi. İçeriye girdik, fare ve toprak kokan iki kat merdiven çıktı. Kenan bir kapıya doğru yürüyerek içerisini dinledi, kapıyı çaldı, ağabeyinin adını seslendi. Kimse cevap vermedi. Aynı şeyi tekrar yaptı ama gene cevap yoktu. Kapıyı denedi, kapı kilitliydi.

"Burada bulacağım şeyden korkuyorum" dedi, "aynı zamanda çekip gitmekten de korkuyorum."

Cüzdanımda eski bir Visa kartı bularak kapıyı açtım. Kenan yeni bir saygıyla bana baktı.

Oda boştu ve karmakarışık. Yatak örtüsü yere düşmüştü, giysiler tahta bir iskemlenin üzerine gelişigüzel atılmıştı. Masanın üzerinde Büyük Kitap'ı ve birkaç AA broşürü gördüm. İğne ya da uyuşturucu malzemesi görmedim ama yatağın yanında bir su bardağı vardı. Kenan şeyeyi eline alarak kokladı.

"Bilmiyorum" dedi. "Sen ne düşünüyorsun?" Bardağın içi kuruydu ama içki kalıntısı kokusu aldığımı sandım. Gerçi bana öyle gelmiş de olabilirdi. Durduk ve alkol kokusunu ilk kez duymuyordum.

Kenan, "Eşyalarını böyle karıştırmaktan hoşlanmıyor" dedi. "Kolunda iğneyle morarmış bulmaktan korkmuştum demek istediğimi anlıyor musun?"

Sokağa çıkınca, "Peki, parası var" dedi. "Çalması gerekmiyor. En azından kokain alabilir, bu elinde avucunda ne var bitirir ama Petey kokaini hiçbir zaman fazla sevmedi. Basit şeyleri sever o, olabildiğince dibe inmekten hoşlanır."

"Bunu anlayabiliyorum."

"Evet. Parasız kalınca Francine'in Camry'sini satabilir. Ruhsat üstüne değil ama gene de sekiz dokuz bin papel eder yani kâğıtlar olmadan kendisine birkaç yüz dolar verecek birini bulabilir. Bu canki ekonomisi, mükemmel bir anlamı var."

Ona Peter'in bir sarhoş ile bir canki arasındaki farkla ilgili olarak yaptığı şakayı anlattım. Her ikisi de cüzdanını çalardı ama canki aramana yardım ederdi.

"Evet" dedi başını sallayarak. "Bu her şeyi anlatıyor."

17

Sonraki bir hafta içinde bazı şeyler oldu. Sunset Park'a üç kez gittim; ikisinde yalnız, birinde TJ ile birlikte. Bir öğleden sonra işsiz güçsüz otururken çağrı cihazına mesaj bıraktım, hemen ardından TJ beni aradı. Times Alanı'ndaki metro istasyonunda buluşarak birlikte Brooklyn'e gittik. Bir kafeteryada öğle yemeği yedik, bir Küba kahvesinde café con leche içtik ve biraz dolaştık. Çok konuştuk. Ondan çok şey öğrenmiş olmasam da, dinlediğini varsayarsam o benden birkaç şey öğrendi.

Kente geri dönmek için tren beklerken TJ, "Diyelim bugün bana hiç para vermek zorunda değilsin. Bir şey yapmadığımız için" dedi.

"Zamanının bir karşılığı olmak zorunda."

"Çalışıyor olsaydım belki ama yalnızca dolaşıp durdum. Adamım, bütün yaşamım boyunca bunu bedava yaptım ben."

Başka bir gece tam evden çıkıp toplantıya gitmek üzereyken Danny Boy'dan gelen bir telefon beni Corona'daki bir İtalyan restoranına götürdü. Burada üç kılıksız adam son günlerde bol para harcamaya başlamıştı. Olanaksız görünüyordu -Corona kuzey Queens'deydi ve Sunset Park'tan ıslık yılı uzaktaydı- ama gene de gittim ve barda San Pellegrino suyu içerek ipek giysili üç adamın içeriye girip etrafa para saçmalarını bekledim.

Televizyon açıldı, saat onda Kanal 5 haberlerinde Kırk Yedinci Sokak'taki bir elmas tüccarını silahla tehdit ederek soyuma suçundan yakalanan üç kişinin haberi vardı. Barmen, Hey, şuna bir baksana!" dedi. "Bu pis herifler son üç gecedir buradaydı, su gibi para harcıyorlardı. Bu paranın nereden geleni anlamıştım."

Yanımdaki adam, "Eski usul kazanmışlar" dedi

Val Shea Stadyumu'ndan yalnızca birkaç blok uzaktaydı ama gene de Mets takımından yüzlerce mil uzakta gibiydi. Mets, Wrigley'de o öğleden sonra Cubs'a kıl payı maç vermişti. Metroya kadar yürüyerek eve döndüm.

Başka bir seferinde Drew Kaplan beni arayarak Kelly'nin Brooklyn Cinayet Şubesi'ndeki meslektaşlarının Pam'ın Washington'a gitmesini ve FBI'ın Quantica'daki Şiddet İçeren Suçlar Çözümleme Merkezi'ne uğramasını istediklerini söyledi. Pam gidiyor mu diye sordum.

"Gitmiyor" dedi.

"Red mi etti?"

"Avukatının önerisiyle."

"Bundan emin değilim" dedim. "Halkla ilişkiler bölümü FBI'ın en güçlü olduğu yerdi her zaman ama dizi cinayet katillerin profilini çıkaran bölümün de epey etkileyici olduğunu duymuştum. Gitmesi gerekirdi bence."

"Onun avukatı olmaman iyi olmuş. Koruma görevinin bende olması onun çıkarma dostum. Her neyse, dağ Muhammed'e geliyor. Yarın buraya bir adam gönderiyorlar."

"Neler olduğunu bana bildir" dedim, "müşterinin çıkarlarıyla ilgili olanlarla örtüştüğü noktada tabii."

Güldü. "İğneli konuşma, Matt. DC'ye neden gitmesi gerekiyormuş. Bırakalım o buraya gelsin."

FBI görevlisiyle yapılan toplantıdan sonra beni tekrar arayarak görüşmeden etkilenmediğini söyledi. "Bana biraz kayıtsız gibi göründü" dedi. "Yalnızca iki kişiyi öldürmüş, üçüncüsünü de doğramış biri onun zamanına değmezmiş gibi. Kim ne kadar çok kişiyi ipe dizerse o kadar değerli oluyor galiba."

"Doğru."

"Evet ama ipin ucundaki insanlar için bu pek rahatlatıcı değil. Kelly'ye West Coast'da gerçekten sağlam bir profil alamadıklarını anlatıyordu. Çocukken pul topladığını ve ilk dövmesini yaptırdığında kaç yaşında olduğunu bildiklerini. Ama gene de orospu çocuğunu yakalamamışlardı ve adamın şu anki skorunun kırk iki olduğunu söyledi, dört de olası kişi varmış."

"Ray ile arkadaşının neden önemsiz görüldüğünü anlayabiliyorum."

"Olay sıklığına da bayılmadı. Dizi cinayet katillerinin genellikle daha yüksek eylem düzeyleri olduğunu söyledi. Yani kurbanlar arasında aylarca beklemiyorlarmış. Adamların ya henüz hız almamış olduklarını ya da New York'a fazla sık gelmediklerini, cinayetlerinin çoğunu başka yerlerde işlediklerini söyledi.

"Hayır" dedim. "Kenti çok iyi tanıdıkları için bu olamaz."

"Bunu neden söyledin?"

"Ha?"

"Kenti iyi tanıdıklarını nasıl bilebiliyorsun?"

Çünkü Huri'leri Brooklyn'de dolaştırmışlardı ama ona bundan söz edemezdim. "Kurbanlarını bırakmak için iki farklı ve uzak semtlerde bulunan mezarlık kullandılar" dedim. "Forest Park da var. Lexington Caddesi'nden bir kızı kaçırp Queens'de bir mezarlığa atan kişilerin kent dışından olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bunu herkes yapabilir" dedi, "yanlış kızı kaçırmışlarsa. Bir düşüneyim başka neler dedi. Adamların muhtemelen otuz yaşlarında, muhtemelen çocukken taciz edilmiş kişiler olduğunu söyledi. Bu konuda genel bilgisi çok. Söylediği bir şey beni ürpertti."

"Nedir?"

"Şey, bu adam yirmi yıldır bölümdeymiş, kurulduğu zaman orada çalışmaya başlamış. Yakında emekli oluyormuş, buna memnun olduğunu söyledi."

"Tükendiği için mi?"

"Evet ama dahası var. Bu tür olayların gerçekleşme hızının gerçekten pis bir biçimde arttığını söyledi. Buna göre olaylar şimdi ile yüzyılın sonu arasında zirveye varacak. Spor olsun diye cinayet diyor buna. Doksanların zevk çılgınlığının bu olacağını söyledi."

İlk gitmeye başladığımda böyle değildi ama bugünlerde AA toplantılarında yeni gelenler genellikle doksan günlük içki içmeme süreleri dolmadan konuşuyor ve günlerini nasıl geçirdiklerini anlatıyorlar. Toplantıların çoğunda bu tür açıklamalar alkış alıyor. Ama St. Paul'de değil çünkü iki aydır her gece gelen eski bir üye her toplantıdan önce, "Adım Kevin ve ben bir alkoliğim. Bir gündür içmiyorum. Dün gece içtim ama bugün içmiyorum!" diyordu. İnsanlar bu cümleyi alkışlamaktan hasta oldu, bir sonraki toplantıda hayli tartıştıktan sonra alkışı tamamen kesmeye karar verdik. Adamın biri, "Adım Al" diyor, "on bir gündür içmiyorum." "Merhaba Al" diyoruz.

Brooklyn Heights'dan Bay Ridge'e kadar yürüyüp Kenan Huri'den harcamalarımın karşılığını aldığım zaman günlerden Çarşamba'ydı, bir sonraki Salı günü sekiz buçuk toplantısında odanın arkasından tanıdık bir ses, "Adım Peter, ben bir alkolik ve uyuşturucu müptelasıyım, iki gündür içmiyorum."

Herkes, "Merhaba Peter" dedi.

Verilen arada onun yanına gitmeyi planlamıştım ama yanımdaki kadınla konuşmaya daldım ve onu aramak için döndüğümde gitmişti. Daha sonra otelden onu aradım ama cevap vermedi. Kardeşinin evini aradım.

"Peter içki içmiyor" dedim. "En azından bir saat önce içmiyordu. Onu toplantıda gördüm."

"Ben bugün konuştum. Paranın büyük kısmının yanında olduğunu ve otomobilin başına kötü bir şey gelmediğini söyledi. Ona otomobile de, paraya da aldırmadığımı, onun için kaygılandığımı söyledim, bana iyi olduğunu söyledi. Sence nasıl?"

"Onu görmedim. Yalnızca konuştuğunu duydum, onu aradığımda gitmişti. Hayatta olduğunu söylemek için seni aradım."

Teşekkür etti. İki akşam sonra Kenan beni arayarak lobide olduğunu söyledi. "Otelin önüne park ettim" dedi. "Yemek yedin mi? Aşağıya gel, dışarıda buluşalım."

Otomobilde, "Manhattan'ı benden daha iyi biliyorsun" dedi. "Gideceğimiz yeri sen seç."

Dokuzuncu Cadde'deki Paris Yeşili'ne gittik. Bryce beni adımla karşıladı ve pencere kenarı bir masa verdi, Garry de bardan teatral bir havayla el salladı. Kenan bir bardak şarap, ben de bir Perrier istedim.

"Güzel yer" dedi Kenan.

Yemek siparişimizi verdikten sonra, "Bilmiyorum adamım" dedi. "Kentte olmak için bir nedenim yok. Otomobile binip dolaştım, gidecek tek bir yer bile aklıma gelmedi. Bunu eskiden sürekli yapardım, dolaşır, hava kirliliğine ve benzin kıtlığına katkıda bulunurdum. Sen bunu hiç yaptın mı? Ah, nasıl yapabilirsin, otomobilin yok ki. Bir hafta sonu buradan kaçmak istiyorsun diyelim. Ne yaparsın?"

"Otomobil kiralırım."

"Evet, tabii" dedi. "Bunu düşünmemiştim. Bunu sık yapar mısın?"

"Hava güzelse epeyce sık. Kız arkadaşım ile eyaletin kuzey taraflarına ya da Pennsylvania'ya gideriz."

"Ah, bir kız arkadaşın var, ha? Merak ediyordum. Uzun zamandır mı birliktesiniz?"

"Fazla uzun değil."

"Sormamda bir mahzur yoksa ne iş yapıyor?"

"Sanat tarihçisi."

"Çok iyi" dedi. "İlginç olmalı."

"O ilginç buluyor."

"Yani arkadaşın ilginç olmalı demek istemişim. İlginç bir kişi."

"Çok" dedim.

Kenan bu akşam daha iyi görünüyordu, saçlarını düzeltirmiş ve tıraş olmuştu ama üzerinde hâlâ tükenmiş bir hava, bir huzursuzluk hali vardı.

"Kendimle ilgili ne yapacağımı bilmiyorum" dedi. "Evde oturuyorum, bu beni deli ediyor. Karım öldü, kardeşim kim bilir ne yapıyor, işim berbat ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"İşinle ilgili bir sorun mu var?"

"Belki hiçbir şey yok, belki çok şey var. Çıktığım şu son seyahatte bir bağlantı kurdum. Önümüzdeki hafta bir kargo alacağım."

"Belki bana bundan söz etmemeliydin."

"Hiç haşhaş denedin mi? Saf bir alkoliksen herhalde çekmemişsindir."

"Hayır."

"Kargoda gelen bu. Türkiye'nin doğusunda yetişir ve Kıbrıs yoluyla gelir ya da bana böyle söylediler."

"Sorun nedir?"

"Sorun bu anlaşılmayı yapmamalıydım. Güvenmek için bir nedenim olmayan insanlarla iş yaptım ve olabilecek en kötü neden için bu işe girdim. Bir şey yapmış olmak için yaptım."

"Karının ölümüyle ilgili senin için çalışabilirim" dedi "Hayatını nasıl kazandığına aldırmadan bunu yapabilirim. Senin adına birkaç yasayı ihlal edebilirim. Ama mesleğin söz konusuysa senin için çalışamam."

"Petey benim için çalışmasının onu eroin kullanmaya yönelteceğini söyledi. Bu senin için de bir faktör mü?"

"Hayır."

"Dokunmak istemediğin bir şey yalnızca."

"Sanırım öyle, evet."

Bunu bir an düşündü, sonra başını salladı. "Bunu anlayabilirim" dedi. "Saygı duyabilirim. Öte yandan beni destekleyeceğine güvendiğim için yanımda olman hoşuma giderdi. Çok kârlı. Bunu biliyorsun."

"Elbette."

"Ama pis iş, değil mi? Bunun farkındayım. Nasıl olmaz? Pis bir dünya burası."

"Öyleyse çek git."

"Bunu düşünüyorum. Hayat boyu bu alanda kalacağımı hiç düşünmedim. Birkaç yıl daha, birkaç anlaşma daha, ülke dışındaki hesaplarda biraz daha para diye düşündüm. Tanıdık hikâye değil mi? Uyuşturucuyu yasallaştırmalarını, herkes için basit hale getirmelerini isterdim."

"Önceki gün bir polis de aynı şeyi söyledi."

"Asla olmaz. Ya da belki olur. Sana söylüyorum, hoşuma giderdi."

"Peki o zaman ne yapacaksın?"

"Başka şey satarım." Güldü. "Bu seyahatte tanıştığım adam, benim gibi Lübnanlı, onunla ve karısıyla Paris'te gezdik. Kenan' dedi, 'bu işi bırakmalısın, ruhunu öldürüyor.' Onunla birlikte çalışmamı istiyor. Tahmin et ne iş yapıyor. Silah satıcısı, Allah aşkına, silah satıyor. 'Adamım' dedim, 'benim müşterilerim malla yalnızca kendilerini öldürüyor. Senin müşterilerinse başkalarını öldürüyor.' Aynı şey değil' diye ısrar etti. 'Ben hoş, saygın insanlarla iş yapıyorum.' Tanıdığı bütün o insanları, CIA'yı, başka ülkelerin gizli servislerini anla belki uyuşturucu işini bırakıp büyük bir ölüm taciri olurum. Buna ne dersin?"

"Tek seçeneğin bu mu?"

"Ciddi olarak mı? Hayır, elbette hayır. Herhangi bir s alıp satabilirim. Bilmiyorum, babam Fenikeliler konusunda kafadan atıyor olabilir ama halkımızın dünyanın her yerinde ticaret yaptığına kuşku yok. Üniversiteyi bıraktığımda yaptığım ilk şey yolculuğa çıkmaktı. Akrabalarım gittim. Lübnanlılar gezegene dağılmış durumdalar adamım. Yucatân'da bir halam ve amcam var, bütün Orta ve Güney Amerika'da kuzenlerim var. Afrika'ya gittim, anne tarafımdan bazı akrabalar Togo adlı bir ülkede yaşıyor. Oraya gidene kadar adını bile duymamıştım. Akrabalarım Togo'nun başkenti Lome'de döviz karaborsasında çalışıyor. Lome'nin merkezindeki bir binada güzel büroları var. Lobide tabela yok, merdiven çıkmak zorunda kalıyorsun ama her şey nerdeyse tümüyle açıktan yapılıyor. Gün boyunca insanlar dolar, pound, frank, seyahat çeki almak için geliyor. Altın alıp satıyorlar, tartıp tahmini bir fiyat veriyorlar."

Gün boyunca para oradaki uzun bir masada alınıp veriliyor. Ellerinden geçen paranın miktarına inanmadım. Gençtim, hiç o kadar çok nakit para görmemiştim, tonlarca paraya bakıyordum. Toplam işlemin yalnızca %1-2'sini yapıyorlar ama hacim çok büyük.

Kentin dışında, avlulu bir evde oturuyorlardı. Bütün hizmetçileri içine alacak kadar büyük olmalıydı. Ben Bergen Sokağı'ndan gelmiş bir çocuğum, odamı kardeşimle paylaşarak büyüdüm, oysa orada kuzenlerimin yanında her bir aile üyesi beş hizmetçi falan düşüyordu. Bu rakama çocuklar da dahil! Hiç abartmıyorum. Başta rahatsız oldum, bunun israf olduğunu düşündüm ama sonra bana açıkladılar. Zenginsen çok inşa çalıştırmak zorundaydın. İş yaratıyordun, insanlar için bir iş yapıyordun.

'Bizimle kal' dediler. Beni kendi işlerine sokmak istediler. Togo'yu sevmemişsem, Mali'de dünürleri benzer bir iş yapıyordu. 'Ama Togo daha güzeldir' dediler."

"Hâlâ oraya gidebilir misin?"

"İnsan bunu ancak yirmi yaşındayken yapabilir, ancak o zaman yeni bir ülkede yeni bir yaşam kurabilir."

"Kaç yaşındasın, otuz iki mi?"

"Otuz üç. Acemi seviyesinde başlangıç yapmak için biraz yaşlıyım."

"Posta odasında başlamak zorunda değilsin."

Omuzlarını silkti. "Komik, Francine ile bunu konuşmuştuk. Francine siyahlardan korktuğu için fazla yanaşmıyordu. Siyah bir ülkede bir avuç beyazdan biri olma düşüncesi onu korkutuyordu. 'Ya darbe yaparlarsa ne olur' diye sordu. Canım, neye karşı darbe yapacaklar dedim. Bu onların ülkesi. Zaten sahibi onlar. Ama bu konuda mantıklı düşünemiyordu." Sesi sertleşti. "Şimdi de onu kamyonu atanlara, öldürenlere bak. Beyaz adamlar. Bütün hayatın boyunca bir şeyden korkuyorsun ve başka bir şey arkandan sinsice sokuluyor." Gözlerini benimkilere dikti. "Sanki onu yalnızca öldürmekle kalmadılar, yok ettiler aynı zamanda. Var olmaktan çıktı. Cesedini bile görmedim, parçalar gördüm. Gecenin bir yansında kuzenimin kliniğine giderek parçaları küle dönüştürdüm. Francine gitti, hayatımda bir boşluk var, yerine ne koyacağımı bilemiyorum."

"Zaman alır derler" dedim.

"İstedیği kadar zamanımı alabilir. Ne yapacağımı bilmediğim bol zamanım var. Gün boyunca evde yalnızım ve bir bakıyorum kendimle konuşuyorum. Yüksek sesle yani."

"Çevrelerinde insanlar olmasına alışkın olanlar bunu yapar. Üstesinden geleceksin."

"Peki ya gelemesem ne olacak? Kendimle konuşuyorsam beni kim duyabilir, değil mi?" Su bardağından bir yudum aldı.

"Ayrıca seks de var" dedi. "Seks konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. İstek duyuyorum, biliyor musun? Genç bir erkek olarak doğal."

"Bir dakika önce Afrika'da yeni bir yaşama başlayamayacak kadar yaşlıydın."

"Ne demek istediğini anlıyorum. İsteklerim var ama konuda ne yapacağımı bilmediğim gibi istek duyma konusunda da rahatsızlık çekiyorum. Gerçekten sevişeyim ya da sevişmemeyim, bir kadınla yatmak istemeyi sadakatsizlik olarak görüyorum. Ayrıca istesem bile kiminle yatacağım? Ne yapacağım bardaki bir kadına dil mi dökeceğim? Bir masaj merkezine gidip çekik gözlü bir Koreli'ye beni uçurması için para mı vereceğim! Allanın belası randevulara gidecek, kadınları sinemaya götürecek, onlarla sohbet mi edeceğim? Kendimi bunu yaparken hayal etmeye çalışıyorum ve evde oturup otuzbir çekmeyi tercih ediyorum. Ayrıca bunu da yapamıyorum çünkü bu da bana sadakatsizlik olarak geliyor. Birden utanarak sustu. "Affedersin" dedi. "Bütün bu saçmalıkları kusmak niyetinde değildim. Bunlardan hiçbirini söylemeyi planlamamıştım. Nereden esti bilmiyorum."

Otele geri döndüğümde sanat tarihçimin aradığını öğrendim. O gece dersi vardı ve henüz geri dönmemişti. Telesekreterine mesaj bıraktım ve arayıp aramayacağını merak ettim.

Birkaç gece önce kötü bir zaman geçirmiştik. Yemekten sonra onun görmek istediği ama benim istemediğim bir video filmi kiraladık, belki buna içerlemişimdir, bilmiyorum. Nedeni ne olursa olsun aramızda yanlış giden bir şeyler vardı. Film bittikten sonra Elaine yersiz bir yorum yaptı, ben de biraz daha az fahişe gibi olmaya çalışırsa iyi olabileceğini söyledim. Normal koşullarda bu kabul

edilebilir bir takılma olabilir ama ben bunu ciddiymiş gibi söyledim, Elaine de aynı derecede iğneleyici bir laf etti.

Özür diledim, o da diledi ve ikimiz de bunun önemsiz olduğuna karar verdik ama öyle hissetmiyorduk, yatma zamanı geldiğinde kentin zıt taraflarına döndük. Ertesi gün konuştuğumuzda bundan söz etmedik ve hâlâ da etmiş değiliz ama ne zaman konuşsak, hatta konuşmasak bile aramızda bu sorun duruyordu.

Elaine beni on bir buçukta aradı. "Şimdi içeri girdim" deli. "Birkaç kişi dersten sonra içki içmeye gittik. Günün nasıl geçti?"

"İyi" dedim, birkaç dakika daha konuştuk. Sonra ona gitmek için saatin çok geç olup olmadığını sordum.

"Ben de seni görmek isterim ama..."

"Ama çok geç oldu."

"Evet canım. Yoruldum, yalnızca bir duş yapıp uyumak istiyorum. Olur mu?"

"Elbette."

"Yarın konuşuruz."

"Hı-hı. İyi uykular."

Telefonu kapadım ve boş odaya "Seni seviyorum" diyerek, sözcüklerin duvarda yankılanmasını dinledim. Birlikte olduğumuzda bu sözcükleri kullanmama konusunda çok mahirdik, şimdi kendi sesimi dinlerken bunun doğru olup olmadığını merak ediyordum.

Bir şey hissediyordum ama ne olduğunu çıkaramamıştım. Bir duş yaptım, kurulandım, banyo lavabosunun üstündeki aynada yüzüme bakarken hissettiklerimin ne olduğunu kavradım.

Her gece iki geceyarısı toplantısı vardı. En yakındaki Batı Kırk Altıncı Sokak'taydı, toplantı tam başlarken içeri girdim. Kendime bir fincan alarak oturdum. Birkaç dakika sonra tanıdığım bir sesin, "Adım Peter, ben bir alkolik ve uyuşturucu müptelasıyım" dediğini duydum. İyi, diye düşündüm. "Bir gündür içmiyorum" dedi.

O kadar da iyi değil. Salı günü iki gündür içmiyordu, bugün ise bir. Ne kadar zor olmalı diye düşündüm, hayat gemisine geri binmeye çalışmak ve bir türlü tutunamamak. Peter Huri'yi düşünmekten vazgeçtim çünkü orada kendi çıkarım için bulunuyordum, onun için değil.

Konuşmacının kendini tanıtmamasını ilgiyle dinledim neler duymuş olduğumu söyleyemem. Konuşmacı konuşmasını bitirip toplantıyı açtığı zaman hemen elimi kaldırdım. Ayağa kalkarak, "Adım Matt, ben bir alkoliğim. Birkaç yıldır içki içmiyorum ve kapıdan içeriye ilk girdiğim günden beri büyük bir yol katettim. Bazen hâlâ tehlike içinde olduğumu unutuyorum. İlişimde zor bir dönemden geçiyorum ve yakın bir süreye kadar bunu farketmemiştim bile. Buraya gelmeden önce kendimi rahatsız hissettim ve hissettiklerimin ne olduğunu anlamak için düşün altında beş dakika durmak zorunda kaldım. Sonra bunun korku olduğunu, korktuğumu anladım.

Neden korktuğumu kendim de bilmiyorum. Kendimi serbest bırakırsam dünyadaki bütün melanetlerin başıma gelmesinden korkuyorum galiba. Bir ilişki içinde olmaktan korkuyorum, olmaktan da korkuyorum. Bir gün uyanıp aynaya baktığımda bana bakan yaşlı bir adam görmekten korkuyorum. Bir gün o odada tek başına ölmekten ve duvarların ötesine koku sızana kadar kimsenin beni bulmayacağından korkuyorum.

Bunları düşünerek giyinip buraya geldim çünkü içki içmek istemiyorum ve bunları hissetmek de istemiyorum. Bütün bu yıllardan sonra böyle yağmur gibi konuşmama neyin yol açtığını hâlâ bilmiyorum ama işe yarıyor. Teşekkür ederim."

Duygusal bir sepet gibi çıktı sesim herhalde ama nasıl görüldüğüne hiç aldırmamayı öğreniyorsun, ben de aldırmadım. O odada bunları böyle dökmek özellikle kolaydı çünkü Peter Huri dışında oradaki kimseyi tanıımıyordum; Peter de bir gündür içmiyorsa, beş dakika sonra bırak hepsini hatırlamayı cümleleri bile izleyememişti herhalde.

Belki de o kadar kötü değildi. Sonunda ayağa kalkıp dua ettik, sonra da iki sıra önümde oturan bir adam yanıma gelip telefon numaramı istedi. Ona kartımı verdim. "Çoğunlukla oradayım" dedim, "ama mesaj bırakabilirsin."

Birkaç dakika sohbet ettik, sonra Peter Huri'yi aradım ama o gitmişti. Toplantı sona ermeden mi gitti, yoksa hemen sonrasında mı sızıştı bilmiyorum ama her iki durumda da gitmişti.

Beni görmek istemediğini düşündüm, bunu anlıyordum. Başta çektiğim zorlukları, birkaç gün içki içmedikten sonra tekrar içtiğimi, sonra her şeye baştan başladığımı hatırladım. Peter'ın bir süre içki içmedikten sonra elindekileri kaybetmenin verdiği utanç dezavantajı vardı. Başına gelenlerden sonra düşük özsaygısını yeniden kazanması bir süre alacaktı herhalde.

Bu arada içki içmiyordu. Yalnızca bir gündür içmiyordu ama bir anlamda zaten herkes böyledir.

Cumartesi öğleden sonra televizyondaki spor programlarını izlemeye ara verip bir telefon operatörünü aradım. Ona Telefon Yönlendirme'yi nasıl devreye sokup çıkaracağımı gösteren kartı kaybettiğimi söyledim. Kayıtları kontrol edip servis için form doldurmadığımı göreceğini, otele polis yollamaları için 911'i atayacağını düşündüm. "O telefonu kapa Scudder ve ellerini kaldırarak dışarıya çık!"

Bu düşünceyi daha tamamlayamadan kadın telefonu bilgisayara bağlamıştı, mekanik bir ses bana ne yapmam gerektiğini anlatıyordu. Söylediklerini aynı hızla yazamazdım, bu yüzden ikinci kez arayıp işlemi tekrar etmek zorunda kaldım.

Evden çıkıp Elaine'e gitmeden önce talimatlara uyarak bana gelen telefonların otomatik olarak onun hattına aktarılmasını sağlayan işlemleri yaptım. Ya da hiç değilse teorik olarak aktarılmış olması gerekiyordu. İşlemlere büyük bir güven duymuyordum.

Elaine, Manhattan Tiyatro Kulübü'ndeki bir oyuna bilet almıştı: Yugoslav bir oyun yazarının yazdığı kasvetli, karanlık bir oyun. Çeviride bazı şeylerin kaybolduğu duygusuna kapıldım ama aktarıldığı kadarında da yeterince karanlık bir yorum vardı. Hiç ışık yakmadan benlikteki karanlık geçitleri geçiriyordu insanı.

Oyun normalden daha fazla sıkıntı veriyordu çünkü hiç ara verilmeden sahnelenmişti. Onu çeyrek gece bizi dışarı çıkardılar, çıkarana kadar da tam bir cendere içine soktular. Oyuncular sahneye çağrıldı, ışıklar yandı, orada zombiler gibi kalakaldık."

"Güçlü ilaç" dedim.

"Ya da güçlü zehir, affedersin son günlerde çok başarılı seçim yapamıyorum, değil mi? Nefret ettiğin o film, şimdi de bu."

"Bundan nefret etmedim" dedim. "On raund dövüşmüşüm ve yüzüme çok yumruk yemişim gibi hissettim."

"Mesaj neydi sence?"

"Hırvatça olsa daha iyiydi herhalde. Mesaj mı? Bilmiyorum. Dünyanın çürüdüğü sanırım."

"Bunun için bir oyuna gitmek zorunda değiliz" dedi. "Gazetelerde de okuyabilirsin."

"Ah" dedim. "Belki Yugoslavya'da farklıdır." Tiyatro yakınlarında bir yerde yemek yedik, oyunun havası hâlâ bizimleydi. Yemeğin yarısında, "Sana bir şey söylemek istiyorum" dedim. "Geçen gece için özür dilemek istiyorum."

"O iş bitti canım."

"Bitti mi bilmiyorum. Son günlerde tuhaf bir ruh hali içindeyim. Çalıştığım olayın bunda etkisi olmalı. Birkaç kere ilerleme kaydediyormuşum gibi geldi bana ve şimdi her şey yeniden sıkıştı ve ben de kendimi sıkışmış hissediyorum. An»' bunun bizi etkilemesini istemiyorum. Sen benim için önemlisin, ilişkimiz önemli."

"Benim için de."

Biraz konuştuk, işler düzelmeye benziyordu, gerçi oyunun asından kolayca sıyrılamamıştık. Sonra Elaine'in evine gittik. Ben tuvaletteyken Elaine mesajları dinledi. Tuvaletten çıktığımda yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Walter kim?" diye sordu.

"Walter."

"Yalnızca merhaba demek için aramış, önemli bir şey yokmuş ama yalnızca hayatta olduğunu bilmeni istemiş ve muhtemelen daha sonra tekrar arayacakmış."

"Ah" dedim. "Önceki gece bir toplantıda tanıştığım adam. İçkiyi çok yeni bırakmış."

"Ona bu numarayı mı verdin?"

"Hayır" dedim. "Bunu neden yapayım?"

"Ben de bunu merak ediyordum."

Kafama dank ederken, "Ah" dedim. "Demek ki işe yaramış."

"Ne işe yaramış?"

"Telefon Yönlendirme. Kong'ların telefon şirketiyle oyun oynarken Telefon Yönlendirme servisini devreye soktuklarını söylemişim. Bu öğleden sonra telefonumu yönlendirdim."

"Yani telefonların buraya gelecek."

"Doğru, işe yarayacağına fazla inanmamıştım ama yaradığı açık. Sorun ne?"

"Hiçbir şey."

"Emin misin?"

"Elbette. Mesajı dinlemek ister misin? Tekrar başa alabilirim."

"Hayır, söylediklerinin hepsi buysa."

"Öyleyse söylebilirim."

"Sil tabii."

Elaine mesajı sildi, sonra "Telefonu çevirip karşısında bir kadının konuştuğu telesekreter çıktığı zaman ne düşündü"

"Eh, belli ki yanlış numarayı çevirdiğini düşünmedi yoksa mesaj bırakmazdı."

"Kim olduğumu sandığını merak ediyorum."

"Seksi sesli gizemli bir kadın."

"Herhalde birlikte yaşadığımı düşünmüştür. Tek başına yaşadığını bilmiyorsa tabii."

"Hakkımda bildiği tek şey içki içmediğim ve çılgın olduğum."

"Neden çılgın?"

"Çünkü onunla tanıştığım toplantıda içimdeki birçok şeyi kustum. Çünkü bütün bildiği benim papaz, senin de kilisenin kâhyası olduğun."

"Bu oyunu denememiştik. Papaz ve kâhya. 'Beni kutsayın peder çünkü ben çok yaramaz bir kızım ve kıcıma iyi bir şaplak atılmasına ihtiyacım var galiba.'"

"Buna şaşırmazdım."

Elaine sırtıttı, yanına gittiğim anda telefon çaldı. "Sen bak" dedi. "Herhalde Walter'dir."

Telefonu açınca boğuk sesli bir erkek Bayan Mardell ile konuşmak istediğini söyledi. Tek söz etmeden almacı ona verip diğer odaya geçtim. Pencerenin kenarında durarak East River'in öte yanındaki ışıklara baktım. Birkaç dakika sonra Elaine yanıma geldi. Telefonda söz etmedi, ben de etmedim. On dakika sonra telefon tekrar çaldı. Elaine açtı ama banaydı-Walter'di, yeni başlayanları çok telefon etmeye teşvik ederlerdi hep. Onunla uzun konuşmadım, telefon bitince, "Affedersin" dedim. "Kötü bir fikirdi."

"Eh, buraya çok geliyorsun. İnsanlar sana ulaşmak zorunda" Birkaç dakika sonra, "Fişi çek" dedi. "Bu gece kimse ikimize de ulaşmasın."

Sabah Joe Durkin'e gittim. Büyük Suçlar Ekibi'nden iki arkadaşı ve Joey'la birlikte öğle yemeğine çıktık. Otelime geri dönüp mesajlarımı almak için resepsiyona uğradım ama hiç mesaj yoktu. Yukarıya çıkıp elime bir kitap aldım. Üçü yirmi gece telefon çaldı.

Elaine, "Telefon Yönlendirme'yi devreden çıkarmayı unutmuşsun" dedi.

"Ah, aman Allahım" dedim. "Hiç mesaj olmamasına şaşmalı. İçeriye biraz önce girdim, bütün sabah dışarıdaydım, aklımdan tamamen çıkmış. Hemen eve dönüp devreden çıkaracaktım ama unuttum. Gün boyunca seni deli etmiş olmalı."

"Hayır ama..."

"Ama bana nasıl ulaştın? Burayı aradıysan meşgul çalması gerekmez mi?"

"Birinci arayışında meşgul çaldı. Alt katı arayarak onlar aracılığıyla bağlattım."

"Ya!"

"Anlaşılan santral Telefon Yönlendirme'yi dikkate almıyor."

"Öyle olmalı."

"Daha önce TJ aradı. Ama önemli değil. Matt, Kenan Huri biraz önce aradı. Onu hemen araman gerek. Çok acil olduğunu söyledi."

"Öyle mi dedi?"

"Ölüm-kalım meselesi" dedi, "olasılıkla da ölüm. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama sesi ciddi çıkıyordu."

Hemen Kenan'ı aradım. Kenan, "Matt, Allah'a şükürler olsun. Bir yere ayrılma, diğer hatta kardeşim var. Evdesin değil mi? Tamam, hatta kal, hemen sana döneceğim." Bir klik sesi çıktı, bir iki dakika sonra da tekrar bir klik sesiyle Kenan konuşmaya başladı. "Sana doğru geliyor" dedi. "Oteline geliyor, şu anda önüne gelmiştir."

"Sorun nedir?"

"Petey'in sorunu mu? Bir şey yok, iyi. Seni Bright Beach'e getirecek. Bugün kimsenin metroyu kullanmaya zamanı yok."

"Brighton Beach'de ne var?"

"Bir sürü Rus" dedi. "Bunu nasıl açıklayabilirim? İçlerinden biri beni arayarak yaşadığımıza benzer bir durumla karşı karşıya olduğunu söyledi."

Bunun tek bir anlamı olabilirdi ama emin olmak istedim.

"Karısı mı?"

"Daha kötüsü, gitmem gerek, seninle orada buluşuruz."

18

Eylül ayının sonlarına doğru Elaine ile Brighton Beach'te tembel bir hafta sonu geçirmiştik. treninin sonuna kadar gidip Brighton Beach Caddesi'nde yürümüş, pazarları dolaşmış, vitrinlere bakmış, sonra mütevazı evlerin bulunduğu yan sokaklarla arka sokakları keşfetmiş, küçük yollar, geçitler ve patikalarda yürümüştük. Nüfusun büyük kısmı Rus Yahudileri'nden oluşuyordu, büyük kısmı oraya yeni gelmişti. Öz olarak New York kalmasına karşın çevre tümüyle yabancı görünüyordu. Bir Gürcü lokantasında yemek yedik, sonra Coney Adası'na bağlanan ince uzun yolda yürüyerek okyanus kıyısında yaşayan, bizlerden daha dayanıklı görünen insanları izledik. Sonra Akvaryum'da bir saat geçirip eve döndük.

O gün sokakta Yuri Landau'ya rastlamışsak bile, ona ikinci kez baktığımızı sanmıyorum. Yuri, Bir zamanlar ne kadar Kiev ya da Odessa sokaklarına aittiye şimdi de buralara ait görünüyordu. İri yarı bir adamdı, geniş bir göğsü, Sosyalist Gerçekçilik günlerinden kalma duvar resimlerinden birindeki ideal işçiye modellik yapabilecek bir yüzü vardı. Geniş bir alın, çıkık elmacık kemikleri, keskin köşeli hatlar ve çıkık bir çene. Saçları açık kahverengi ve inceydi; saçını yüzünden çekmesi için kafini sallaması yetiyordu.

Ellisine merdiven dayamıştı ve on yıldır Amerika'daydı. Buraya karısı ve dört yaşındaki kızı Ludmilla ile birlikte gelmişti. Sovyetler Birliği'nde bir tür karaborsa işi yapıyordu ve Brooklyn'de de çeşitli marjinal girişimlerde bulunmuş, çok geçmeden de uyuşturucu trafiğine başlamıştı. İş iyiymi ama zaten bu işte ya iyiydin, ya hapse atılırdın ya da öldürülürdün. Başka seçenek yoktur.

Dört yıl önce karısına yumurtalık kanseri teşhisi konmuştu. Kemoterapi kadını iki buçuk yıl yaşatmıştı. Kızının okuldan mezun olacağını görece kadar yaşayacağım ummuştu ama sonbaharda ölmüştü. Artık kendisine Lucia diyen Ludmilla baharda mezun olmuştu ve şu sıra Chichester Akademisi'nin birinci sınıfında öğrenciydi. Bu okul, Brooklyn Heights küçük özel bir kız lisesidir. Okul taksidi yüksekti ama akademi standartlar da yüksekti ve Chichester'in Ivy Ligi kolejleri Bryn Mawr ve Smith gibi kız kolejlerine öğrenci sokmada yüksek bir başarısı vardı.

Kenan meslektaşlarını, kaçırma olasılığına karşı uyarmak için aradığında Yuri Landau'yu aramamıştı. Yakın değillerdi birbirlerini pek tanımıyorlardı ama daha da önemlisi Kenan Landau'yu yıkılmaz olarak görüyordu. Adamın karısı ölmüştü

Kenan'ın aklına adamın kızı hiç gelmemişti. Aramış olsaydı, Landau bunu Lucia'yı Chichester'a ilk gönderdiği zaman benimsediği önlemlerin bir teyidi olarak alırdı. Onun metro ya da otobüs kullanmasına izin vermek yerine, her sabah yedi buçukta alan öğleden sonra üçe çeyrek kala Chichester'da bekleyen bir araba servisi ayarlamıştı. Kız bir arkadaşının evine gitmek isterse servis onu oraya götürürdü, eve dönmek istediği zaman da onları araması gerekiyordu. Çevrede bir yere gitmek istediğinde yanına genellikle köpeğini alırdı. Köpek, Rodezya Ridgeback'iydi ve aslında çok yumuşaktı ama vahşi bir görüntüsü vardı.

O öğleden sonra Chichester Akademisi'nin bürosundaki telefon çaldı. Nazik bir beyefendi Bay Landau'nun yardımcısı olduğunu açıkladı ve aileyle ilgili bir sorundan dolayı Ludmilla'nın yarım saat

erken bırakılmasını istedi. "Servisi ayarladı! dedi konuştuğu kadına, "iki on beşte okulun önünde bir araç bekletecekler ama bu büyük ihtimalle bu sabah onu getiren otomobil ve şoför olmayacak." Bir sorusu olursa Bay Landau'nun evini aramamalarını da ekledi. Şimdi vereceği numaradan kendisine, Bay Pettibone'a ulaşabilirlerdi.

Kadının verilen numarayı aramasına gerek kalmadı çünkü istekle ilgili bir sorun olduğunu düşünmedi. Lucia'yı okulda kimse onu Ludmilla olarak bilmiyordu) bürosuna çağırarak hemen çıkacağını söyledi. Kadın ikiye on geçte pencereden baktı koyu yeşil bir kamyon ya da kamyonetin Pineapple Sokâğı'ndaki okul girişine park ettiğini gördü. Normal olarak kızı her sabah okula getirip öğleden sonra alan en son model GM arabaya hiç benzemiyordu ama doğru araç olduğu açıktı. Yan tarafında beyaz harflerle servisin adı ve adresi açıkça görünüyordu. Chaverim Livery Service, Okyanus Caddesi'nde bir adres Lucia'ya kapıyı açmak için dışarıya çıkan sürücü her zamanki gibi mavi bir blazer giymiş ve kep takmıştı.

Lucia da kamyonete tereddüt etmeden bindi. Sürücü kapıyı kapadı, aracın çevresinden dolanarak direksiyona geçti ve Willow Sokağı'nın köşesine doğru ilerledi. Bu noktada kadın bakmaktan vazgeçti.

Üç çeyrek kala okulun öğrencileri dışarıya çıktı ve birkaç dakika sonra Lucia'nın her zamanki sürücüsü, Lucia'yı o sabah okula getirdiği gri Oldsmobile Regency Brougham ile görüldü. Kaldırımın kenarında sabırla bekledi, Lucia'nın binadan on beş dakika geç çıktığını biliyordu. Hiç şikâyet etmeden daha da uzun süre bekleyebilirdi ama Lucia'nın sınıf arkadaşlarından biri onu tanıdı ve bir yanlışlık olduğunu söyledi. "Çünkü Lucia erken çıktı" dedi. "Yarım saat önce onu gelip aldılar."

Onun şaka yaptığını düşünen sürücü, "Hadi canım" dedi.

"Doğru söylüyorum! Babası büroyu aradı, sizin araçlardan biri gelip onu aldı. Bana inanmıyorsan Bayan Severance'a sor.

Sürücü içeriye girip Bayan Severance ile konuşmadı; konuşsaydı kadın kesinlikle Landau'nun evini ve muhtemelen polisi de arardı. Sürücü bunun yerine otomobilin telefonunu kullanarak Okyanus Caddesi'ndeki merkezi aradı ve onlara neler olduğunu sordu. "Erken alınması gerekiyorsa beni gönderilirdiniz" dedi. "Ya da hiç değilse her zamanki saatte buraya gelmeme gerek olmadığını bildirebilirdiniz."

Memur sürücünün neden söz ettiğini bilmiyordu elbette. İş kavrıldığı aklına tek bir şey geldi: Bir nedenle Landau'nun başka bir servisi aradığı. Bunu çok önemsemedi aslında. Belki bütün hatlar meşguldü, belki Landau'nun acelesi vardı, belki çocuğu kendi almış ve aracı arayamamıştı. Ama bir şey onu rahatsız etmiş olmalı ki, Yuri Landau'nun numarasını buldu ve onu aradı.

Başta Yuri bu telaşın nedenini anlamadı. Demek Chaverim'de biri yanlış yapmıştı, bir yerine iki otomobil gönderilmişti ve ikinci sürücü yok yere oraya kadar gitmişti. Bunun için onu neden arıyorlardı? Sonra olağanüstü bir şeylerin olduğunu anlamaya başladı. Memurdan alabildiği kadar bilgi aldı, kendi kabahati olmasa da karışıklık için, bir rahatsızlık vermişse özür diledi ve telefonu kapattı.

Sonra okulu aradı, Bayan Severance ile konuşup sözde yardımcısı Bay Pettibone'un aradığını öğrenince artık emin oldu. Biri kızını okuldan kandırmacayla çıkarıp kamyonetine bindirmişti. Biri onu kaçırmıştı.

Bu noktada Severance da bir şeyler tahmin etti ama Landau onu polisi aramamaya ikna etti. Özel olarak çözmek en iyisi diyerek bir yandan da aklına o anda gelen yalanları söyledi. "Annesinin akrabaları aşırı Ortodoks'dur, dini fanatikler diyebilirsiniz. Onu Chichester'dan alıp Borough Park'taki bir din okuluna vermem için çok uğraşıyorlar zaten. Kaygılanmayın, yarın sabah okula döneceğinden eminim."

Sonra telefonu kapayıp titremeye başladı.

Bir tek kızı vardı. Bu adamlar ne istiyordu? Onlara istediklerini verecekti, orospu çocukları, elindeki her şeyi verecekti. Ama bu adamlar kimdi? Ne istiyorlardı?

Birkaç hafta önce kaçırmalarla ilgili bir şey mi duymuştu

Sonra hatırladı ve Kenan'ı aradı. O da beni aradı.

Yuri Landau, Brightwater Court'da on iki katlı bir apartmanın en üst katında oturuyordu. Karo döşeli lobide tüvit ceket ve kep giymiş iki iri yarı Rus bizi karşıladı. Peter üniformalı kapıcıyı görmezden gelerek diğerlerine adının Huri olduğunu ve Bay Landau'nun bizi beklediğini söyledi. Adamlardan biri bizi asansöre götürdü.

Oraya vardığımızda saat dört buçuktu. Yuri'ye adamlardan ilk telefon gelmişti. Yuri hâlâ buna tepki göstermekteydi. "Bir milyon dolar" diye bağırdı. "Bir milyon doları nereden bulacağım? Bunu kim yapıyor Kenan? Zenciler mi? Jamaicalı deliler mi?"

Kenan, "Beyaz adamlar" dedi.

Yuri, "Luschka'm" dedi. "Bu nasıl olabilir? Nasıl bir ülke burası?" Bizi gördüğü zaman durdu. Peter'a, "Sen kardeşisin" dedi. "Ya sen?"

"Matthew Scudder."

"Kenan için çalışıyorsun, iyi. Her ikinize de geldiğiniz için teşekkür ederim. Ama içeriye nasıl girdiniz? Dosdoğru girdiniz mi? Lobide iki adam var, onların..." Bizimle birlikte gelen adamı gördü. "Ah, demek buradasın Dani, iyi çocuktur. Lobiye geri dönüp gözlerini dört aç. Özel olarak kimseye yönelmeden, "Artık gözcü diktim" dedi. "At çalındıktan sonra ahır kilitliyorum. Ne için? Artık benden neyimi alabilirler? Allah katımı aldı, diğer orospu çocukları da Luddy'mi, Luschka'mı aldılar." Kenan'a döndü. "Beni aradığın zaman alt kata adam dikseydim ne yararı olurdu? Onu okuldan aldılar, herkesin gözünün önünde kaçırıldılar. Keşke senin yaptığını yapsaydım. Onu ülke dışına gönderdin değil mi?"

Kenan'la ben birbirimize baktık.

"Ne oluyor? Bana karını ülke dışına çıkardığını söylemiştin."

Kenan, "Bu uydurduğumuz bir hikâyeydi Yuri" dedi.

"Hikâye mi? Neden bir hikâyeye ihtiyaç duydun? Ne oldu?"

"O kaçırıldı."

"Senin karın."

"Evet."

"Senden ne kadar istediler?"

"Bir milyon istediler. Pazarlık yaptık, daha az bir rakamda anlaştık."

"Ne kadar?"

"Dört yüz bin."

"Parayı ödedin mi? Onu geri aldın mı?"

"Parayı ödedim."

"Kenan" dedi. Onu omuzlarından tuttu. "Lütfen bana anlat. Onu geri aldın değil mi?"

Kenan, "Ölü olarak" dedi.

Yuri, "Ah, hayır" dedi. Darbe yemiş gibi sersemledi, yüzünü korumak için bir kolunu kaldırdı. "Hayır" dedi. "Bunu sakın söyleme"

"Bay Landau."

Yuri beni duymazdan gelerek Kenan'ın kolunu tuttu. "Ama parayı ödedin" dedi. "Onlara tam para verdin mi? Aldatmaya çalışmadın mı?"

"Parayı ödedim Yuri. Ama onu gene de öldürdüler."

Yuri'nin omuzları çöktü. "Neden?" diye sordu, bize değil, karısını alan Allah'a. "Neden?"

Araya girip, "Bay Landau, bunlar çok tehlikeli adamlar, şeytani adamlar, yapacaklarını öngörmek imkânsız. Bayan Huri'ye ek olarak en az iki kadını daha öldürdüler. Görüldüğü kadarıyla kızınızı sağ bırakmaya hiç niyetleri yok. Şimdiden ölmüş olması büyük bir olasılık korkarım" dedim.

"Hayır!"

"Yaşıyorsa bir şansı var. Ama bu sorunu nasıl çözeceğinize karar vermeniz gerekiyor."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Polisi arayabilirsiniz."

"Adamlar polis yok dedi."

"Doğal olarak bunu söyleyeceklerdir."

"Burada en son istediğim şey, polislerin gelip hayatımı eşelemeleri. Fidyeye parasını bulur bulmaz paranın nereden geldiğini bilmek isteyeceklerdir. Ama kızımı geri alırsam... Ne düşünüyorsunuz? Polisleri ararsak şansımız artar mı?"

"Onu kaçıran adamları yakalama şansımız daha yüksek olabilir."

"Boş ver gitsin. Onu geri alma konusunda ne diyorsunuz?"

Kız ölü diye düşündüm ama kendime bunu bilmediğimi ve Yuri'nin de duymasının gerekmediğini söyledim. "Bu aşamada polisin işin içine dahil olması kızınızı canlı geri alma şansını artırmaz bence" dedim. "Belki de tam tersi bir etkisi olur. Polisler işin içine girer de adamlar bunu öğrenirse izlerini kaybettirip kaçabilirler. Kızı da canlı bırakmazlar."

"Öyleyse polisleri boş ver. Kendimiz yapacağız. Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi bir telefon etmem gerekiyor."

"Edebilirsin. Bekle, hattı meşgul tutmak istemiyorum. Adamlar aradı, onlarla konuştum, milyonlarca sorum vardı ama telefonu yüzüme kapadı. 'Hatta kal. Seni arayacağız' dediler. Kızımın telefonunu kullan, şu kapıdan gir. Çocuklar, sürekli telefonda konuşur, asla evle konuşamazsın. Hat Bekletme işi de herkesi deli ediyor. Sürekli kulaklarında klik sesi, bekle diyorsun, telefon gelmiş. Korkunç. Bundan kurtuldum, ona bir telefon aldım, artık istediği kadar konuşabilir. Allahım, her şeyimi al, onu bana geri ver yeter!"

Landou'nun kızının Snoopy biçimli telefonunun numarasını tuşlayarak TJ'nin çağrısını aradım. Odanın dekoruna bakıp Snoopy ve Michael Jackson kızın kişisel mitolojisinde önemi rol oynuyormuş gibi görünüyordu. Telefonun çalmasını beklerken odada dolaştım ve beyaz lake makyaj masasında bir aile fotoğrafı buldum. Yuri, koyu renk saçlı bir kadın ve omuzların lüle lüle düşen siyah saçlarıyla bir kız vardı resimde. Lucia on yaşında gibiydi. Başka bir resimde tek başınaydı, daha büyüktü resim Haziran'daki mezuniyet töreninde çekilmiş gibi görünüyordu. Saçları yeni resimde daha kısaydı ve yüzü yıllarla birlikte ciddileşmiş, olgunlaşmış duruyordu.

Telefon çaldı. Açınca TJ, "Merhaba, TJ'yi kim arıyor?"

"Ben Matt" dedim.

"Hey, adamım! Neler oluyor Bore?"

"Ciddi işler" dedim. "Acil durum ve yardımına ihtiyacım var."

"Aldın bile."

"Kong'ları bulabilir misin?"

"Hemen mi demek istiyorsun? Bazen onları bulmak zor oluyor. Jimmy Hong'un çağrısı var ama her zaman yanında taşımaz."

"Bak bakalım bulabilir misin, bulursan numaramı ver."

"Tamam. Hepsi bu mu?"

"Hayır" dedim. "Geçen hafta gittiğimiz çamaşırhaneyi hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Oraya nasıl gidileceğini biliyor musun?"

"R treniyle Kırk Beş'e, Beşinci Cadde'ye bir blok, çamaşırhaneye dört-beş blok."

"Dikkat ettiğini fark etmemiştim."

"Yok ya" dedi. "Adamım, ben her zaman dikkat ederim. Çok dikkatliyimdir."

"Yalnızca yaratıcı değil mi?"

"Dikkatli ve yaratıcı."

"Oraya hemen gidebilir misin?"

"Şimdi mi? Yoksa önce Kong'ları mı arayayım?"

"Önce onları ara, sonra git. Metroya yakın bir yerde misin?"

"Adamım, ben her zaman metroya yakınımdır. Kong'ların özgür bıraktığı telefondan konuşuyorum, Sekizinci Cadde'nin Kırk Üçüncü Sokağı'ndan."

"Oraya gider gitmez beni ara."

"Tamam. Büyük iş ha?"

"Çok büyük" dedim.

Telefon çaldığında duyayım diye yatak odasının kapısını açık bıraktım ve oturma odasına geri döndüm. Peter Huri pencere kenarında okyanusa bakıyordu. Yolda fazla konuşmamıştık ama Peter kendiliğinden onu gördüğüm toplantıdan beri içki ya da uyuşturucu kullanmadığını söyledi. "Yani beş gün oldu" dedi.

"Harika."

"Toplantı sözcüğü bu, değil mi? Bir gün ya da yirmi yıl, birine süreyi söylersin, harika der. 'Bugün içki içmiyorsun, önemli olan bu.' Artık neyin önemli olduğunu biliyorsam kör olayım."

Kenan'la Yuri'nin yanına gittim, konuşmaya başladık, yatak odasındaki telefon çalmadı ama belki on beş dakika sonra oturma odasındaki telefon çaldı. Yuri açtı. "Evet, ben Landau" dedi ve bana dikkatle baktı. "Kızım ile konuşmak istiyorum" dedi. "Kızım ile konuşmama izin vermelisiniz."

Gidip telefonu ondan aldım. "Umarım kız yaşıyordur" dedim.

Bir sessizlik oldu. "Sen de hangi pisliksin?"

"Temiz bir değiş tokuş yapmak için elinizdeki en iyi adam benim" dedim. "Kızın karşılığında para. Onu incitmeseniz iyi olur ve eğer onunla bir oyun oynuyorsanız bunu hemen durdursanız iyi olur. Çünkü anlaşmanın gerçekleşmesi için kızı canlı ve iyi bir durumda olması gerekiyor."

Adam, "Allah belasını versin bu bokluğun" dedi. Bir sessizlik oldu, bir şey daha söyleyecek sandım ama telefonu kapattı.

Konuşmayı Yuri ile Kenan'a aktardım. Yuri tedirgindi sert tutum takınarak işleri bozacağımdan korkuyordu. Kenan ona ne yaptığımı bildiğini söyledi. Doğru mu yapıyordum bilmiyorum ama destek bulduğum için memnun oldum.

"Şu an önemli olan kızın hayatta olmasını sağlamak" dedim. "Onların koşullarıyla oynamayacağımızı öğrenmeleri gerek, ellerinde fidye karşılığında canlı bir rehine olduğunu bize göstermeden olmaz."

"Ama bu onları deliye çevirirse..."

"Zaten deliler. Ne demek istediğini anlıyorum, adamlara onu öldürme mazereti vermek istemiyorsun ama zaten bir mazerete ihtiyaçları yok. Kızı öldürmek zaten gündemlerinde. Onu öldürmemek için bir nedenleri olması gerek."

Kenan beni destekledi. "Onların istediği her şeyi yaptım" dedi. "İstedikleri her şeyi. Onu bana gönderdiler..." Tereddüt etti, cümleyi zihnimden ben tamamladım: "parça parça." Ama Kenan, Francine'in ölümünün bu kısmını Yuri'ye söylememişti, şimdi de söylemedi, "...onu ölü gönderdiler" dedi.

"Nakit paraya ihtiyacımız var" dedim. "Elinde ne var? Ne kadar bulabilirsin?"

"Allahım, bilmiyorum" dedi. "Elimdeki nakit çok yok. Orospu çocukları kokain ister mi? Buradan on dakika uzaklıkta on beş kilo var." Kenan'a baktı. "Satın almak ister misin? Bana ne vermek istediğini söyle."

Kenan başını salladı. "Sana kasamda ne varsa borç vereceğim Yuri. Bir haşhaş işi boşa çıkmak üzere. Ön ödeme yapmıştım ve sanırım bu hata oldu."

"Ne tür haşhaş?"

"Türkiye'den Kıbrıs yoluyla geliyor. Afyonlu haşhaş. Kasamda belki yüz bin vardır. Zamanı geldiğinde eve koşar getiririm. Rahatlıkla alabilirsin."

"Borcuma sadık biri olduğumu biliyorsun."

"Bunu dert etme."

Landau gözlerini kırıştırarak yaşları önledi, konuşmaya başladığında sesi boğuktu. Sözcükleri zorlukla söylüyordu. "Şu adama bakın" dedi. "Onu pek tanımıyorum bile, şuradaki Allahın belası Arab'ı, bana yüz bin dolar veriyor." Kenan'ı kollarından tutarak kucakladı, hıçkırıyordu.

Lucia'nın odasındaki telefon çaldı. Açmaya gittim.

TJ, Brooklyn'den arıyordu. "Çamaşırhanedeyim" dedi. "Ne yapacağım? Bir herifin gelip telefonu kullanmasını mı bekleyeceğim?"

"Evet. Er ya da geç oraya gelecek. Sokağın karşısındaki restorana oturur ve gözünü çamaşırhanenin girişine dikersen..."

"Bundan daha iyisini yapabilirim adamım. amaşırhaneinin içinde olurum, giysilerini bekleyen bir müşteri. Etrafta yeterince farklı renk var, yani burada fazla dikkat çekmiyorum. Kong'lar seni aradı mı?"

"Hayır. Onlara ulaşabildin mi?"

"Cihazlarını arayıp numaranı tuşladım ama cihaz Jimmy'nin yanında değilse bir işe yaramaz."

"Ormandaki ağaç gibi."

"Ne dedin?"

"Boş ver."

"Seni ararım" dedi.

Bir sonraki telefona Yuri cevap verdi ve, "Bir dakika" diyerek telefonu bana verdi. Bu kez duyduğum ses farklıydı, daha yumuşak, daha kültürlüydü. Sesinde pis bir ton vardı ama daha öncekinin açık seçik öfkesinden daha hafifti.

"Oyunda yeni bir oyuncu olduğunu görüyorum" dedi "Tanıştırıldığımızı sanmıyorum."

"Bay Landau'nun arkadaşım. Adım önemli değil."

"İnsan karşı taraftakinin kim olduğunu bilmek istiyor."

"Bir anlamda" dedim, "ikimiz de aynı taraftayız, değil mi? Her ikimiz de değiş-tokuşun yapılmasını istiyoruz."

"Öyleyse yapman gereken tek şey talimatlara uymak."

"Hayır, bu kadar basit değil."

"Elbette basit. Ben sana ne yapacağını söyleyeceğim, sen de yapacaksın. Kızı tekrar görmek istiyorsan."

"Onun hayatta olduğuna beni inandırmalısın."

"Sözüme güven" dedi.

"Olmaz" dedim.

"Yeterince iyi söz veremiyor muyum?"

"Bayan Huri'yi geri verdiğinizde çok itibar kaybettiniz."

Bir sessizlik oldu. Sonra, "Ne kadar ilginç" dedi. "Pek Rus gibi konuşmuyorsun. Sesinde Brooklyn şivesi de yok. Bayan Huri durumunda özel koşullar vardı. Kocasının işinin doğası gereği sıkı pazarlık etmeye çalıştı. Fiyatı indirdi, biz de karşılığında-şey bu cümleyi kendin tamamlayabilirsin, değil mi?"

Ve Pam Cassidy diye düşündüm. Sizi kışkırtacak ne yaptı? Ama bunun yerine, "Fiyatı tartışmayacağız" dedim.

"Bir milyon ödeyeceksiniz."

"Kız için, hayatta ve iyi durumdaysa."

"Böyle olduğuna söz veririm."

"Gene de sözünden fazlasına ihtiyacım var. Onu telefona getir, babasıyla konuşsun."

"Korkarım bunu..." diye başladı, sonra NYNEX memuru araya girerek para atmasını istedi. "Seni tekrar ararım" dedi.

"Bozuk paran mı bitti? Bana numaranı ver, ben seni arayayım"

Gülüp telefonu kapadı.

Bir sonraki telefon geldiğinde Yuri ile evde yalnızdım. Kenan'la Peter alt kattaki iki muhafızdan biriyle birlikte para bulmaya çıkmıştı. Yuri onlara ad ve telefon numaralarının bulunduğu bir liste vermişti, ayrıca Huri'lerin de kendi kaynakları vardı. Yuri'nin evinden konuşmalar iş daha basit olurdu ama evde yalnızca iki telefon hattı vardı ve ikisini de meşgul etmek istemiyordum.

Yuri, "Sen uyuşturucu işinde değilsin?" dedi. "Bir tür polissin, değil mi?"

"Özel."

"Özel, yani Kenan için çalışıyorsun. Şimdi de benim için çalışıyorsun, öyle mi?"

"Yalnızca çalışıyorum. Kastettiğin buysa para peşinde değilim."

Elini sallayarak konudan vazgeçtiğini işaret etti. "Yaptığım iş iyi bir iş" dedi. "ama aynı zamanda iyi değil. Anlıyor musun?"

"Sanırım."

"Bu işten sıyrılmak istiyorum. Bu nedenle nakit param yok. Çok para kazandım ama nakit ve mala yatırmak istemedim. Park yerlerim var, restoranlarım var, her yerde, anlıyor musun? Bir süre sonra uyuşturucu işini tamamen bırakacağım. Birçok Amerikalı işe gangster olarak başladı, öyle mi? Ve sonunda yasal işadamları oldular."

"Bazen."

"Bazıları da sonsuza kadar gangster kaldı. Ama ben değil. Devorah olmasa çoktan bırakmıştım."

"Karın mı?"

"Hastane faturaları, doktorlar, Allahım, ne kadar çok tuttu. Sigorta yok. Bizler acemiydik. Önemli değil. Ne tutarsa tutsun ödedim. Ödediğim için mutluyum. Onu yaşatmak için daha fazla da öderdim, ne kadar olursa olsun öderdim. Bir gün daha yaşamasını sağlamak için dişlerimdeki dolguları satardım Yüzbinlerce dolar ödedim ve karım doktorların ona verdiği her günü yaşadı. Kaç gündü, zavallı kadın, acı çekti. Ama olabildiğince çok yaşamak istiyordu, anlıyor musun?" Alnını büyük eliyle sildi. Tam bir şey söyleyecekti ki telefon çaldı. Yuri tek kelime söylemeden telefonu bana verdi.

Aldım.

Aynı adam, "Tekrar deneyelim mi?" dedi. "Korkarım kız telefona gelemes. Bu söz konusu bile değil. İyi olduğuna sizi nasıl ikna edebiliriz?"

Telefonu elimle kapattım. "Kızının bildiği bir şey söyle" dedim.

Omzunu silkti. "Köpeğinin adı."

Telefona, "Ona deyin ki... hayır, bir dakika bekle." Telefonu tekrar elimle kapatarak, "Bunu bilebilirler" dedim. "Bir iki haftadır onu izliyorlardı, programını biliyorlar, kuşkusuz onu köpeklerle yürürken görmüşler, adını seslenirken duymuşlardır. Başka bir şey düşün,"

"Bundan önce bir köpeğimiz daha vardı" dedi. "Küçük siyah-beyaz bir köpek, araba çarptı. O köpek yanımdayken kızım çok küçüktü."

"Ama onu hatırlar mı?"

"Kim unutulabilir ki? Köpeği seviyordu."

Telefona, "Köpeğin adı" dedim, "ve bundan önceki köpeğinin adı. Her iki köpeği de tarif etsin ve adlarını söylesin."

Adam eğleniyordu. "Bir köpek olmaz. İki tane olmalı."

"Evet."

"Yani iki kat ikna olacaksınız. Peki, seni şımartacağım, dostum."

Ne yapacağını merak ediyordum.

Beni bir kulübeden aramıştı. Bundan emindim. Telefonda bozuk paranın süresi bitecek kadar kalmamıştı ama artık tarzını değiştirmezdi, daha önce bu kadar işe yaramışsa değiştirmezdi, bir kulübedeydi, şimdi de iki köpeğin adını ve tarifini bulmak, sonra da beni tekrar aramak zorundaydı.

Bir an çamaşırhanelerden telefon etmediğini varsayalım. Diyelim ki sokaktaki bir telefondan, otomobile binmesini gerektirecek kadar uzak bir yerden arıyor. Şimdi eve geri dönecek, içeriye girecek ve Lucia Landau'ya köpeklerin adlarını soracak. Sonra da başka bir telefona giderek öğrendiği bilgileri bana anlatacak.

Ben olsam böyle mi yapardım?

Evet, belki. Ama belki de yapmazdım. Belki bir çeyrek harcayarak zaman kazanır, kızın başındaki ortağını arardım. Ona kızı konuşturmak için bir dakikalık zaman tanır, sonra da yanıtları alırdım.

Keşke Kong'lar olsaydı.

Jimmy ile David, Lucia'nın yatak odasında modemlerini Snoopy'ye bağlayarak bilgisayarlarını tuvalet masasının üstüne koymuş olsalar, işler ne kadar kolay olurdu diye ilk kez düşünmüyordum. Lucia'nın telefonundan babasınınkini izleyebilir ve ne zaman biri arasa anında izini bulabilirlerdi.

Ray köpeklerin adını bulmak için evi ararsa bu hattı da bulurlar ve Ray köpeklerin adını öğrenmeden önce biz kızı nerede tuttuklarını öğrenmiş olurduk. Ray bana öğrendiği bilgileri aktarmadan önce her iki yerde de araç bulundurabilir ve konuşması bittiği anda onu yakalar, evini kuşatabilirdik.

Ama Kong'lar yoktu. Elimdeki tek şey TJ'ydi; Suns Park'taki bir çamaşırhanede oturuyor ve birinin gelip telefon kullanmasını bekliyordu. Çağrı cihazına parasının yarısını yatırmamış olsa elimde bu da olmayacaktı.

Yuri, "İnsanı deli ediyor" dedi. "Böyle oturmak, telefona bakmak, çalmasını beklemek."

Zaman geçiyordu. Açık ki Ray -onu bu adla düşünüyordum ve neredeyse telefonda adını söylememe ramak kalmıştı- nedense eve telefon etmemişti. Eve gitmek için on dakika, kızıdan cevapları almak için on dakika, bir telefona gidip bizi araması için on dakika. Acele ederse daha da kısa. Bir paket sigara almak için durmuşsa ya da kız baygınsa ve kendine getirmeleri gerekiyorsa daha uzun.

Diyelim yarım saat. Belki daha çok, belki daha az ama diyelim yarım saat.

Kız ölmüşse daha da uzun sürebilirdi. Diyelim ki kız ölü. Diyelim ki onu hemen öldürdüler, babasını aramadan önce öldürdüler. Bu kesinlikle en basit yoldu. Kaçma tehlikesi yok. Onu sessiz tutma kaygısı yok.

Ya ölüyse?

Bunu kabul edemezlerdi? Kabul ettikleri taktirde fidye olmazdı. Paraları vardı, Kenan'dan dört yüz bin dolar alalı bir ay olmamıştı ama bu demek değil ki daha çoğunu istemiyorlardı. Para her zaman insanların daha çoğunu istediği bir şeydi ve daha çoğunu istemeseler ne arama ne de herhalde kaçırma olayı olurdu. Bütün istediğin heyecan olsa sokaktan rastgele bir kadını kaçırmak çok kolaydı. Akıllı davranmaya gerek yoktu.

"Bu durumda ne yaparlardı?"

Herhalde uydurmaya çalışacaklarını tahmin ettim. Kızın bilmediğini, uyuşturucu aldığını ve sorulara cevap vermek için kafasını toplayamadığını söylerler. Ya da bir ad uydururlar ve kızın bu adı söylediğinde ısrar ederler.

Yalan söylediklerini bilirdik, Lucia'nın ölü olduğuna yüzde doksan emin olurduk. Ama insan inanmak istediğine inanıyor, biz de onun hayatta olduğu yolunda en küçük olasılığa bile inanmak isterdik; bu da parayı gene de ödememize neden olurdu, çünkü ödemezsek şansımız olmazdı, hiç şansımız olmazdı-

Telefon çaldı. Hemen açtım ama yanlış numara düşmüştü. Adamı hemen başımdan savdım ama otuz saniye sonra tekrar aradı- Ona hangi numarayı aradığını sordum, numara doğrudu ama Manhattan'da birini aramaya çalıştığı ortaya çıktı sonunda. Ona önce bölge kodunu çevirmesi gerektiğini hatırlattım. "Ah Tanrım" dedi. "Bunu hep yapıyorum. Ne aptalım."

Yuri, "Bu sabah da böyle telefonlar geldi" dedi. "Yanlış telefonlar. Sıkıntı verici."

Başımı salladım. Bu aptaldan kurtulmaya çalışırken Ray aramış mıydı? Aramışsa neden tekrar aramıyordu? Artık telefon meşgul değildi. Ne cehenneme bekliyordu?

Belki kanıt istemekle hata yapmıştım. Kız zaten ölmüşse onları her şeyi ortaya çıkarmaya zorlamış oluyordum. Blöf yapmaya çalışmak yerine işi bırakıp saklanmaya karar verebilirdi.

Bu durumda telefonun çalmasını sonsuza kadar bekleyebilirdim.

Yuri haklıydı. Oturup telefona bakmak insanı deli ediyordu. Çalmasını beklemek.

Ortalama olarak hesapladığım otuz dakika değil, yalnızca yirmi dakika sürdü. Telefon çaldı, hemen açtım. Alo deyince Ray, "bu işe nasıl karıştığını hâlâ bilmek istiyorum" dedi. "Sen de satıcı olmalısın. Büyük bir satıcı mısın?"

"Bazı sorulara cevap vermen gerekiyor" diye ona hatırlattım.

"Keşke bana adını söyleseydin" dedi. "Tanıyabilirdim."

"Ben de seninkini tanıyabilirim."

Güldü. "Ah, sanmıyorum."

"Neden acele ediyorsun dostum? Telefonunu tespit edeceğimden mi korkuyorsun?"

Zihnimde onun Pam'i sıkıştırmasını duyabiliyordum "Birini seç Pam-mee. Biri senin, beri benim, hangisi Pam mee?"

"Bozuk para senin" dedim.

"Öyle. Ah, tamam. Köpeğin adı ha? Bir bakalım. Fido Towser, King. Rover, bu her zaman popüler bir ad olmuştur değil mi?"

Allah kahretsin, kız ölü diye düşündüm.

"Spot'a ne dersin? 'Koş Spot, koş!' Bu Rodezya Ridgeback için kötü bir ad değil."

Ama haftalardır kızı takip ettiği için bunu bilebilirdi. "Köpeğin adı Watson."

"Watson" dedim.

Odanın karşı köşesinde büyük köpek hareket edip kulaklarını dikti. Yuri başını sallıyordu.

"Ya diğer köpek?"

"Çok fazla şey istemiyor musun? Kaç köpeğe ihtiyacın var."

Bekledim.

"Diğer köpeğin cinsini bana söyleyemedi. Öldüğünde küçükmüş. Onu uyutmuşlar, öyle dedi. Yaptıkları işe aptalca bir ad vermişler, değil mi? Birini öldürdüğü zaman, bunu söyleyecek cesaretin de olmalı. Hiçbir şey söylemiyorsun. Orda mısın?"

"Buradayım."

"Anladığım kadarıyla bir mongrelmiş. Çoğumuz öyleyiz zaten. Şimdi ad konusunda bir sorun var. Rusça bir sözcük, doğru söyleyemeyebilirim. Rusçan nasıl dostum?"

"Biraz paslı."

"Paslı, bir köpek için güzel bir ad. Belki Paslı'ydı. Zor birisin dostum. Gülmeni sağlamak çok zor."

"İyi bir dinleyiciyim" dedim.

"Ah, öyle olsaydı başka türlü konuşurduk. Bu koşullarda çok ilginç bir konuşma yapabildik, senle ben. Eh, belki başka bir zaman."

"Bakarız."

"Gerçekten de bakacağız. Ama köpeğin adını istiyorsun, değil mi? Köpek ölü dostum. Adının ne yararı olacak? Köpeğe bir ölünün adını ver, ölü bir köpeğe kötü bir ad ver..."

Bekledim.

"Yanlış söylüyor olabilirim. Balalayka."

"Balalayka" dedim.

"Bir müzik aletinin adı sanırım ya da hiç değilse kız öyle olduğunu söylüyor. Ne diyorsun? Bir kıvılcım çaktırdı mı?"

Yuri Landau'ya baktım. Net bir biçimde başıyla onayladı. Telefonda Ray bir şeyler söylüyordu ama ne dediğini hiç duymadım. Başım döndü, mutfak tezgâhına yaslanmak zorunda kaldım, yoksa düşebilirdim.

Kız yaşıyordu.

19

Ray'le konuşmamı bitirir bitirmez, Yuri üstüm gelerek beni kocaman bir ayı gibi kucakladı. Mucizevi bir büyüymüş gibi "Balalayka" dedi. "Yaşiyor, Luschka'm yaşıyor!"

Kapı açılıp Huri'ler yanlarında Landau'nun adamı Dan ile içeriye girdiklerinde bana hâlâ sarılmış durumdaydı. Kenan'ın elinde üstten fermuarlı eski bir deri çanta, Peter'da ise Kroger'dan alınmış beyaz bir plastik alışveriş torbası vardı. Yuri onlara, "Luschka yaşıyor" dedi.

"Onunla konuştu mu?"

Başını hayır anlamında salladı. "Bana köpeğin adını söylediler. Balalayka olduğunu hatırlamış. Yaşıyor."

Bunun Huri'ler için ne kadar anlam taşıdığını bilmiyorum. Kızın hayatta olduğunu anlamak için yanıtlamalarını istediğimiz soruları sorduğumuzda, onlar para toplama işi için dışarıya çıkmışlardı ama özetle durumu anladılar.

Kenan, "Şimdi tek ihtiyacın bir milyon dolar" dedi.

"Para her zaman bulunur."

Kenan, "Haklısın" dedi. "İnsanlar bunu anlayamıyorlar ama kesinlikle doğru." Deri çantayı açarak bağlı para tomarlarını çıkardı ve maun masanın üstüne sırayla dizmeye başladı. "İyi arkadaşların var, Yuri. Çoğunun bankalara inanmaması da iyi bir şey. Ülke ekonomisinin ne kadarı nakit paraya dayalı bunu kimse anlamıyor. Nakit para lafını duydun mu, akla uyuşturucu geliyor, kumar geliyor."

Peter, "Buzdağının üstü" dedi.

"Anlamışsın. Yalnızca uyuşturucu aklına gelmesin. Kuru temizleyicileri düşün, berber dükkânlarını, güzellik hizmetlerini düşün. Elinden çok nakit para geçen her yerde iki muhasebe defteri olur ve IRS'ye vermeleri gereken paranın yarısını cebe atarlar."

Peter, "Kafeleri düşün" dedi. "Yuri, Yunan olmalıydın."

"Yunan mı? Neden Yunanlı olmalıymışım?"

"Her köşede bir kafe var, değil mi? Adamım, bu kafelerden birinde çalıştım. Vardiyamda on çalışan vardı, altımız sigortasızdık, nakit para alıyorduk. Neden? Çünkü beyan etmedikleri paralar vardı, harcamaları dengelemeleri gerekiyordu. Kasadan geçen her doların otuz sent'ini bildirsel bu çok olacaktı. Ne kadar olduğunu biliyor musun? Her satıştan % 8,25 vergi, yasa bu vergiyi almalarını söylüyor. Ama satışların yüzde yetmişini beyan etmiyorlar, vergi de vermiyorlar dolayısıyla, verebilirler mi? Yani vergiden yırtıyorlar. Tam vergisiz kazanç, her kuruşu."

Yuri, "Bunu yalnız Yunanlılar yapmaz" dedi.

"Hayır ama onlar bu işin ilmini almışlar. Sen Yunanlı'sın, yapman gereken tek şey yirmi kafe bulmak. Kasalarında, şiltenin altında ya da gardrobun gevşek bir tahtasının altında elli papelleri olduğunu sanmıyorsun değil mi? Yirmiyle çarp, bir milyon eder."

Yuri, "Ama ben Yunanlı değilim" dedi.

Kenan hiç kuyumcu tanıyıp tanımadığını sordu. "Onlarda çok para vardır" dedi. Peter, kuyumcuların çoğunun senetle iş gördüklerini söyledi. Kenan bir yerlerde gene de biraz paraları vardır dedi. Yuri ise bunun önemli olmadığını çünkü hiç kuyumcu tanımadığını söyledi.

Diğer odaya geçerek onların yanından ayrıldım.

TJ'yi aramak istiyordum, Kenan'a gelen telefonların edildiği telefon numaralarının bulunduğu kâğıdı çıkardım. Çamaşırhanenin numarasını buldum ama tereddüt ettim. TJ açmayı akıl eder miydi? Orası kalabalıksa başı derde girer miydi? Diyelim ki telefonu Ray açtı. Bu pek olmayacak bir şeydi ama...

Sonra daha basit bir yol olduğunu hatırladım. Çağrı cihazına mesaj bırakırdım, o da beni arardı. Bu yeni teknoloji alışmakta güçlük çekiyordum. Otomatik olarak ilkel yöntemlerle düşünüyordum hâlâ.

DeFTERimden çağrının numarasını buldum ama daha çevirmeden telefon çaldı. Arayan TJ'ydi.

"Adam biraz önce buradaydı" dedi. Sesi heyecanlı çıkıyordu. "Bu telefondaydı."

"Başka biri de olabilir."

"Şansın yok, Kirk. Bu herif, ona baktığın anda şeytana baktığını anlıyorsun. Onunla biraz önce konuşmadın mı? Hemen çıktım, adamım Matt bu herifle konuşuyor dedim."

"Konuştum ama telefonu en az on dakika önce kapadım. On beş dakika da olabilir."

"Evet, haklısın."

"Hemen ararsın sanmıştım."

"Arayamazdım adamım. Herifi takip etmem gerekiyordu."

"Onu takip mi ettin?"

"Ne yaptığımı sanıyorsun, geldiğini gördüğüm an kaçtığımı mı? Adamla kol kola yürümedim ama ona bir dakika tanıyıp arkasından gittim."

"Bu tehlikeli TJ. Adam bir katil."

"Adamım, bundan etkilenmem mi gerekiyor? Hayatımın her gününde Deuce'dayım. O sokakta bir katilin peşinden gitmeden yürüyemezsin."

"Nereye gitti?"

"Sola döndü, köşeye kadar yürüdü."

"Kirk Dokuzuncu Sokak."

"Sonra caddenin karşı tarafındaki bir büfeye gitti. İçeriye girdi, bir iki dakika içeride kaldı, tekrar dışarıya çıktı. Ona sandviç hazırladıklarını sanma çünkü içeride o kadar uzun süre kalmadı. Sigara almış olabilir. Elindeki paket o büyüklükteydi."

"Sonra nereye gitti?"

"Geldiği yoldan geri döndü. Pis herif tam yanımdan geçti, Beşinci Cadde'den karşıya geçti, dosdoğru çamaşırhaneye gitti. Allah kahretsin, onu takip edemem diye düşündüm, telefonunu edene kadar dolaşmam gerek."

"Burayı aramadı."

"Hiçbir yeri aramadı çünkü çamaşırhaneye girmede. Otomobiline binip uzaklaştı. Binene kadar otomobili olduğunu bile bilmiyordum. Çamaşırhanenin diğer tarafına park etmişti, yani oturduğum yerden göremezdim."

"Bir otomobil mi, kamyonet mi?"

"Otomobil dedim. Otomobili takip etmek istedim ama bunun hiç yolu yoktu. Yarım blok ötedeydim, çamaşırhaneye dönerken fazla yakınında olmak istemedim, ben bir şey yapamadan otomobile bindi. Köşeye geldiğimde gözden kaybolmuştu."

"Ama onu iyice gördün."

"Onu mu? Evet, gördüm."

"Tekrar görsen tanır mısın?"

"Adamım, insan annesini tanımaz mı? Nasıl bir soru bu? Adam uzun boylu, altmış kilo kadar, açık kahverengi saçlı, kahverengi plastik çerçeveli gözlüğü var. Mavi pantolon, siyah deri ayakkabı ve mavi fermuarlı ceket giymiş. Şimdiye kadar gördüğün en parlak gömlek var üstünde. Mavi-beyaz çizgili. Onu tanır mıyım? Adamım, resim çizebilseydim resmini çizirdim. Beni anlattığın polis ressamının yanına götür, ona tastamam benzeyen resmini çizdiririm."

"Etkilendim."

"Öyle mi? Otomobil bir Honda Civic'di, mavi-gri renkli, biraz eskimiş. Yayan olsaydı, gideceği yere kadar onu takip edebilirdim ama arabaya binince her şey bitti. Birini kaçırdı, doğru mu?"

"Evet."

"Kimi?"

"On dört yaşındaki bir kızı."

"Anasını benzettiğim" dedi. "Bunu biliyordum, belki daha yakından takip etseydim, daha hızlı koşsaydım."

"İyi iş yaptın."

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorum, biliyor musun? Çevreyi kontrol edeceğim, belki otomobilini park ettiği yeri bulurum "

"Tanıyacağından eminsen."

"Eh, plakasını aldım. Birçok Honda var ama aynı plakalı çok yoktur."

Plakayı bana söyledi, bir kenara yazdım ve performansından çok memnun olduğumu söylemeye başladım.

Cümlemi bitirmeme izin vermedi. "Adamım" dedi öfkeyle, "hep böyle mi yapacaksın, ne zaman güzel bir şey yapsam şaşkınlıktan put mu kesileceksin?"

Tekrar aradığında ona, "Parayı toparlamak birkaç saat alacak" dedim. "Elinde bu kadar yok, bu saatte bulmak da zor olacak."

"Fiyatı düşürmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır ama bir milyon istiyorsan sabırlı olmak zorundasın."

"Şu anda elinizde ne kadar var?"

"Saymadım."

"Bir saat sonra ararım" dedi.

Yuri'ye, "Bu telefonu kullanabilirsin" dedim. "Bir saat boyunca aramayacak. Ne kadar var?"

Kenan, "Dört yüzden biraz fazla" dedi. "Yarısından az."

"Yeterli değil."

"Bilmiyorum" dedi. "Bir düşün, kızı başka kime satacaklar? Elimizdeki bu kadar olduğunu söylersen, ister al ister alma dersin, ne yapacak?"

"Sorun şu ki ne yapacağını bilmiyoruz."

"Evet, onun kaçık olduğunu unutuyorum hep."

"Kızı öldürmek için bir neden arıyor." Bunu Yuri'nin önünde vurgulamak istemezdim ama söylemem gerekiyordu. "İşe başlamalarının nedeni bu. Öldürmekten hoşlanıyorlar. Kız yaşıyor ve paranın kilit noktası olduğu sürece de yaşayacak ama paçayı sıyrabileceğini ya da parayı alamayacağını düşündüğü an kız öldürür. Yalnızca yarım milyon dolarımız olduğunu söylemek istemiyorum. Yarım milyonla gidip hepsinin bu olduğunu söylemeyi ve kız geri alana kadar saymamasını umut etmeyi tercih ederim."

Kenan bunu biraz düşündü. "Sorun pis herifin dört yüz bin doların ne kadar olduğunu bilmesi" dedi.

"Bakın bakalım parayı biraz daha artırabilir misiniz" diyerek Snoopy telefonun başına döndüm.

Motorlu Taşıtlar Bölümü'nü aramak için eskiden bir numara vardı. Yaka numaranı verir ve bulmak istediğin plakayı söylerdin, biri kayıtlara bakar ve kime ait olduğunu söylerdi. Artık bu özel numarayı bilmiyordum ve uzun zaman önce kaldırıldığını düşünüyordum. Rehberdeki MTB numarasına kimse cevap vermedi.

Durkin'i aradım ama karakolda değildi. Kelly de masasında değildi, ayrıca onunla konuşmanın bir anlamı yoktu Çünkü yapmasını istediğim şeyi uzaktan yapamazdı. Durkin'den Gotteskind dosyasını aldığım zamanı ve Bellamy'nin yanındaki masada bilgisayar terminaliyle tek taraflı konuştuğunu hatırladım.

Midtown North'u arayıp Bellamy'yi bağlattım. "Matt Scudder" dedim.

"Ah, merhaba" dedi. "Nasılsın. Joe buralarda değil korkarım."

"Önemli değil" dedim. "Belki sen bana bir iyilik yapabilirsin. Bir arkadaşımın otomobiliyle geziniyorduk, bir Honda Civic'in içindeki orospu çocuğu çamurluğa vurup kaçtı. Gördüğün en kolay sıvışmaydı."

"Allah kahretsin. Bu olay olduğunda otomobilde miydin? Adam aptal olmalı, kaza yerinden kaçıyor. Herhalde içmiş ya da çekmiştir."

"Buna şaşırmazdım. Sorun şu..."

"Plakayı aldın mı? Senin için bakabilirim."

"Gerçekten memnun olurum."

"Hey, önemli değil. Bilgisayara sorayım. Bekle."

Bekledim.

"Allah kahretsin" dedi.

"Sorun mu çıktı?"

"Şey, MTD veri bankasına girmek için Allahın belası şifreyi değiştirmişler. Sürekli 'Geçersiz Şifre' diyor. Yarın ararsan eminim ki..."

"Bu gece bulmayı isterdim, adam ayılma şansı bulmadan önce."

"Ah, kesinlikle. Keşke yardımcı olabilseydim..."

"Arayabileceğin kimse yok mu?"

"Evet" dedi. "Kayıtlardaki şu orospuyu arayabilirim ama bana veremeyeceğini söyler. Ondan sürekli bir şeyler istiyorum."

"Ona Kod Beş acil durumu olduğunu söyle."

"Tekrarla bakayım."

"Ona Kod Beş acil durumu olduğunu söyle" dedim, "Devreler Cleveland'a kadar tıkanmadan şifreyi versen iyi olur de."

"Bunu daha önce hiç duymamıştım" dedi. "Bekle, bir deneyeceğim."

Beni beklemeye aldı. Odanın içinde, Michael Jackson beyaz eldivenli parmaklarının arasından bana bakıyordu, Bellamy telefonu alarak, "İşe yaramadıysa kahrolayım" dedi. "'Kod Beş acil durumu.' Bütün saçmalıkları anında kesti. Şifreyi verdi. Dur gireyim. İşte. Plaka numarası neydi?"

Plakayı ona söyledim.

"Bir bakalım ne bulacağız? Tamam, uzun sürmedi. Araç Seksen sekiz Honda Civic, iki kapılı, renk kurşuni. Kurşuni mi? Adamım, neden gri demezler? Ama boş ver. Sahibi... kalemin var mı? Callander, Raymond Joseph." Soyadını heceledi. "Adres Otuz Dört Penelope Caddesi. Burası Queens'de ama Queens'in neresinde? Penelope Caddesi'ni hiç duymuş muydun?"

"Sanmam."

"Adamım, ben Queens'de oturuyorum, ben bile bilmiyorum. Bekle, bir posta kodu var. Bir-bir-üç-yedi-dokuz. Bu Middle Village, değil mi? Penelope Caddesi'ni hiç duymadım."

"Ben bulurum."

"Evet, eh, motivasyonun tam değil mi? Umarım otomobilde kimse yaralanmamıştır."

"Hayır, yalnızca kaportada biraz hasar var."

"Herifi ensele, olay yerini böyle terketmek ne demekmiş. Öte yandan polise bildirirsen arkadaşının sigorta oranı artar. En iyisi aranızda anlaşın, sen de herhalde böyle düşünüyorsun değil mi?" Kıkırdadı. "Kod Beş" dedi. "Adamım, bu, kızın eteklerini tutuşturdu. Bunun için sana borçluyum."

"Benim için zevkti."

"Hayır, gerçekten söylüyorum. Sürekli bu tür sorunlarım oluyor. Birçok başağrısından kurtulmamı sağlayacak."

"Eh, bana gerçekten borçlu olduğunu düşünüyorsan..."

"Devam et."

"Dosyası var mı diye merak ediyordum, Bay Callander'ın"

"Artık bunu kontrol etmesi kolay. Kod Beş demek gerekmez çünkü giriş kodunu biliyorum. Bir dakika bekle. Yok."

"Hiçbir şey yok mu?"

"New York eyaleti açısından yok, adam tam bir Yavrukurt Kod Beş. Bu ne demek Allah aşkına?"

"Diyelim ki yüksek bir konum."

"Sanırım."

"Sana zorluk çıkarırlarsa" derken buldum kendimi, "onlara Kod Beş'in bütün talimatların üstünde olduğunu bilmeleri gerektiğini söyle."

"Üstünde olduğunu mu?"

"Öyle."

"Bütün talimatların üstünde."

"Anlamışsın. Ama basit işlerde kullanma."

"Allah esirgesin" dedi. "Yıpratmak istemem."

Bir an onu bulduğumuzu sanmıştım. Artık elimde bir ad ve adres vardı ama istediğim adres değildi. Sunset Park'ta, Brooklyn'de bir adres olmalıydı. Bu adres ise Queens'de, Middle Village'daydı.

Queens Danışma'yı aradım ve bana verilen numarayı çevirdim. Telefon sesini geliştirmişlerdi, sinyalle cıyıklama arası bir sest, bilgisayar kaydı bana aradığım numaranın artık kullanılmadığını söyledi. Danışmayı tekrar arayıp bunu söyledim, operatör kontrol ettikten sonra servis dışı kalmasının yeni olduğunu ve bu yüzden listeden silinmediğini söyledi. Yeni bir telefon numarası olup olmadığını sordum. Olmadığını söyledi. Ne zaman servis dışı kaldığını söyleyip söyleyemeyeceğini sordum. Söyleyemem dedi.

Brooklyn Bilinmeyen Numaraları aradım ve Raymond R ya da RJ Callander adına kayıtlı bir telefon bulmaya çalıştığımı söyledim. Operatör soyadının başka türlü de yazılabileceğini söyledi ve aklıma gelen bütün olasılıkları kontrol etti. Şu ya da bu biçimde yazılan birkaç R ve bir RJ vardı ama adresler uzaktaydı; biri Greenpoint'deki Meserole'da, diğeri Brownsville'deydi ve hiçbiri Sunset Park'ın yakınında değildi-

Çıldırırtıcı bir iş ama zaten bütün olay baştan beri böyle değil mi? Sürekli didikliyordum ve aslında hiçbir yere varmayan önemli sonuçlar buluyordum. Pam Cassidy'yi bulmak bunun en iyi örneği olmuştu. Sıfırdan canlı bir tanık bulmayı başarmıştık, bunun en önemsiz sonucu da polislerin üç ölüm vakasını tek bir dosyada toplamalarıydı.

Pam, adamın ilk adını bize vermişti. Şimdi soyadını da bulmuştum, hatta göbek adını da. Hepsi TJ'nin ve biraz da Bellamy'nin yardımıyla olmuştu. Elimde bir adres de vardı ama telefon kesildiği sıralarda herhalde ev de kullanılmaz olmuştu.

Ray'i bulmak bu kadar zor olmamalıydı. Kimi aradığını bildiğin zaman kolaydır. Şimdi elimde onu bulmak için yeterince bilgi vardı, keşke ertesi güne kadar bekleyebilsem, keşke birkaç gün arama şansım olsa.

Ama böyle bir şansım yoktu. Onu şimdi bulmam gerekiyordu.

Oturma odasında Kenan telefonla konuşuyordu. Peter ise penceredeydi. Yuri'yi göremedim. Peter'in yanına gittim, o da bana Huri'nin para bulmak için çıktığını söyledi.

"Paraya bakamıyordum" dedi. "Bende çarpıntı yapıyordu, hızlı hızlı kalp atışları, soğuk ve nemli eller, böyle şeyler."

"Neden korkuyordun?"

"Korku mu? Bilmiyorum. Yalnızca biraz uyuşturucu istememe neden oldu, hepsi bu. Şimdi bana çağrışım testi yapsan bütün cevaplarım eroin olur. Bir Rorschach, her portakal damara giren bir uyuşturucu iğnesine benziyor."

"Ama kullanmıyorsun Pete."

"Ne fark eder ki adamım? Kullanacağımı biliyorum. Tek sorun ne zaman olacağı. Dışarısı güzel, değil mi?"

"Okyanus mu?"

Başını salladı. "Artık gerçekten göremiyoruz ama. Suya bakabileceğin bir yerde oturmak güzel olmalı. Bir keresinde bir kız arkadaşım vardı, astrolojiye meraklıydı, bana elementimin su olduğunu söyledi. Bu tür şeylere inanır mısın?"

"Bu konuda fazla şey bilmiyorum."

"Elementim konusunda haklıydı. Diğerlerini de çok fazla sevmem. Havada uçmaktan hiç hoşlanmadım. Ateşte yanmak ya da toprağa gömülmek de istemem. Ama su, hepimizin anası o, böyle derler değil mi?"

"Sanırım."

"Şurada okyanus var. Nehir ya da körfez değil. Sudan başka hiçbir şey yok, göz alabildiğine uzayıp gidiyor. Okyanusa bakmak bile kendimi temiz hissetmemi sağlıyor."

Omuzuna vurduktan sonra onu okyanusla başbaşa bıraktım. Kenan'ın telefonu bitmişti, paranın ne kadar olduğunu sordum.

"Yarının altındayız" dedi. "Aklıma gelen her yere başvuruyorum, Yuri de aynı şeyi yapıyor. Sana söylemeliyim, daha fazlasını bulacağımızı sanmıyorum."

"Aklıma gelen tek kişi İrlanda'da. Umarım bu para bir milyon gibi görünür, hepsi bu. İnşallah verdiğimizde kabaca saymakla yetinirler."

"Araya başka şeyler sıkıştırdık diyelim. Her yüzlük pakette beş banknot eksik, böylece on tomar daha olur."

"İyi bir düşünce" dedim. "İlk bakışta onlara verdiğimizden daha fazla gibi durur. Hepsi yüzlüktü. Bu yaklaşık % 25 demek. Olduğundan çok daha fazla göstermenin bir yolu daha var biliyorsun."

"Kesilmiş kâğıtlarla doldurmak."

"Bir doları düşünüyordum. Kâğıt aynı, renk, her şey aynı ama üzerindeki rakam farklı. Diyelim ki bir tomar var, elli tane yüz dolarlıklardan oluşması gerekiyor, toplam beş bin papel edecek. Üste ve altta onar tane yüz dolar, aralara da otuz tane bir dolar koyuyorsun. Beş bin papel yerine beş bin gibi görünen iki bin papelden biraz daha fazla eder. Hızla incele, yalnızca . yeşil renk görürsün."

"Aynı problem. Tomarlara dikkatle bakana kadar işe yarar. O zaman görmemen gerektiği şeyi görür ve seni kandırmak için böyle yaptıklarını hemen anlarsın, bu kesin. Üstelik kaçıksan ve bütün gece cinayet işlemek için bir bahane tarıyorsan..."

"Kızı öldürürsün, bang, iş biter."

"Bu tür sahteciliklerin sorunu da bu. Onları kandırmaya çalıştığımızı anlarsalarsa..."

"Kişisel olarak alırlar." Başını salladı. "Belki tomarları saymazlar. Ellilerle yüzleri karıştırırsın, beş bini bir tomara, elliliklerin olduğu tomarda bunun yarısı olur, yarım milyonu bulmak için böyle kaç tomar yapabiliriz? Hepsi yüzlük olsa yüz tane, öyleyse yüz yirmi, yüz otuz, böyle bir şey mi?"

"Herhalde."

"Bilmiyorum, saymayacaklarına güvenebilir misin? Uyuşturucu işinde sayarsın ama zamanın vardır, oturur ve parayı sayarsın, malı kontrol edersin. Farklı hikâye. Böyle olsa bile büyük satıcıların nasıl saydığını biliyor musun? Her işte bir milyondan fazla alan adamların?"

"Bankaların paraları hızla sayan makineleri olduğunu biliyorum."

"Bazen satıcılar da bu makinelerden kullanır" dedi, "artı çoğunlukla ağırlığa bakarlar. Paranın kaç kilo edeceğini bilirsin, tartıda ölçersin."

"Togo'daki aile işletmesinde böyle mi yapıyorlardı?"

Orayı düşünerek gülümsedi. "Hayır, o farklıydı" dedi "Her banknotu sayıyorlardı. Ama kimsenin acelesi yoktu."

Telefon çaldı. Birbirimize baktık. Telefonu açtım, arayan Yuri'ydi, araç telefonundan ediyor, gelmek üzere olduğunu bildiriyordu. Kapattığımda Kenan, "Ne zaman telefon çalsa " dedi.

"Biliyorum. O olduğunu düşünüyorsun. Siz dışarıdayken yanlış bir telefon geldi, bir adam iki kez aradı çünkü Manhattan'ın kodu olan iki-bir-ikiyi çevirmeyi unutup duruyordu."

"Ne sinir bozucu" dedi. "Çocukken telefonumuzun numarası Prospect ve Flatbush'daki bir pizzacının numarasından yalnızca bir rakam farklıydı. Gelen yanlış telefonları bir hesap et."

"Çok sıkıntı vermiş olmalı."

"Annem ve babam için. Petey'le benim için ise eğlenceliydi. Allanın belası siparişi alırdık. 'Yarısı peynirli, yarısı biberli mi? Anquez yok. Tamam efendim, hemen göndereceğiz.' Bırak aç kalsınlar. Korkunçtuk."

"Pizzacıdaki orospu çocuğuna yazık."

"Hem de nasıl. Bugünlerde fazla yanlış telefon almıyorum. Ne zaman yanlış telefon geldi biliyor musun? Francey'in kaçırıldığı gün. O sabah, sanki Allah bana bir mesaj yolluyordu, bir tür uyarı göndermeye çalışıyordu. Tanrım, Francey'in neler yaşadığını düşününce. Şimdi de bu çocuğun yaşadıklarını."

"Onun adını biliyorum Kenan" dedim. "Kimin adını?"

"Telefondakinin. Kaba konuşanın değil. Diğerinin, konuşmanın büyük kısmını yapanın."

"Bana söylemiştin. Ray."

"Ray Callander. Queens'deki eski adresini biliyorum. Honda'sının plaka numarasını biliyorum."

"Kamyonu olduğunu sanıyordum."

"İki kapılı bir Civic'i de var. Onu bulacağız, Kenan. Belki bu gece değil ama onu bulacağız."

Yavaşça, "Bu iyi" dedi. "Ama sana bir şey söylemem gerek, biliyorsun, karımın başına gelenler yüzünden bu işe girdim. Bu nedenle seni tuttum, bu nedenle buradayım. Ama bunlardan hiçbirinin şu an bir anlamı yok. Şu anda benim için tek önemli şey bu çocuk, Lucia, Luschka, Ludmilla, bir sürü adı var ve ona ne diyeceğimi bilmiyorum, onunla hiç tanışmadım. Ama şu anda tek düşündüğüm şey onu geri alabilmek."

Teşekkür ederim diye düşündüm.

Çünkü tişörtlerin üzerinde yazdığı gibi, timsahların arasındaysan, asıl amacının bataklığı kurutmak olduğunu unutabilirsin. Şu anda iki adamın Sunset Park'ındaki hangi delikte oldukları önemli değildi, onları bu gece ya da yarın bulmam ya da hiç bulamamam önemli değildi. Sabah elimdeki her şeyi John Kelly'ye verirdim, o da kaldığım yerden devam ederdi. Callander'ı kimin yakaladığı önemli değildi, on beş yıl mı, yirmi yıl mı, yoksa ömür boyu hapis mi alacağı önemli değildi, Kenan Huri ya da benim tarafımdan bir yan sokakta öldürülüp öldürülmeyeceği önemli değildi. Bu yarının sorunu olabilirdi. Olmayabilirdi de. Ama bu gece önemli değildi. Birden her şey çok açık oldu. Önemli tek şey kızı geri almaktı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yuri ile Dani sekizi beş gece geri döndüler. Yuri her iki elinde, birer uçak çantası taşıyordu, her ikisinin üzerinde de bir havayolunun yarı yarıya silinmiş logosu vardı. Dani bir alışveriş çantası taşıyordu.

Kenan, "Hey, işler yolunda" dedi. Ağabeyi ellerini alkışlar gibi birbirine vurdu. Ses çıkmadı ama ben de aynı heyecanı hissettim. Sanki para bizim içindi.

Yuri, "Kenan, bir dakika buraya gel. Şuna bir bak" dedi Çantalardan birini açıp içindekileri döktü. Hepsi yüzlük tomardı, Chase Manhattan Bank'ın mührünü taşıyan bantla sarılmışlardı.

"Güzel" dedi Kenan. "Ne yaptın Yuri, izinsiz para mı çektin? Bu saatte soyacak bir bankayı nasıl buldun?"

Yuri ona bir tomar para verdi. Kenan bantı çıkararak üsttekine baktı. "Bakmam gerekmez değil mi? Bana her şeyin temiz olup olmadığını sormuyorsun değil mi? Bu sahte değil mi?" Yakından baktı, parayı yana ayırarak bir sonrakine baktı. "Sahte" diye onayladı. "Ama ince iş. Hepsinde aynı seri numarası mı var? Hayır, bu farklı."

Yuri, "Üç farklı numara" dedi.

Kenan, "Bankalarda geçmez, onlarda tarayıcılar var, elektronik olarak saptıyorlar. Bunun dışında bana iyi göründü." Bir banknotu buruşturdu, eliyle düzeltti, ışığa tutarak gözlerini kısıp baktı. "Kâğıt iyi. Mürekkep iyi görünüyor, iyi kullanılmış paralar, kahve telvesine batırılmış olmalı. Sonra da Maytag'den geçirmişler. Çamaşır suyu yok, kâğıdı yumuşatır. Matt?"

Kendi cüzdanımdan gerçek bir para -ya da gerçek bir para olduğunu sandığım- çıkardım ve Kenan'ın verdiğiyle yan yana koydum. Bana Franklin sahtesinde biraz daha az ciddi, biraz daha yana yatık duruyormuş gibi geldi. Ama normalde paralara ikinci kez bakmazdım zaten.

Kenan, "Çok iyi" dedi. "indirim nedir?"

"Yüzde altmış. Dolar başına kırk sent vereceğim."

"Yüksek."

Yuri, "iyi mal ucuz değildir" dedi.

"Doğru. Uyuşturucudan daha temiz iş aynı zamanda hiç kimsenin canı yanmıyor, bir düşünsene."

Peter, "Paranın değerini düşürüyor" dedi.

"Gerçekten düşürüyor mu? Koca kovada bir damla yalnızca. Hisse senetleri paranın değerini yirmi yılda sahte paralardan daha çok düşürüyor."

Yuri, "Bunu borç aldım" dedi. "Geri alıp teslim edersek bir ödeme yapmam gerekmeyecek. Yoksa borçlu olacağız. Dolar başına kırk cent."

"İyi bir anlaşma."

"Bana iyilik yapıyor. Şunu bilmek istiyorum, fark ederler mi? Ederlerse..."

"Etmezler" dedim. "Kötü bir ışıkta şöyle bir bakacaklar ve sahte para alabilecekleri akıllarına gelmeyecek bile. Bankabantları iyi fikir. Bunları da basmış mı?"

"Evet."

"Yeniden paketleyeceğiz" dedim. "Chase bantlarını kullanacağız ama her bir tomardan altı banknot çıkarıp yerine gerçeğini koyacağız, üç tane üste, üç tane alta. Burada ne kadar var Yuri?"

"İki yüz elli bin dolar. Dani'de de altmış bin var, biraz daha fazlası. Dört farklı kişiden aldık."

Hesabı yaptım. "Bu toplam sekiz yüz bin dolar falan eder. Yeterli sayılır. Sanırım oldu."

Yuri, "Tanrıya şükürler olsun" dedi.

Peter sahte paraların bantını çıkardı, salladı, paralara bakıp başını sallıyordu. Kenan bir iskemle çekip her paketten altı banknot çıkarmaya başladı.

Telefon çaldı.

20

"Bu çok yorucu" dedi.

"Benim için de."

"Belki değerinden fazla sıkıntıya giriyoruz. Biliyorsun, çevrede çok sayıda uyuşturucu satıcısı var ve çoğunun da eşleri ya da kızları var. Belki bu işi burda kesip kaçmalıyız, belki de bir sonraki müşterimiz işbirliğine daha yatkın olur."

Yuri iki çanta dolusu sahte parayla döndükten sonraki üçüncü konuşmamızdı bu. Adam yarım saat aralıklarla aramış, birincisinde transferi yapmak için kendi önerisini sunmak, sonra da benim yaptığım her öneride yanlış bir nokta bulmak için aramıştı.

"Özellikle kaçmadan önce nasıl kestiğimizi duyarsa" dedi. "Genç Lucia'yı lokma büyüklüğünde parçalara ayıracağız, dostum. Yarın da başka bir oyuna çıkacağız."

"İşbirliği yapmak istiyorum" dedim.

"Davranışların bunu göstermiyor."

"Yüz yüze görüşmeliyiz" dedim. "Sen parayı kontrol etme şansına sahip olmalısın, biz de kızın iyi olduğundan emin olmaya."

"O zaman üstümüze adamlarınızı salarsınız. Bütün bölgeyi kontrol altına alabilirsiniz. Allah bilir kaç silahlı adam toplayabilirsiniz. Bizim kaynaklarımız ise sınırlı."

"Ama elinizdeki koz yeterince değerli" dedim. "Kızı rehin olarak tutacaksınız."

"Boğazında bir bıçak" dedi.

"Öyle istiyorsan öyle olsun."

"Bıçağın ucu tenine değecek."

"O zaman biz sana parayı veririz" diye devam ettim. "Biriniz kızı tutarken diğeriniz parayı kontrol eder. Sonra giriniz kızı tutarken diğeriniz parayı aracınıza götürür. Bu ara üçüncü adamınız göremediğimiz bir yerdedir, tüfekle sizi korur."

"Biri onun arkasına geçebilir."

"Nasıl?" diye sordum. "Oraya ilk siz gideceksiniz. Bizim geldiğimizi göreceksiniz, aynı anda hepimizi göreceksiniz. Saykal üstünlüğümüzü dengelemek için daha iyi şartlarda olacaksınız. Tüfekli adamınız siz geri çekilirken bizi göz önünde bulunduracak ve her durumda güvenlikte olacaksınız çünkü bu noktada kız bizde olacak, para da ortağınızla birlikte arabada, ulaşamayacak bir yerde olacak."

"Bu yüz yüze işini sevmedim" dedi.

Ben de, diye düşündüm, üçüncü adama, tüfeğiyle onları koruyan adama fazla güvenemezdi. Çünkü aslında yalnızca iki kişi olduklarını biliyordum, yani üçüncü kişi olmayacaktı. Ama güçlerinin üç kişi olduğunu tahmin ettiğimi düşünmelerine izin verirsem belki kendisini biraz daha güvenlikte hissedirdi. Üçüncü adamın değeri onları koruması değil, bizim onun varlığına inanmamızdı.

"Diyelim birbirimizden elli metre uzaklıkta duracağız. Sen parayı yarı yola getirecek, sonra yerine geri döneceksin. Biz de kızı yarı yola getireceğiz ve birimiz kızın boğazına bıçak dayayarak orada kalacak, senin dediğin gibi..."

Senin dediğin gibi, diye düşündüm.

"...bu arada diğeri parayla geri dönecek. Sonra ben kızı bırakacağım ve ben geri çekilirken kız size koşacak."

"Olmaz. Aynı anda hem para, hem de kız sizde, biz ise öbür taraftayız."

Defalarca tartıştık. Bilgisayar sesi konuşmayı keserek para atılmasını istedi, Ray de tereddüt etmeden hemen para attı. Telefonun izlenmesine aldırmiyordu, bu aşamada hiç aldırmiyordu. Konuşmaları giderek uzuyordu.

Kong'lara daha erken ulaşmış olsaydım, daha telef dayken onu enseleyebilirdik.

"Tamam, şunu deneyelim" dedim. "Dediğin gibi birbirimizden elli metre uzaklıkta duruyoruz. Oraya ilk siz gideceksiniz, geldiğimizi göreceksiniz. Kızı göstereceksiniz ki onu getirdiğinizi görebilelim. Sonra ben parayla birlikte yanınız geleceğim."

"Tek başına mı?"

"Evet. Silahsız."

"Gizli bir silahın olabilir."

"İki elimde para dolu birer çanta olacak. Gizli bir silah fazla işime yaramaz."

"Konuşmaya devam et."

"Sen parayı kontrol edersin. Tatmin olduğun zaman kızı bırakırsın. Kız babasının ve diğerlerinin yanına gider. Adamın parayla uzaklaşır. Senle ben bekleriz. Sonra sen uzaklaşırsın, ben de evime giderim."

"Beni yakalayabilirsin."

"Ben silahsızım, seninse bir bıçağın, hatta istersen silahın var. Keskin nişancın bir ağacın arkasında nişan almış durumda. Her şey senin lehinde. Bu şartlarda nasıl bir sorun yaşarsın ben anlamıyorum."

"Yüzümü göreceksin."

"Maske tak."

"Görme yeteneğimi sınırlar. Yüzüme dikkatle bakmasan bile beni tarif edebilirsin."

Boş ver, diye düşündüm, kartları açayım. "Neye benzediğini zaten biliyorum Ray." Derin bir soluk aldığını duydum, sonra bir sessizlik oldu, bir an kapattığından korktum.

Sonra Ray, "Ne biliyorsun?" diye sordu.

"Adını biliyorum. Görünüşünü biliyorum. Öldürdüğün bazı kadınları biliyorum. Neredeyse öldürdüğün birini de biliyorum."

"Küçük orospu" dedi. "Adımı duymuştu."

"Soyadını da biliyorum."

"Kanıtla."

"Çok kalender bir adamsın."

"Kimsin sen?"

"Kendin bulamıyor musun?"

"Polismişsin gibi geliyor."

"Polis olsam neden evinin önünde mavi-beyazlar yok?"

"Çünkü evimin nerede olduğunu bilmiyorsun."

"Middle Village'a ne dersin? Penelope Caddesi."

Onun rahatladığını neredeyse hissettim. "Etkilendim" dedi.

"Hangi polis böyle davranır Ray?"

"Landau'nun adamısın."

"Yakın. Aynı ailedeniz, ortağınız. Onun kuzeniyle evliyim."

"Şaşmamalı ki biz..."

"Biz ne?"

"Hiçbir şey. Şimdi sırra kadem basmalıyız, orospunun boğazını kesip işi bitirmeliyiz."

"O zaman ölürsün" dedim. "Birkaç saat içinde olay ulusal boyutlara ulaşır, Gotteskind ve Alvarez işi de patlar. Anlaşmaya uy, ben de sana bir hafta süre tanıyayım, yapabilirsem daha da uzun. Belki sonsuza kadar."

"Neden?"

"Kızın babasının kimliğinin ortaya çıkmasını istemem, değil mi? Ülkenin başka bir tarafında dükkânını açabilirsin. Amerika'da yeterince uyuşturucu satıcısı var. Güzel kadınlar da çok. Yepyeni bir kamyonetle gezmeye bayılırlar."

Uzun bir an sessiz kaldı. Sonra, "Tekrar anlat" dedi "Bütün senaryoyu, oraya vardığımız andan itibaren."

Baştan aldım. Zaman zaman sözümü keserek sorular sordu, ben de hepsini yanıtladım. Sonunda, "Keşke sana güvenebilsem" dedi.

"Aman Allahım" dedim. "Güvenmesi gereken asıl benim Yanınıza iki elimde birer para çantasıyla silahsız geleceğim. Bana güvenmemeye karar vererseniz beni her zaman öldürebilirsiniz."

"Evet, öldürebilirim" dedi.

"Ama öldürmesen senin için daha iyi olur. Bütün işin planladığımız biçimde gerçekleşmesi ikimiz için de daha iyi olur. Her ikimiz de kazanırız."

"Sen milyon dolardan olursun."

"Belki bu da planlarıma uygundur."

"Ya!"

"Sen tahmin et" diyerek sözde aile içi gizli gündemimi çözme işini ona bıraktım; ortağıma karşı üstünlük sağlamaya yönelik bir strateji olmalıydı bu.

"İlginç" dedi. "Değiş-tokuşu nerede yapmak istiyorsun?"

Bu soruya hazırdım. Daha önceki telefonlarda başka yerler önermiştim ve bunu sona saklıyordum. "Green-Wood Mezarlığı" dedim.

"Nerede olduğunu biliyorum."

"Bilmelisin. Leila Alvarez'i orada bıraktın. Middle Village'dan biraz uzak ama daha önce orayı bulmuştun. Saat dokuzu yirmi geçiyor. Beşinci Cadde tarafında iki giriş var, oranın on blok güneyindeki Yirmi Beşinci Sokak'ta ise bir. Yirmi Beşinci Sokak'taki girişten girerek yirmi metre kadar güneye yürüyün. Biz Otuz Beşinci Sokak'tan girip güneyden size yaklaşacağız."

Gettysburg Muharebesi'ni yeniden kuran bir savaş oyunları uzmanı gibi her şeyi ona açıkladım. "Saat on buçukta" dedim. "Bu sana oraya gitmen için bir saat sağlar. Bu saatte trafik yoktur, yani oraya gitmek zor olmamalı. Yoksa daha fazla süreye mi ihtiyacın var?"

Bir saate hiç ihtiyacı yoktu. Sunset Park'taydı, yani mezarlıktan otomobille beş dakika uzaklıkta. Ama bunu bildiğimi bilmesi gerekmiyordu.

"Bu süre yeterli olmalı."

"Ortamı hazırlamak için yeterli zamanın olacak. Biz on kırkta on blok güneyden gireceğiz. Bu size on dakika daha tanır, artı sizinle buluşmak için yürümemiz gereken on dakika daha var."

"Elli metre uzakta duracağız" dedi.

"Doğru."

"Geri kalan yolu tek başına geleceksin. Parayla birlikte."

"Doğru."

"Huri ile olan anlaşmayı daha çok sevmiştim" dedi. "Kurbağa dediğim zaman zıplıyordu."

"Bunu anlıyorum. Ama bu kez de iki katı para var."

"Bu doğru" dedi. "Leila Alvarez. Onu bir süredir düşünmemiştim." Sesinde neredeyse özlem dolu bir ton vardı. "Gerçekten hoştu. Seçmece."

Bir şey söylemedim.

"Allah biliyor ya, korkmuştu" dedi. "Zavallı küçük orospu. Gerçekten dehşete düşmüştü."

Sonunda telefonu kapadığımda oturmak zorunda kaldım. Kenan iyi olup olmadığını sordu. İyiyim dedim.

"Çok iyi görünmüyorsun" dedi. "İçkiye ihtiyacın varmış gibi duruyorsun ama ihtiyaç duyduğun son şey bu sanırım."

"Haklısın."

"Yuri biraz önce kahve yaptı. Sana bir fincan getireyim " Kahveyi getirince, "İyiyim" dedim. "Bu orospu çocuğuyla konuşmak insanı yoruyor."

"Biliyorum."

"Elimdekileri biraz açtım, bildiğim bazı şeyleri söyledim Onu biraz şaşırtmanın tek yolu buymuş gibi görünüyordu. Durumu tamamen kontrol altına alana kadar harekete geçmeyecekti. Sandığından biraz daha zayıf durumda olduğunu göstermeye karar verdim."

Yuri, "Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Adını biliyorum. Neye benzediğini ve kullandığı aracın plakasını biliyorum." Bir an gözlerimi kapayarak telefonun öbür ucundaki varlığını, zihninin çalışma biçimini hissettim. "Kim olduğunu biliyorum" dedim.

Callander'le hazırladığımız planı açıkladım, bölgenin şemasını çizmeye başladım, sonra bir haritaya ihtiyacımız olduğunu kavradım. Yuri evin bir yerlerinde Brooklyn haritası olduğunu söyledi ama nereye koyduğunu bilmiyordu. Kenan, Francine'in Toyota'nın torpido gözündeki bir harita bulundurduğunu söyleyince Peter alt kata almaya gitti.

Masanın üstünü boşalttık. Sahte paralan saklamak üzere yeniden düzenlediğimiz bütün para iki valize konulmuştu. Haritayı masanın üzerine serdim ve mezarlığa giden yolu işaretleyerek mezarlığın batı kenarındaki iki girişi gösterdim. Planın nasıl olduğunu, nerede duracağımızı, değiş-tokuşun nasıl yapılacağını açıkladım.

Kenan, "Bu plana göre sen önde olacaksın" dedi.

"Bana bir şey olmaz."

"Bir şey denemeye kalkarsa..."

"Deneyeceğini sanmam."

Beni her zaman öldürebilirsin, 'demiştin. Evet, öldürebilirim, demişti.

Yuri, "Çantaları taşıyan kişi ben olmalıyım" dedi.

"Ağır değiller" dedim. "Ben taşıyabilirim."

"Sen şaka yapıyorsun ama ben ciddiym. O benim kızım. Önde olan ben olmalıyım."

Başımı olmaz anlamında salladım. Callander'a bu kadar yaklaşırsa kendini kaybederek bir şey yapmayacağına güvenemezdim. Ama ona iyi bir mantık önerebilirdim. "Lucia'nın sana doğru

koşmasını istiyorum" dedim. "Sen orada olursan yanında kalmak isteyecektir." Haritada göstererek, "Sana burada ihtiyacım var" dedim, "böylece onu yanına çağırabilirsin."

Kenan, "Beline silah koyacaksın" dedi.

"Belki koyarım ama işe yarar mı bilmiyorum. Ray bir şey yapmaya kalkarsa silahı çıkarmaya zamanım olmayacak. Yapmazsa kullanmaya ihtiyacım olmayacak. Kevlar yeleğim olsa keşke."

"Kurşun geçirmez yelek mi? Bıçak darbesine karşı işe yaramadığını duymuştum."

"Bazen işler, bazen işlemez. Her zaman mermiyi de durdurmaz ama insana bir şans verir."

"Nereden alabileceğini biliyor musun?"

"Bu saatte alamam. Boş ver, önemli değil."

"Değil mi? Bana çok önemli geliyor."

"Silahları olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Bu kentte silah taşımayan kimse yok bence. Ya üçüncü adam, keskin nişancı, bir mezarın arkasında saklanıp herkesi gören adam. İşini neyle yapacak sanıyorsun, boktan bir sapanla mı?"

"Üçüncü bir adam varsa bu geçerli. Ona üçüncü kişiden söz eden bendim, Callander da bunu kabul etmiş gibi görülecek kadar akıllıydı."

"Bu işi iki kişi mi yapıyorlar sence?"

"Park Caddesi'ndeki kızı kaçıırken yalnızca iki kişilerdi Böyle bir operasyon için üçüncü bir kişi bulduklarını sanmıyorum. Ticari bir yanı da olan şehvet cinayeti bu, gidip sokaktan adam toplayacağın sıradan bir suç eylemi değil. İki kaçırma olayında üçüncü bir kişiyi gördüklerini söyleyen tanıklar var ama bir sürücü olduğunu varsaymış da olabilirler çünkü böyle olmasını bekliyorlardı. Ama başta iki kişi varsa biri sürücü olabilir. Bence böyleydi."

"Yani üçüncü adamı unutabiliriz."

"Hayır" dedim. "Orada olacağını varsaymak zorundayız."

Biraz daha kahve almak için mutfağa gittim. Döndüğümde Yuri kaç adam istediğini sordu. "Sen varsın, ben, Kenan, Peter, Dani ve Pavel var. Pavel alt katta, buraya gelirken görmüştünüz. Gelmeye hazır üç adamım daha var, haber verdiğim an gelirler" dedi.

Kenan, "Ben bir düzine adam bulabilirim" dedi. "Konuştuğum insanlar, verecek paraları olsun ya da olmasın herkes, 'Ben de varım, söyle yeter, hemen gelirim' dedi." Haritaya eğildi. "Onlara yerleşmeleri için izin vereceğiz, sonra üç dört otomobil dolusu adam getireceğiz. İki çıkışı da tutacağız, diğer çıkışları da tutacağız. Başını sallıyorsun? Neden böyle olmaz mı?"

"Adamların parayı alıp gitmelerini istiyorum."

"Denemeyi bile istemiyor musun? Kızı geri aldıktan sonra da mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü gece bir mezarlıkta silahlı çatışmaya girmek ya da Park Slope çevresinde yan yatırılmış otomobillerden birbirimize ateş etmek çılgınlık. Böyle bir operasyon kontrol edilmezse işe yaramaz ve kontrolden çıkması da çok mümkündür. Bak, bu planı bir denge şeklinde oluşturarak sattım ve iyi iş yaptığımı sanıyorum. Tam bir denge. Biz kızı alacağız, onlar da parayı ve herkes evine canlı gidecek. Birkaç dakika önce istediğimiz tek şey buydu. Hâlâ böyle mi istiyoruz?"

Yuri evet dedi. Kenan, "Evet, tabii" dedi, "istediğim tek şey bu. Yalnızca adamların yakayı kurtardığını görmekten nefret ediyorum."

"Kurtaramayacaklar. Callander valizini toplayıp kentten çıkmak için bir haftası olduğunu sanıyor. Bir haftası yok aslında. Onu bulmam bu kadar uzun sürmez. Bu arada, kaç adama ihtiyacımız var? Sanırım elimizdekiler bize yeter. Üç otomobil diyelim. Dani ile Yuri birinde, Peter ve... alt kattaki Pavel miydi? Peter ve Pavel Toyota'da, ben de Kenan'la birlikte Buick'te gideceğim. Hepsisi bu kadar. Altı adam."

Lucia'nın odasındaki telefon çaldı. Telefonu açıp TJ ile konuştum. TJ kaldırımında ve yollarda Honda'yı bulamayınca tekrar çamaşırhaneye geri dönmüştü.

Oturma odasına geri döndüm. "Şunu yedi yapalım" dedim.

Otomobilde Kenan, "Shore Parkway ile Gowanus'dan gideceğim. Bu sana da uygun geliyor mu?" Ona orayı benden daha iyi bildiğini söyledim. Kenan, "Alacağımız şu çocuk" dedi. "O, bu işin içine nasıl girdi?"

"Times Alanı'nda gezinen, gettoda bir oğlan. Nerede yaşadığını Allah bilir. Baş harflerini kullanıyor, bunların adının baş harfleri olduğunu, alfabeyi tarayarak bulmadığını varsayarsak tabii. Beni bilgisayar sihribazlarına götürdü, bu gece de Ollandier'ı gördü ve plakasını aldı."

"Mezarlıkta bizim için bir şey yapacağını düşünüyor musun?"

"Umarım denemeye kalkmaz" dedim. "Onu yanımıza almamızın nedeni, Callander ile arkadaşları evlerine giderken kendi aklınca yararlı olmak için Sunset Park'ında dolaşmasını istememem. Onu beladan uzak tutmak istiyorum."

"Bir çocuk olduğunu mu söylemiştin?" Başımı salladım. "On beş on altı yaşlarında." "Büyüyünce ne olmak istiyor? Senin gibi detektif mi?"

"Şimdi olmak istiyor. Büyüyene kadar beklemek istemiyor. Ona hak vermiyor değilim. Birçoğu başaramıyor."

"Neyi başaramıyor?"

"Büyümeyi. Sokaklarda yaşayan siyah bir yeniyetme. Ortalama yaşam süreleri bir meyve kurdununki kadar. TJ iyi bir' çocuk. Umarım başarır."

"Gene de soyadını bilmiyorsun."

"Hayır."

"Komik olan ne biliyor musun? AA ile sokaklar arasında birçok insanı soyadlarını bilmeden tanıyorsun."

Bir süre sonra, "Dani için ne düşünüyorsun?" diye sordu, akrabası falan mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Neden?"

"Yalnızca düşünüyordum, arka koltukta bir milyon dolarla o Lincoln'de gidiyorlar. Dani'nin silahı olduğunu biliyoruz, diyelim Yuri'yi aşağıya atarak çekip gidiyor. Kimi arayacağımızı bile bilmeyiz o zaman, ceket üstüne iyi oturmayan bir Rus yalnızca. Soyadı olmayan bir adam daha. Arkadaşı olmalı ha?"

"Sanırım Yuri ona güveniyor."

"Herhalde ailedendir. Başka kime böyle güvenirsin?"

"Ayrıca bir milyon da değil."

"Sekiz yüz bin. İki yüz bin dolar için bana yalancı mı diyeceksin?"

"Ve neredeyse üçte biri sahte para."

"Haklısın, çalmaya pek değmez. Buluşacağımız şu iki canavar adam parayı alıp hemen uzaklaşmak isterlerse şanslıyız demektir. Böyle olmazsa yandığımızın resmidir. Bana bir iyilik yapar mısın? Elinde valizlerle yanlarına gittiğinde dostlarımıza şu soruyu sorar mısın?"

"Nedir?"

"Onlara beni nasıl seçtiklerini sor, olur mu? Çünkü hâlâ beni deli ediyor."

"Ah" dedim. "Galiba biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Hı-hı. İlk düşüncem Ray'in şu ya da bu düzeyde uyuşturucu işine bulaştığıydı."

"Anamlı olabilir ama..."

"Ama değil, bundan neredeyse eminim çünkü birine baktım, kaydı yok."

"Benim de yok."

"Sen istisnasın."

"Doğru. Ya Yuri?"

"Sovyetler Birliği'nde birkaç kez yakalanmış, ciddi bir hapis yatmamış. Burada bir kez çalıntı mal almaktan yakalanmış ama dava düşmüş."

"Ama narkotikle ilgili bir şey yok."

"Hayır."

"Tamam, Callander temiz. Demek ki uyuşturucu işinde değil, yani..."

"Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi bir süre önce sana dava açmaya çalışıyordu."

"Evet ama bir yere varamadılar."

"Daha önce Yuri ile konuşuyordum. Geçen yıl bir anlaşmadan vazgeçtiğini çünkü bir ajanın ona tuzak kurmaya çalıştığını sezdiğini söyledi. Federal olduğu izlenimini edinmiş."

Kenan bana döndü, sonra kendini zorlayarak önüne baktı ve bir otomobili geçmek için Buick'i yana savurdu. "Aman Allahım" dedi. "Bu yeni bir ulusal politika mı? Bize karşı dava açamadıkları için eşlerimizi ve kızlarımızı mı öldürüyorlar?"

"Sanırım Callander UMD'de çalışıyordu" dedim. "Herhalde uzun süre çalışmamıştır ve kesinlikle kıdemli bir ajan değildir. Belki onu güvenilir bir muhbir olarak birkaç kez kullandılar, belki büroda çalışıyordu. Fazla ileri gidemedi ve orada fazla çalışmadı."

"Neden?"

"Çünkü delinin teki. Muhtemelen bu işe uyuşturucu satıcılarını kafasına taktığı için girdi. Bu tür bir işte böyle bir takıntı değerlidir ama böyle çığırından çıkmışsa değil. Bak, önseziyle konuşmuyorum. Ona Yuri'nin ortağı olduğunu söylediğim zaman bir şey oldu. Neden Yuri'yi içeri alamadıklarda ilgili bir şeyler açıklamak üzereydi sanki."

"Tanrım."

"UMD'ye ulaşip bu adın kafalarında kıvılcım çaktırmasını sağlarsam bunu yarın ya da öbür gün kesinlikle öğrenirim. Ya da bilgisayar dahilerim yapabilirlerse dosyalara izinsiz girerim."

Kenan düşünceli görünüyordu. "Bir polis gibi konuşmuyordu."

"Hayır, konuşmuyordu."

"Ama senin tarifine göre gerçek bir polis olamaz zaten, değil mi?"

"Daha çok bir muhbire benziyor. Ama Federaller'le çalışan ve kafasını uyuşturucuya takmış bir muhbir."

Kenan, "Bir kilo kokainin toptan fiyatını biliyordu" dedi,"ama bu neyi kanıtlar bilmiyorum. Arkadaşın TJ de herhalde toptan fiyatını biliyordur."

"Buna şaşırmazdım."

"O kızlar okulunda Lucia'nın sınıf arkadaşları, herhalde onlar da biliyordur. Nasıl bir dünyada yaşıyoruz?"

"Doktor olmalıydın."

"Pederin istediği gibi. Hayır, sanmıyorum. Ama belki kalpazan olmalıydım. Daha kaliteli insanlarla karşılaşırısın. Hiç değilse ensemde Allah'ın belası UMD olmazdı."

"Kalpazanlık mı? O zaman Gizli Servis olurdu."

"Tanrım" dedi, "biri yoksa başka bir bela var her yerde."

"O çamaşırhane? Şurada sağda mı?" Evet deyince Kenan otomobili çamaşırhanenin önüne çekti ama motoru stop ettirmedi. "Saat kaç?" diye sorduktan sonra hem kendi saatine, hem de paneldeki saate baktı ve kendi sorusuna kendi yanıt verdi. "İyi. Biraz erken gelmişiz."

Çamaşırhaneye bakıyordum ama TJ caddenin öbür tarafındaki bir kapıdan çıkarak caddeyi geçip arkaya bindi. Onları tanıştırdım, ikisi de tanıştıklarına memnun olduklarını söylediler. TJ koltuğa büzülerek oturdu, Kenan da otomobili çalıştırdı.

"Oraya on buçukta gidecekler değil mi? Biz de on dakika sonra gideceğiz ve bekledikleri yere doğru yürüyeceğiz. Böyle miydi?"

"Evet" dedim.

"Yani on biri on gece tarafsız bölgede yüz yüze olacağız, böyle mi düşünmüştün."

"Bunun gibi bir şey."

"Değiş-tokuşu yapıp gitmek ne kadar sürer? Yarım saat mi?"

"Bir hata olmazsa herhalde bundan daha az sürer. İşler boktan giderse, eh, bu başka bir hikâye."

"Evet, umalım ki gitmesin. Yalnızca tekrar nasıl çıkacağımızı merak ediyordum ama sanırım geceyarısına kadar kapıları kilitlemezler."

"Kapıları kilitlemek mi?"

"Evet, belki daha erken kilitlerler diye düşünmüştüm ama sanırım kilitlemiyorlar, yoksa başka bir yer seçerlerdi."

"Aman Allahım" dedim. "Sorun nedir?"

"Bunu hiç düşünmemiştim" dedim. "Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Bilsen bile ne yapabilirdin, onu arayabilir miydin?" "Hayır, sanmam. Kapıları kilitleyebilecekleri hiç aklıma gelmedi. Mezarlıklar bütün gece açık değil mi? Neden kilitlemeleri gerekiyor?"

"İnsanların girmesini önlemek için?"

"Çünkü herkes girmek için ölüyor mu? Tanrım, dördüncü sınıfta bunu duymuş olmalıyım. 'Neden mezarlık çevresinde çit vardır?'"

Kenan, "Sanırım Vandallar var" dedi. "Mezar taşlarını kıran, çiçek vazolarına kakalarını yapan çocuklar."

"Çocuklar çitlere tırmanamaz mı sence?"

"Hey, adamım" dedi. "Burada politikaya ben karar vermiyorum. Bana bağlı olsa kentteki bütün mezarlıklar açık olurdu. Bu nasıl?"

"Umarım işleri berbat etmemişimdir. Oraya varınca kapıları kilitli bulurlarsa..."

"Öyle mi? Ne yapacaklar, kızı Arjantin'de beyaz köle tüccarlarına mı satacaklar? Çiti tırmanacaklar, tıpkı bizim de yapacağımız gibi. Aslını ararsan herhalde geceyarısından önce kilitlemiyorlardır. İşten sonra insanlar mezarlığa gitmek isteyebilirler, sevdiklerini geç saatte ziyaret etmek isteyebilirler."

"Saat on birde mi?"

Omuzlarını silkti. "İnsanlar geç saatlere kadar çalışıyor. Manhattan'da işyerleri var, işten sonra birkaç kadeh içki içiyor, yemek yiyorlar, sonra metroda yarım saat beklemek zorundalar, tanıdığım bazı insanlar gibi, taksi tutmayacak kadar cimriler..."

"Tanrım" dedim.

"...Brooklyn'e geldiklerinde saat geç oluyor. 'Hey, Green-Wood'a gidip Vic Amca'nın nereye gömüldüğünü bulup bulamayacağıma bakmak istiyorum. Onu hiç sevmedim, gidip mezarına işeyeceğim' diyorlar."

"Sinirli misin Kenan?"

"Evet, sinirliyim. Sen ne sanıyordun ki? Silahlı canilerin yanına elinde paradan başka bir şey yokken gidecek olan sensin. Terlemeye başlamış olmalısın."

"Belki biraz. Yavaşla, girişe yaklaştık. Galiba açık."

"Evet, öyle görünüyor. Biliyorsun, kilitlemeleri gerekse bile herhalde buna pek zahmet etmezler."

"Belki de etmezler. Bütün mezarlığın çevresini dolanalım, olur mu? Sonra girişe yakın bir yerde bir park yeri buluruz."

Mezarlığın çevresini sessizce dolaştık. Söz etmeye değe bir trafik yoktu, gece sessizdi, sanki mezarlığın içindeki derin sessizlik uzanıp çevredeki tüm sesleri bastırmış gibiydi.

Başladığımız yere dönmek üzereyken TJ, "Bir mezarlığa içine mi gireceğiz?" dedi.

Kenan sırtmasını saklamak için yana döndü. "İstersen otomobilde kalabilirsin" dedim.

"Neden kalacağım?"

"Kendini daha rahat hissedeceksen."

"Adamım" dedi, "ben ölülerden korkmam. Ne sanıyordun? Korkacağımı mı?"

"Hata yapmışım."

"Hata yapmışsın Dwight. Ölüler beni rahatsız etmez."

Ölü insanlar beni de rahatsız etmiyordu. Beni rahatsız eden bazı canlılardı.

Otuz Beşinci Sokak'ta buluşup hemen içeriye girdik, sokakta dikkat çekmek istemiyorduk. Şimdilik parayı Yuri ile Pavel taşıyordu. Yanımızda iki cep feneri vardı. Kenan birini, ben de diğerini aldım. Önden ben yürüdüm.

Işığı fazla kullanmadım, yalnızca nereye gittiğimi görmem gerektiği zaman hemen açıp kapadım. Çoğunlukla açmam gerekmedi. Ay vardı, ayrıca caddedeki sokak lambalarından da biraz ışık geliyordu. Mezar taşları çoğunlukla mermerdendi ve göz loşluğa alışınca yolu gösteriyorlardı. Mezarların arasında dolaşarak kimin kemiklerinin üzerinde yürüdüğümü merak ettim. Bir yıl kadar önce gazetelerden birinde beş semtteki ünlü ve zengin mezarlıkların envanteri çıkarılarak cesetlerin

nereye gömüldüğünü anlatan bir yazı yayınlanmıştı. Yazıya fazla dikkat etmemiştim ama ünlü New Yorklular'ın büyük kısmının Green-Wood'a gömüldüğünü hatırlar gibiydim.

Bazı meraklılar diye okumuştum, mezarları ziyaret etmeyi alışkanlık haline getirmişti. Bazıları fotoğraf çekiyor, bazıları da mezar yazılarını temizliyordu. Bunun onlara nasıl bir yararı olduğunu çıkaramamıştım ama yaptığım bazı şeylerden daha delice değildi.

İlerledim. Çite, sokak işaretlerini görecektik kadar yakın yürüyordum, Yirmi Yedinci Sokak'a yaklaştığımızda yavaşladım. Öbürleri de yanıma yaklaştı, onlara daha fazla kuzeye ilerlemeden ayrılmamızı işaret ettim. Sonra Raymond Callander'ın olması gereken yöne doğru döndüm ve cep fenerini önümde tutarak, üzerinde anlaştığımız üç kez ışık yakıp söndürme işlemini yaptım.

Uzun bir an aldığım tek yanıt karanlık ve sessizlik oldu. Sonra önümdeki mezarın biraz sağından üç kez ışık yanıp söndü. Bizden yüz metre kadar, belki biraz daha fazla ötedeler diye hesap ettim. Yüz metre, biri kolunun altında bir futbol topuyla koşarken o kadar uzak görünmüyordu. Ama şimdi çok uzak bir mesafe gibiydi.

"Olduğunuz yerde kalın" diye seslendim. "Biraz daha yaklaşacağız."

"Fazla yaklaşmayın!"

"Elli metre kadar" dedim. "Anlaştığımız gibi."

İki tarafımda Kenan ve Yuri'nin adamlarından biri vardı, diğerleri de fazla uzakta değildi. Böylece bizi ayıran mesafenin yarısını katettim. Callander bir noktada "Bu kadar yeter" diye seslendi ama yeterli değildi ve onu duymazdan gelip yürümeye devam ettim. Değiş-tokuşu yapabilecek kadar yakın olmalıydık. Bizde bir tüfek vardı, Ulusal Muhafızlar'da altı aylık eğitimi sırasında iyi bir nişancı olduğum için onu Peter'a vermiştik. Uzun süren bir alkol ve uyuşturucu çırağından önceydi bu elbette ama gruptaki en iyi nişancı gene de oydu. Teleskoplu, iyi bir tüfektir ama teleskop kızıllötesi ışıklı değildi, bu yüzden ay ışığında nişan alması gerekiyordu. Gerekirse iyi nişan alabilirsin diye mesafeyi az tutmak istiyordum.

Gerçi bunun ne işe yarayacağını da merak etmiyor değildim. Ateş etmesinin tek nedeni oyunculardan birinin hile yapmaya çalışması olurdu ve bunu yaparlarsa ilk raundun ilk dakikasında beni hallederlerdi. Peter onlara ateş ederse mermilerin nereye gittiğini görecektik yerde olmazdım.

Ne neşeli düşünceler.

Mesafeyi yarı yarıya azaltınca Peter'a işaret ettim, o da yana geçerek kendine bir atış yeri seçti, tüfeği alçak bir mermer mezartaşının üstüne dayadı. Ray'le ortağına baktım ama yalnızca silüetlerini görebildim. Karanlığa çekilmişlerdi.

"Sizi görebileceğimiz bir yere çıkın" dedim. "Ve kızı gösterin."

Ortaya çıktılar. İki silüetti önce, sonra ışık düzeldikçe bir silüetin iki kişiden oluştuğunu, bir adamın önünde kızın olduğunu gördük. Yuri'nin derin derin soluk aldığını duydum, kendini kaybetmeyeceğini umut etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Callander, "Kızın boğazında bir bıçak var" dedi. "Elim kayarsa..."

"Kaymasa iyi olur."

"Öyleyse sen de parayı getirsen iyi olur. Kurnazlık yapmaya da kalkma."

Döndüm, valizleri aldım, adamlarımızı kontrol ettim. TJ'yi göremedim ve Kenan'a onun nerede olduğunu sordum. Otomobile dönmüş olabilir dedi. "Gece vakti mezarlıklardan pek hoşlanmıyorum sanırım."

"Ben de."

"Dinle" dedi "onlara kuralları değiştirdiğimizi, paranın bir kişinin taşıyamayacağı kadar ağır olduğunu söyle, ben de seninle geleyim."

"Hayır."

"Kahraman olmak istiyorsun ha?"

Kendimi müthiş bir kahraman gibi hissettiğimi söyleyemem. Valizlerin ağırlığı rahat yürümemi önlüyordu. Adamlardan birinde, kızı tutmayan adamda silah varmış ve silah bana yöneltilmiş gibiydi ama kendimi vurulma tehlikesi altında hissetmedim; bizim taraftaki biri panikleyip işleri bozmadığı, herkesin kaçmasına neden olmadığı sürece tehlikede değildim. Beni öldüreceklerse hiç değilse parayı götürene kadar bekleyeceklerdi. Kaçık olabilirlerdi ama aptal değillerdi.

Ray, "Sakin bir şey yapmaya kalkışma" dedi. "Bunu görebiliyor musun bilmiyorum ama bıçak kızın tam boğazında."

"Görebiliyorum."

"Bu kadar yakınlık yeter. Çantaları yere indir."

Kızı tutan, bıçağı tutan Ray'di. Sesini tanımıştım ama TJ'nin tarifinden de çıkarabilirdim, resim gibi tarif etmişti. Ray'in ceketinin fermuarı kapalıydı, bu yüzden parlak spor gömleğini göremiyordum ama TJ'in sözüne güveniyordum.

Diğer adam daha uzundu, dağınık koyu renk saçları ve çarşafta yanmış bir çift delik gibi görünen gözyuvarları vardı. Ceket giymemişti, yalnızca flanel bir gömlek ve jean vardı üzerinde. Gözlerini göremiyordum ama bakışlarındaki öfkeyi sezebiliyordum. Bu öfkeye neden olacak ne yaptığımı merak ettim. Ben ona bir milyon dolar getiriyordum, o ise beni öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Çantaları aç."

"Önce kızı bırakın."

"Hayır, önce parayı göster."

Kenan'ın almam için ısrar ettiği tabanca sırtımda belime takılmış halde duruyordu. Spor ceketim tabancanın yarattığı şişkinliği gizlemişti. Bu konumda tabancayı hızla çekmenin pek yolu yoktu ama artık ellerim serbestti ve deneyebilirdim.

Bunun yerine parayı göstermek için diz çöküp valizlerden birinin kapağını açtım. Silahlı adam öne doğru yürümeye başladı ama ben elimi kaldırdım.

"Şimdi kızı bırak" dedim. "Sonra parayı inceleyebilirsin Şimdi kuralları değiştirmeye kalkma Ray."

"Ah tatlı Lucy" dedi. "Gittiğini görmekten nefret ediyorum bebeğim."

Kızı bıraktı. Ray'in vücudu onu gölgelediği için kıza bakma şansı bulamamıştım. Kız karanlıkta bile solgun duruyordu. Ellerini kavuşturmuş, kollarını iki yanına sıkıca bastırmıştı, omuzları çöküktü. Dünyaya karşı, olabilecek en küçük hedef olmaya çalışıyormuş gibi duruyordu.

"Buraya gel Lucia" dedim. Kız hareket etmedi. "Baban şurada canım. Babana git. Öne doğru yürü."

Kız bir adım attı, sonra durdu. Ayakta zor duruyordu, bir eliyle diğerini sımsıkı tutmuştu."

Callander ona, "Devam et" dedi. "Koş!"

Kız önce ona, sonra bana baktı. Ne gördüğünü söylemek zordu çünkü boş boş bakıyordu. Onu kapıp omzuma atmak, babasının beklediği yere koşmak istedim.

Ya da bir elimle ceketimi yana çekip diğeriyile silahımı çekmek, her iki orospu çocuğunun üzerine boşaltmak. Ama esmer adamın silahı üzerime doğrultulmuştu, şimdi Callander'ın elinde de silah vardı; hâlâ elinde olan uzun bıçağa bir arkadaş gelmişti.

Yuri'ye seslendim, kızına seslenmesini söyledim. "Luschka!" diye bağırdı Yuri. "Luschka, benim, baban. Bana doğru gel!"

Kız sesi tanıdı. Hecelerden anlam çıkarmaya çalışıyormuşçasına kaşlarını çatdı.

"Rusça konuş Yuri!" dedim.

Yuri kesinlikle anlamadığım bir cevap verdi ama Lucia'nın anladığı açıktı. Ellerini birbirinden ayırıp, bir adım attı, sonra bir adım daha.

"Eline ne oldu?" diye sordum.

"Bir şey yok."

Yanımdan geçerken elini tuttum. Hemen elini benden kaçırdı.

İki parmağı yoktu.

Callander'a bakakaldım. Neredeyse özür diler gibi duruyordu. "Koşulları belirlemeden önce oldu" dedi açıklama olarak.

Yuri bir kez daha Rusça bağırdı, şimdi kız daha hızlı yürüyordu ama koştuğu söylenemezdi. Beceriksiz adımlar atmaktan daha fazlasını yapabilecekmiş gibi durmuyordu, hatta bunu bile ne kadar sürdürebileceğinden emin değildim.

Ama ayaklarının üzerinde durmayı başardı ve yürümeye devam etti. Ben de ayaklarımın üzerinde durarak iki silahın namlularına baktım. Esmer adam sessizce bana bakıyordu, hâlâ öfkeyle beni inceliyordu. Ray ise kıza bakmaktaydı. Silahını üstüme doğrultmuştu ama gözlerini kızdan

ayırıyordu. Kızın bulunduğu yöne doğru silahını boşaltmayı ne kadar istediğini hissedebiliyordum.

"Onu sevdim" dedi. "Hoş bir kızdı."

Gerisi kolaydı. İkinci çantayı açıp birkaç adım geriledim. Ortağının silahı üstüme doğrultulmuşken çantaları incelemek üzere Ray öne geldi. Paraları şöyle bir inceledi. Yarım düzine tomara baktı ama hiçbirini saymadı ve tomar sayısını kabaca hesapladı. Sahte paraları da anlamadı ama sanırım bu şartlarda hiç kimse anlamazdı.

Çantaları kapayarak kilitlerini taktı, sonra tekrar silahını çekerek yana çekildi. Bu arada koyu renk saçlı adam gelip çantaları aldı, ağırlığı yüzünden. homurdanıyordu. Benim önümde çıkardığı ilk sestiydi bu.

Callander, "Biraz biraz taşı" dedi. "Ağır değiller."

"Biraz biraz taşı."

Adam, "Bana ne yapacağımı söyleme Ray" dedi ama valizlerden birini yere bıraktı.

Fazla uzağa gitmemişti, onun uzaklaştığı süre içinde ne Ray ne de ben konuştuk. Adam geri gelince ikinci valizi aldı ve diğerinden daha hafif olduğunu söyledi; sanki onları aldattığımızı söylemek istiyor gibiydi.

Callander sabırla, "Öyleyse taşıması daha kolay olmalı" dedi. "Haydi, götür."

"Bu piç herifi halletmeliyiz Ray."

"Başka zaman."

"Allahın belası uyuşturucu satıcısı polis. Kafasını uçur-malıyız."

Adam gidince Callander, "Bize bir hafta sözü verdin. Sözü tutacak mısın?"

"Yapabilirsem daha da uzun olur."

"Parmak için özür dilerim."

"Parmaklar."

"Ortağımı kontrol etmek zor."

Ama Pam'ın üzerinde teli kullanan sendin diye düşündüm.

"Bir haftalık süre için teşekkür ederim" diye sürdürdü. "Sanırım mekan değiştirme zamanı geldi. Albert'in benimle gelmek isteyeceğini sanmam."

"Onu burada New York'ta mı bırakacaksın?"

"Bir bakıma öyle diyelim."

"Onu nasıl buldun?"

Bu soruya belli belirsiz gülümsedi. "Ah" dedi, "birbirimizi bulduk. Özel zevkleri olan insanlar çoğunlukla birbirlerini böyle bulur."

Tuhaf bir andı. Maskenin altındaki insanla konuştuğumu, koşullarımızın az görülen bir pencere açtığını sezdim. "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Sor bakalım."

"Neden kadınlar?"

"Ah, ah. Bu soruya ancak bir psikiyatr cevap verebilir, değil mi? Çocukluğumdan gelen bir şey sanırım. Her zaman böyle değil midir? Çok erken ya da çok geç memeden kesilme."

"Kastettiğim bu değildi."

"Ya!"

"Nerden kaynaklandığını merak etmiyorum. Neden yaptığını bilmek istiyorum yalnızca."

"Seçim şansım var mı sence?"

"Bilmiyorum. Sence?"

"Hımmm. Bu soruya cevap vermek kolay değil. Heyecan, güç, yoğunluk... kelime bulamıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Hayır."

"Hiç dönme dolaba bindin mi? Şimdi onlardan nefret ediyorum, yıllardır binmedim, midemi altüst ediyor. Ama nefret etmeseydim, bir dönme dolap olmak isterdim." Omuzlarını silktiler. "Sana söyledim. Kelime bulamıyorum."

"Cani gibi konuşmuyorsun."

"Neden cani olacaktım?"

"Yaptıkların canice. Ama insan gibi konuşuyorsun. Nasıl... "

"Evet."

"Nasıl yapabiliyorsun?"

"Ah" dedi. "Gerçek değiller."

"Ne?"

"Gerçek değiller" dedi. "Kadınlar. Gerçek değiller. Oyuncak onlar, hepsi bu. Hamburger yerken inek mi yemiş olursun? Elbette hayır. Hamburger yiyorsun." Hafif bir gülümseme. "Sokakta yürürken bir kadındır. Ama kamyonete attın mı artık kadın olmaz. Yalnızca vücut parçaları olur."

Sırtımdan bir ürperti geçti. Bu ürpertiği hissettiğim zamanlar ölü halam Peg, mezarımın üzerinden bir kaz geçtiğini söylerdi. Komik bir inanış. Nereden çıktığını merak ediyorum.

"Ama seçim şansım var mı? Bence var. Ne zaman dolunay çıksa harekete geçiyor değilim. Her zaman bir şansım var ve bir şey yapmamayı seçebilirim ve zaman zaman yapmamayı seçtim ama bir gün de yapmayı seçiverdim."

Yani aslında nasıl bir seçim şans bu? Erteleyebilirim ama artık ertelemek istemediğim bir zaman geliyor. Ayrıca ertelemek de işi tatlandırıyor. Belki de bu yüzden yapıyorum. Bir yerlerde, olgunluğun, zevkleri ertelemekten ibaret olduğunu okumuştum."

Daha fazla itirafta bulunacak gibiydi, sonra içinde bir şeyler değişti ve pencere sınıksı kapandı. Konuştuğum gerçek benlik her neyse, koruyucu zırhın arkasına saklandı. Ters ters, "Neden korkmuyorsun?" diye sordu. "Sana silah çektim, sense su tabancasıymış gibi davranıyorsun."

"Sana nişan almış güçlü bir tüfek var. Bir adım bile atamazdın."

"Hayır, ama sana ne yararı olacak? Korkarsın diye düşünmüştüm. Cesur bir insan mısınız?"

"Hayır."

"Peki, sana ateş etmeyeceğim. Sonra her şey Albert'e mi kalsın? Hayır, bunu istediğimi sanmıyorum. Ama artık gölgelerin arasına karışma zamanım geldi. Arkanı dön, arkadaşlarına doğru yürümeye başla."

"Tamam."

"Silahlı üçüncü kişi yok. Olduğunu düşünüyor muydun?"

"Emin değildim."

"Olmadığını biliyordun. Önemli değil. Sen kızı aldın, ben de parayı, iş istediğimiz gibi yürüdü."

"Evet."

"Beni izlemeye de kalkma."

"Kalkmam."

"Hayır, kalkmayacağını biliyorum."

Başka bir şey söylemedi, uzaklaştığını düşündüm. Yürümeye devam ettim, on on iki adım sonra arkamdan seslendi.

"Parmaklar için üzgünüm" dedi. "Bir kazaydı."

22

TJ, "Suskunsun" dedi.

Kenan'ın Buick'ini kullanıyordum. Lucia Landau babasının yanına varır varmaz Yuri onu omzuna atarak hızla arabasına götürmüştü. Dani ile Pavel de arkasından gittiler. Kenan, "Ona beklememesini söyledim" dedi. "Çocuğun bir doktora ihtiyacı var. Yuri'nin yakınlarında oturan bir tanıdığı varmış, adam eve gelecek."

Bu yüzden dördümüze iki otomobil kalmıştı. Otomobillerin yanına gittiğimizde Kenan, Buick'in anahtarını vererek kardeşiyle birlikte gideceğini söyledi. "Bay Ridge'e gel" dedi. "Pizza falan söyleriz. Sonra ikinizi eve götürürüm."

TJ suskun olduğumu söylediğinde bir trafik ışığında durmuştuk, onu yanıtlayacak halim yoktu. Otomobile bindiğimizden beri ikimiz de tek bir söz bile etmemiştik. Callander ile yaptığım konuşmanın etkisinden hâlâ sıyrılmış değildim. Yaşadıklarımızın beni çok yorduğuna benzer bir şeyler söyledim.

TJ, "Ama müthiştin" dedi. "Orada o iki herifle dururken."

"Sen neredeydin? Otomobilde olduğunu sanıyorduk."

Başını salladı. "Çevrelerinden dolaştım. Belki üçüncü kişiyi, tüfekli olanı görebilirim diye düşündüm."

"Üçüncü kişi yoktu."

"Onun için göremedim. Ne yaptım, çevrelerinde büyük bir kavis çizerek geldikleri yere doğru gizlice gittim. Arabalarını buldum."

"Bunu nasıl becerdin?"

"Zor değildi. Daha önce görmüştüm, aynı Honda'ydı. Bir direğe yaslanıp ceketsiz herifin mezarlıktan hızla çıkarak bagaja bir valiz atmasını seyrettim. Sonra adam dönüp tekrar koş koş içeriye girdi."

"Diğer valizi almaya geliyordu."

"Biliyorum, ikinci valizi almaya gitmişken birinciye oradan alayım diye düşündüm. Bagaj kilitliydi ama onun yaptığı gibi açabilirdim, torpido gözündeki açma düğmesine basarak. Çünkü otomobilin kapılan kilitli değildi."

"Denememene sevindim."

"Eh, bunu yapabilirdim ama ya dönüp valizi orada bulmazsa ne yapardı? Geri dönüp seni vururdu herhalde. Yani bunun müthiş bir fikir olmadığını düşündüm."

"İyi düşünmüşsün."

"Sonra düşündüm, bu bir film olsaydı ne yapardım, ön ve arka koltuklar arasındaki boşluğa gizlice yatarım. Parayı bagaja koyarlar ve önde otururlardı, yani arkaya bakmazlardı bile. Evlerine döneceklerini düşünürsek, ya da nereye gidiyorlarsa, oraya vardığımızda gizlice dışarı çıkıp sana telefon eder ve nerede olduğumuzu söylerdim. Ama sonra düşündüm, TJ, bu bir film değil, sen de ölmek için çok gençsin."

"Bunu düşünmene de memnun oldum."

"Kaldı ki belki aynı numarada olmayacaktın, o zaman ne yapardım? Yani bekledim, adam ikinci valizle geldi, bagaja koydu ve otomobile bindi. Sonra diğeri de geldi, telefonu eden, direksiyona geçti. Çekip gittiler, ben de mezarlığa dönüp yanınıza geldim. Mezarlık tuhaf adamım. Bir mezartaşı görüyorum, üstünde altta kimin yattığı yazıyor ama içlerinden bazılarını neredeyse küçük bir ev biçiminde yapmışlar, böyle bir şey ister miydin?"

"Hayır."

"Ben de. Yalnızca küçük bir taş, üzerinde TJ'den başka bir şey yazmasın."

"Tarih olmasın mı? Tam adın olmasın mı?"

Başını salladı. "Yalnızca TJ" dedi. "Belki çağrı numaram."

Colonial Yolu'na döndüğümüzde Kenan telefonla, hâlâ açık bir pizzacı bulmaya çalıştı. Bulamadı ama önemli de değildi. Aç olan kimse yoktu.

"Kutlamalıyız" dedi. "Kızı geri aldık, yaşıyor. Kutlama yapacağız."

Peter, "Berabere bitti" dedi. "Beraberliği kutlayamazsın. Kimse kazanmaz ve kimse havai fişek patlatmaz. Oyun berabere biter, kaybetmekten daha kötü gelir."

Kenan, "Kız ölseydi çok daha kötü gelirdi" dedi.

"Çünkü bu bir futbol maçı değil, bu gerçek. Ama gene de kutlayamazsın küçüğüm. Kötü adamlar parayı aldı, çekip gitti. Bu şapkanı havaya atma duygusu veriyor mu sana?"

Araya girdim. "Çekip gidemediler. Bir iki gün alacak, hepsi bu. Hiçbir yere gidemeyecekler."

Gene de ben de diğerlerinden daha çok kutlama duygusu hissetmiyordum. Berabere biten her maç gibi bu da ağızda, kaçırılmış fırsatların acı tadını bırakmıştı. TJ, Honda'nın arkasına atlaması ya da otomobili yaşadığı yere kadar takip edecek bir yol bulması gerektiğini düşünüyordu. Peter'ın eline Callander'ı tüfikle vurmak için birkaç kez şans geçmişti; benim ya da kız açısından hiçbir tehlike olmadığı anlar vardı. Ben de parayı vermeyebileceğim düzinelerce yol bulabilirdim. Planladığımız şeyi yapmıştık ama daha fazlasını yapmanın bir yolu olmalıydı.

Kenan, "Yuri'yi aramak istiyorum" dedi. "Çocuk berbat haldeydi, zorlukla yürüyordu. Sanırım parmaklarından daha fazlasını kaybetti."

"Korkarım haklısın."

"Ona gerçekten çok şey yapmış olmalılar." Telefonun tuşlarına bastı. "Bunu düşünmek istemiyorum çünkü o zaman Francey'i düşünmeye başlıyorum ve..." Sözüünü keserek, "Ah, merhaba, Yuri orada mı? Af edersiniz, yanlış numara çevirdim, sizi rahatsız ettiğim için gerçekten özür dilerim."

Bağlantıyı keserek içini çekti. "İspanyol asıllı bir kadın, uykudan uyanmış gibi çıkıyordu sesi. Allah kahretsin, böyle durumlardan nefret ediyorum."

"Yanlış numaralar" dedim.

"Evet, hangisi daha kötü bilmiyorum, aramak mı, aranmak mı. Birini böyle rahatsız edince kendimi berbat hissediyorum."

"Karinin kaçırıldığı gün birkaç yanlış telefon almıştın."

"Evet, doğru. Uğursuz bir önsezi gibi ama o sırada özel bir uğursuzluk gibi görünmemişti. Yalnızca sıkıntı."

"Yuri de bu sabah birkaç yanlış numara aldı."

"Eeee?" Kaşlarını çatı, sonra başını salladı. "Onların aradığını mı düşünüyorsun? Evde birinin olduğundan emin olmak için mi telefon ediyorlar? Sanırım, ama ne olmuş?"

"Kulübeden mi telefon ederdin?" Hepsini anlamadan bana baktılar. "Diyelim ki yanlış çevirmişsin gibi görünecek bir telefon edeceksin. Bir şey söylemeyeceksin ve kimse bu telefona dikkat etmeyecek. Yarım blok öteye gidip kulübeye bozuk para atma zahmetine girer miydin? Yoksa kendi telefonunu mu kullanırdın?"

"Sanırım kendiminkini kullanırdım ama..."

"Ben de" dedim. Defterimi kapıp Jimmy Hong'un bana verdiği kâğıdı, Huri'lere gelen telefon listesini aradım. Yalnızca ilk fidyeye istenen telefondan başlayanlara ihtiyaç duymama karşın Hong geceyarısından başlayarak bütün konuşmaları kaydetmişti. Kâğıt daha önceden yanımdaydı, orada beklemekte olan TJ'yi aramak için çamaşırhanenin numarasına bakmıştım ama hangi cehenneme koymuştum acaba?

Kâğıdı buldum, katını açtım. "İşte burada" dedim. "İki konuşma, ikisi de bir dakikadan kısa. Sabah dokuz kırk dörtte biri, öğleden sonra iki buçukta diğeri. Telefon numarası 243-7436. "

Kenan, "Adamım" dedi. "Yalnızca birkaç yanlış telefon geldiğini hatırlıyorum. Hangi saatte geldiklerini hatırlamıyorum."

"Ama bu telefon numarasını biliyor musun?"

"Tekrar oku." Başını hayır anlamında salladı. "Tanıdık gelmiyor. Neden arayıp bakmıyoruz?"

Elini telefona uzattı, tuttum. "Bekle" dedim. "Onlara bir uyarı vermesek iyi olur."

"Neyin uyarısı?"

"Orada olduklarını bildiğimizin."

"Biliyor muyuz? Elimizdeki tek şey bir telefon numarası."

TJ, "Kong'lar evde olabilirler" dedi. "Bakmamı ister misin?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Sanırım bunu kendim de bulabilirim." Telefonu açtım, Danışmayı çevirdim. Operatör çıkınca, "Polis memuru yardımınıza gerek duyuyor. Adım Polis Memuru Alton Simak, yaka numaram 2491-1907. Elimde bir telefon numarası var, adı ve adresi öğrenmek istiyorum. Evet, doğru. 243-7436. Evet. Teşekkür ederim."

Telefonu kapayıp aklımdan çıkmadan adresi yazdım. "Telefon A. H. Wallens adına. Arkadaşın mı?" Kenan hayır diye başını salladı. "A'nın Albert'ın baş harfi olduğunu sanıyorum. Callander ortağına böyle seslendi." Yazdığım adresi yüksek sesle okudum. "Altı-dokuz-iki, Elli Birinci Sokak."

Kenan, "Sunset Park" dedi.

"Sunset Park. Çamaşırhaneden iki-üç blok ötede."

Kenan, "Beraberliği bozan sayı" dedi. "Haydi gidelim."

Ahşap bir evdi ve ayışığında bile bakımsız olduğu görülebiliyordu. Dış kaplamanın fena halde boyaya ihtiyacı vardı ve her yanı otlar bürümüştü. Ön taraftaki basamaklar, ortasından belirgin biçimde bel vermiş kapalı bir verandaya çıkıyordu, gazı yerleri çökmüş betondan araba yolu, evin sağ tarafından iki otomobil için kapalı bir garaja gidiyordu. Yolun yansında bir yan kapı, evin arka tarafında da üçüncü bir kapı daha vardı.

Hepimiz Buick'le gelmiş ve Yedinci Cadde'nin köşesine park etmiştik. Hepimizde tabanca vardı. Kenan, TJ'ye tabanca verirken şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı ki, Kenan bana bakıp, "Bizimle gelecekse onun da tabancası olmalı" dedi. "Ben derim ki, TJ iyi bir eleman, o da bizimle gelmeli. Nasıl çalıştığını biliyor musun TJ? Yalnızca nişan al ve ateş et, bir Japon kamerası gibi."

Üstten açılan garaj kapısı kilitliydi ve kilit sağlamdı. Yan tarafta dar tahta bir kapı vardı ama o da kilitliydi. Kredi kartım kilidi açmazdı. Peter elime bir cep feneri verirken cam kırmanın en kolay yolunu bulmaya çalışıyordum, bir an camı fenerle kırmamı istediğini sandım ve nedenini anlayamadım. Sonra kafama dank etti, fenerin ucunu cama bastırıp yaktım. Honda Civic içerideydi, plaka numarasını tanıdım. Diğer yanda, feneri yanık tuttuğum zaman bile karanlıkta kalan tarafta koyu renk bir kamyonet vardı. Plakası görebileceğim bir yerde değildi, bu ışıktaki rengini kestirmek de olanaksızdı ama görebileceğimiz kadarını görmüştük. Doğru yerdeydik.

Evin her tarafında ışıklar açıldı. Evin tek ailelik bir konut olduğunun belirtileri vardı -yan kapıda tek bir kapı zili, veranda tarafındaki kapıda tek bir posta kutusu- ve adamlar evin herhangi bir yerinde olabiliyorlardı. Evin çevresini dolaştık. Arka tarafta parmaklarımı birleştirerek Kenan'a destek oldum. Kenan pencere pervazını yakalayarak başını biraz yukarıya kaldırdı, orada bir an durdu, sonra yere indi.

"Mutfak" diye fısıldadı. "Sarışın orada para sayıyor. Her paketi açıp paraları sayıyor, rakamları bir kâğıda yazıyor. Zaman kaybı. İş bitti, ne kadar aldığına neden aldırıyor ki?"

"Ya diğeri?"

"Onu görmedim."

Diğer pencerelerde de aynı işlemi tekrarladık, geçerken yan kapıyı denedik. Kilitliydi ama bir çocuk bile tekme atarak içeriye girebilirdi. Mutfığa açılan arkadaki kapı da daha sağlam, görünmüyordu.

Ama her ikisinin de orada olduğunu öğrenene kadar içeriye girmek istemedim.

Ön tarafta Peter, sokaktan geçen birinin dikkatini çekme pahasına çakısının ucuyla veranda kapısının civatasını kanırtmıştı. Verandadan evin önüne açılan kapıya sağlam bir kilit takılıydı ama hemen girmek için kırılabilir bir büyük penceresi de vardı. Peter camı kırmadı ama içeriye bakarak Albert'in orada olmadığını saptadı.

Bunu bize bildirmek için yanıma geldi. Albert'in ya üst katta olduğuna ya da bira içmek için dışarıya çıktığına karar verdim. Callander'ı sessizce yakalamanın yolunu düşünürken TJ parmağını şıklatarak dikkatimi çekti. Ona doğru bakınca TJ'nin bodrum penceresinin kenarında çömeldiğini gördüm.

Oraya gittim, durup içeriye baktım. TJ'de fener vardı ve geniş bodrum katinın içine tutmuştu feneri. Bodrumun bir köşesinde büyük bir küvet, yanında bir çamaşır makinesi ve kurutucu vardı. Karşı köşede, yanında birkaç elektrikli alet bulunan bir iş tezgâhı duruyordu. Tezgâhın yanındaki duvarda bir tahta asılıydı, üzerinde çeşitli aletler vardı.

Ön tarafta bir pingpong masası duruyordu, ağı sarkmıştı. Valizlerden biri masanın üzerinde açık ve boş olarak duruyordu. Mezarlıkta giydiği giysiler hâlâ üzerinde olan Albert Wallens pingpong masasının yanında, sırtı deri bir iskemleye oturmuştu. Valizdeki parayı sayıyor olabilirdi ama valizde para yoktu ve karanlıkta yapılmayacak bir işti bu. TJ'nin feneri dışında bodrumda ışık yanmıyordu.

Göremedim ama Albert'in boynuna dolanmış bir piyano teli olduğunu söyleyebilirdim ve bu tel herhalde Pam Cassidy'ye meme ameliyatı yapmak için kullanılan ve belki de Leila Alvarez'de de kullanılan telin aynısıydı. Şimdiki olayda, Pam'de olduğu gibi yalnızca et yerine, kemik ve kıkırdakla karşılaştığı için tam bir ameliyat olmamıştı. Gene de iş görmüştü. Albert'in başı tuhaf bir biçimde şişmişti; sanki kan dışarıya değil içeriye akmış gibi. Yüzü morarmıştı, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Daha önce de boğulmuş insanlar gördüğüm için hemen anladım ama bilmek insanı hazırlıklı kılmıyor. Yaşamımda gördüğüm en kötü görüntüyü.

Ama başarısızlık ihtimalimizi de azalttı.

Kenan mutfak penceresine tekrar baktı ve hiçbir yerde silah göremedi. Callander'ın silahı attığını düşünüyordum. Hiçbir kaçırma olayında silah kullanmamıştı, yalnızca Lucia'nın boğazına dayadığı bıçağı desteklemek için mezarlıkta kullanmıştı ve Albert'la ortaklığını bozmak için teli tercih etmişti.

Callander'ın, para saydığı yere varmak için gereken süre açısından lojistik bir problem vardı. Arka ya da yan kapıdan girersek mutfığa gitmek için basamakları hızla çıkmamız gerekirdi. Önden, verandadan girersek evin arkasına kadar bütün o yolu katetmek gerekirdi.

Kenan önden sessizce girmemizi önerdi. Böylece basamaklarda ses çıkarma ihtimali olmazdı ve ön kapı onun oturduğu yere en uzak noktaydı; para sayma işine kendini kaptırmış olduğundan camın kırılma sesini duymayabilirdi.

Peter, "Camı bantlayalım" dedi. "Kırılır ama yere düşmez. Çok daha az ses çıkar."

Kenan, "Canki olunca insan çok şey öğreniyor" dedi.

Ama yanımızda bant yoktu ve bulabileceğimiz bütün dükkânlar da çoktan kapanmıştı. TJ, iş tezgâhında ya da yanındaki duvarda uygun bir bant olduğundan emin olduğunu söyledi ama almak için bodrum camını kırmamız gerekecekti, bu da bantın yararlılığını sınırlıyordu. Peter verandaya tekrar giderek oturma odasının yerinin halı kaplı olduğunu söyledi. Birbirimize bakıp omuz silktik. Biri, "Canı cehenneme" dedi.

Ellerimi bitiştirerek TJ'yi yukarıya kaldırdım, Peter ön kapıdaki camı kırarken TJ de mutfak penceresinden içeriye baktı. Durduğumuz yerden hiçbir ses duymamıştık, belli ki Callander da duymamıştı. Hepimiz ön tarafa giderek kapıdan içeriye girdik, kırık camların üzerinde dikkatle adımlar atarak, durup ses var mı diye dinledik, sonra sessiz evin içinde yavaşça ve sessizce ilerledik.

Mutfak kapısına vardığımda önde ben vardım, Kenan da sağımdaydı. Her ikimizin de elinde silah vardı. Raymond Callander profilden görebileceğimiz biçimde oturmuştu. Bir elinde paralar, diğerinde kalem vardı. İyi bir muhasebecinin elinde güçlü silahlar olurdu bunlar ama tabanca ya da bıçaktan çok daha az korkutucuydu.

Ne kadar bekledik bilmiyorum. Herhalde on beş yirmi saniyeden fazla değil ama bana daha uzun geldi. Omuzlarının duruşu değişene, nasılsa varlığımızı hissettiğini anlayana kadar bekledim.

"Polis. Kıpırdama" dedim.

Kıpırdamadı, gözlerini bile çevirmedi. Yaşamındaki aşamalardan biri bitmiş, diğeri başlamış gibi durdu. Sonra dönüp bana baktı, yüzünde ne korku ne de öfke vardı, yalnızca derin bir hayal kırıklığı.

"Bir hafta demiştin" dedi. "Söz vermiştin."

Paranın hepsi oradaymış gibi görünüyordu. Bir valizi doldurduk. Diğer valiz bodrumdaydı ama kimse oraya gitmeyi pek istemiyordu. Kenan, "TJ'ye gitmesini söyledim" dedi, "ama mezarlıkta nasıl olduğunu biliyorum, yani bir cesetle orada bulunmak onu çok ürkütür diye düşündüm."

"Bunları, özellikle ben gideyim diye söylüyorsun. Beni kışkırtmaya çalışıyorsun."

Kenan, "Evet" dedi. "Buna benzer bir şeyler söyleyeceğini düşünmüştüm."

TJ gözlerini döndürerek valizi almaya gitti. Valizle geri dönünce, "Adamım, aşağısı berbat kokuyor. Ölüler her zaman bu kadar kötü mü kokar? Bir gün birisini öldürmem gerekirse bunu uzaktan yapmam gerektiğini hatırlat."

Tuhaftı. Callander'ın yanında iş görüyorduk, sanki o orada değilmiş gibi davranıyorduk, o da put gibi durup hiç konuşmayarak bu tür bir muameleyi kolaylaştırıyordu. Orada otururken daha küçük, zayıf ve etkisiz görünüyordu. Bunların hiçbirisi olmadığını biliyordum ama edilginliği bu izlenimi yaratıyordu.

Kenan ikinci valizin de kapağını kapatırken "Hepsini topladık" dedi. "Hemen Yuri'ye gidebiliriz."

Peter, "Yuri'nin bütün istediği kızını geri almaktı" dedi. "Eh, bu gece şanslı bir gece. Parayı da geri alıyor."

Peter dalgın dalgın, "Paraya aldırmadığını söyledi" dedi. "Paranın önemli olmadığını söyledi."

"Peter gizliden gizliye bir şey mi söylemek istiyorsun?"

"Burada olduğumuzu bilmiyor."

"Hayır."

"Yalnızca bir düşünceydi."

"Hayır."

"Çok para küçüğüm. Sen de son zamanlarda iyi durumda değilsin. O haşhaş işi başarısız oldu, değil mi?"

"Ne olmuş?"

"Allah sana bir şans veriyor, sen ise gözüne tükürmek istiyorsun."

Kenan, "Çok ayıp Petey" dedi. "Pederin bize ne söylediğini hatırlamıyor musun?"

"O bize her tür boktan şeyi söylerdi. Ne zaman dinledik ki?"

"Bir milyon dolar çalmadıkça asla çalmamamızı Petey. Hatırladın mı?"

"İyi, işte şimdi bir şansımız var."

Kenan başını salladı. "Hayır. Yanlış. Burada sekiz yüz bin dolar var ve iki yüz ellisi sahte, yüz otuz bin doları da benim. Yani geriye ne kalıyor? Dört yüz falan. Dört yüz yirmi mi? Bunun gibi bir şey."

"Bu da ödeşmeni sağlar küçüğüm. Bu herif senden dört yüz bin dolar aldı, artı Matt'e verdiği on bin dolar, artı harcamalar, ne eder? Dört yüz yirmi mi? Buna çok yakın."

"Ödeşmek istemiyorum."

"Ha?"

Kenan kardeşine sert sert bakmaya başladı. "Ödeşmek istemiyorum" dedi. "Francey için kanlı para ödedim, sen ise Yuri'den kanlı para çalmamı istiyorsun. Adamım, tam bir Allahın belası canki kafan var, cüzdanı çalıyor ve aramaya yardım ediyorsun."

"Evet, haklısın."

"Yani Allah aşkına Petey..."

"Hayır, haklısın. Kesinlikle haklısın."

Callander, "Bize sahte para mı verdiniz?" diye sordu.

Kenan, "Seni bok herif dedi. "Burada olduğunu unutuyordum neredeyse. Ne oldu, parayı harcamaya çalışırken yakalanacağından mı korktun? Senin için iyi haberlerim var. Bu parayı harcayamayacaksın."

"Sen Arap'sın. Koca."

"Ne olmuş?"

"Yalnızca merak ediyordum."

"Ray" dedim, "Bay Huri'den aldığın para nerede? Dört yüz bin dolar."

"İkiye böldük."

"Peki ne yaptınız parayla?"

"Albert'ın kendi payıyla ne yaptığını bilmiyorum. Evde olmadığını biliyorum."

"Senin payına ne oldu?"

"Banka kasasında. Brooklyn First Mercantile. New Utrecht ve Fort Hamilton Parkway. Sabah kentten ayrılırken oraya gideceğim."

Kenan, "Gideceksin ha?" dedi.

Ray, "Honda'yı mı, kamyoneti mi alayım karar veremedim" diye devam etti.

"Kafayı üşütmüş, değil mi? Matt, sanırım para hakkında doğru söylüyor. Bankadaki yarısını unutabiliriz. Albert'ın payı, bilmiyorum, evin altını üstüne getirebiliriz ama bulacağımızı sanmıyorum, ya sen?"

"Hayır."

"Herhalde bahçeye gömmüştür. Ya da Allah'ın belası mezarlığa falan. Boş ver gitsin. Bu parayı geri alamam. Bunu hep biliyordum. Yapmamız gereken şeyi yapalım da buradan gidelim."

"Bir seçim yapman gerekiyor Kenan" dedim.

"Nasıl yani?"

"Onu içeriye tıkabilirim. Artık ona karşı güçlü kanıtlar var. Bodrumda ortağını öldürmüş, garajdaki kamyonet kıl ve kan izleriyle dolu, kim bilir başka neler var. Pam Cassidy onu teşhis edebilir. Diğer kanıtlar onunla Leila Alvarez ve Marie Gotteskind arasındaki bağı kurar. Üç ömür boyu hapis, artı ikramiye olarak da yirmi otuz yıl daha alır herhalde."

"Ömür boyu hapis yatacağını garanti edebilir misin?"

"Hayır" dedim. "Ağır ceza sisteminde bunu kimse garanti edemez. En iyi tahminim, Matteawan'daki Akıl Hastalıkları Hastanesi'ne yatırılması ve buradan sağ çıkamaması. Ama her şey

olabilir. Bunu biliyorsun. Kurtulacağını sanmıyorum ama bunu başka insanlar için de söylemişim ve bir gün bile yatmadılar."

Kenan söylediklerimi biraz düşündü. "Anlaşmamıza geri dönersek" dedi. "Anlaşmamızda, senin onu içeri tıkman yoktu."

"Biliyorum. Bu nedenle seçim sana ait diyorum. Ama başka bir şeyi seçersen önce benim gitmem gerekir."

"Burada olmak istemiyorsun."

"Hayır."

"Çünkü onaylamıyorsun."

"Ne onaylıyorum ne de onaylamıyorum."

"Ama bu hiç yapmadığın bir şey."

"Hayır" dedim, "hiç de değil. Çünkü bunu yaptım, kendimi cellat olarak atadım. Ama alışkanlık haline getirmek istediğim bir rol değil bu."

"Hayır."

"Bu olayda cellat olmama da gerek yok. Onu Brooklyn Cinayet Şubesi'ne teslim eder ve rahat rahat uyuyabilirim."

Kenan söylediklerimi düşündü. "Sanırım ben uyuyamam" dedi.

"Bu yüzden sen karar vermelisin" dedim.

"Evet, şey, sanırım kararımı verdim. Kendi başıma halletmeliyim."

"Öyleyse ben gidiyorum."

"Evet, sen ve diğerleri" dedi. "Bak ne yapacağız. İki otomobille gelmememiz ne kötü. Matt, sen, TJ ve Petey, Yuri'ye parayı götüreceksiniz."

"Bu paranın bir kısmı senin. Ona borç verdiği parayı istiyor musun?"

"Onun evinde ayırın, olur mu? Sahte para karışsın istemem."

Peter, "Hepsi Chase bantlı paketlerde" dedi.

"Evet ama burada sayılırken birbirine karıştı, bu yüzden, Yuri'nin evinde kontrol edin, olur mu? Sonra sen gelip beni alırsın. Kaçta? Yuri'ye gitmek için yirmi dakika, orada yirmi dakika, yirmi dakika buraya gelme, bir saat diyelim. Bir saat on beş dakika sonra buraya geri döner ve köşeden beni alırsın."

"Tamam."

Kenan bir çantayı aldı. "Haydi" dedi. "Bunları otomobile götürelim. Matt, ona dikkat et olur mu?"

Çıktılar, TJ ile ben ayakta durup Raymond Callander'a baktık. Her ikimizde de silah vardı ama bu durumda ikimiz de ona bir sineklikle bile gardiyanlık edebilirdik. Adam sanki orada mevcut değilmiş gibi duruyordu.

Ona bakıp mezarlıktaki konuşmamızı, bir iki dakika insanca konuştuğunu hatırladım. Onunla tekrar konuşmak ve bu kez insani yanına ulaşip ulaşamayacağımı görmek istedim.

"Albert'ı burada bırakarak gidecek miydin?" diye sordum.

"Albert mı?" Düşünmesi gerekti. Bir süre sonra, "Hayır" dedi. "Gitmeden önce ortalığı toplayacaktım."

"Onu ne yapacaktın?"

"Parçalayacaktım. Paketleyecektim. Dolapta bir sürü Hefty torba var."

"Sonra ne yapacaktın? Otomobilin bagajında birine mi gönderecektin?"

"Ah" dedi, hatırlamıştı. "Hayır, bu Arap içindi. Ama zor değil. Çevreye dağıtırdım, çöp bidonlarına falan koyardım. Kimse dikkat etmezdi. Restoran çöplerinin arasına koyardım, et parçalarının yanında görünmezdi."

"Bunu daha önce de yaptın."

"Ah, evet" dedi. "Bildiğinden daha fazla kadın vardı." TJ'ye baktı. "Bir siyah kadın hatırlıyorum. Tıpkı senin rengindeydi." İçini çekti. "Yorgunum" dedi.

"Uzun sürmeyecek."

"Beni onunla yalnız bırakacaksınız" dedi, "o da beni öldürecek. O Arap."

Fenikeli diye düşündüm.

"Senle ben birbirimizi anlıyoruz. Bana yalan söylediğini biliyorum, sözünü tutmadığını biliyorum, bunu yapmak zorundaydın. Ama seninle konuştuk. Beni öldürmesine nasıl izin verebiliyorsun ?"
Mezarlıkta ona sorduğum soruyu düşündüm ve ona karşılık olarak kendi yanıtını kullandım.

"Kamyonete bindin" dedim.

"Anlamadım."

"Bir kez kamyonete binince" dedim, "yalnızca vücut parçaları olursun."

Kenan'ı kararlaştırdığımız gibi üçe çeyrek kala Sekizinci Cadde'deki kuyumcunun önünden, Albert Wallens'in evinin bulunduğu köşeden aldık. Kenan direksiyonda beni görünce ağabeyinin nerede olduğunu sordu. Onu birkaç dakika önce Colonial Yolu'ndaki eve bıraktığımı söyledim. Toyota'yı alacaktı ama sonra fikrini değiştirdi ve hemen uyuyacağını söyledi.

"Öyle mi? Bense o kadar gerginim ki bayıltmak için başıma bir çekiçle vurmak gerekir. Hayır, direksiyonda kal Matt. Sen kullan." Otomobilin çevresini dolaşarak arkadaki TJ'ye baktı. TJ doldurma bir bebek gibi arka koltuğa kıvrılmıştı. "Yatma saatini geçirmiş" dedi. "Bu çanta tanıdık geliyor ama bu kez sahte para dolu değildir umarım."

"Yüz otuz bin doların. Elimizden geleni yaptık. Sahte para karıştığını sanmam."

"Varsa bile önemli değil. Gerçeği kadar iyi. En kestirme yol Gowanus'dan. Nasıl gidileceğini biliyor musun?"

"Sanırım."

"Öyleyse köprü ya da tünel, sen seç. Kardeşim parayı eve götürmeyi, benim için göz kulak olmayı önermedi mi?"

"Parayı bizzat teslim etmenin görevimin bir parçası olduğunu düşündüm."

"Evet, bu diplomatik bir söyleyiş tarzı. Ona söylediğim bir lafı geri alabilseydim keşke, canki kafası var sende değişimi. Bu insana söylenecek en kötü söz."

"Sana hak verdi."

"Bu da en kötüsü, her ikimiz de doğru olduğunu biliyoruz. Yuri parayı görünce şaşırdı mı?"

"Afalladı."

Kenan güldü. "Bahse girerim afallamıştır. Çocuk nasıl?"

"Doktor iyi olacağını söylüyor."

"Onu kötü incitmişler değil mi?"

"Sanırım fiziksel hasarı duygusal travmadan ayırmak zor. Ona defalarca tecavüz etmişler ve iki parmağının dışında iç yaraları olduğunu da sanıyorum. Yatıştırıcı verdiler ona. Galiba doktor Yuri'ye de bir şey verdi."

"Hepimize bir şey vermesi gerekir."

"Doğrusunu istersen Yuri bunu denedi. Bana biraz para vermek istedi."

"Umarım almışsındır."

"Hayır."

"Neden?"

"Nedenini bilmiyorum. Benim açımdan karakteristik bir davranış değil, bu kadarını söyleyebilirim."

"Yetmiş Sekizinci Bölge'de öğretilenlere uygun değil mi?" "Yedi-Sekiz'de öğretilenlere hiç uygun değil. Ona bir müşterim olduğunu ve tam para aldığımı söyledim. Belki kanlı parayla ilgili söylediklerin beni etkilemiştir."

"Adamım, bunun hiç anlamı yok. Çalıştın ve iyi iş başardın. Sana bir şey vermek istiyorsa almalıydın."

"Tamam. Ona, TJ'ye bir şey verebileceğini söyledim."

"Ne verdi?"

"Bilmiyorum. Birkaç papel."

TJ, "İki yüz" dedi.

"Ah, uyanık mısın TJ? Uyuduğunu sanıyordum."

"Hayır, yalnızca gözlerimi kapamıştım o kadar."

"Matt'e yapışık kardeş gibisin. Sanırım üzerinde iyi bir etkisi var."

"O bensiz kaybolurdu."

"Doğru mu Matt? Onsuz kaybolur muydun?"

"Kesinlikle" dedim. "Hepimiz kaybolurduk."

BQE ve köprü yolundan gittim. Manhattana tarafına çıkınca TJ'ye onu nerede bırakacağımı sordum.

"Deuce iyi" dedi.

"Gecenin üçünde mi?"

"Deuce'un kapısı yok, Coke. Kapıları kapamıyorlar."

"Uyuyacak bir yerin var mı?"

"Hey, cebimde param var" dedi. "Belki Frontenac'da eski odam duruyor mu diye bakarım. Üç dört duş yapıp oda servisini ararım. Uyuyacak bir yerim var adamım. Benin için endişelenmene gerek yok."

"Her neyse, yaratıcısın zaten."

"Şaka yaptığını sanıyorsun ama bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Ve dikkatli."

"Her ikisi de."

Onu Sekizinci Cadde'yle Kırk İkinci Sokak'ın köşesinde bıraktık ve Kırk Dördüncü Sokak'ta ışığa yakalandık. Her iki tarafa baktım ve kimsenin olmadığını gördüm ama acelem yoktu. Yeşil ışık yanana kadar bekledim."

"Yapabileceğini sanmıyordum" dedim.

"Neyi? Callander'ı mı?"

Başımı salladım.

"Ben de yapabileceğimi sanmıyordum. Hiç kimseyi öldürmüş değilim. Öldürecek kadar öfke duydum zaman zaman ama öfke geçiyor."

"Evet."

"Bir hiçti sanki, biliyor musun? Tamamen önemsiz bir insan. Bu solucanı nasıl öldüreceğim diye düşündüm. Ama yapmam gerektiğini biliyordum. Nasıl yapmam gerektiğini de buldum."

"Ne yaptın?"

"Onu konuşturdum" dedi. "Ona birkaç soru sordum, o da bana iki kelimelik cevaplar verdi ama ben devam edip onu konuşturdum. Yuri'nin kızına neler yaptıklarını bana anlattı."

"Anlıyorum."

"Neler yaptıklarını ve kızın nasıl korktuğunu anlattı. Bir kez başlayınca gerçekten konuşmak istedi. Sanki yaptıklarını yeniden yaşamının bir yoluydu bu. Görüyorsun ya, avlanmaya benzemiyor, geyiği vurduktan sonra başını kesip duvarına asamıyor. Bir kadınla işi bitince geriye anılardan başka bir şey kalmıyordu, bu yüzden onları tekrar ele almak, tozunu üfleyip ne kadar güzel olduklarına bakma fırsatını kaçırmadı."

"Karından da söz etti mi?"

"Evet, etti. Bunu bana anlatmak hoşuna da gitti üstelik."

Karımı bana paramparça geri vermekten, burnumu sürtmekten hoşlandığı gibi. Çenesini kapamak istedim, bunları duymak istemedim ama boş ver gitsin dedim, biliyor musun? Yani kadın öldü, onu Allanın belası alevlere verdim, adamım. Artık canı yanamaz. Bu yüzden onun istediği bütün boktan şeyleri anlatmasına izin verdim ki yapmak zorunda olduğum şeyi yapabileyim."

"Sonra onu öldürdün."

"Hayır."

Ona baktım.

"Ben kimseyi öldürmedim. Katil değilim. Ona baktım ve hayır, diye düşündüm, orospu çocuğu, seni öldürmeyeceğim."

"Sonra?"

"Nasıl katil olabilirdim? Doktor olmam gerekiyordu. Bunu sana anlatmıştım değil mi?"

"Babanın isteği."

"Doktor olmam gerekiyordu. Petey de mimar olacaktı çünkü hayalciydi ama ben pratiktim, öyleyse doktor olacaktım. 'Dünyadaki en iyi meslek,' derdi bana. 'Dünyaya iyilik yapıyorsun ve

doğru dürüst bir hayatın oluyor.' Hatta ne tür bir doktor olmam gerektiğine bile karar verdi. 'Cerrah ol' dedi. 'Para cerrahlıkta. Kaymak tabaka bu, yığının en üstü. Cerrah ol' dedi." Uzunca bir süre sustu. "Peki, tamam" dedi. "Bu gece cerrah oldum. Ameliyat yaptım."

Yağmur yağmaya başlamıştı ama şiddetli yağmıyordu. Silecekleri çalıştırmadım.

Kenan, "Onu alt kata indirdim" dedi. "Bodruma, arkadaşının olduğu yere. TJ haklıydı, orası çok kötü kokuyordu. Galiba böyle ölünce bağırsaklar boşalıyor. Kusacağımı sandım ama kusmadım ve sanırım zamanla alıştım.

Yanımda uyuşturucu bir madde yoktu ama fark etmedi çünkü adam hemen bayıldı. Bıçağını aldım, büyük, uzun bıçağını, ayrıca ihtiyacım olabilecek her şey tezgâhın üzerinde mevcuttu."

"Bana anlatman gerekmez Kenan."

"Hayır" dedi, "yanılıyorsun, yapmam gereken tam da bu, sana anlatmak. Dinlemek istemezsen başka tabii ama sana anlatmak zorundayım."

"Tamam."

"Gözlerini çıkardım" dedi, "başka kadınlara bakamasın diye. Ellerini kestim, kadınlara dokunamasın diye. Kanama olmasın diye turnike yaptım. Turnikeyi telle yaptım. Ellerini satırla kestim, Allahın belası alet. Sanırım... ah..."

Derin derin soluk alıp verdi.

"Vücudunu parçalara ayırmak için kullanıyorlardı" diye devam etti. "Pantolonunu açtım. Ona dokunmak istemedim ama kendimi zorlayarak kestim çünkü artık bir daha kullanmayacaktı. Sonra ayakları, Allah'ın belası ayaklarını kestim çünkü nereye gidecekti? Kulaklarını da çünkü ne dinleyecekti? Dilini, dilinin bir kısmını. Hepsini kesemedim ama penseyle tutup ağzından yapabildiğimce hızlı çektim çünkü kim konuştuğunu duymak ister? Bu bok herifi kim dinlemek ister? Otomobili durdur."

Fren yapıp kenara çektim. Kenan kapıyı açarak kustu. Ona mendil verdim, ağzını silerek mendili sokağa attı. Kapıyı çekip kaparken, "Affedersin" dedi. "Bunu yapacağımı sanmıyordum. Deponun boşaldığını sanmıştım."

"İyi misin Kenan?"

"Evet, sanırım iyiyim. Öyle olduğuma inanıyorum. Onu öldürmediğimi söyledim ama bu doğru mu bilmiyorum. Ben ayrılırken yaşıyordu ama şimdi ölmüş olabilir. Ölmemişse, boş ver, ondan geriye ne kaldı? Berbat bir kasaplıktı, ona yaptıklarım. Neden yalnızca kafasına bir kurşun sıkmadım? Bang, her şey biter."

"Neden yapmadın?"

"Bilmiyorum. Belki göze göz, dişe diş diye düşündüm. O bana karımı parçalar halinde vermişti, öyleyse ben de ona gününü gösterecektim. Belki böyledir. Bilmiyorum." Omuzlarını silkti. "Boş ver, bitti. Canlı ya da ölü, fark etmez, bitti."

Otelimin önünde durdum. Her ikimiz de otomobilden inerek kaldırımda beceriksizce durduk. Kenan çantayı göstererek biraz para isteyip istemediğini sordu. Ona geri kalan paranın bana yeteceğini söyledim. Emin miydim? Evet dedim. Emindim.

"Peki" dedi, "eğer eminsen. Bir gece beni ara, beraber yemek yiyelim. Bunu yapar mısın?"

"Elbette."

"Kendine iyi bak" dedi. "Biraz uyu."

23

Ama uyuyamadım.

Bir duş yapıp yatağa yattım ama on saniyeden daha uzun yatabilecek bir pozisyon bulamadım. Uyumayı düşünemeyecek kadar huzursuzdum.

Kalkıp tıraş oldum, üstüme yeni giysiler giydim ve televizyonu açarak kanalları taradım, sonra tekrar kapattım. Dışarıya çıkıp bir fincan kahve içebileceğim bir yer bulana kadar dolaştım. Saat dördü geçmişti ve barlar kapalıydı. İçki içmek istemiyordum, gece boyunca içki aklıma bile gelmemişti ama barların kapalı olmasına gene de sevindim.

Kahvemi bitirip biraz daha dolaştım. Aklımda çok şey vardı ve yürürken düşünmek çok daha kolaydı. Sonunda otele geri döndüm. Saat yediyi biraz geçe taksiye binerek kent merkezine indim ve Perry Sokağı'ndaki yedi buçuk toplantısına gittim. Toplantı sekiz buçukta bitti. Greenwich

Caddesi'ndeki bir Yunan kafesinde kahvaltı ettim ve kafe sahibinin, Peter Huri'nin söylediği gibi vergi kaçırıp kaçırmadığını merak ettim. Tekrar taksiye binerek otele geri döndüm. Kenan benimle gurur duyacaktı. Sürekli taksiye biniyordum.

Odama dönünce Elaine'i aradım. Telesekreter çıkınca mesaj bıraktım ve aramasını beklemeye koyuldum. Saat on buçuk sularında Elaine aradı.

"Arayacağını umuyordum" dedi. "Neler olduğunu merak ediyorum. O telefonda sonra..."

"Çok şey oldu" dedim. "Sana anlatmak istiyorum. Oraya gelebilir miyim?"

"Şimdi mi?"

"Başka planların yoksa."

"Hiçbir planım yok."

Alt kata inerek sabahın üçüncü taksisine bindim. Kan ter içinde içeriye girerken Elaine yüzümü araştırıp orada gördüklerinden rahatsız olmuş gibi baktı. "İçeri gir" dedi. "Otur, sana kahve yapayım. İyi misin?"

"İyiym" dedim. "Dün gece uyuyamadım, hepsi bu."

"Gene mi? Bunu alışkanlık haline getirmeyeceksin değil mi?"

"Sanmıyorum" dedim.

Elaine bana kahve getirdi. Oturma odasında oturduk, Elaine kanepede, ben iskemlede. Bir gün önce Kenan Huri ile yaptığım konuşmamla başlayıp beni Northwestern'da bırakırken yaptığımız konuşmaya kadar her şeyi anlattım. Elaine sözümü kesmedi, dikkati de dağılmadı. Tek bir şeyi atlamadan evire çevire anlattım, anlatmaya değer her konuşmayı aktardım, her kelimeyi can kulağıyla dinledi.

Bitirdiğim zaman, "Boğuluyorum" dedi. "Ne hikâye ama."

"Brooklyn'de bir gece yalnızca."

"Hı-hı, her şeyi anlatmana şaşırdım."

"Bir açıdan ben de. Buraya sana bunu anlatmak için geldim, anlatmadan bırakmak da istemedim" dedim, "çünkü bir şeyi sana anlatmadan bırakmak istemiyorum. Buraya şunu söylemek için geldim. Toplantılara gidip sana söyleyemediğim şeyleri bir oda dolusu yabancıya söylüyorum ve bunun hiç anlamı yok."

"Korkuyorum galiba."

"Tek korkan sen değilsin."

"Başka kahve ister misin? Yapa..."

"Hayır. Bu sabah Kenan'ın gidişini seyrettim. Yukarıya baktım ama düşünebildiğim tek şey sana söylemediklerimdi. Kenan'ın bana anlattıklarının beni uyutmadığını düşünebilirsin ama bu aklıma bile gelmedi. Kafamda bunlar için yer yoktu, yalnızca seninle konuşuyordum ama bu tek yanlı bir konuşmaydı çünkü sen orada değildin."

"Bazen böylesi daha kolaydır. Diğerinin yanıtlarını da yazabilirsin."

"Ah, Allahım, bunu sana söylememin tek yolu dosdoğru söylemek. Geçim yolundan hoşlanmıyorum."

"Ah."

"Beni rahatsız ettiğini kabul etmek istemiyordum" dedim. "Başta muhtemelen etmiyordu da, ilişkimizin başına dönersek büyük ihtimalle kafamdan silip atmıştım. İlişkimizin başlangıcında. Sonra beni rahatsız ettiğini düşünmediğim bir dönem oldu, sonra rahatsız ettiğini bildiğim ama kendi kendime etmediğini söylemeye çalıştığım başka bir dönem vardı."

Kaldı ki bir şey söyleme hakkım var mıydı? Ne diyeceğimi bilmediğim anlamında değil. İşin, paketin bir parçasıydı. Sana şunu değiştir, bunu değiştirme deme hakkını nereden buluyordum?"

Pencerenin kenarına giderek Queens'e baktım. Queens mezarlıklar semtidir, mezarlık doludur, oysa Brooklyn'de yalnızca Green-Wood vardır.

Ona döndüm ve, "Kaldı ki bir şey söylemeye korkuyordum" dedim. "Belki bu bir ultimatoma yol açacaktı, şunu ya da bunu seç, müşteri almaktan vazgeç, yoksa buradan giderim. Ya beni seçmezsen?"

Ya da diyelim seçtin. O zaman bana ne yükleyecek? Sana, benim yaşam tarzımda hoşlanmadığın şeyleri söyleme hakkı verir mi?

Müşterilerle yatmaktan vazgeçersen benim de başka kadınlarla yatmamam anlamına mı gelir bu? Aslında ilişkimiz tekrar başladığından beri başka kimseyle olmadım ama her zaman bu hakka sahip olduğumu hissettim. Böyle bir şey olmadı ya birkaç kez bilinçli bir seçimle bunun olmasını önledim ama kendimi buna zorunlu hissetmiyordum. Ya da his-settiysem bile bu gizli bir bağlılıktı. Bu bağlılığı ikimize de açıklamayacaktım.

İlişkimize ne oluyor? Yani evlenmek zorunda mıyız? Bunu istiyor muyum, bilmiyorum. Bir kez evlendim ve fazla hoşlanmadım. Ayrıca evlilikte fazla iyi de değilim.

Birlikte yaşamamız gerektiği anlamına mı gelir? Bunu da istiyor muyum, bilmiyorum. Anita ile oğlanlardan ayrıldıktan sonra kimseyle birlikte yaşamadım, bu da uzun zaman önceydi. Tek başına olmanın hoşlandığım yanları var. Bunlardan vazgeçmek ister miyim bilmiyorum.

Ama diğer adamlarla birlikte olduğunu bilmek beni yiyip bitiriyor. Yaptığın işte aşk olmadığını biliyorum, çok yoğun cinsellik de olmadığını biliyorum. Sevişmekten çok masaj servisine benziyor bence. Ama bunu bilmek de işi kolaylaştırmıyor.

Sonra bunlar ilişkimize engel oluyor. Bu sabah seni aradım, sen ise beni bir saat sonra aradın. Aradığımda nerede olduğunu merak ettim ama sormadım çünkü bir müşteriyle birlikte olduğunu söyleyebilirdin. Ya da söylemeyebilirdin ve ben de söylemediklerini merak ederdim."

"Saçımı yapıyordum" dedi.

"Ah. Güzel görünüyor."

"Teşekkürler."

"Farklı olmuş, değil mi? Gerçekten güzel görünüyor. Fark etmemiştim, hiç fark etmem ama hoşuma gitti."

"Teşekkür ederim."

"Bunlarla nereye varacağımı ben de bilmiyorum" dedim. "Ama neler hissettiğimi, içimdeki fırtınaları sana söylemek zorunda olduğumu düşündüm. Seni seviyorum. Bunun, kullanmadığımız bir sözcük olduğunu biliyorum, bu kelimeden sıkıntı duymamın bir nedeni anlamını bilmemem. Ama anlamı ne olursa olsun sana karşı hissettiğim bu. İlişkimiz benim için önemli. Aslında önemli olması da sorunun bir parçası çünkü hoşuma gitmeyecek bir şeye dönüşeceğinden o kadar korkuyorum ki, kendimi senden geri çekiyorum." Soluk almak için durdum. "Hepsi bu sanırım. Bu kadar çok konuşacağımı bilmiyordum ve doğru aktardım mı bilmiyorum ama sanırım hepsi bu."

Elaine bana bakıyordu. Gözlerine bakmam zordu. "Çok cesur bir adamsın" dedi.

"Ah, lütfen."

"Ah, lütfen.' Korkmuyor muydun? Ben korkuyordum, üstelik konuşmadım bile."

"Evet, korktum."

"Cesur olan bu, seni korkutan şeyi yapmak. Mezarlıkta silahların üstüne yürümek bunun yanında çocuk oyuncağı kalır."

"Komik olan da bu" dedim. "Mezarlıkta bu kadar korkmamıştım. Aklıma gelen tek düşünce yeterince uzun yaşadığım için genç ölmekten korkmak zorunda olmadığımды."

"Bu rahatlatıcı bir duygu olmalı."

"Eh, gene de epeyce tuhaf. En büyük korkum, kızın başına bir şey gelmesi ve bunun da benim hatam yüzünden olmasıydı, yanlış bir şey yapmam ya da yararlı bir davranışı yapmamamdı. Kız babasının yanına varınca rahatladım. Sanırım bana bir şey olacağına gerçekten inanmıyordum."

"Tanrı'ya şükürler olsun iyisin."

"Sorun nedir?"

"Yalnızca biraz gözyaşı."

"Niyetim..."

"Beni duygusal olarak etkilemek değildi, bunu mu söylemek istiyorsun? Özür dileme."

"Tamam."

"Rimelim aktı işte. Ne olmuş?" Gözlerini bir kâğıt mendille sildi. "Ah, Tanrım" dedi. "Ne kadar utanç verici. Kendimi öyle aptal hissediyorum ki."

"Gözyaşları nedeniyle mi?"

"Hayır, şimdi söylemek zorunda olduğum şeyler nedeniyle. Şimdi sıra bende tamam mı?"

"Tamam."

"Sözümü kesme, ha? Sana söylemediğim bir şey var ve kendimi gerçekten aptal gibi hissediyorum, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Tamam, söyleyeceğim. Bıraktım."

"Ha?"

"Bıraktım. İşi bıraktım, tamam mı? Tanrım, yüzündeki bu bakış. Diğer erkeklermiş, aptal. Bıraktım."

"Bu kararı vermek zorunda değildin" dedim. "Yalnızca neler hissettiğimi söylemek istedim ve..."

"Sözümü kesmeyecektin."

"Özür dilerim ama..."

"Şu anda bıraktım demiyorum. Üç ay önce bıraktım. Üç aydan da fazla. Yılın başlarında. Belki Noel'den de önce. Hayır, sanırım Noel'den önce bir adam vardı. Bakmam gerek."

Ama önemli değil, yıldönümünü kutlamak istersem bakabilirim, son içkinin yıldönümünü kutladığın gibi, belki de bakmam. Bilmiyorum."

Bir şey söylemek çok zordu. Söyleyecek şeylerim, sorulacak sorularım vardı ama onun sürdürmesine izin verdim.

"Sana bunu hiç söyledim mi bilmiyorum" dedi, "ama birkaç yıl önce fahişeliğin hayatımı kurtardığını kavradım. Bunda ciddiym. Yaşadığım çocukluk, deli annem, ergenlik çağı. Herhalde ya kendimi öldürür ya da beni öldürecek birini bulurdum. Bunun yerine kıçımı satmaya başladım ve bu insan olarak değerimi fark etmemi sağladı. Bu iş kızların çoğunu mahvediyor, gerçekten mahvediyor ama beni kurtardı. Anlayabiliyor musun?"

Kendime iyi bir yaşam kurdum. Paramı biriktirdim. Yatırım yaptım, bu evi aldım. Her şey istediğim gibi yürüdü.

Ama geçen yaz artık yürümediğini fark etmeye başladım. Bizden dolayı. Sen ve ben. Kendime bunun saçmalık olduğunu söyledim, aramızda bir bölme vardı ve bu bölme para kazanmak için yaptığım işle ilgiliydi ama bu bölmenin kapılarını sıkıca kapamak giderek güçleşiyordu. Kendimi sadakatsiz hissettim, tuhaf bir duyguydu bu ve kendimi kirli hissettim, fahişelik yaparken hissetmediğim bir şey bu ya da hissettiysem bile hiç farkında olmadım.

Böylece düşündüm, peki Elaine, bu işi çoğundan daha uzun sürdürdün ve artık oyun için biraz yaşlısın. Ayrıca bütün bu yeni hastalıklar da var, zaten son birkaç yıldır düşük bir performans gösteriyordun, dükkânı kapasan kaç müşterinin kendini pencereden aşağı atacağını sanıyorsun?

Ama bunu sana söylemeye korktum. Bunun bir nedeni, fikrimi değiştirmek istemeyeceğimi nereden bilebilirdim? Seçeneklerimi açık tutmam gerektiğini düşündüm. Düzenli müşterilerime emekli olduğumu söyledikten sonra, telefonumu değiştirmek dışında her şeyi yaptıktan sonra gene de sana söylemekten korktum çünkü bunun nasıl bir etki yapacağını bilmiyordum. Belki artık beni istemezdin. Belki ilginçliğimi yitirir; üniversitede dersler alan, yaşını başını almış bir kadın olurum yalnızca. Belki kendini kapana kıştırılmış hissederdin, seni evliliğe zorluyormuşum gibi. Belki evlenmek ya da birlikte yaşamak isterdin ama ben hiç evlenmedim, hiç evlenmek de istemiyorum. Annemin evinden ayrılalı beri de yalnız yaşıyorum, buna alışkınım ve tek başına yaşamayı iyi beceriyorum. İkimizden biri evlenmek ister de diğeri istemezse ne olurdu?

Yani küçük pis sırrım bu, böyle demek istersen tabii.

Ağlamayı kessem iyi olacak çünkü muhteşem olmasa bile hoş görünmek istiyorum. Rakuna mı benziyorum?"

"Yalnızca yüzün."

"İyi" dedi, "bu da bir şey. Sen yaşlı bir ayısın. Bunu biliyor muydun?"

"Söylemiştin."

"Eh, doğru. Sen benim ayırtısın ve seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

"Her şey sanki sihirli bir kutudan çıkmış gibi, değil mi? Güzel bir hikâyeye, peki kime anlatabiliriz?"

"Şeker hastası olanlara değil."

"Onları şeker komasına sokardı, herhalde."

"Korkarım öyle. Gizli randevuların için kaçarcasına giderken nereye gidiyorsun? Ben sanmıştım ki, biliyorsun..."

"Bir otel odasında adamın biriyle buluşacağımı. Eh, bazen saçımı yaptırıyorum."

"Bu sabah olduğu gibi."

"Doğru. Bazen de psikiyatrimla randevuma gidiyordum ve..."

"Bir psikiyatra gittiğini bilmiyordum."

"Hı-hı, Şubat ortasından beri haftada iki kez. Bütün bu yıllar boyu yaptıklarımla bir kimlik gelişt ve birden başa çıkmam gereken bir sürü saçmalık ortaya çıktı. Sanırım onunla konuşmak yardımcı oluyor." Omuzlarını silktili. "Birkaç AA toplantısına da gittim."

"Bunu bilmiyordum."

"Eh, nasıl bilecektin ki? Sana söylemedim. Toplantıların, bana seninle ilişkimde ipuçları verebileceğini düşündüm. Tam tersine, program kendimle ilişkimde ipuçları sağladı. Çok kurnazca diyebilirim."

"Evet, şeytani orospu çocuklarıdır."

"Her neyse" dedi, "bunları kendime sakladığım için aptal gibi hissediyorum ama yıllardır fahişeydim ve samimiyet iş tanımının bir parçası değil."

"Polisliğin tersine."

"Doğru. Seni zavallı ayı, bütün gece ayaktaydın, Brooklyn'de delilerle uğraşıyordun. Şimdi de uyuma şans bulamadan saatler geçireceksin."

"Ya!"

"Hı-hı. Artık tek cinsel seçeneğim sensin, bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? Doymak bilmez olduğumu kanıtlayacağım."

"Görelim bakalım" dedim.

Daha sonra, "Birlikte olduğumuzdan beri kimseyle olmadın mı gerçekten?" diye sordu.

"Hayır."

"Eh, herhalde olursun. Birçok erkek olur. Konu hakkında mesleki bilgiye sahip bir insan olarak konuşuyorum."

"Belki" dedim. "Ama bugün değil."

"Hayır, bugün değil. Ama olursan bu dünyanın sonu anlamına gelmez. Ait olduğun yere, evine dönersin."

"Sen öyle diyorsan canım."

"Sen öyle diyorsan canım.' Yalnızca uyumak istiyorsun, dinle, diğerleriyle ilgili olarak, evlenebiliriz ya da evlenmeyebiliriz. Birlikte yaşayabiliriz ya da birlikte yaşamayabiliriz. Evlenmeden birlikte yaşayabiliriz. Birlikte yaşamadan evlenebilir miyiz?"

"İstersek."

"Öyle mi düşünüyorsun? Kulağa nasıl geldiğini biliyor musun, bir Polonya fıkrası gibi. Ama belki ikimizin de işine yarar. Sen otel odanı elinde tutarsın, haftada birkaç gece Telefon Yönlendirme'yi açarak geceyi burada geçirirsin. Ve biz... ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Sanırım bunun her gün yeni bir başlangıç yapmakla ilgisi var."

"Bu güzel bir ifade" dedim. "Bunu hatırlayacağım."

24

Birkaç gün sonra isimsiz bir ihbar sonucu Brooklyn Yetmiş İkinci Şube, Albert Wallens'in üç yıl önce ölen annesinden miras kalan evine gitti. Orada Wallens'i, cinsel taciz ve küçük saldırılardan sabıkalı yirmi sekiz yaşındaki işsiz inşaat işçisini buldular. Wallens ölüydü, boynuna uzun bir piyano teli dolanmıştı. Aynı zemin katta başka bir adamın doğranmış bedenini de buldular, ama Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi'nin New York bürosunda yedi ay sivil olarak çalışmış, otuz altı yaşındaki Raymond Joseph Callander hâlâ yaşıyordu. Callander, Maimonides Tıp Merkezi'ne kaldırıldı. Hastanede bilinci yerine geldi ama iki gün sonra ölene kadar konuşamadı, yalnızca basit heceler çıktı ağzından.

Wallens'in evinde ve yandaki garajda duran iki araçta Brooklyn Cinayet Şubesi'nin birkaç cinayetle bağlantılı olduğunu düşündüğü kanıtlar bulundu. Ölümleri açıklamak için çeşitli teoriler geliştirildi; içlerinde en ikna edici olanı, ekte üçüncü bir kişinin olduğu ve iki ortağını doğrayarak kaçıyordu. Callander'i görmüş ya da hastanedeki raporuna dikkatle bakmış olanların daha az değer verdiği bir teori de, Callander'in denetimini tümüyle kaybederek önce ortağını öldürdüğü, sonra

kendi kendini doğradığı yolundaydı. Ellerini, ayaklarını, gözlerini, kulaklarını ve cinsel organını nasılsa kesmeyi başardığını düşünürsek, "kesik kesik" sözcüğü onu tanımlamaya yetmezdi.

Drew Kaplan, ulusal basınla yaptığı pazarlıklarda Pam Cassidy'yi temsil etti. Gazeteler onun hikâyesini bastılar: "Sunset Park Kasaplarına Bir Göğsümü Verdim". Ona, Kaplan'ın "beş haneli bir rakam" dediğı bir para ödediler. Avukatının olmadığı bir konuşmada Pam'i onu kaçıran adamların gerçekten de Albert ile Ray olduğuna ve üçüncü bir kişi olmadığına inandırabildim.

"Yani Ray kendi kendini mi doğradı?" diye sordu. Elaine ona bilmememiz gereken şeyler olduğunu söyledi.

Callander'ın ölümünden bir hafta kadar sonra, yani mezarlığa yaptığımız seyahatten sonraki haftanın sonuna doğru Kenan Huri beni otelin alt katından aradı. Aşağıya inip onunla bir fincan kahve içer miydim?

Köşedeki Kızıl Alev'e gittik ve pencere kenarındaki bir masaya oturduk. "Buralardaydım" dedi. "Uğrayıp merhaba demek istedim. Seni görmek iyi."

Onu görmek de iyiydi. İyi görünüyordu, bunu ona söyledim.

"Eh, bir karar verdim" dedi. "Küçük bir seyahate çıkıyorum."

"Ah."

"Daha doğrusu ülkeden ayrılıyorum. Son birkaç gündür çok şey yaptım. Evi sattım."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Yeni satın almıştım ve nakit paraya sattım. Çok ucuza gitti. Yeni sahipleri Koreli, yaşlı adam iki oğluyla birlikte para dolu bir çantayla geldi. Petey'in Yuri'nin Yunanlı olmaması ne kötü, bu şekilde çok nakit parası olabilirdi dediğini hatırladın mı? Adamım, Yuri Koreli olmalıydı. Çek, kredi kartı, bordro, vergi, hiçbir şeyin olmadığı bir iş yapıyorlar. Bütün işleri yeşil dolarlarla dönüyor. Parayı aldım, tapuya gittik, hırsıza karşı alarm sisteminin nasıl kullanıldığını gösterdiğim zaman neredeyse sevinçten havaya uçtular. Buna bayıldılar. Sanat eseri adamım. Bayılmaları gerek."

"Nereye gidiyorsun?"

"Önce Belize'ye, akrabalarımı görmeye. Sonra Togo'ya."

"Aile işine mi gireceksin?"

"Bakacağım. Hiç değilse bir süre için. Seversem, orada yaşamaktan hoşlanırsam. Ben Brooklyn'liyim, biliyorsun. Burada doğdum ve büyüdüm. Eski çevremden çok uzakta olmaya katlanabilir miyim, bilmiyorum. Bir ay içinde sıkıntıdan patlayabilirim."

"Ya da sevebilirsin."

"Denemekten başka çare yok, değil mi? Her zaman geri dönebilirim."

"Elbette."

"Ama şimdi buradan uzaklaşmak fena bir fikir değil" dedi. "Sana haşhaş işini anlatmıştım, değil mi?"

"Fazla güvenmediğini söylemiştin."

"Evet, eh, işten sıyrıldım. Çok para yatırmıştım ama gene de sıyrıldım. Sıyrılmıyordum benimle parmaklıklar arasından konuşuyor olurdun."

"Baskın mı yaptılar?"

"Evet ve benim adım da geçti ama bu adamlar ölse bile, ki eminim öteceklerdir, bana karşı bir delil bulamazlar. Ama mahkeme celbine falan ne ihtiyacım var? Hiç tutuklanmadım, hâlâ bakirken neden ülkeden çıkmayayım, değil mi?"

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Uçak JFK'den ne zaman, sekiz saat sonra mı kalkıyor? Buradan Rokaway Bulvarı'ndaki bir Buick satıcısına gidecek ve otomobilime ne verirse alacağım. 'Sattım' diyeceğim, 'beni havaalanına götürmen şartıyla.' Oradan havaalanı beş dakika. Bir otomobile ihtiyacın varsa, iş değişir adamım. Sırf beni sıkıntıdan kurtarmak için yarı fiyatına sen alabilirsin."

"Kullanamam."

"Eh, denedim. Seni metrolardan uzak tutmak için payıma düşeni yaptım. Hediye olarak almaz mıydın? Ciddiyim. Beni Kennedy'ye kadar götür, otomobil senin olsun. İstemiyorsan bir araba pazarına götürüp birkaç dolar kazanabilirsin."

"Bunu yapmak istemem, biliyorsun."

"Eh, yapabilirsin. Otomobili istemiyorsun, ha? Geri kalan tek şey bu. Son birkaç gündür Francine'in bazı akrabalarını gördüm ve onlara olup bitenleri az çok anlattım. İşin dehşetini biraz azaltmaya çalıştım, anlıyor musun? Ama ancak bir noktaya kadar bunu yapabilirsin, geriye gene de iyi, tatlı, güzel bir kadının yok yere öldüğü gerçeği kalıyor." Başını ellerinin arasına aldı. "Tanrım" dedi, "artık aştığını sanıyorsun ama gelip boğazını tıkıyor. Yani akrabalarına onun öldüğünü anlattım. Terörist bir eylem olduğunu, uzak bir ülkede olduğunu, Beyrut'ta bulunduğumuzu, politik, deli insanlar olduğunu söyledim, yuttular ya da hiç değilse ben yuttuklarını düşünüyorum. Hemen ve acısız, teröristler, Hristiyan milisler tarafından öldürüldü ve cenaze töreni özel yapıldı ve basma haber verilmedi, çünkü olayın gizli tutulması gerekiyordu gibi hikâyeler anlattım. Bunun bir kısmı gerçeğe az çok uygun. Bir kısmının doğru olmasını diliyorum. Hemen ve acısız kısmının."

"Çabuk olmuş olabilir. Bilmiyorsun."

"Ben oradaydım, Matt. Hatırladın mı? Ona ne yaptıklarını bana anlattı." Gözlerini kapadı, derin derin soluk aldı. "Konuyu değiştirelim" dedi. "Son günlerde kardeşimi toplantılarda gördün mü? Sorun nedir, iyi bir konu değil mi?"

"Aslını ararsan" dedim. "Bak, AA adsız bir program ve geleneklerinden biri de programda olmayan birine bir toplantıda söylenenleri ya da kimin gelip kimin gelmediğini söylememek. Daha önce bu kuralı ihlal ettim çünkü hepimiz bir olayın içindeydik ama genel bir kural olarak bu herhalde cevap verebileceğim bir soru değil."

"Aslında bir soru değildi" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım yalnızca öğrenmek istedim, neyi bilip neyi bilmediğini, boş ver gitsin, kolaylaştırmanın hiç yolu yok. Önceki gece polisten bir telefon aldım. Biliyorsun, Toyota benim adıma kayıtlı, başka kimi arayabilirlerdi?"

"Ne oldu?"

"Otomobili Brooklyn Köprüsü'nün ortasında terkedilmiş olarak bulmuşlar."

"Aman Allahım Kenan."

"Evet."

"Çok üzgünüm."

"Biliyorum Matt. Çok üzücü değil mi?"

"Evet, öyle."

"İyi bir adamdı, gerçekten öyleydi. Zaafları vardı ama kimin yok ki, değil mi?"

"Eminler mi..."

"Kimse onu görmemiş ve cesedi de bulunamadı ama bana cesedin hiç bulunamayabileceğini söylediler. Umarım hiç bulunamaz. Nedenini biliyor musun?"

"Sanırım."

"Evet, bahse girerim biliyorsundur. Sana denize gömülmek istediğini söylemişti değil mi?"

"Tam tamına değil. Bana suyun onun elementi olduğunu, yakılmak ya da toprağa gömülmek istemediğini söylemişti. İma açıktı ve konuşma tarzı da..."

"Bunu ister gibiydi."

"Evet" dedim. "Bunu özler gibiydi."

"Ah Tanrım. Beni aradı, bilmiyorum, olaydan bir iki gün önce mi? Başına bir şey gelirse suya gömülmesini sağlar mıydım? Evet, elbette Petey, dedim. Quenn'de bir kamara tutar ve seni lombozdan atarım. Her ikimiz de gülüp telefonu kapattık, sonra bunu unuttum. Ardından polis beni aradı, otomobilini köprüde bulmuşlar. Köprüleri severdi."

"Bana anlatmıştı."

"Öyle mi? Çocukken köprüleri severdi. Babam bizi köprülere götürdükten sonra hep sevdi. Dünyadaki en güzel şeyler olduğunu düşünüyordu. Atladığı köprü, Brooklyn Köprüsü, güzel bir köprüdür."

"Evet."

"Ama altında bütün diğerleri gibi su var. Ah, huzura kavuştu, zavallı adam. Her zaman bunu istedi bence, bunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Yaşamında bulabildiği tek huzur damarına iğne yaptığı

zamandı, eroinin en tatlı yanı da ölüm gibi olmasıdır. Yalnızca geçicidir. İyi yanı budur. Yanılıyor olabilirim tabii, senin bakış açınla bakarsam."

Bundan birkaç gün sonra yatmaya hazırlanırken telefon çaldı. Mick'di.

"Erken kalkmışsın" dedim.

"Öyle mi?"

"Orada sabahın altısı olmalı. Burada saat bir."

"Öyle mi?" dedi. "Saatim durmuş, bilmiyorum, bana saati söylersin diye seni aradım."

"Eh, aramak için iyi bir saat olmalı" dedim, "çünkü bağlantı mükemmel."

"Net mi?"

"Sanki yan odadaymışsın gibi."

"Eh, ben de böyle umuyordum" dedi, "Grogan'da olduğum için. Rosenstein her şeyi düzeltti. Uçağım rötar yaptı, yoksa bir saat önce dönmüş olacaktım."

"Döndüğüne sevindim."

"Benden fazla olamaz. İrlanda harika eski bir ülke ama orada yaşamak istemez insan. Sen nasılsın? Burke salona fazla gelmediğini söylüyor."

"Hayır, hiç gelmedim."

"Öyleyse neden şimdi geliyorsun?"

"Neden olmasın?"

"İyi adam" dedi. "Senin için kahve yapacağım, bir şişe Jameson açacağım. Sana anlatacak harika hikâyelerim var."

"Bende de birkaç tane var."

"Ah, uzun bir gece olacak, değil mi? Sabah da kasap ayinine gideriz."

"Gidebiliriz" dedim. "Gidersek şaşırmam."